

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s): af Forfatteren til "Familien Gorm" [P. S. V. Heegaard].
Titel | Title: Urolige Tider : en Fortælling
Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Gyldendal, 1874
Fysiske størrelse | Physical extent: 520 s.

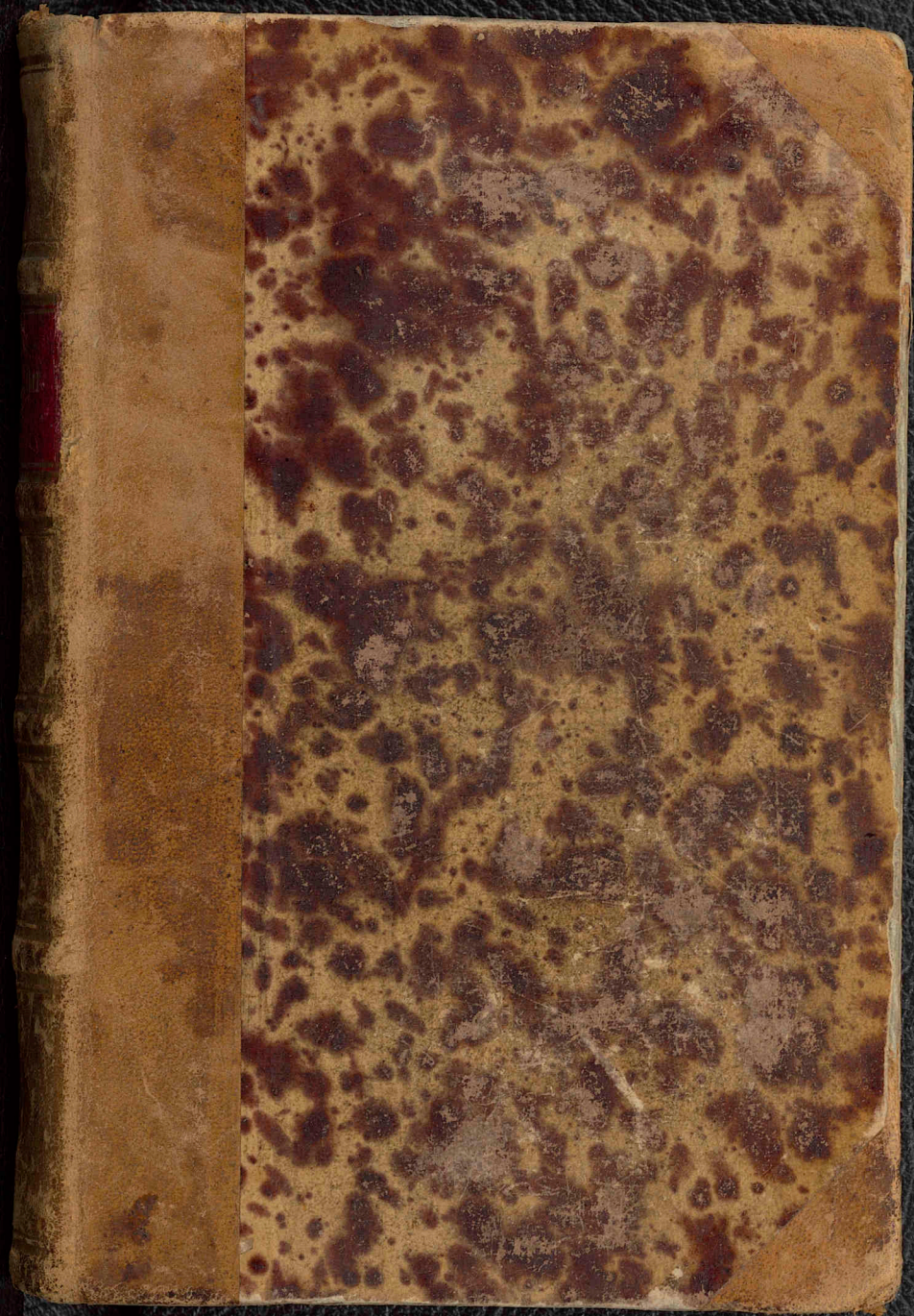
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57. - 163.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130024220924

Wrotling Tides

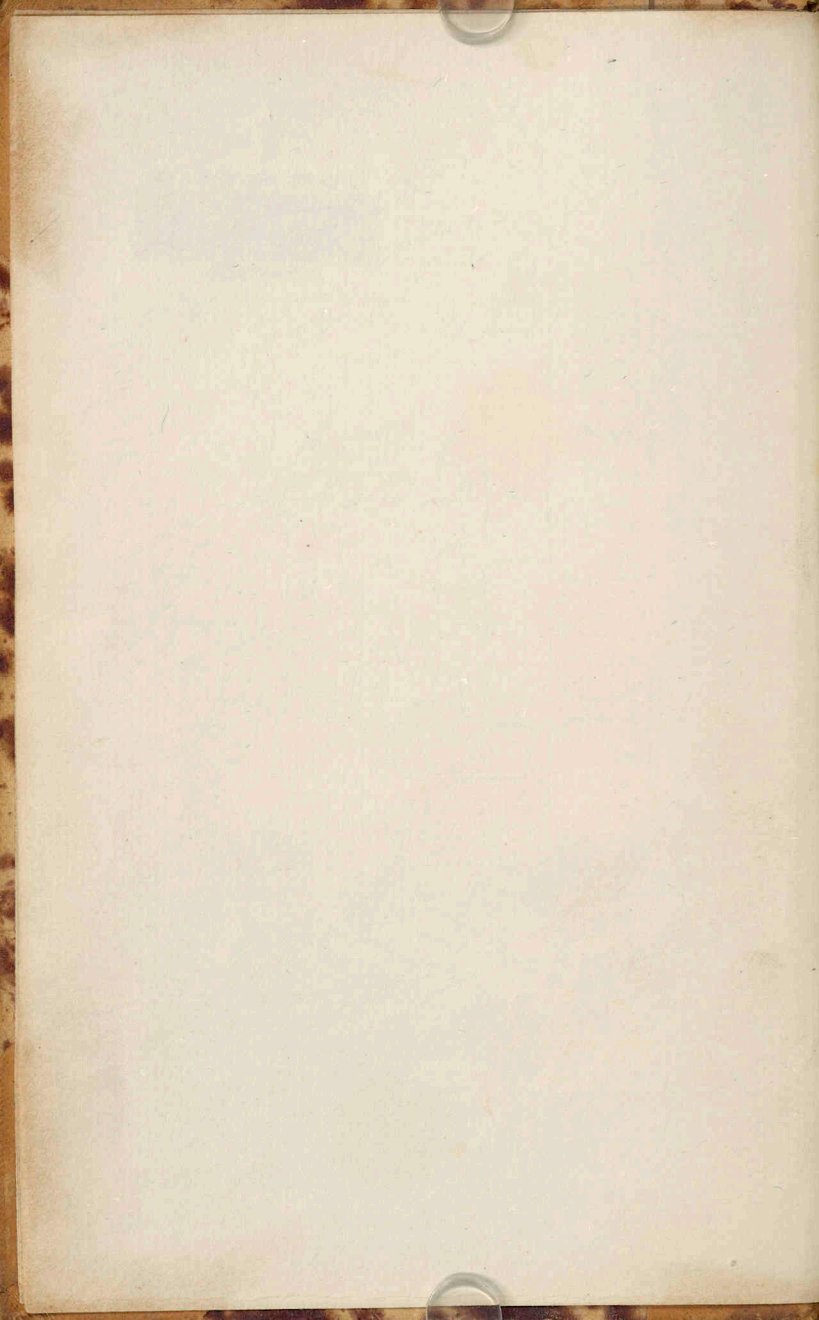
Wrotling Tides

Wrotling Tides

Wrotling Tides

Wrotling Tides

Wrotling Tides

Urolige Tider.

En Fortælling

af

Forsfatteren til „Familien Borm“.

Kjøbenhavn.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandel (F. Høgel).

1874.

Historische Bibliothek

Verzeichnis

der

Hoffensberg, Jespersen & Fr. Traps Etabl.

Urolige Tider.

Wolfgang Hilber

Forste Kapitel.

For Enden af en lang, smal Gaard i Gothersgaden laae der et forfaldent Baghuus, som ved sin Bygningsmaade viste, at det tilhorte en længst forsvunden Tid. Dei havde engang været overstrøget med en mørkeblaa Farve, som om ikke Omgivelserne i og for sig tilstrækkeligt dæmpede den Smule Lys, der fandt Veir ned i den skumle Gaard; men Bind og Veir havde efterhaanden berøvet det endog denne Pryd, saa at det nu viste sig i sin hæslige Nøgenhed. De fem Stagers Bindingsværk traadte frem i Muren som en gaadefuld Skrift af Hieroglyfer, der i Forbindelse med fugtige Pletter paa Væggene og en Uendelighed af smaa Binduer frembød et forvirrende og trostesløst Skue. Paa tredie Sal i dette Huus boede en Enkesfru Arag, hvis afdøde Mand havde været ansat i et offentlig Kontor; ved sin Død havde han efterladt hende en Pension af meningsløs Ridenhed foruden en Sum af nogle faa hundrede Rigsdaler. Hermed skulde hun ikke komme vidt; men da hun tidligt var

bleven vænnet til at hjælpe sig selv, tog hun atter fat paa sin gamle Beskjæftigelse og gav Underviisning i Skoler. Det Sløvende og Byrdefulde, som et saadant Liv vel i Længden har for de Fleste, mildnedes hos hende ikke lidet ved hendes store Kjærlighed til Børn. Af Ydre var hun en lille, ubetydelig Kone, hos hvem Forlegenhed og Velvillie overfor Andre havde indgaaet en løierlig Blanding, men skjøndt disse Egenskaber let kunde gjøre hende uskikket til at undervise Smaaapiger, hvis Evne til at udfinde Modpartens svage Sider er vidunderlig, og hvis opfindsomme Driftighed har saa godt af at behandles med en Smule Fasthed, saa dannede Fru Krug i disse Henseender en Undtagelse. Hun elskede Børn og var elsket af dem; og denne Omstændighed var uden Tvivl Grunden til, at hun en Dag var saa dristig at henvende sig til Lægen, da han efter et Besøg paa Kvisten gik forbi hendes Dør.

„Dor jeg være saa fri, Hr. Doktor, at spørge“ — beghndte hun forlegent.

„Om hvad?“ sagde Lægen, som lod til at have Hastværk.

„De har nok besøgt Koneit paa Kvisten?“

„Ja vel, og saa?“

„Dor jeg spørge, om De anseer det for et farligt Tilfælde?“

„Farligt nok. Hun var forfalden, som De vel veed, og nu har hun druffet sig ihjel,“ svarede han og gik sin Vej.

Den omtalte Kone, som for et Par Maaneder siden var flyttet ind i Huset, var i kort Tid blevet en Skræk for Beboerne paa Grund af hendes stoiende og brutale Adfærd, men især ved den Maade, hvorpaa hun behandlede et Par Pleiebørn. Selv Fru Krag, som mindst af Alt kunde beskyldes for Glubshed, havde følt sig ægget til Angreb, og i en Form, som forekom hende selv tilstrækkelig skarp og indtrængende, men som i Virkeligheden var Blidheden selv, havde hun gjort Konen Forestillinger; men var bleven modtaget med en saadan Salve af Grovheder, at hun skynsommeligt havde trukket sig tilbage, og efter den Tid indskrænket sig til i Smug at stikke Et og Andet til Børnene, naar Leilighed gaves. Men selv i dette Punkt maatte hun anvende Forsigtighed, eftersom den fortræffelige Pleiemoder, da hun opdagede det, tilbeelte Børnene en eftertrykkelig Tugtelse. Det Hemmelighedsfulde og Farlige i Venkabet styrkede imidlertid deres gjensidige Følelse, og ofte stode Børnene — to Sødsfende, en Dreng paa fem og en Pige paa tre Aar — i Gaarden og kastede længselsfulde Blikke op til Virduerne, om deres Belhnderste ikke skulde vise sig.

Nu da Konen var død, vare Børnene Fru Krags første Tanke, og da hun var kommet sig efter den Forvirring, hvori Lægens overrassende Meddelelse havde bragt hende, gif hun, ikke uden en vis Ængstelse, op paa Kvisten. For ethvert Menneske, hvis Sands ikke er fløvet, har det noget eiendommeligt Gribende ved

fig at træde ind, hvor Døden er tilstede, og det var kun med bankende Hjerter, at hun besluttede sig til at aabne Døren. Skjøndt det var om Sommeren, var der dog Halvmørke, da Lyset kun kom ind gjennem et lille, skraat, smudsig Tagvindue, og det varede derfor noget, inden hun blev istand til at skjelne de fjernere Gjenstande. Derhøved laae den døde Skikkelse. Det var den gamle Historie: Fattigdom, Forsømmelse, Sult, nagende Forbittrelse, Fast og Død. Nu var Lidenskabens gaaet til No, men et Menneskelivs Synder og Kampe havde i de haarde ubevægelige Træk præget en Skrift, som for den, der brød sig om at læse den, indeholdt mere Bærdom end adskillige Prækener. Medens hun stod her, foer hun pludselig sammen ved en let Bevægelse. Hun havde i det første Dieblik ikke bemærket Børnene, som af Angst og Træthed havde siddet sammenkrøbne i det modsatte Hjørne af Rummet, men som nu havde nærmet sig og greb fat i hendes Kjole.

„Men Du gode Gud er I her, Børn?“ sagde hun, -- „og alene?“

„Ja,“ svarede Drengen forskrækket. „Madam Schufart sagde, at vi skulde sidde rolige, til hun kom igjen.“

„Hvem er Madam Schufart?“

„Det er Konen — der er hun?“

„Na Herregud,“ sagde den Indtrædende, „saa er der dog go'e Mennesker til. Hvem seer til os i denne Elende, sagde jeg til Johanne, en Time førend hun døde. Det gjør Ingen. Og saa kommer den kjære

Fruer fra tredje Sal som en Guds Engel fra Himlen og seer til den Døde, og det skøndt de i levende Live havde Et og Andet Udtaaende. Na, Herregud."

Denne Tiltale af en fremmed Person, hvem Fru Krag ikke erindrede at have seet før, forekom hende ualmindelig modbydelig, saa at hun maatte gjøre Bold paa sig selv for at spørge hende, om hun vidste, hvem der tog sig af Børnene. „Ingen, go'e Menneske, Ingen. Fattigvæsenet maaskee, men det regner jeg for Ingen. Hvem bryder sig vel om de søde Børn, den go'e lille Mikoline og den stakkels Christian? Hvem tænker paa Børnene, sagde jeg til Johanne en Time førend hun døde. Na Herregud."

Det var aabenbart, at Konen befandt sig i en overstadig Tilstand, som i Forbindelse med hendes høirostede Tale havde noget Vanhelligt ved sig paa dette Sted, og fik Fru Krag til at skynde sig bort, idet hun tog Børnene med sig og sagde, at de kunde blive hos hende indtil videre. Det blev et langt Indtil videre, og strakte sig betydeligt ud over de første Dage, som hun anvendte til at stoppe deres Sult og give dem Klæder paa Kroppen. Det varede ikke længe, inden hun fandt, at hendes Hjem fik et eget Liv ved disse Smaastabninger, der hurtigt begyndte at hæve Hovedet som unge Planter i Solskin, og det var derfor en haard Tid, da de offentlige Myndigheder gjorde deres Krav gjældende, og hun skulde bestemme sig, om hun vilde beholde Børnene eller ikke. Hvorfra skulde hun faae Udkommet baade

til dem og til sig selv? Det syntes hende umuligt, og dog var hun, da Afgjørelsens Termin kom, mere end nogensinde bestemt paa at beholde dem. De offentlige Myndigheder vare ved denne Leilighed til en Forandring heller ikke umedgjørlige. Disse Børn vare dem en Streg i Regningen; de vidste ikke rigtig, hvor de skulde føre dem hen, da Protokollerne vægrede sig ved at anerkjende dem, og derfor var det en ret behagelig Vøsning af Vanskeligheden, da Fru Krag beholdt dem. Det viste sig imidlertid snart, at den ringe Godtgjørelse, som blev tilbudt hende — i sin Svirighed havde hun ikke engang tænkt paa at forlange nogen saadan — kun var tilstrækkelig til Anskaffelsen af jevn, god Hundeføde, og Fru Krag arbejdede derfor med rastløs Flid paa at holde sin Huusstand sammen; men efter et halvt Aars Forløb blev det hende klart, at Opholdet i Kjøbenhavn var for dyrt, og efter mange Anstrengelser og Skuffelser lykkedes det hende endelig at oprette en Pigeskole i en Provindsby. Gjennem mange Aars taalmodige og udholdende Flid, Noisomhed og utallige Doffrelser, som i Sammenligning med politisk Rabalder og Feltslag i Regelen ansees for noget saa Underordnet og Ubetydeligt, at det i det Høieste fremkalder et overlegent Smil, men som af dem, der blæse Overlegenheden et Stykke og selv have en Mening, ansees for noget Herligt, Beundringsværdigt, Høihjertet, lykkedes det hende at opdrage disse to Børn, som antog hendes Navn og sluttede sig til hende med oprigtig Taknemmelighed.

Efterhaanden opstod den Tanke hos hende, at Christian skulde studere; den kom lidt efter lidt, og da den engang havde flaaet Rod, ansaae hun det for en Gressag at sætte den igjennem. Da Nikoline voxede til, hjalp hun sin Pleiemoder med Underviisningen, og hvad der paa nogen Maade kunde spares, blev lagt tilside for Broderen. Da han omsider havde affluttet Skolelivet og vendte hjem som Student, modtog de ham med berettiget Stolthed. Men hermed begyndte Bamselighederne paany, da det langt oversteg Fru Krags Evner at holde ham i Kjøbenhavn, og medens hun lagde Planer, som hun igjen forkaftede, stod hun endnu lige raadvild, da endelig Omstændighederne tvang hende til at tage en Beslutning. Et nyt Institut, bedre udstyret og mere svarende til Tidens Fordringer, tog den største Deel af hendes Elever, og fra nu af syntes hun ikke at have noget Valg.

„Det er lige trangt for os, enten vi blive eller reise, Børn,“ sagde hun; „men flytte vi til Kjøbenhavn, troer jeg dog næsten, at Udsigterne ere bedre. Der kan man da idetmindste haabe at finde Noget; her er det ganske umuligt.“

„Vi skulle finde Noget; stol Du kun paa mig, Moder,“ sagde Christian haabefuld og opfyldt af Bevidstheden om sin nye Værdighed. „For Alt, hvad Du og Nikoline have gjort for mig, er det nu ikke mere end min simple Pligt, naar jeg bidrager Mit til vort Udkomme.“

Han talte saa tillidsfuldt, og hans ungdommelige Begeistring var saa levende, at hun selv begyndte at fatte Haab og endnu levede i Haabet, da de havde tilendebragt Flytningen til Kjøbenhavn, hvor de nu boede i en Leilighed paa Christianshavn, bestaaende af fire smaa Værelser i et Huus, som laae tæt op til Bolden, med Udsigt ud over Kallebodstrand. Da indtraf der en Begivenhed, saa uventet og saa sørgelig og overvældende i sin Udgang, at de to Sødskendeppe fattede den i hele dens Omfang, førend Ulykken allerede var skeet. Fru Krag blev syg og døde. Et ringe Aldebefindende, som begyndte kort efter at de vare komne til Ro, gik hurtigt over til en Brystbetændelse; den Syge tabte Bevidstheden og saa Dage efter døde hun. Det ramte dem som et Tordenflag. I det første Dieblik vare de ude af Stand til at opfatte Virkeligheden, og fode den første Dag taus og som tilintetgjorte, men Nødvendigheden tvang dem snart til at tage sig sammen. Ganske overladt til sig selv folte de levende og bittert, hvad det vil sige at staae ene i Verden; thi skjøndt de befandt sig i en folkerig By, vidste de, at der blandt de mange Mennesker ikke fandtes Nogen, som skjænkede dem en Tanke. Paa Begravelsesdagen havde en fremmed Mand fulgt dem i Afstand og været tilstede paa Kirkegaarden; og skjøndt de ikke kjendte ham, eller vidste, om det beroede paa mere end et Tilfælde — thi han havde senere fjernet sig uden at tale til dem — saa havde selv denne Omstændighed været dem en

Troft, idet de deri saae Noget, der idetmindste lod sig thde som Deeltagelse, og de følgende Dage talte de flere Gange derom; men snart blev ogsaa dette glemmt for Sorgen over den Afdøde og Bekymringer for Fremtiden.

„Det er sørgeligt, at vi nu maae skilles, Christian; men jeg seer virkelig ikke, at Andet er muligt,“ sagde Nikoline, da nogen Tid var gaaet, og de vare komne saa vidt, at de begyndte at lægge Planer.

„Skilles? Hvorledes kan Du falde paa en saadan Idee?“ svarede Christian. „Det er nødvendigere end nogenſinde, at vi nu blive sammen.“

„Men naar Nødvendigheden netop byder det Modfatte?“

„Det gjør den ikke, Nikoline. Du seer Tingene i et altfor mørkt Lys. Jeg kan ikke undvære Dig — jeg elsker Dig, Søster,“ udbrod han lidenskabeligt — „under vor lange Adskillelse har jeg altid glædet mig til, at vi igjen skulde leve sammen, og nu, da vi ere naaede saa vidt, skulde vi skilles! Jeg vil det ikke. Jeg finder mig ikke deri. Jeg byder Nødvendigheden Trods. Jeg vil arbejde for os Begge. Har man ikke før seet, at Sødsfende have skabt sig et Hjem; hvorfor skulde vi da ikke kunne gjøre det Samme? Det er jo ikke saa sjældent, at Folk læse til Examen og til samme Tid arbejde for Udkommet — hvad siger jeg, sjældent — det er jo netop det Sædvanlige. Ikke Ni af Ti ere anderledes stillede, og jeg skulde ikke kunne gjøre det Samme?“

„Men det vil blive Dig Formeget, kjære Broder; jeg frygter for, at Du vilde komme til at overanstrengede Dig.“

„Paa ingen Maade. Jeg troer netop, at Arbeidet vilde falde mig vanskeligere, naar jeg var ene, og ikke havde Dig at meddele mig til. — Desuden,“ tilføiede han efter nogen Tøven, „er det ogsaa af en anden Grund onskeligt, at vi blive sammen; hvem veed, om vi ikke tilsidst finde den Traad, som kunde lede til“ —

Han behøvede ikke at føre Sætningen tilende; det smertelige Udtryk, som Ordene fremkaldte i hendes Ansigt, viste tilstrækkeligt, at hun forstod ham.

„Det er sørgeligt at staae ene paa denne Maade,“ vedblev han, „og ikke engang at kjende dem, hvem man skylder Livet. Det forekommer mig næsten, som om der hvilede en Plet paa os.“

„Saaledes maa Du ikke tale, Christian; kun flette Mennesker vilde udlægge det paa denne Maade. Men jeg troer, at det var bedst for os, om Du reent opgav denne Sagen, hvormed vi nu saa længe have plaget os selv til ingen Nytte. Har Moder ikke forlænge siden gjort Alt, hvad der kan gøres?“

Han stod aandstraværende og saae ud over Stranden, medens hendes Ord gled ham forbi. — „Det er besynderligt,“ vedblev han, „men det er ofte forekommet mig, naar jeg seer herud, som om jeg finder Noget, der paa en eller anden Maade er be-

slægtet med det, jeg tænker paa. Der vender bestandigt en Forestilling tilbage om noget Vidtudstrakt, jeg engang har seet; men jeg kan ikke samle det -- jeg kan ikke engang sige, om det var Hav eller Jord. Det staaer for mig ligesom i fjerne Taager, og svinder bort, naar jeg vil gribe det. — Og dog, naar Alt kommer til Alt, er det maaskee ikke Andet end Indbildning. Hvem veed, om jeg ikke, ved at tænke saa ofte derpaa, har omdannet det til noget Andet, end det oprindeligt var? — Der er noget Forvirrende deri, noget Bildsomt, som ikke vil lade sig soie sammen“ —

„Dpgiv det, Christian,“ bad Søsteren indtrængende, idet hun gif hen til ham og tog hans Haand. „Tænk ikke mere derpaa; vi vilde kun skabe os unyttige Sorger og forsømme det, som er vigtigere. Lad os hellere huske paa, at vi fandt en Moder, som var os i Forældres Sted.“

„Det var hun,“ sagde han bevæget ved Erindringen om den Afdøde; „og dersom Noget skal bringe os frem, maa det være Bevidstheden om, at vi handle i hendes Aand, og det troer jeg, at vi gjøre, naar vi blive sammen.“

„Siden Du vil det, kjære Broder, saa lad os da prøve derpaa. Jeg vil naturligviis helst blive hos Dig; jeg var kun bange for, at det skulde overstige vore Evner, og at jeg skulde falde Dig til Byrde; men naar Du troer“ --

„Du er altsaa enig med mig,“ udbrød han, oien-

synlig oplivet, og lagde sin Arm omkring hende. „Saa hør da, hvorledes jeg har tænkt mig det. Vi leie naturligviis de to Bærelser ud, og beholde selv de to andre. Du veed jo, at Leien er betalt forud for et halvt Aar, saa at vi have Tid til at see os om. Allerførst maa Du see at finde nogle Informationer, og det er naturligviis en let Sag i en saa stor By som Kjøbenhavn“ —

„Naturligviis, det haaber jeg da idetmindste,“
 yttrede hun med et Smil i sit smukke Ansigt.

„Haaber det? Sa det kan Du være ganske vis paa. De store Byer ere netop de Steder, hvor man skal opsoge sig Noget. Er det ogsaa lidt vanskeligt i Begyndelsen, saalænge man mangler Bekjendtskaber, saa gaaer det til Gjengjæld saameget raffere, naar man først har skabt sig Konnexioner. Det er egentlig Konnexioner, det kommer an paa; det kan Du være overbevist om. Desuden søger jeg selv at faae mig noget Arbeide. Hvorvidt det bliver Informationer, er jeg endnu ikke ganske vis paa — det skulde da være i levende Sprog“ —

„Hvori Du udmærkede Dig til Examen“ —

„Hvori jeg udmærkede mig til Examen, hvilket naturligviis er en anbefaling; eller om jeg maaskee skulde søge Kontorarbeide hos en Jurist — jeg vilde da foretrække en Advokat. Paa denne Maade kunde mine Kundskaber blive mig til megen Nytte — jeg mener naturligviis de Kundskaber, jeg i den nærmeste Fremtid vil erhverve mig og — tillige vilde jeg derved

blive i Øvelsen. I dette Dieblif har jeg ikke nogen bestemt Mening; men det vil snart vise sig, hvad der er det Rette. Efter Kontortiden vilde jeg saa spise til Middag og derpaa spadserere en Tour med Dig. Eftermiddagen og Aftenen vilde jeg anvende til Studier."

"Og Du troer virkelig, at det kunde lade sig gjøre?" udbrod hun, idet hun med et straalende Blik saae ham ind i Ansigtet.

"Det troer jeg ganske vist, Mikoline; men vi maatte spare. Ikke en Skilling maatte gives ud til Unytte."

"Naturligviis. Jeg antager, at vi kunde begynde med at affkaffe Et og Andet i Huusholdningen; dersom vi for Exempel ikke længere brugte Sukker i Theen" —

"Vi ville heelt affkaffe Theen, Søster; heelt affkaffe den. Saalænge det ringe Forraad, vi endnu have, strækker til, er der jo ingen Grund til at lade det ligge; men naar det er forbi, slaae vi den Tand ud. Paa denne Maade vil der spares en ikke ringe Sum Aaret rundt. Men det kommer an paa, om vi have en stærk Villie. Jeg har læst om, hvad Menneſter med en stærk Villie have udrettet. De have begyndt med Intet eller mindre end Intet, og have alligevel banet sig Veie til Rigdom og Berømmelse; og tro endelig ikke, at det er gaaet let for dem, eller at et lykkeligt Tilfælde har hjulpet dem — paa denne Maade vilde der jo ikke være Noget at

lære af dem — nei, det Tilfredsstillende er netop, at de maatte kæmpe sig frem gennem store Vanskeligheder; naar de havde overvundet dem paa een Kant, kom de igjen paa en anden; men alligevel holdt de ud og fik tilsidst Bugt med dem. Det forekommer mig virkelig, som om vi selv ere stillede paa denne Maade, og at naar vi kun beslutte os dertil, vil næsten Intet være umuligt for os."

Han talte saa overbevisende og var saa vindende i sit Væsen, fremstillede det Liv, de skulde føre, paa en saa elskværdig Maade og uden at gaae ud over det, hun i sin Ufskyldighed ansaae for det Sandsynliges Grændser, at hun tilsidst villig gav sig hen til hans Fantasier.

"Og som jeg før sagde, hvad der i denne Sag meest bør bestemme os, er, at vi derved vistnok handle i vor Moders Land. Er Du nu ikke af min Mening?"

"Efter hvad Du har sagt, troer jeg næsten, at jeg er det."

Paa denne Maade fortsatte de Samtalen for yderligere at bestyrke sig i deres Forsæt, og med den Tilgift af Haabefuldhed, som er Ungdommens Forret, saa de i dette Dieblif Fremtiden i en noget gunstigere Belysning end den, hvortil de efter Omstændighederne strengt taget vare berettigede. At der vilde komme Vanskeligheder, tvivlede de ikke om; men selv disse Vanskeligheder havde faaet en egen Ynde ved den Maade, hvorpaa han havde omtalt dem; de vare jo

nu forberedte paa deres Komme, og i den Beslutning, hvormed denne Dag var endt, blandede Haabet sig med Frygten, ligesom de gyldne Flager ude paa Havet i Aftenrøden blandede sig med Dunkelheden i den fjerne Synskreds.

Andet Kapitel.

Der fordres et vist Kjendskab til Forholdene i Almindelighed, inden man kommer paa det Reene med, at det, som tilbydes, i Regelen have i Overflod; medens det, som søges, ifølge en viss Indretning i Samfundet, i de fleste Tilfælde netop mangler. Dette Kjendskab manglede Mikoline. Hun troede, at i en By som Kjøbenhavn, der er rigt velsignet med Børn, maatte der ogsaa være Brug for Noget til at undervise dem; men nu fandt hun, at dersom der var Noget, man havde Overflødighed paa, var det netop Lærereinder; og i god Overeensstemmelse med den Fiktion, at Ansøgere til Hvadsmhelst ere Fjender, der bør skaffes af Veien, blev Afvisningen bestandig ledsaget af Bebreidelser. Snart bebreidede man hende, at hun var for ung og endnu ikke maatte tænke paa „saadant Noget“ — som om det at trække i et Kjøbenhavnskt Institut var en Herrefærd, der i og for sig var mange Anstrengelser værd — snart bebreidede

man hende det Uforsvarlige i at melde sig uden Anbefalinger; snart yttrede man velopdraget, at „Personer uden Dvælse“ ikke kunde gjøre sig noget Haab, saa at den stakkels Pige tilsidst fortvivlet spurgte sig selv, om der da gaves Mennesker, som kom til Verden med Dvælse.

„Du tager Dig Tingene altfor nær,“ sagde Broderen, da han en Dag kom hjem og fandt hende i Taarer over det mislykkede Udfald af et saadant Forsøg. „Tag mig til Exempel, Mikoline; jeg veed, at man maa give Tid, og vise Villiekraft; ogsaa Taalmodighed er Villiekraft, og ved en Leilighed som denne kommer det netop an paa Taalmodighed. Det kræver Tid at knytte Konnexioner, men jeg skal arbeide for os Begge og skaffe Dig, hvad Du ønsker.“

„Men hver Dag, der gaaer paa denne Maade, er et Tab for os, Christian. Betænk det. Jeg vil naturligtviis ikke gjøre Dig Bebreidelser; men troer Du ikke, at det var bedre, om Du nu selv begyndte paa dine Studier, og idetmindste ikke anvendte hele Dagen til at søge efter Noget?“

„Først et sikkert Grundlag, kjære Søster — Du er et Barn, siden Du kan tale saaledes; men jeg holder ikke mindre af Dig for det,“ tilføiede han og kyssede hende. „Seer Du ikke, at vi allerførst maae sikre os Udkommet, inden jeg kaster mig over Studierne, og hvorledes skulde vi sikre os det, naar jeg ikke vedblev at søge?“

Skjøndt der var Noget i hans Raisonnement,

som hun ikke kunde gjendrive, var hun dog tilbøielig til at beholde sin egen Mening og indskrænkede sig derfor til, istedetfor Svar, at hænge lidt med Hovedet.

„Har Du da Noget imod, at jeg opgiver disse Forsøg?“ spurgte hun. „Jeg troer virkelig ikke, at de føre til Noget.“

„Ikke det Mindste, kjære Søster; gjør som Du vil,“ svarede han livligt. „Jeg skal, som sagt, arbejde for Dig med og nok omfider finde Noget. Men søg kun selv; Du vil have godt deraf; det holder Dig i Virksomhed og Bevægelse.“

Det syntes imidlertid, som om denne Virksomhed og Bevægelse ikke var synderlig opmuntrende for hende, men han var altfor optaget af sit Eget til at bemærke det, og gav Samtalen en anden Vending ved at spørge, om der endnu Ingen havde været for at see paa Børelserne.

„Her var en Mand imorges, strax efter at Du var gaaet“ —

„Og det siger Du først nu; jo, Du er en net Forretningsmand,“ udbrod han spøgelsesfuld. „At glemme det Allervigtigste! Lad os først tale om det. Det er altid en Begyndelse. Hvem kan vide, i hvilke Forbindelser denne Mand er, og om han maaskee ikke kan gjøre Noget for os? Hvad hedder han?“

„Han hedder Bolvig. Han sagde, at han boer her i Gaarden, ovre i Mellembygningen. Han vilde komme igjen, naar Du var hjemme.“

„Saa vil jeg strax søge ham op,“ sagde han, og

tog sin Hat, — „men maaskee det alligevel var klogere at vente; det kunde næsten see ud, som om vi vare forlegne for — dog nei, han kunde betænke sig. Du skal see, at det er Begyndelsen til Et eller Andet.“ Med disse Ord skyndte han sig afsted, og kom snart efter tilbage med den Fremmede.

Hr. Bolvig var en Mand paa nogle og trefindsthye Aar, høi, mager og lidt skaldet, en Ulempe han søgte at bøde paa ved Anbringelsen af en sort Silkekalot, der saae ud til at vare gjort af Resterne af et Halstørklæde, men som iøvrigt kun daarligt svarede til sin Hensigt, da den sad paa Siden af Hovedet og tildeels bedækkede det ene Øre. Hans Ansigt bar Præget af en vis Tænksomhed, saaledes som det ofte kommer frem hos Folk, der have ført et tilbagetrukket Liv og beskæftiget sig med deres egne Forestillinger; men det meest Voinesaldende ved ham var en vis stilsfærdig, men ubøielig Stridighed, der ligesom var udbredt over hele hans Person. Den viste sig i hans graa Dine, i hans smalle Læber, i den tilknappede Frakke, i den lange, lige Ryg og de tynde Been, og et Blik paa den skjævt siddende Paruk gav En Forestillingen om, at man hellere maatte prøve paa at vælte Rundetaarn end bringe ham til at forandre sin Mening.

„Det er min Søster, Nikoline Krag,“ sagde Christian, og bød den Fremmede at sætte sig.

Manden bukkede tavs og blev staaende.

„Hr. Bolvig er ikke utilboielig til at leie Bærelserne,“ vedblev Christian.

„Det har jeg ikke sagt,“ indvendte Bolvig roligt; „jeg har blot spurgt, om det maatte være mig tilladt at see Bærelserne, — at see dem,“ gjentog han, for at indprænte den rette Forstaaelse af sine Ord.

„Naturligviis,“ svarede Christian. „Det skal være os en Fornøielse at gjøre Dem bekendt med Leiligheden.“

„Her ryger ikke om Vinteren,“ bemærkede han, idet han saae sig om i Stuen og pirrede ved Røffelovnsrøret, som om han der fandt særlig Oplysning.

„Det skal jeg virkelig ikke kunne sige Dem,“ svarede Christian forekommende, „vi have ikke boet her saalænge, at“ —

„Jeg spørger ikke, om her ryger; jeg siger blot, at her ikke ryger. — Røret — Loftet — Bæggene“ — tilføiede han med Mellemrum, overladende til de Andre at drage Slutningen. — „Udsigt til Stranden, hm“ —

„Og hvad Opvartningen angaaer,“ begyndte Christian forekommende, saa tænker jeg, at den Rone, som kommer hos os, ogsaa vil paatage sig“ —

„Opvartningen?“ afbrød den Fremmede ham. „Jeg veed ikke, at jeg har talt om nogen Opvartning. Det bliver vel min egen Sag. — Opvartningen!“ gjentog han for sig selv og nærmede sig Noget, der lignede en indvendig Latter. At Noget kunde tænke

paa at foreslaae ham, hvem han skulde tage til sin Opvartning.

Det var ingen let Sag at forhandle med Hr. Bolvig; men det var forsaavidt ogsaa overflodigt, som han gjorde de Bemærkninger, han vilde gjøre, ledede Samtalen, hvorhen han vilde lede den, og leiede omfider Bærelserne, fordi han vilde leie dem.

„Og hvad Leien angaaer, saa erlægger jeg den maanedligt forud,“ tilføiede han endelig, medens han stod ude paa Gangen og bandt sig ind i et sort Halstørklæde.

„Forud eller bagefter,“ svarede Christian, hvis Smødefommen var voxet med den Andens Bestemthed, „maa ganske beroe paa Dem selv.“

„Det ville vi ikke tvistes om, men jeg siger ubetinget forud.“ —

„Det bliver vistnok en vanskelig Leier,“ bemærkede Nikoline, da han var gaaet, og saae tvivlende paa Broderen.

„I ethvert Tilfælde lod det til at være en Mand med en kraftig og bestemt Villie, og det var især det, der tiltalte mig. Jeg har nu engang et lykkeligt Blik for denne Egenstabs hos Andre, og haaber, at jeg besidder en ikke ringe Deel deraf selv. — Nu ere vi altsaa komne saavidt. Bærelserne ere leiede ud, og vi have en aarlig Meerindtægt af hundrede og tyve Rigsdaler. Blot Taalmodighed, saa naae vi derhen, hvor vi ville.“

Dermed var Sagen ordnet, og en Uge senere

tog Bolvig Bærelserne i Besiddelse. Det viste sig snart, at det var en mindre vanskelig Leier end Nikoline havde tænkt sig. Om Formiddagen var han borte, og den øvrige Deel af Dagen, som han tilbragte hjemme, gik hen i den dybeste Ro. Naar de en fjelden Gang mødtes paa Trappen, viklede de en Hilsen, men bleve isvrigt hverandre fremmede, og saaledes blev denne Leiers Ankomst ikke Begyndelsen til det Meget, som Christian havde ventet sig.

Endnu et Par Steder forsøgte Nikoline sig for at blive anbragt som Lærerinde, men med samme Held som tidligere. Derefter opgav hun Sagen og søgte i Anvertissementerne efter en Plads, der kunde være passende for hende, og da hun en Dag læste, at en ung Pige med hendes Kvalifikationer kunde faae Bestjæftigelse hos Professor Baumann, som boede paa Amagerbro, gik hun derud for at tilbyde sin Tjeneste. Professor Baumann, der tidligere havde været Rektor ved en Skole, men nu havde sin Afsked, boede her i et Landsted med tilhørende Have, hvilket Altsammen ved første Diekast gjorde et saa imponerende Indtryk paa hende, at hun følte sig ganske nedslaaet, da hun var kommet ind i Haven, og halvveis tænkte paa at vende om, da man maaskee dog, naar det kom til Stykket, ikke vilde have Brug for hende paa et saadant Sted.

„Hvem søger den lille Frøken?“ spurgte pludseligt en Stemme i Nærheden af hende. Den kom fra

en Mand, som traadte frem fra et Materialhuus og nærmede sig hende.

„For jeg spørge, om Professor Baumann boer her?“ spurgte hun frygtsomt.

„Her boer han,“ svarede Manden, og lettede til samme Tid paa Huen, som om han ydede en eller anden usynlig Person en særlig Hyldest. „Naar De gaaer saa smaat op ad denne Grusgang, og saa dreier tilhøire, saa løber De lige paa Huset, lille Froken; og naar De ringer paa der, hvor den forgyldte Messingplade sidder, saa kommer De ind til Professor Baumann.“ Ved dette Navn lettede han igjen paa Huen, medens Mikoline, som tænkte sig Muligheden af, at han var forstyrret, skyndte sig henimod Huset. Det var overflødigt at ringe paa, da Døren stod aaben, og med en vis Frygt for Udfaldet traadte hun ind i Gangen. Forgjæves bankede hun paa, og var i nogen Tvivl om, hvad hun skulde gjøre, da en Dør pludseligt blev revet op, og en midaldrende Dame i fort Floilskjole tiltalte hende paa en just ikke blid Maade med et: „Hvad vil De?“, men oppebiede ikke hendes Svar, idet hun strøg forbi hende hen til Udgangsdøren, hvor hun af al Kraft raabte paa Marius. Det varede temmelig længe, inden Marius kom til syne, men omsider viste han sig. Det var en Dreng paa fjorten Aar, af temmelig lav Væxt, stærkt steeløiet, og med kort afklippet Haar, der stod iveiret som Pigge. For disse Natureiendommeligheder kunde Ingen staae til Ansvar; men naar hertil føies, at

Marius var klædt i Tjenerlivrée med store blanke Sølvknapper og et Par graa Gamascher om et Par formløse Been, saa kunde de, der havde opfundet og iført ham denne Dragt, der kun yderligere forøgede hans Lighed med en ondskabsfuld Abe, af enhver Rættænkende ikke undgaae Beskyldningen for at mishandle ham.

„Hvor tør din affhyelige Unge gaae din Bei og lade Døren staae aaben, saa at Folk fra Gaden komme løbende lige ind i Stuen? Hvor tør Du vove at gaae ud af dit Bærelse, naar Ingen kalder paa Dig?“ udbrød Damen forbittret.

Paa disse Spørgsmaal havde Marius intet Svar, men blev staaende med ludende Hoved og med Hænderne paa Ryggen, medens en kunstig Anger stod at læse i hans Ansigt.

„Gjorde jeg Dig din Ret, saa fik Du en ordentlig — hvad er det, Du der staaer og skjuler paa Ryggen?“

Marius gjorde et Forsøg paa baglænds at nærme sig Døren; men Damen greb ham i Skulderen, snurrede ham rundt som en Top og tog en Gulerod ud af Hænderne paa ham. Dette Fund forøgede hendes Harm, og idet hun med Gulerodstoppen eftertryffeligt pidskede ham i Ansigtet, talte hun om unge Thveknegte og om Politiet, indtil Marius omsider med et Hyl sled sig løs og foer ud i Haven.

„Og hvad vil De saa?“ spurgte Damen, og

vendte sig, endnu noget ophidset efter Tugtelsen, om mod Nikoline.

„Seg vilde — jeg havde tænkt“ — begyndte den unge Pige, betaget af dette Dptrin.

„De vilde — De havde tænkt,“ gjentog Damen med en haanlig Betoning; „tal saaledes, at man kan forstaae Dem.“

„Seg kom efter et Avertisfement i Avisen.“

„Det kunde De have sagt strax. Gaa ind i Stuen.“ — Her begyndte der en længere Examination, om hun kunde stege, bage, stryge, vadske og en Mængde andre Ting; men tilsidst blev Damen staaende ved, at hun kunde sye, og til dette Arbeide blev hun antaget. Den følgende Dag tiltraadte hun sin Tjeneste. Hun skulde komme hver Formiddag Klokken Ti og gaae Klokken Tre; men da hun blev anvendt til meget Andet end Syning, maatte hun ofte blive der længe over den fastsatte Tid, da det Baumannske Huus tog adskillig Deel i Selskabslivet.

Profesor Baumann havde, som tidligere bemærket, været Rektor, men havde trukket sig tilbage fra denne Virksomhed, fordi den, „om end stjon og riig paa Forhaabninger,“ som han pleiede at udtrykke sig, „dog holdt ham fjern fra det Sted, hvor Landslivet pulserede, og hvor det var nødvendigt at leve for Enhver, der som han havde stillet sig den Opgave at have Ideens Krav.“ Dersom Noget havde spurgt ham om, hvorledes han løste denne mere ubestemte Opgave, vilde Svaret ikke være udeblevet. For

det Første var Spørgsmaalet dunt. Var Ideen Noget, man kunde pege paa her eller der, som en Steen eller en Kjødklump? Tilvisse ikke. Dens Væsen udtrykte sig kun i Totaliteten, men aldrig i denne eller hiin Enkelthed. „Kun den, der formaaer at opfatte paa Totalitetens Maade, kjære Ven, og med intuitiv Genialitet magter Tidens store Opgaver, kun han er istand til at see Idealitetens Klangfigurer og høre den Idealitetens Musik, der bringer alt Andet til at forstumme.“ Saaledes talte Professor Baumann ofte, naar han i Selskaberne holdt Foredrag over selvolgte Emner for en Kreds af Herrer og Damer, som beundrede Veltalenhedens Magt. Eller var det maaskee ikke at hævde Ideens Krav, naar han satte sine Medmennesker ind i Tidens Fordringer, og lod de brændende Spørgsmaal ligesom blusse op i levende Flammer? Naar han ved et velbesat Middagsbord skildrede Nøden blandt Minearbejderne i England eller i det fjerne Vesten? Naar han ud af Historien — thi denne var hans Indlingsstudium — fremdrog Exempler og rystede de Tankeloses Egenkærlighed og de Riges Nydelsessyge, medens han derhos — for at gyde Balsom i Saaret — „dog paa den anden Side maatte fremhæve“, at Godgjørenheden var stor, og at man ikke skulde imødekomme ethvert Krav fra de lavere Klasser? Var det ikke at hævde Ideens Krav, naar han tænkte, medens Andre handlede, men uden at tænke? Naar han „i al Beskedenhed gav de Folk, der ønskede det, den

ringe Oplysning, han var istand til" ? Naar han var en charmant Selstabsmand, der havde et godt Ord tilovers for Enhver, og trods sin Værdom ikke stillede sig paa en høiere Plads i sin Omgangskreds, end der hvor man selv satte ham? Var det ikke at have Ideens Krav, saa var der overhovedet Ingen, der havde den.

Hvad Fru Baumann angik, da nærede hun en afgjort Forkjærlighed for Floil. Hun gik selv klædt i dette Stof, og alle de Møbler, hvor det paa nogen Maade lod sig anvende, vare udstyrede med samme Pragt. Sin Mand beundrede hun, og muligviis var det denne Beundring i Forbindelse med Forestillingen om, at saamegen aandelig Anstrengelse fordrede et solidt Grundlag, som medførte, at hun med særlig Omhu sørgede for hans Bespiisning. Det havde i Begyndelsen været Mikoline paafaldende, at der var en saa stor Uoverensstemmelse mellem Pragten i de Værelser, hvor Folk indlodes, og de indre Gemakker, der tilhobe lignede Pulterkamre; men denne Forskjel havde hun efterhaanden vænnet sig til at overse. Derimod saae hun bestandigt med lige oprindelig Forundring paa de Kvantiteter af spiselige Sager, som Profesforen ved hvert Maaltid forærede. Kjød, Brød, Æg, Ost og Grøntsager opkobedes paa hans Tallerken, og forsvandt efter en forbausende Maalestok, medens han jevnlige holdt Foredrag over Ting, som hun ikke forstod.

„Ja vist saa; det er mageløst, Baumann,“ yt-

trede Fruen ved saadanne Leiligheder, medens hun forøgede Bunken af Viktualier. „Du med din Begavelse skulde ikke leve i en Affrog som denne, men i et stort Land, hvor man først rigtigt vilde forstaae at vurdere Dig“ — en Udtalelse, som Fru Baumann iøvrigt ikke havde fra sig selv, men fra sin Mand, der undertiden selv yttrede sig paa denne Maade. Det kunde vel ogsaa af og til hænde, at Fru Baumann gjorde Bemærkninger, som ikke røbede Kløgt, og i saadanne Tilfælde hørte Nikoline med sand Forfærdelse Husets eneste Datter, Frøken Angelika, udbryde i en lydlig Latter, som gjerne endte med det Udraab: „Der har vi Moder igjen!“

Frøken Angelika var en ung Dame paa toogthve Aar, lille af Væxt, men af stærkt udviklet Legemsbygning, egentlig kraftigere end en kræsen Dommer over kvindelig Skjønhed vilde have anseet for tilladeligt. Hun havde et temmelig stort, rundt Hoved med brede Træk, og da hun gik med kort affklippet Haar, traadte Rundheden endnu stærkere frem. Og saa Angelika yndede Floil, og den, som vilde sige Noget paa hendes Ryg, maatte tilstaae, at den var forsvaerlig.

Skjøndt Nikoline ikke havde tænkt paa at stille store Fordringer, var det dog ingenlunde med glædelige Følelser, at hun tænkte paa dette Huus, hvor hun i den nærmeste Fremtid skulde tjene sit Brød. Professoren lagde ikke synderlig Mærke til hende; han vandrede i Regelen aandsfraværende frem og tilbage

i sit Bærelse, beskæftiget med Studier og Forberedelser til Foredrag, han netop paa denne Tid holdt i forskjellige Foreninger. Over ham havde hun forsaavidt ingen Grund til at beklage sig; men Fru Baumann og Angelika beredte hende mange Vanskeligheder og Bekymringer. I Regelen vare de uenige og forte levende Disputer indbyrdes, hvorved de stundom anvendte ret skarpe Vaaben; kun i eet Punkt vare de enige, nemlig naar Marius havde forsyndet sig, og han forsyndede sig uafbrudt baade med og uden sit Vidende, saa at Krigstilstanden var blivende. Han vidste, at det dragne Sværd altid hang over hans Hoved, hvilken ubehagelige Omstændighed gav ham et Udseende, som om han var kommet til Verden med en ond Samvittighed. Dagligt at være Vidne til alt Dette, var i og for sig piinligt nok; men hertil kom, at Moder og Datter hver paa sin Maade vare vanskelige at tilfredsstille. Den i visse fornemme Huse saa hndede Maneer at tiltale en Kvinde alene ved hendes Efternavn, som om hun var en Mand, var ogsaa adopteret her: „Hvorfor gaaer Krag tankeløst omkring og gjør Dit eller Dat? — Hvorfor tænker Krag aldrig fem Minutter frem i Tiden? — Er Krag ikke vant til bedre Orden, gjør hun bedst i at see sig om efter en anden Plads.“ — Disse og lignende Udfald gjorde de Dagen igjennem, og hiin omtalte Maneer, der kun er et Udtryk for utaaleligt Hovmod og topmaalt Uforsømmethed, gav disse Udfald en saarende Tilgift, som jog Blodet op i Kinderne

paa den stakkels Pige og i Begyndelsen kostede hende adskillige Taarer.

Der kom mange Fremmede i dette Huus, og det kunde ikke undgaaes, at disse Fremmede nu og da kastede et Blik paa den unge Pige, hvis friske og smukke Ansigt nok kunde tiltrække sig Opmærksomheden. Dette blev ikke uden Følger.

„Seg veed heller ikke, hvorledes det er gaaet til, at Krag opholder sig saameget her i Stuen. De burde selv fra Begyndelsen af have indseet, at Deres Blads er i Toiletværelset,“yttrede Fruen en Dag til den Intet anende Nikoline.

Hun reiste sig for at gaae.

„Hvem har sagt, at De skulde gaae netop nu?“ vedblev Fru Baumann heftigt. „I dag bliver De herinde; jeg har Brug for Dem. — Og dersom De i det Hele kunde vise Dem i mindre fremtrædende Farver, vilde det være mere passende.“

„Seg har desværre ikke saamange Kjoler,“ svarede Nikoline, „at jeg kan foretage noget slynderligt Udvalg.“

„Det er uheldigt; men saa vil De erindre det, naar De næste Gang faaer Toi.“

„Hun kan jo faae min gamle Kjole,“ bemærkede Angelika, som var bestjæftiget med at male et Landskab. „Den er ikke bedre værd.“

„Din gamle Kjole,“yttrede Fru Baumann skarpt; „den er jo kun nogle faa Maaneder gammel. Lad os bare være fri for de Kunstler.“

„Du med dit „bare være fri“. Nei, Du er virkelig guddommelig, Moder. Du er formelig komiss idag. Ha, ha, ha! Lad os bare være fri,“ gjen- tog Angelika og gjorde et Forsøg paa at slaae med Nafften, der forsaauidt faldt uheldigt ud, som hun paa Grund af sin fhyldigt udviklede Organisme besad den mindst mulige Bevægelighed i denne Legemsdeel.

„Naar jeg siger det,“ vedblev Fru Baumann i en trætkehær Tone, hvorved hun stillede sig jevnside med Datteren, „saa skal det være saaledes, og jeg siger, at det skal være saaledes. Du tænker kun paa at lægge øde, men hvem skaffer Pengene?“

„Du idetmindste ikke, Moder.“

„Jeg idetmindste ikke. Og det vover Du at sige. Det skulde ikke undre mig, om Du — om Du“ —

„Hvad for Noget, Moder? Tal endelig ud. Lad mig kun høre det. Hvad var det, der ikke skulde „undre Dig“? Det gad jeg nok vide. Jeg er vis paa, at Du ikke engang selv veed det.“

„So jeg veed det, og jeg skal sige Dig, at jeg ikke længere vil taale“ —

Hun afbrødes i sin forbittrede Ordstrøm derved, at Døren fløi op med en saadan Kraft, at Nikoline forstrækket foer tilside for ikke at blive ramt, medens Marius med en gennemtrængende og pibende Stemme meldte: „Godseier Dalsgaard!“ — Til at melde Fremmedes Ankomst paa denne Maade var Marius strengt instrueret, og det kan tilføies, at dette Hverv

var det eneste, ved hvis Udførelse han fuldkomment tilfredsstillede sit Herfskab, hvilket maaskee havde sin Grund deri, at det i saa høi Grad tilfredsstillede ham selv.

„Min Gud, Godseier Dalsgaard!“ udbrod Fru Baumann og antog det englelige Smil, som anvendes ved slige Leiligheder. „Vi sad netop her og talte om, hvorlænge det er siden, De glædede os med et Besøg. Min Mand vil ret blive fornøiet over at see Dem. — Kald paa Professorens,“ sagde hun til Mikoline. — „De undskylder, Hr. Godseier“ — som om der var Noget at undskylde — „det er en Sypige, der gaaer os tilhaande.“

„Min kjæ—re Ven,“ udbrod Professorens, idet han traadte ind i Stuen, „min kjæ—re Ven,“ hvilken Tiltale han gav forøget Vægt ved at løfte Haanden iveiret, som om han vilde tildele den Fremmede et Slag, og derpaa at lægge den blidt i hans. „Jeg beghyndte næsten at troe, at vi ikke skulde see Dig mere. Sæt Dig dog, sæt Dig. Her, Dalsgaard, her i Sofaen er der en Plads, hvor vi To kunne tale sammen.“ — Det var en Beshynderlighed hos Professorens, at han behandlede denne Mand, som om han havde at gjøre med et hjælpeløst Barn; en Fremgangsmaade der var saameget mere paafaldende, som Godseier Dalsgaard var en kraftigt udviklet Mand, hvis Ydre vidnede om Klogskab og Alvor. — „Jeg troer næsten, det er et halvt Aar siden vi sidst saae Dig, Dalsgaard.“

„Jeg bliver helst hjemme, Baumann,“ svarede den Fremmede. „Du veed, at jeg ikke sætter Priis paa Selskabslivet.“

„Men det er en Feil, min kjære Ven,“ udbrød Professorens livligt og klappede ham paa Skulderen. „Du med dine Forudsætninger bør ikke sidde saaledes hjemme og ruge over dine Tanker, — ovenikjøbet naar det er misvisende Tanker,“ tilføiede han med formanende Værdighed. „Men siig mig, Dalsgaard, hvorledes staaer det saa til i Hjemmet? Har Du faaet udtærsket?“

Han havde faaet udtærsket.

„Dg Haven, hvorledes gaaer det med den? — Den prægtige Have. — Dg Alleen? — Den prægtige Allee, hvor vi mangen god Gang have vandret sammen under Kronernes svale Skygger; det er ret et Sted, som er egnet for den, der i Stilhed undfanger Ideer og arbejder med dem.“

„Du har Ret, Baumann,“ svarede Dalsgaard; „dertil egner Stedet sig.“

„Du misforstaaer mig, min Ven; Du misforstaaer mig totalt og i enhver Henseende. Jeg mener lyse og høie Tanker, befrugtende Tanker fra Ideens Væld. Hvor ofte har jeg ikke vandret der og tænkt paa Græserne — dem har Du sagtens ikke skjænket synnerlig Opmærksomhed, siden vi sad paa Skolebænken sammen — hvor ofte har jeg ikke vandret der og tænkt paa denne vidunderlige Nation, medens Solstinet spillede paa Søens Bølge og lette Luft-

ninger bølgede hen over Markens Afgrøde. — Ja — ja — ja, forunderligt i Sandhed, høist forunderligt." Da den Fremmede imidlertid ikke syntes at dele Forundringen, kom Professorens hurtigt tilbage fra den. — „Men sig mig engang, Dalsgaard, hvor er nu din Søn?"

„Charles er for Tiden i Rom," svarede Dalsgaard, som i det Hele forholdt sig temmelig taus overfor Professorens Bemærkninger.

„I Rom! Tænk Dig, Amanda, i Rom!" yttrede Professorens med en livlig Henvendelse til sin Hustru. — „Ja — ja — ja, Charles i Rom! Hvor herligt at tilbringe Tiden i denne de store Anders By; Ciceros, Cæsars og Augustus's Stad, Ideernes Allarmplads" —

„Min Gud ja," faldt Fru Baumann ham i Talen; „det var jo der, at de henrettede den stakkels Prindsesse, som Du forleden talte om i dit Foredrag."

„Seg? — Hvilket? — Hvor? — Hvad?" spurgte Professorens forbauset, og gav uvilkaarligt et Ryk ved hvert nyt Spørgeord.

„Du talte jo om en Allarmplads," vedblev Fru Baumann, „og det fik mig til at tænke paa denne Prindsesse under Revolutionen. — Hvor de dog ogsaa kunne handle med Mennesker."

Det er uvidt, hvorhen Professorens vilde være kommet i sin Forbauselse, hvis ikke Frøken Angelika havde løst Gaaden. „Seg er vis paa, at Moder

mener Marie Antoinette," yttrede hun med en skadefro Latter.

„Naturligviis mener jeg hende. Hvem skulde jeg ellers mene?“ tilføiede hendes Moder lidt skarpt.

„Men min kjæ—re Amanda. Det er en fuldstændig Feiltagelse, min Ven, en lapsus memoriae. Marie Antoinette var dengang ikke Prindsesse, men Dronning; og desuden“ —

„Prindsesse eller Dronning er mig ganske det Samme, Baumann; hvad hun ikke var, det kunde hun blive,“ vedblev den standhaftige Kone, og gjorde Anstalter til kraftig Modstand, som imidlertid forhindrede derved, at Dalsgaard reiste sig og gjorde Mine til at tage Affsked.

„Et Ord, Dalsgaard, inden vi skilles,“ sagde Professorens og førte ham ind i sit Værelse. — „Du skal ret have Tak, fordi Du reflekterede paa min Skrivelse og kom herind,“ yttrede Professorens, da de vare alene. „Hvad jeg ønskede at sige Dig var, at de Realiteter, hvormed Du kom mig til Undsætning, har det hidtil ikke været mig muligt at berigtige.“

„Ja, ja, gode Ven; det har heller ingen Hast.“

„Det ligner Dig, Dalsgaard; jeg vidste, at Du vilde svare mig saaledes, og dog føler jeg mig først beroliget nu, da Du gjør det. Enhver har sine Opgaver,“ vedblev Professorens, medens han gik frem og tilbage i Værelset og talte, som om han holdt en Forelæsning. „Enhver har sine Opgaver, siger jeg, og man kan ikke med Billighed forlange af en Mand,

at han gaaer udenfor de Grændser, hans Opdragelse, Talenter og hele Landsretning have afftuffet ham. Mig blev det ikke givet at anvende mit Pund paa at skrabe Realiteter sammen, og dog behøver jeg dem. Seg maa have dem. Ethvert Menneske maa have dem. Det er nu ifølge denne elendige Tingenes Orden engang nødvendigt, at en Mand paa den ene eller paa den anden Maade kommer i Besiddelse af Realiteter, og derfor er det godt, naar en Mand i min Stilling har en Ven, der som Du fatter og vurderer denne Stilling. Seg staaer nu ved et Vendepunkt, Dalsgaard, og Vendepunkter ere, som Du veed, altid interessante. Vilde det paa nogen følelig Maade trykke Dig, hvis Du yderligere, men da ogsaa som Afslutning, forstrakte mig med et Restbeløb — ja, lad Dig endelig ikke overtale, Dalsgaard," tilføiede Professorens med en afværgende Bevægelse, da den Fremmede vilde svare; „jeg taler kun under den Forsætning, at Du ikke vilde føle Dig trykket — er det Tilfældet, veed jeg vel ogsaa at hjælpe mig paa anden Maade — men jeg mener, at vort gamle Ven-skab byder mig ikke at forbigaae Dig, inden jeg henvender mig til Fremmede."

Siig mig oprigtigt, Baumann," svarede Dalsgaard, „er det uundgaaelig nødvendigt?"

„Aldeles nødvendigt. Men som sagt, hvis det i nogen Henseende" —

„Nuvel, saa nævn mig Beløbet."

„Aaenshundreddaler," svarede Baumann, idet

han let henaandede Beløbet og udtalte det som Enstavelsesord.

„Tilgiv mig, Baumann, naar jeg henstiller til din egen Overveelse, om Du handler klogt i hderligere at forøge din Gjæld.“

Det var en overraskende Forandring disse Ord fremkaldte i Professorens Ansigt, som i dette Dieblif mindede om en klar Himmel, der pludseligt overtræktes med mørke Uveirssfher.

„Hidtil har jeg anseet Dig for min Ven, Dalsgaard,“ begyndte han med streng Røst, „men efter dette veed jeg næsten ikke, hvad jeg skal tænke, — jeg veed det næsten ikke“ —

„Du skal ikke tænke Noget,“ svarede Dalsgaard med en vis elskværdig Godmodighed. „Er det Dig om at gjøre at faae disse Penge, nuvel saa skal Du faae dem. Rigtignok har jeg ikke et saadant Beløb hos mig, men naar jeg kommer hjem“ —

„Har Intet at sige, min fortræffelige Ven,“ udtrede Professorens, som atter var smilende Solskin. „Saa overhængende er det da heller ikke. Du er alligevel den Mand, jeg anfaae Dig for, Dalsgaard; jeg har altid sagt, at af mine Skolekammerater var Du egentlig den Eneste, der stod paa Ideens Høide“ —

„Nei hör, Baumann, nu er Du altfor splendid,“ udbrod Dalsgaard leende; „det er en Ære, som virkelig ikke tilkommer mig.“

„Den tilkommer Dig, min Ven; stol Du paa, hvad jeg siger. Jeg har i dette Punkt mere Erfaring

end Du. Dalsgaard er Manden, siger jeg altid. See til de andre Skolekammerater, de have for længe siden tabt sig i Trivialitetens Mudder; Du er den Eneste, som staaer paa Høide med Ideens Fordringer og som kan vurdere dem, der hævde dens Krav. — Tak, Dalsgaard; Tak skal Du have, min Ven, baade for dette og andet Mere. Tak ogsaa for den fortræffelige Daniel, Du overlod os; det moret mig virkelig at iagttage ham. Jeg har i ham et ypperligt Exempel paa, hvad der boer i den menige Mand. Jeg har studeret ham i al denne Tid, han har hugget Tømmer til det nye Drivhuus."

"Drivhuus? Jeg troede, at Daniel blot skulde eftersee Vinterplanterne," bemærkede Dalsgaard.

"Det skulde han maaskee ogsaa — men derom maa Du virkelig henvende Dig til min Kone — det er ikke den Side af Sagen, der interesserer mig. Nei, det Almueagtige, Dalsgaard, denne Forening af uopdyrket Umiddelbarhed i Forbindelse med humoristisk Naturbegavelse" —

"Undskyld, kjære Baumann, at jeg nu siger Dig Farvel. Jeg veed, at Daniel er færdig, og har allerede givet ham Ordre til at følge med tilbage."

Med disse Ord gik Dalsgaard, fulgt af Professorens, ud i Haven, hvor den omtalte Daniel, den samme Person, som havde tiltalt Mikoline, ventede paa sin Herre.

"Naa, min gode Daniel," sagde Professorens velvillig, "hvorledes gaaer det saa?"

„Udmærket, Hr. Professor,“ svarede den Adspurgte, idet han løftede Huen paa den samme besynderlige Maade, som havde sat Mikoline i Forundring. „Jeg hørte Professoren forleden i „de fribaarne Tommersvendes“ Forening, og det skal jeg aldrig glemme, saalænge jeg lever. Der staaer han, sagde jeg. Han har Følelse for den simple Mand, sagde jeg; han giver gjerne Enhver af os en blank Tremark og et Glas Ol ovenikjobet. Den Mand giver jeg et Hurra,“ og det saae virkelig ud til, at Daniel vilde have bragt ham denne Hyldest paa Stedet, dersom ikke hans Herre havde bethydet ham, at det nu kunde være tilstrækkeligt, og givet ham Ordre til at forsoie sig ind til Byen, hvor Bognen holdt.

„Holder Du Foredrag i disse Foreninger, Baumann?“ spurgte Dalsgaard, medens de gik hen til Havens Udgang.

„Na, en sjelden Gang,“ svarede Baumann, og saae aandsfraværende op paa Stjernerne; det var allerede blevet Aften. „Man kan ikke blive fri for deres Plagerier, og desuden er der i den jævne Almuesmand et Grundfond af latent Underlighed, som det interesserer mig at have til Bevidsthed.“

„Ja saa,“ svarede Dalsgaard estertænkfont; „det vidste jeg ikke.“

Dermed toge de Afsted. Professoren vandrede oprømt tilbage til Huset, medens Dalsgaard i nogen Tid blev staaende udenfor Havelaagen, fordybt i sine Betragtninger. Den, der havde seet ham i dette Die-

blik, vilde ikke have tvivlet om, at han var en Mand, paa hvem tunge Befymringer hvilede. Med Haanden støttet til Havelaagen stod han og saae hen ad Veien, medens de Tanker, som arbeidede i ham, gave hans Ansigt et sørgmodigt Udtryk. — „Besynderligt, at dette skulde møde mig netop idag,“ sagde han halv-høit; „idag da jeg igjen har tænkt paa — men det var umuligt at tage fejl, saasandt jeg endnu har Dine i mit gamle Hoved — kan jeg nogenfinde glemme ham, da han som Dreng — — Indbildninger, Indbildninger,“ gjentog han. „Jeg har ofte nok skuffet mig selv, men opgive det — nei, nei.“

Han blev endnu i nogle Dieblikke staaende paa Stedet, og idet han tilfældigt fik Die paa Professorens Huus, hvis Omrids tegnede sig ubestemt i Mørket, gik der et Smil over hans Ansigt, hvorpaa han vendte sig om for at gaae tilbage til Byen. I det Samme kom en ung Pige ud af Haven og strøg tæt forbi ham. Det var Nikoline, som havde trukket Sløret ned for Ansigtet, for saa ubemærket som muligt at slippe hjem; men trods Mørket havde han gjenkjendt hende.

„Hvorledes, lille Frøken, begiver De Dem alene ud paa denne Tid af Dagen?“ spurgte han og fik hende til at standse.

Skjøndt hun prøvede paa at svare ham roligt, mærkede han dog paa hendes Stemme, at hun græd. Efter den Samtale, hvori Fru Baumann havde aabenbaret flere historiske Misforstaaelser, var hendes Stem-

ning bleven betydelig forværret, og efter at Krigen i nogen Tid var fortsat mellem Moder og Datter, endte den med, at de krigsførende Magter i Forening vendte Fjendtlighederne mod en tredje svagere Part.

„Men hvad er dog dette?“ udbrod Dalsgaard.
„Hvad har man gjort Dem? Har Noget fornærmet Dem?“

„Nei — Ingen,“ svarede hun, og søgte at slippe bort.

„Det gaaer jo aldeles ikke an. — Hvor skal De hen?“

„Til Byen.“

„Det skal jeg med. Saa følg nu idetmindste dennegang med mig. Jeg er gammel nok til at være Deres Bedstefader, og derfor kan De ganske roligt tage mig under Armen.“

Der var noget ved hans Person, som uvilkaarligt indgød Tillid, og hun betænkte sig derfor ikke paa at modtage hans Tilbud.

„De var formodentlig bange for at gaae alene,“ sagde han, da de i Tausshed havde tilbagelagt et Stykke af Veien.

„Det var jeg rigtignok,“ svarede hun, glad over at kunne gribe denne Forklaring, som iøvrigt ikke afveg fra Sandheden.

„Det undrer mig ikke,“ yttrede Dalsgaard.
„Men det er i hoi Grad uforsvarligt, at Baumann tillader Sligt — skjøndt han veed naturligtviis In=

genting derom — men jeg skal dog virkelig give ham en Paamindelse."

„Gjør det ikke, o, gjør det endelig ikke," bad hun bekymret.

„Siden De absolut ønsker det, skal jeg heller ikke gjøre det. — Men jeg kalder det alligevel uforsvarligt. — Har De i længere Tid været der i Huset?"

„Kun i en Maaned."

„Tør jeg spørge om Deres Navn?"

„Nikoline Krag."

„Hm, Nikoline Krag — ja saa. Og hvor har De været tidligere?"

Det røbede saamegen Venlighed fra hans Side, at han bekymrede sig om hendes ubetydelige Anliggender, at hun fortalte ham om sit tidligere Ophold paa Landet og om hendes Moders Død. Saaledes tog det ene Ord det andet, og de havde allerede ført en lang Samtale, da Dalsgaard standsede udenfor et Huus paa Christianshavn.

„Her har jeg ifinde at aflægge et Besøg," sagde han.

„Det er netop i dette Sted, at jeg boer," yttrede Nikoline.

„Det var da et besynderligt Træf, saa kan De maaskee sige mig, om her endnu boer en Mand ved Navn Bolvig. — Jeg kommer saa sjældent til Byen, at" —

„Han boer hos os!" udbrød Nikoline.

„Hos Dem?"

„Ja,“ svarede hun og rødmede en Smule, da hun skulde til at forklare ham, hvorledes hun kom til at leie Værelser ud. „I Begyndelsen var jeg næsten bange for ham,“ tilføiede hun, „men jeg seer ham saa godt som aldrig.“

„Han seer ogsaa ud, saa man kan blive bange for ham,“ bemærkede Dalsgaard med en tør Latter. „Jeg kjender ham. Der skal tages paa den Karl med Sernhænder. Men vær De ellers rolig, lille Frøken; nu skal jeg gaae op og sætte Skik paa ham.“

Med disse Ord fulgte han Nikoline til hendes Dør, hvor hun med mange Taksigelser og en ikke ringe Undseelse over hans Opmærksomhed sagde ham Farvel, og saae ham hanke paa Døren til Bolvig.

Det var første Gang i lang Tid, at nogen Fremmed havde henvendt sig til hende paa en venlig Maade, og saa ubetydelig denne Omstændighed end i sig selv kunde være, var hun dog opfyldt deraf, medens hun den øvrige Deel af Aftenen sad ene. Hun sad jevnligt ene om Aftenen, da Christian endnu var saa beskæftiget med at søge Arbeide, at han i Regelen kom temmelig seent hjem. Smidlertid gik det fremad for ham; han havde allerede faaet saamange Løfter, at selv om kun et eneste af dem blev opfyldt, vilde han, som han sagde, være uden Bekymring for Fremtiden. „Endnu er der ingen bestemt Aftale truffet, kjære Søster,“ pleiede han at sige; „men giv blot Tid, en Dag kommer jeg hjem og overrasker Dig; men inden det skeer, maa Du ikke spørge mig om Noget.“ Heri kunde hun gjerne føie ham; hun

elskede ham høit og glædede sig over hans mange smaa Beviser paa Venlighed og Hengivenhed. Han havde nu begyndt at anvende de Timer af Dagen, da hun var fraværende, til sine Studier, for at kunne arbejde mere uforstyrret, og af hans øvrige Tid vilde hun for sig ikke forlange mere, end han selv vilde skjænke hende.

Der stod nu kun tilbage, at den omtalte Overraskelse snart vilde komme, og den kom ogsaa, men som en ægte Overraskelse fra en ganske uventet Kant. Da hun den næste Morgen lukkede sin Dør af for at gaae ud til Baumanns, traf hun Bolvig, som med Hatten i Haanden stod ude paa Gangen og ventede paa hende.

„Tillader De, at jeg taler et Par Ord med Dem, Frøken,“ sagde han, idet han polerede sit Hoved med den ene Haand. „Men da jeg ikke vil spille Deres Tid, kunne vi ligesaa godt tale om det gaaende. De veed formodentlig, at Dalsgaard var hos mig iaftes?“

„Jeg sagde ham Farvel ved Deres Dør,“ svarede hun høiligt forundret.

„Saa vil jeg blot føie til, at jeg herefter ledsager Dem, naar De om Aftenen gaaer hjem fra Amager.“

Ligesaa overrasket som rørt over denne Venlighed bad hun ham ikke at tænke derpaa, da hun ikke kunde tillade, at han spildte saamegen Tid paa hende.

„Naturligviis; jeg kunde tænke mig, at det vilde blive Svaret,“ sagde han, medens han fortsatte sin Gang og saae ud i Luften, som om han underholdt sig med en indbildt Modstander. „Naar støder man ikke paa Indvendinger? Jeg spørger: naar?“ tilføiede han med en saadan Kraft, at hun uvilkaarligt veg lidt til Siden. — „Men De er et Barn,“ vedblev han; „med Tiden kan De nok høre op at være det; men endnu er De det. — Havde jeg tænkt mig om, behøvede ingen Andre at have sagt mig det.“

Han henvendte disse Ord mere til sig selv end til hende, og Indvendinger var der ikke at tænke paa. Det var naturligviis smukt af ham, at han vilde ledsage hende paa disse Aftenvandring, som hun hidtil havde tilbagelagt ikke uden en vis Ængstelse, og hun burde idetmindste takke ham; men hun følte endnu saamegen Frygt for ham, at hun ikke vidste at finde Ord for denne Tak. Hun havde en instinktmæssig Følelse af, at han ikke engang vilde modtage den, og var ganske optaget af den Stridbarhed, han lagde for Dagen, endogsaa overfor Beiret. Det blæste temmelig stærkt den Dag, og medens de stred frem mod Vinden, tog han Hatten af og gik med blottet Hoved. Paa denne Maade tilbagelagde de Beien, medens han af og til samtalede med sig selv og undertiden raadførte sig med sit Uhr. „Godt. Her er det altsaa,“ sagde han, da de naaede Baumanns Sted. „Fireogtredive Minutter med Modvind. — Godt. — Til daglig Brug sætte

vi en halv Time. Til hvilket Klokkeslet er De saa igjen her ved Laagen?"

„Det er mig rigtignok umuligt at sige,“ svarede Mikoline, lidt forlegen over denne Punktlighed.

„Allsaa unøiagtig,“ sagde han og saae hen ad Landeveien.

„Jeg skulde have Lov til at gaae Klokken Tre,“ yttrede hun, „og dersom det blot kom an paa mig, skulde jeg sikkert ogsaa være her til bestemt Tid, men mit Herfskab“ —

— „holder Dem dog ikke over Tiden?“

„Det skeer rigtignok jævnligt.“

„Men hvorfor finder De Dem deri?“ udbrød han utaalmodigt. „Naar Deres Tid er forbi, saa gaa — gaa Deres Bei. Det gjør vi Alle oppe i Kontorerne. Paa Klokkeslettet sidde vi der — eller skulde idetmindste sidde der — men paa Klokkeslettet gaae vi; det er sikkert. Af al Uorden er Unøiagtighed med Hensyn til Tiden den meest utaalelige. — Men paa Grund af Omstændighederne, lad os saa tage et Kvarteer til at løbe paa. Hvad siger De om at være her mellem Tre og et Kvarteer til Fire?“

„Det tør jeg virkelig ikke love,“ svarede Mikoline, som trods sin Frygt ikke kunde tilbageholde et Smil. „De fleste Dage faaer jeg Lov til at gaae mellem Tre og Fem, undertiden først Sex.“

„Mellem Tre og Sex!“ udbrød han hidstigt og rev atter Hatten af Hovedet. „Hvorfor ikke mellem Tre og Syv, eller mellem Tre og Ni, eller mellem

Fastelavn og Mikkelsdag? Hvorfor ikke mellem Brøvl og" —

Mere hørte hun ikke, da han i en oprørt Sindsstemning forlod hende og skyndte sig tilbage til Byen.

Den Omstændighed, at hun kom til at see hjerteligt ad hans Hidsigthed, var den første Grund til, at hendes Frygt begyndte at tabe sig. Ikke uden en vis Spænding forlod hun denne Dag Huset, for at see om han virkelig havde holdt Ord. Hun var tilbøielig til at troe, at han i sin Fortørnelse reent havde opgivet Sagen; men neppe havde hun gaaet et halvthundrede Skridt henad Landeveien, førend han kom hende imøde, vinkende med sit Tørklæde.

Snart kom den Tid, da Dagene bleve længere, saa at hans Pedsagelse egentlig var overflødig; men han manglede aldrig paa sin Post. Skjondt han vedblev at være lige skarp i sine Bemærkninger og jevnligt fremkaldte en Følelse hos hende, som om hun var ved Examensbordet, opstod der snart et Slags gammeldags Venstabs mellem dem, saa at de efterhaanden afhandlede deres private Forhold. Hun erfarede saaledes, at han havde været Dalsgaard's Skolekammerat, men at han ikke kjendte Professor Baumann, som først var kommen ind i Skolen, efter at han selv havde forladt den.

„Men videre end til Student drev jeg det aldrig,“ sagde han; „jeg manglede Midler til at fortsætte, og maatte være glad, da jeg blev Kopist i

Ministeriet. Det har jeg været siden den Tid. Men jeg beklager mig ikke; enhver Stilling har sine Behageligheder, naar man blot forstaaer at opdage dem." —

Hvis det virkelig var Tilfældet, at det ringer for Dyrerne, naar Folk tale om En, maatte det have ringet med Stormklokker for den Baumannske Kreds, naar Bolvig daglig ude paa Landeveien førte forbittede Enetaler i Anledning af dens Ufetterrettelighed.

Tredie Kapitel.

I al denne Tid havde Christian Krag anstrengt sig for at indlede de Konnexioner, hvoraf han ventede sig Saameget, og omsider var det lykkedes ham at finde et Tilknætningspunkt. Han havde begyndt med at henvende sig til Advokater af første Rang, og trods de stadige Afviisninger, han her modtog, drevet Henvendelserne saa systematisk, at han tilsidst erholdt sig et temmelig omfattende Personalbekjendtskab til Advokaturen, af hvilken Institution han selv var bleven saa vel bemærket, at man et af de sidste Steder, hvor han meldte sig, modtog ham med den sarkastiske Bemærkning: „Saa De er den unge Mand, som i denne Tid beleirer Kontorerne; men ogsaa jeg be-

klager idetmindste for Diebliffet osv." Disse Erfaringer havde begyndt at svække hans Forhaabninger en Smule, indtil han pludseligt kom paa Tanker om, at det nu var paa Tiden, hvis han vilde begynde paa sine Studier, og idet han for sig selv gjentog, hvad han tidligere havde sagt om den kraftige Billie, gav han sig i et Slags vild Fortvielse til at læse. Med virkelig Udholdenhed arbejdede han i nogle Uger, og det var et Træk, som talte til Gunst for ham, at naar han skjulte den Frygt, han nu begyndte at føle, og udmalede Tilstanden bedre end den var, saa gjorde han det for Søsterens Skyld, hvem han elskede med sit ungdommelige Sinds hele Svarmeri. Det Tidspunkt kom dog snart, da hans faa Penge vare ved at slippe op, og det var med en sand Skræk, at han tænkte paa det Dieblif, da han maatte tilstaae Sandheden og selv indrømme, at de Planer, han havde lagt for deres Samliv, idetmindste for en lang Fremtid maatte opgives. Han søgte daglig hen paa et offentligt Sted, hvor han med febrilft Iver gjen-nemgik de Blade, hvori han kunde haabe at finde en eller anden Bessjæftigelse, og forlod daglig Stedet mere haabløs end nogenfinde. Frygten leirede sig omkring ham og gjorde ham det umuligt at samle Tankerne til alvorligt Arbeide; den drev ham afsted for at finde Noget, han forud vidste, at han ikke vilde finde; den drev ham hjem igjen og blandede sig i hans Drømme. Det blev ham efterhaanden utaaleligt at skildre sine Udsigter med lyse Farver, og dog

tvang han sig til at synes haabefuld; men de sjælelige Lidelser, han paa denne Maade beredte sig selv, voxede i den Grad, at han omsider besluttede at sige Mikoline den hele Sandhed. Paa dette Tidspunkt tog Sagen en Vending, som paany fyldte ham med Haab og gav hans Tanker en anden Retning. Medens han en Dag som sædvanligt sad haabløs paa det omtalte offentlige Sted og af Træthed havde ladet Hovedet synke ned i Hænderne, blev han vakt ved en sagte Berøring.

„Hvis De ikke benytter den Avis,“ sagde en ham ubekjendt Mand, „saa tillader De maaskee“ —
„Neget gjerne.“

Den Fremmede tog Plads ved det samme Bord og fordybede sig i Avisen. „Hvor finder man nu“ sagde han halvhoit for sig selv, medens han med den ene Haand trommede paa Bordet — „lad os engang see — Eiendom tilsalg — nei — Døde — nei — Tjeneste anvises — heller ikke — Pokker staaer i det — jeg troer, at Alverden anviser Tjenester, men at Ingen søger dem.“ Det var en høist livlig Maade, hvorpaa denne Mand talte med sig selv; Hemmeligheder vilde hos ham kun daarligt have været bevarede. Hans sidste Ord havde imidlertid vakt Christians Opmærksomhed.

„Det forekommer mig, med Deres Tilladelse,“ sagde han til ham, „at De talte om Tjenesteføgende.“

„Gjorde jeg?“ svarede den Anden, og saae forundret paa ham.

„Jeg beder Dem meget at undskyld, naar jeg tiltaler Dem, skjøndt jeg ikke har den Ære at være kjendt af Dem,“ vedblev Christian, „men det forekom mig virkelig, som om De bemærkede, at der var Folk nok, som anviste Tjenester, men Ingen, som søgte dem.“

„Sagde jeg det?“ udbrod den Anden. „Det var netop det, jeg tænkte paa. Saa har jeg igjen talt høit. Det er da ogsaa en forbandet Bane; naar man først har den, er det næsten umuligt at blive den kvit. Men hvad mener De?“

„Jeg mener, at jeg maaskee selv kunde komme i Betragtning. Jeg søger netop Bestjæftigelse.“

„Ja saa, ja saa,“ sagde Manden og rykkede sin Stol tættere hen til Bordet. Han kunde vel omtrent være tredive Aar, var klædt med en vis Elegance, maaskee lidt overdrevent, og udmærkede sig i den taagede Atmosfære og det noget blandede Publikum, hvori de for Diebliffet befandt sig, ved sit Kinnefs Hvidhed. Hans undersætsige og velnærede Person, de sorte, afstudsede Balkenbarter, den korte fede Haand, som klingrede med en mægtig Uhrkæde, den Hurtighed, hvormed han talte, saa at Ordene syntes at snuble over hverandre, og den veltilfredse Maade, hvorpaa han syntes at betragte sine Omgivelser, vilde nærmest have ledet Forestillingen hen paa en velstaaende Grosferer af Mellemklassen.

„Ja saa,“ gjentog han; „De søger selv, hvad? Men det kommer jo rigtignok an paa, hvad De

søger, og hvad De kan præstere. Er De her fra Bhen?"

„Jeg kan svare baade ja og nei; men for Tiden boer jeg her.“

„Saa De boer her, hvad? Og Deres Fader?“

„Han er død.“ Han sagde det tøvende, uvis om han skulde sige Mere.

„Og Deres Moder da?“

„Hun er ogsaa død.“

„Hun er ogsaa død, hvad?“ gjentog den Fremmede. „Men det er ikke det Værste, der kan hænde En. Saa er man da fri for Paahæng, hvad? Ikke sandt?“

Det stødte Christian, at den Anden omtalte Sagen paa denne Maade; men da Manden loe ad sin egen Bemærkning, loe han med og sagde: „Ganste vist.“

„Og hvad giver De Dem selv af med?“

„Jeg studerer.“

„Studerer! Veed De hvad, det duer ikke. Men ligemeget. Kontanter altsaa?“

„Hvad behager? De spørger“ —

„Ah, jeg spørger naturligtviis, om De har Kapital. Hvorledes kan De ellers studere?“

„Det er netop Sagen. Jeg besidder desværre ingen Formue, og netop derfor“ —

„Ah, saaledes,“ bemærkede Manden med en svag Fløiten. „Studere — ingen Kapital — duer ikke, Høistæredede — og hvad studerer De saa?“

„Jeg studerer Jus.“

„Godt, og kan altsaa skrive — ja, forstaae mig vel, jeg mener ikke, om De kan tage en Pen i Haanden, men om De kan føre den. Lad mig engang see Deres Haandskrift,“ tilfoiede han og rev et Blad ud af sin Lommebog. „Skriv for Exempel Deres fulde Navn.“

Udsigten til endelig engang at opnaae Noget, og Frygten for at miste det igjen, fik hans Haand til at ryste, men han skrev dog med temmelig faste Træk sit Navn og leverede den Fremmede Papiret tilbage.

„Krag — Godt. Ja, hvad Haandskriften angaaer, er jeg tilfreds; men kan De affatte Dokumenter, Kjobekontrakter, Gjældsforordninger, Leiekontrakter og hvad der ellers foresfalder?“

„Jeg har desværre endnu ingen Praxis.“

„Nu, det var forbandet; men har De da lyst til at lære det?“

„Ja, det tør jeg forsikre Dem om. Jeg skal“ —

„Forsikringer bryder jeg mig ikke om, gode Krag; men Handling, Handling — det kommer hos os saa forbandet meget an paa Handling; men lige meget, De kan jo komme paa Prøve. Passer vi sammen, bliver De. Passer vi ikke sammen, gaaer De. Er det et Ord?“

Han gav med Glæde sit Samtykke, og kunde i overstrømmende Følelse af, at en knugende Byrde blev væltet fra hans Bryst, gjerne have trykket den fremmede Mand's Haand, dersom ikke et Instinkt havde sagt ham, at den Anden vilde finde det latterligt.

„Godt, saa bliver det derved,“ sagde den Frem-

mede. „Mit Navn er Felix Bernsteen — De kjender det naturligviis ikke. — Nei? — Nei, det kunde jeg nok tænke, skjøndt jeg ellers er godt nok kjendt; og der har De min Adresse, jeg har mit Kontor i Borgergade, som De seer — aa, Theodor!“ — Han fløitede paa en halv undertrykt, men gjennemtrængende Maade over mod Bæggen, saa at Christian forbausset dreiede sig om, og opdagede først nu, at han selv vendte Ryggen mod et Speil, hvori Bernsteen i det Fjerne saae en Opvarter, til hvem han signaliserede paa denne Maade. Han var saa bevægelig, at han syntes at opfatte mere med eet Blik end fem almindelige Mennesker tilsammen, og talte med Lethed med flere Personer paa eengang. — „Na Theodor, to Glas Toddy, men ikke for flau, forstaaer De. — De drikker da et Glas Toddy, Krag? — Godt, som jeg siger, Theodor, to Glas. Tag nu Benene paa Raffen, søde Ben, og staae ikke der og sov — nei, seer De, Krag, kan De begynde imorgen?“

„Meget gjerne. So for jo hellere.“

„Det er ogsaa mine Ord. Ingen Dagvællere.“
 Hvad Bernsteen egentlig meente med dette Ord, kunde altid være tvivlsomt, men af den Sikkerhed, hvormed han fremførte det, var det klart, at han underlagde det en bestemt Betydning. „Og hvad Lønnen angaaer, hvad mener De saa om thye Daler om Maanedes? Ingen ringe Begyndelse, hvad? Og den kan maaskee stige.“

Fra Intet at have, var dette unegtelig et bethdeligt Fremstridt, og Udsigten til yderligere Forhøielse

var en pirrende Tilfætning, som gjorde Stillingen dobbelt tiltrækkende.

„En velsmagende og kraftig Drik, ikke sandt, Krag?“ sagde Bernsteen, da Drikkevarerne vare komne. Man trænger til det, naar man Dagen igjennem slider sig op.“

„Arbejder De meget?“

„Umaadeligt, Krag. Umaadeligt.“

„De er maaskee Sagfører? Af det, De før sagde, slutter jeg“ —

„Hør veed De hvad, det var en god Idee,“ hystrede Bernsteen, der loe ligesaa hurtigt som han talte.

„Det er aldrig faldet mig ind før; men ligemeget, Ideen er god, og jeg accepterer den. Ja vel, Sagfører. Siig mig engang, Krag, hvad var Deres Fader?“

De pludselige Overgange i Bernsteens Maade at tale paa, havde allerede et Par Gange overrasket Christian; men det sidste Spørgsmaal forvirrede ham ganste.

„Ja, seer De, min gode Krag, det er en Sag, der ikke kommer mig ved,“ faldt Bernsteen ham i Talen, da han begyndte paa Noget, som skulde ligne et Svar. „Jeg trænger mig ikke ind i Folks private Forhold. Gjør De Deres Sager til min Tilfredshed — godt, saa bliver De. Gjør De dem ikke til min Tilfredshed — godt, saa gaaer De. Spiller De Billard?“

„Desværre har jeg ikke lært“ —

„Na hör, veed De hvad, saa maa De lære det. Seg kan ikke bruge Dødbidere; jeg maa have kvikke Folk omkring mig“, og dermed sendte han atter denne halv undertrykte, men gennemtrængende Hvislen afsted, som syntes at kunne finde sin Mand i de fjerneste Udkanter af Verden.

„Er der et Billard ledigt, Theodor? — Hvad gloer De paa?“

Theodor gloede ikke paa Noget, og anviste ham et Billard.

„Skjnd Dem, Krag, inden Noget kommer os i Forkjøbet.“

Derpaa begyndte han at indvie Christian i Spillets første Regler, roste hans Haandelag og vandt i Løbet af en Times Tid en ubetydelig Sum fra ham.

„Seg troede virkelig ikke, at vi spillede om Penge,“ svarede Christian yderst forlegen; „ellers havde jeg ikke“ —

„Hvad Fanden skulde vi ellers spille om?“ udbrød den Anden med sin korte Latter. „Troer De, at voksne Menneker spille om Pebernødder?“

„Maaskee vil De da være saa god at afdrage dette lille Beløb paa den første Maanedes Gage,“ foreslog Christian, hvis Kinder brændte af Undseelse over, at han maatte tilstaae sin fuldstændige Insolvens.

„Hør et Dieblif,“ sagde Bernsteen, idet han lagde sin Haand paa hans Skulder, og saa vift paa ham; „det kunde De gjerne have sagt mig strax. De talte jo nok om, at De var uden Kontanter; men hvem

kunde vide, at det skulde forstaaes paa denne Maade? Det gaaer ikke an, seer De. Naar man er uden Kontanter, kan man jo ikke røre sig, og Folk, der ere i min Tjeneste, maae kunne røre sig. Uden Kontanter kan De jo neppe saameget som gaae hen ad Gaden. Kom her," tilføiede han, og trak en Tegnebog op af Lommen. „Tag disse ti Daler som Forskud.“

I det første Dieblik vægrede Christian sig, skjøndt Tilbudet jo baade var ædelmodigt og fristende.

„Hør, Krag, jeg taaler aldrig Indvendinger af mine Folk. Dette er en Forretnings sag, og derfor gjør De blot som jeg siger. Endnu kjender De mig ikke, men det maa De vide, at jeg aldrig finder mig i Brøvl.“

Det kunde lyde som Alvor, men det kunde ogsaa tages som en fiin Maade, hvorpaa denne Sum blev ham paanødt; og idet han just opfattede Sagen saaledes, modtog han Pengene. Derpaa aftalte de Tiden, da han den følgende Dag skulde indfinde sig hos sin nye Principal, og skiltes saa for denne Aften. Med et lettere Sind, end han længe havde kjendt, skyndte han sig afsted for at bringe Nikoline denne glædelige Overtæffelse. Den hele Verden forekom ham som ved et Trylleri pludseligt at være forvandlet. Gaderne med deres oplyste Binduer, og Menneskevrirmlen, som for længe siden havde tabt deres Tiltrækningskraft for ham, fik atter Interesse, og flere Gange standfede han udenfor Udsalg, idet han beregnede, hvor-

mange af disse Ting han nu og i Fremtiden vilde kunne anskaffe sig, som han tidligere ikke engang havde vovet at tænke paa. I denne Stemning ilede han videre, og nød forud den Overraskelse, han vilde berede Nikoline. Det var ham derfor allerede et Skaar i Glæden, da han fandt Vinduerne mørke.

„Er Du her, Nikoline?“ spurgte han, idet han traadte ind i Stuen.

„Ja,“ svarede hun; „jeg sad og ønskede, at Du vilde komme.“

„Men hvorfor tænder Du ikke Lys?“

„Jeg har ikke noget Lys, Christian.“

„Du har ikke noget Lys? Men hvorfor kjober Du da ikke et?“

„Kjære Christian, fordi jeg ikke har Noget at kjoibe for.“

„Vent lidt!“ sagde han og foer affted. Et Dieblif efter kom han tilbage med Lys, og tændte det. — „Men Nikoline, Du græder!“ udbrød han og drog hende til sig. „Og jeg som ventede at finde Dig ligesaa glad som jeg selv.“

„Kjære Christian; jeg er vis paa, at saalænge vi blive sammen, vil Du ikke kunne arbejde saaledes, som Du maa arbejde. Du veed selv, hvor nødvendigt det er for din egen Fremtid. Lad os derfor hellere nu bestemme os til frivilligt at skilles, end senere, naar Nøden tvinger os.“

„Min stakkels Nikoline,“ sagde han og kjærtegnede hende ømt; „det gjør mig inderlig ondt, at

jeg har forboldt Dig denne Sorg, men nu skal den ogsaa være forbi. Endelig har jeg faaet en Ansættelse — endelig. Sæt Dig hos mig, Søster, saa skal jeg fortælle Dig det. Jeg lovede at overraske Dig, og skjøndt det har været længe, inden jeg kunde indfri mit Løfte, saa er jeg vis paa, at Du denne Gang bliver forundret."

Atter kaldte hans gamle Tillidsfuldhed Smilet tilbage i hendes Ansigt, og fik hende til at lytte opmærksomt til hans Ord, medens han udmalede deres Fremtid med endnu lysere Farver end tidligere.

"Og det Bedste ved det Hele," sagde han i Samtalens Løb, "er, at min Gage kan stige. For Diebliffet kan den vel ikke siges at være stor, men ved Extraarbejde tænker jeg nok at kunne supplere det Manglende. Medens Du nu hjælper til paa din Maade ved det Arbejde, Du har ude hos Professoren — Du er da vel tilfreds derude?"

"O, ja vist er jeg," svarede hun lidt usikkert.

— "for dersom Du ikke er det, vil jeg søge efter noget Bedre — medens Du nu hjælper til paa din Maade, begynder ogsaa jeg at yde mit Bidrag, og netop i Forretningslivet kommer man ind i Konnexioner; jeg veed, hvorledes det gaaer. Det begynder gjerne smaat, og derfor gjælder det netop i Begyndelsen om at holde ud, men saa tager det Ene det Andet, og inden man selv veed af det, har man Saameget, at man ikke kan overkomme det, men maa tage sig en Medhjælper. Tænk Dig, Nikoline,

naar den Tid kommer, da jeg tager min første Medhjælper, der maaskee løber omkring, ligesom jeg nu har gjort; og naar den første Medhjælper ikke slaaer til, maa jeg have den anden og maaskee den tredie — men her er forbistret koldt, Du har glemte at lægge i Kaffeovnen."

Det bekymrede Udtryk vendte atter tilbage i Søsterens Ansigt. „Her er Intet," sagde hun og saae modløst hen for sig.

„Min Gud, saa sidder Du jo og fryser. Min stakkels lille Søster! Jeg har intet Dieblik tænkt, at det var kommet saavidt." Han var virkelig bedrovet og sad nogle Dieblikke taus, idet han i Tankerne gjennemgik de Udgifter, som vare meest paa-trængende.

„Lad os nu engang høre, hvad der allerførst maa kjøbes," sagde han omsider. „Hvad mangle vi? Begyndelsen til Orden er et fornuftigt Overslag."

„Vi mangle Alt, Christian; Alt. — Jeg troede, at Du vidste det; derfor har jeg ikke talt derom; men det er virkelig saaledes. Her mangler Alt. — Og troer Du nu ikke selv, at det vilde være fornuftigt, om vi opgav vor Plan?"

Han sad i det første Dieblik som tilintetgjort. Allerede i længere Tid havde han ikke arbejdet hjemme om Dagen, og optaget, som han havde været af at søge Beskjæftigelse, havde han ikke bemærket, at de omsider havde naaet Grændsen.

„Vi mangle Alt," gjentog han aandsfraværende.

— „Men det faaer ikke hjælpe; jeg vil ikke skilles fra Dig, Nikoline. Det er mig en utaalelig Tanke, at Du skulde alene ud blandt Fremmede,“ vedblev han med stigende Videnstabelighed; „o, min Gud, at vi skulle prøves saa haardt. Som om det ikke var nok, at vi staae ene i Verden; men det skal ikke engang forundes os at blive sammen.“

„Lad os hellere tænke paa Fremtiden, Christian, og haabe, at den Tid vil komme, da vi atter kunne samles,“ sagde Nikoline og lagde blidt sin Haand paa hans. „Jeg er vis paa, at det vil lykkes os, naar vi oprigtigt stræbe derhen.“

„Du taler bestandigt om at skilles,“ svarede han bebreidende; „jeg troer, at det vilde falde langt lettere for Dig end for mig. Dersom Du saa Sagen som jeg, og elskede mig lige saa høit som“ —

„Siig det ikke, Christian,“ udbrød hun, medens Taarerne traadte hende i Øinene. „Du mener det ikke; det vilde være mig en skrækkelig Sorg, dersom Du troede, at jeg elskede Dig mindre, fordi jeg siger min Mening.“

„Tilgiv mig, kjæreste Nikoline,“ svarede han i heftig Fortvivlelse; „tro det ikke; det var blot et Ord, som undslap mig; jeg meente det ikke, det forsikrer jeg Dig. Hvor ofte har jeg ikke tænkt paa, at Du endnu var et Barn, da Du allerede arbejdede for min Skyld. Jeg fortjente ikke at være din Broder, hvis jeg nogensinde kunde glemme det; men Tanken om at skilles fra Dig gjør mig fortvivlet.“

Du troer dog vel ikke, Nikoline, at jeg meente det alvorligt?"

Hvorledes skulde hun noget Dieblif kunne troe det, naar hun horte hans kjærlige Forsikringer, og vidste, at hans Bekymringer havde deres Grund i Hengivenhed for hende? Hun søgte derfor at berolige ham, og bad ham kun om ret alvorligt endnu engang at overtænke Sagen.

„Velan da. Blot en Maaned endnu, Nikoline," sagde han, da hendes venlige Ord begyndte at kalde hans gode Humør tilbage. „Lad os forsøge det blot en Maaned endnu; og skulde det saa vise sig, at vor Plan ikke lader sig udføre, ville vi finde os i Nødvendigheden; men netop nu forekommer det mig, som om jeg begynder at øine et Haab. — Kunde jeg skabe Dig et Hjem her," vedblev han, idet han reiste sig og begyndte at gaae frem og tilbage i Bærelset, „skulde Du leve som en lille Dronning — men Du seer jo virkelig allerede ud som en lille Dronning — og ikke være nødsaget til, hver Dag at gaae ud hos Fremmede. Og den Tid vil komme. Jeg seer klart, at det Punkt, hvorpaa vi nu befinde os, netop er det vanskelige; men den Tid vil komme, da vi alligevel ville tænke tilbage derpaa med en vis Tilfredsstillelse og forundre os over, at vi dengang kunde tage os Tingene saa nær. — Blot en Maaned endnu, Nikoline; og jeg haaber, at der skal være foregaaet en stor Forandring."

Med disse Ord omfavnede han hende og bad

hende om at gaae til Ro, da Aftenen allerede var langt fremskredet, og da han havde givet hende Kyset i Haanden og lukket Døren efter hende, satte han sig ved Vinduet og betragtede den gyldne Sti, som Maaneskinnet lagde hen over Søen. Han mærkede ikke længere Kulden i Værelset, ligesaa lidt som han tænkte paa de Bekymringer, der nyligt havde trykket ham. Fremtiden tegnede sig for ham i fantastiske og tillokkende Skikkelser, og Himlen blev klar. Atter nærmede hine ubestemte Forestillinger sig, medens han tabte sig i Beskuelsen af de glimtende Blande, som vedbleve at ile bort i det Fjerne, og atter søgte han halv ubevidst at give disse Forestillinger Form og at forbinde det Usammenhængende; men Gaaderne laae endnu bestandigt bag det samme Slør, som han ikke formaede at løfte, og i sin rastløse og forvirrede Søgen udmattede han omsider sig selv og faldt i Søvn.

Fjerde Kapitel.

Felix Bernsteen boede i en beskedne Veilighed paa fire Værelser i et Sted i Borgergade. Med sin Tilbøielighed til at ile frem i Tiden havde Christian Krag i Forveien dannet sig visse Forestillinger om hans Bopæl, og antog paa Forhaand, at man, naar

Portneren havde givet En Afgang, først vilde komme ind i et større Forværelse med en Hængelampe under Loftet, og derefter gaae op ad en Trappe, der var forsynet med Mahognirækværk og belagt med Tæpper. Ganske vilkaarlige vare disse Forestillinger forsaavidt ikke, som han hos nogle af de Advokater, han tidligere havde besøgt, havde et Præcedens, hvortil kom, at han ifølge en udbredt Overtro satte Sagfører-virksomhed i Forbindelse med Udsugning af Andre og Udsugning af Velstand og Fedme. Det var derfor med en vis Overraskelse, at han den følgende Dag saae, hvor ugrundede disse Forestillinger havde været. Der var ingen Portner til at holde de Profane borte; tværtimod, Gadedøren stod aaben og indbød gæstfrit Enhver, der havde Lyst til at forsøge Opgangen ad en smal og temmelig snævsæt Trappe. Og en Feiltagelse var her ikke mulig; han stod med det Papiir i Haanden, hvorpaa Adressen var skrevet, og enhver Tvivl blev hævet, da han forespurgte sig hos en Person, der kom ud af Huset. Han begav sig altsaa derop og ringede paa.

„Er Hr. Bernsteen hjemme?“ spurgte han en ung Pige, som aabnede Døren.

„Kommer De i Forretninger?“

„Paa en Maade kommer jeg i Forretninger“ — begyndte han.

„Nei, De maa undskyldte, Hr. Bernsteen er ikke hjemme,“ sagde hun pludseligt med en Bestemthed, som fik ham til at studse.

„Det var uheldigt; han har selv sagt, at jeg skulde komme i Formiddag,“ yttrede han.

„Gud, er De den unge Herre, som skulde komme Klokken Elleve; jo, saa er Hr. Bernsteen hjemme,“ sagde hun og loe ham op i Ansigtet. „Man kan ikke lukke op for alle de unge Herrer, der saadan komme løbende.“

Den Lethed, hvormed hun gik over fra at benegte til at indrømme, overraskede ham; men han fik ikke Veilighed til at tænke videre derpaa, da hun i det Samme aabnede Døren til Hr. Bernsteens Bærelse.

„Na, er det Dem, Krag. Kom kun ind. — Seg er hjemme til Klokken Et, Cecilie. Luk Døren,“ tilføiede han bydende.

Det Bærelse, Christian kom ind i, var stort i Omfang, men temmelig lavt og i en forfalden Tilstand. I et Hjørne af Stuen stod der et mindre Bord med en Mængde fyldte og tomme Karafler, og midt paa Gulvet stod der et stort, tomt Bord, omgivet af Stole. Forresten fandtes der Intet, naar undtages en Kapanée, hvorpaa Bernsteen, iført en Slobrok i skrigende Farver og med en rød Fez paa Hovedet, laae henstrakt og nød sin Cigar.

„Naa, min gode Krag,“ sagde han, uden at forandre Stilling, „er De fremdeles tilfreds med vor Overenskomst? — Sæt Dem; jeg bliver træt af at see Folk staae. — Et Glas Biin? Skjænk Dem forst et Glas af Et eller Andet derhenne. De seer mig

noget fastende ud, og det duer ikke at gaae fastende til Forretningerne. — Her har jeg allerede Arbeide til Dem," vedblev han paa sin hurtige Maade, og pegede paa en Bunke Papiirer; „men der er visse Ting vi først maae være enige om. — Na Herregud, sæt Dem, Mand, sæt Dem. — Seer De, Taushed er Nummer Et."

Christian antydede ved en Haandbevægelse, at en saadan Formaning var overflødig.

„Ja, De sidder nok der og vifter," sagde Bernsteen, „men jeg har seet mere end nok af Biftning i mine Dage, til at bryde mig det Mindste derom. Staaer De for Skud?"

„Jeg forstaaer ikke ganske, hvad De mener."

„Na Herregud," sagde han med en utaalmodig Bridning, „hvor har De levet Deres Tid? — Har De da Omløb i Hovedet? — Forstaaer De det saa maa-skee bedre? — Naar en Mand standses foran Dem paa Gaden, og siger: hvad hedder De? svarer De saa: „Christian Krag?"

„Det gjør jeg upaatvibseligt."

„Det gjør De upaatvibseligt. Ja, men det er splittergalt, Krag. Det er netop det, De ikke maa gjøre. — Na, Gud hjælpe os, at man skal tilbage til Børnelærdommen! — De skal naturligviis sige: „Hvad Fanden kommer det Dem ved" — og gaae Deres Bei. Forstaaer De mig nu?"

„Seg troer nok, at jeg begynder at forstaae Dem."

„Vel. Saa hør videre. Ingen Forretning taaler, at Nogen plapprer dens Hemmeligheder ud; saa er Forretningen ødelagt, inden Aaret er omme. Ikke engang sin egen Fader fortæller man Noget, dersom man da ikke er et Fæ, som aldrig fortjente at faae nogen Forretning — men De har jo ingen Fader, og det er et Held, som jeg sagde igaar Aftes; for havde De havt En, saa havde jeg ikke antaget Dem. Intet Paahæng, Krag; ingen Vidtlostigheder, som vi Forretningsmænd sige. Men Tausshed, min Fa'er; det er Humlen. Jeg har en fin Næse, og sporer jeg nogensinde, at De har ladet Munden løbe, saa ere vi fra det Dieblik færdige med hinanden; det kan De forlade Dem paa, hvad der saa ellers skeer.“

„Jeg kan i dette Dieblik kun forsikre Dem, at De i denne Henseende kan stole paa mig.“

„Vel, vel. Vi faae at see. Og een Ting endnu. Enhver Forretning har sine Eiendommeligheder. Forstaaer De?“

„Naturligviis.“

„De siger naturligviis; men jeg kan jo see paa Dem, at De ikke forstaaer det. Jeg vil holde en blank Daler paa, at De er lige-saa uskyldig som et toaars Barn,“ sagde han, og udstødte sin korte Lat-ter. „Lad mig da høre, hvad De mener.“

„Hvad jeg mener?“ gjentog Christian, forlegen over denne usædvanlige Examination.

„Ja, — ja, Mand — hvad De mener,“ udbrød Bernsteen i en pirrelig Tone. „De taler jo Dansk, hvad? — Godt. — Det gør jeg med; og naar jeg altsaa spørger Dem om, hvad De mener, saa spørger jeg om, hvad De mener.“

„Jeg mener for Exempel, at een Forretning beskæftiger sig med Korn, en anden med Tjære og Hamp,“ skyndte Christian sig at svare; „hvad skulde jeg ellers mene?“

„Med Tjære og Hamp!“ gjentog Bernsteen, og brød ud i en stoiende Latter. „Nei, nu har jeg aldrig hørt Mage! At byde mig Tjære og Hamp! Nei, hør veed De hvad, unge Mand, De er s'gu grøn; bethdelig grøn. — Ja, ja,“ sagde han, idet han reiste sig fra Kanapeen; „vi faae at see, om De er brugelig. De er selv en Forretning, Krag; hverken mere eller mindre end en Forretning; men sæt Dem nu ved Bordet.“

Med denne Bemærkning, der forekom Christian ligesaa uforstaaelig som meget Andet af hvad han havde hørt, trak Bernsteen et Skrivetoi frem af en Skuffe og bød ham at opsummere en Deel Regnskaber og sammenligne dem med vedlagte Kvitteringer. Skjøndt han i det Hele folte sig noget skuffet i sin nye Stilling, tog han dog fat med Iver, og havde i Løbet af en halv Time glemt Omgivelserne, medens Bernsteen igjen havde sat sig ved Vinduet, hvor han bag en Avis holdt Die med hans Bevægelser. Af denne Fordybbelse blev han først vakt, da Nogen aabnede

Døren til det næste Bærelse paa Klem og atter lukkede den, hvorpaa Bernsteen skyndte sig derind. Heri var der nu i og for sig intet Besynderligt, og Christian var igjen beskæftiget med sit Arbejde, da han blev opmærksom paa høirostede Stemmer derinde.

„Der gives dog virkelig Grændser, som ikke bør overstrides,“ sagde En.

„Saa? Ja det er meget muligt; men hvad kommer det mig ved?“ svarede Bernsteen.

„Fordi De overstrider dem,“ paaastod den Anden. „De Realiteter, hvormed de i Virkeligheden har forstrakt mig, udgjøre jo ikke Trediedelen af“ —

„Naada, kan De ikke raabe lidt høiere,“ faldt Bernsteen ham i Talen; „lad os hellere lukke Vinduet op, saa De kan brøle det ned paa Gaden.“

„Men betænk dog, Hr. Bernsteen,“ vedblev den Anden i en mere dæmpet Tone, „at en Mand i min Stilling ikke kan behandles paa denne Maade. Jeg anerkjender tilfulde Berettigelsen af den praktiske Virksomhed; den maa være — ganske vist — den kan ikke undværes; men den er ikke normerende, og navnlig kan den ikke blive normerende for den, der, som jeg, udelukkende offrer sig for at have Ideens Krav. Det er mig umuligt at opgive det Synspunkt, i Kraft af hvilket jeg opfatter Samfundet som en væsentlig Enhed — en væsentlig Enhed, hvori nogle faa, mere fremragende Individualiteter angive det Høidemaal, hvorefter det store Fleertal sigter;

og naar jeg nu er en af disse Individualiter, saa skjøner jeg paa den Opgave, som er bleven mig tildeel, — men jeg fordrer ogsaa af Andre, at de tage et passende Hensyn dertil.“

Paa disse Ord, som udtaltes med en særlig Bægt, fulgte der nogle Diebliffes Lamsked, hvorefter Bernsteen tog Ordet.

„Dg veed De saa, hvad jeg svarer Dem?“
yttrede han. „Jeg svarer: Brøvl, gjør jeg. Hvad Fanden troer De, at jeg bryder mig om Dem og Deres Individualiteter? — Passende Hensyn! — Bah! — Gaa til gamle Kjærlinger med de Talemaader; hos en Forretningsmand gjør De Dem blot til Nar.“

„Dg saaledes vover De at tale til en Mand, som“ —

„Det gjør jeg. Dg da De nu allerede har spildt Tid nok for mig, saa faaer De et Extrapaalæg — et Plaster, seer De; maaskee det virker bedre.“

Herpaa svarede den Fremmede ikke, og efter nogle Diebliffes Stilhed, der kun nu og da afbrødes af Udraab og Forundring og fornkede Løfter om Plastre, gik omsider den Fremmede. Derpaa kom Bernsteen tilbage, som om der Intet var foregaaet, og gav sig atter ifærd med sin Avis.

„De hørte vor Samtale, Krag,“ sagde han pludseligt.

„Jeg kunde ikke undgaae det.“

„Hvem siger, at De kunde undgaae det? — Havde jeg villet det anderledes, kunde jeg sagtens

have forhindret det." — Af det Slags Forretninger have vi adskillige her; men Deres egen Bestilling indskrænker sig foreløbigt til det, De nu har mellem Hænder. Forresten bevarer De Kontorets Hemmeligheder."

„Det syntes at være en vanskelig Kunde," tillod Christian sig at bemærke.

„Vanskelig? — Na nei, aa nei, ikke saa vanskelig endda. Et Daarekistelem, som man under almindelige Omstændigheder vilde smide ned ad Trapperne; men i en Forretning tager man det Ene med det Andet. Enhver Forretning har sine Eiendommeligheder, som jeg sagde før, og dette er en af dem. — Saa videre i Texten, Krag."

Med denne Opmuntring fortsatte Christian sit Arbejde, medens han grublede over sin Principals besynderlige Adfærd, som vel ikke ganske tiltalte ham, men dog aftvang ham et Slags Anerkjendelse ved den raske og summariske Maade, hvorpaa Forretninger her bleve afgjorte, hvortil kom, at den samme Principal, som overfor Andre syntes at være saa ubønhørlig i Pengesager, viste en vis Liberalitet mod ham selv, da han i Lobet af den første Maaned, tvunget af Omstændighederne, et Par Gange saae sig nødsaget til at henvende sig til ham.

„Et ungt Menneske kan ikke leve af Luften," sagde Bernsteen ved en saadan Leilighed; „og lidt maa man dog see sig om i Verden. Det tager jeg ikke saa

noie, Krag, naar jeg mærker, at man kan stole paa Dem, og det blot ikke gaaer til Oderligheder."

Saaledes gik Tiden hen med et Arbeide, som vel ikke interesserede Christian, men hvorved han dog efterhaanden fik Udsigt til at skaffe sig Udkommet. Med hans Studier gik det derimod daarligt. Fra Klokken Ti til Fem var han beskæftiget hos Bernsteen, og efter saa mange Timers Arbeide følte han sig ikke oplagt til at begynde paa noget Nyt. Forelobigt trostede han sig med, at det vilde falde ham lettere, naar han først fik sat sig ind i Forretningerne; men da han, for at glæde Nikoline, i nogle Uger havde mandet sig op til at studere om Aftenen, lagde han atter Bøgerne tilside.

Hvorfor han egentlig skulde bevare saa streng en Taushed, var ham endnu ikke klart, da det forekom ham, at hvad han hidtil havde seet og beskæftiget sig med, egentlig gjerne kunde kjendes af Alle. Alligevel holdt han sit Løfte, selv overfor Nikoline, og fandt, at hans egen Stilling derved ligesom fik forøget Betydning. Kun Saameget var ham klart, at hans Principal var en beshynderlig Mand, hvem det ikke var en let Sag at kjende tilbunds. Blandt andre Enkeltheder bemærkede han, at Bordet i det forreste Bærelse bestandigt var besat med Karasler, og da han kom der dagligt, kunde det ikke undgaae hans Opmærksomhed, at Indholdet i disse Karasler jevnligt varierede, medens dog umuligt een eller et Par Personer kunde forbruge saadanne Kvantiteter. Der

maatte sandsynligviis komme mange Folk til ham udenfor Kontortiden.

En Dag indbød endelig Bernsteen ham til at besøge sig om Aftenen. „Her kommer et Par af mine Venner,“ sagde han; „maaskee det kunde more Dem at gjøre deres Bekjendtskab; men der er løierlige Fyre iblandt, og derfor giver jeg Dem det Raad, at De ikke indlader Dem med Nogen, medmindre jeg opfordrer Dem dertil.“

Skjøndt Christian allerede var vant til mange Besynderligheder hos sin Principal, imødesaae han dog Aftenen med en vis Spænding, og ilede efter Kontortiden hjem for at meddele sin Søster denne overraskende Nyhed.

„Det glæder mig virkelig, Christian, at Du skal have denne lille Fornøielse,“ sagde Nikoline, medens hun hjalp ham med smaa Forberedelser til Toilettet.

„Det vilde glæde mig endnu mere, dersom jeg kunde tage Dig med; jeg troer nok, at Du vilde gjøre Lykke,“ sagde han paa sin elskværdige Maade.

„Hvad er det for Taabeligheder, Christian; troer Du, at jeg vilde gaae i Herreselskab?“

„Det troer jeg just ikke; men jeg paastaar alligevel“ —

„Du paastaar Ingenting, ellers lader jeg Dig hjælpe Dig selv.“

„Du kan sige, hvad Du vil, Nikoline; men jeg paastaar alligevel, at det er baade Synd og Skam, naar en saa smuk Pige som Du skal sidde alene her=

hjemme; men det er blot, fordi vi endnu mangle Konnexioner. Og jeg er vis paa, at dersom min Principal vidste" —

„For Guds Skyld, begaa dog aldrig en saadan Taktløshed. Hvad vilde den fremmede Mand tænke? For ikke at tale om, at jeg aldrig lod mig bevæge til at modtage nogenformhelt Indbydelse.“

„Du bliver ganske ivrig, Nikoline; men det klæder Dig godt. Vær Du blot rolig. Han blander sig ikke i mine Sager, og det kunde heller ikke falde mig ind at lade ham gjøre det.“

Saaledes fladdrede de Tiden hen, indtil Christian skulde gaae, og da han sagde hende Farvel og endnu engang nede fra nikkede til Afsted, medens hun stod paa Trappen og lyste for ham, tog han et Indtryk med sig af hendes ungdommelige og skjønne Skikkelse, som satte ham i en behagelig Stemning, medens han skyndte sig afsted til Selskabet.

Femte Kapitel.

Der var allerede saamange Gjæster tilstede, at hans Ankomst blev temmelig ubemærket. Storstedelen bestod af midaldrende Folk, men desuden fandtes der et Par ældre Herrer, som havde optaget Ranapeen ved Vinduet, og nogle unge Mennesker, som

orkesløse drev omkring i Bærelserne og toge de Andre i Dieshyn. Iøvrigt indrettede man sig, som man bedst kunde. Nogle havde sat sig paa Stolene omkring det store Bord, Andre paa Bordet selv, hvor et Par Stykker indtog en halvt liggende, halvt siddende Stilling; men hvad der forundrede Christian meest, var den paafaldende Mangel paa Anstand og Hensyn til det Passende, som syntes at være tilstede i dette Selskab. Et Par Gange troede han endog at bemærke et spottende Smil over hans egen pyntelige Paaklædning, som unegteligt stak af mod Omgivelserne.

„Godaften, Godaften Krag,“ sagde Bernsteen, uden synderligt at ændse ham. „Na, siig til Cecilie, at Bordet skal dækkes.“

Cecilie var den unge Pige, som havde modtaget ham den første Gang, da han meldte sig. Allerede dengang havde han følt sig frastødt af hendes knibste Bæsen, men skjøndt det senere havde forekommet ham, som om hun viste sig mere indladende, havde han bevaret det første Indtryk. Stor var imidlertid hans Overraskelse, da han efter sin Principals Ordre søgte hende i Rjokkenet og fandt hende i en høist fortrolig Tête-à-Tête med en af de Herrer, han for et Dieblik siden havde seet inde i Bærelserne.

„Væk, affhyelige Karl,“ sagde hun, saasnart hun fik Die paa Christian. „Jeg klager til Hr. Bernsteen over, at en ordentlig Pige ikke kan faae Lov til at gaae i Fred.“

„Snak, min Putte,“ sagde den Anden, og viste afgjort Tilbøielighed til at fornøje Intimiteterne. — „Hvad Fanden gaaer der af Tosen?“ udbrød han forbausset, da han i det Samme fik Die paa Christian. — „Oh! En ny Snushane! Saa De glemmer Deres gamle Benner over de nye,“ tilføiede han, og gjorde, som det hedder i Krigs sproget, et mesterligt Tilbagetog. Uden i mindste Maade at lade sig forstyrre af dette Intermezzo, spurgte Cecilie Christian i en imødekommende Tone, hvad han ønskede, og da han havde sagt hende det, tillod hun sig den smigrende Bemærkning, at han var den kjonnesten unge Herre i hele Selskabet. Som de fleste Mennesker var Christian ikke uimodtagelig for Smiger, selv om den strømmede fra et plumret Væld, og da Pigen tilmed saae ret godt ud, fandt han Spøgen ikke absolut ubehagelig.

„Saa De forstaaer Dem paa saadanne Ting,“ sagde han med skjemtende Overlegenhed.

Pigen brast i en skingrende Latter. „Ja det veed Gud, jeg gjør, men hvor De dog er en morsom En. De er næsten som en Somfru.“

Det var overvældende. Af alle de Svar, han kunde have tænkt sig, vilde dette have ligget ham fjernest; og dertil kom, at det saarede hans Forfængelighed paa en følelig Maade.

„De maa helst holde Dem indenfor passende Grændser. Jeg finder mig ikke i Fornærmelser,“ udbrød han i en hidsig Tone.

Derfom han havde optaget det som en Spøg, ja selv om han havde givet hende Bemærkningen tilbage med drøie Renter, vilde hun have fundet det i sin Orden og ikke manglet Replikken; men den Maade, hvorpaa han optog hendes Ord, var saa irregulær og afvæbnede hende i den Grad, at hun et Dieblif blev forlegen, talte Noget om, at hun ikke havde tænkt paa at fornærme Noget, og fkyndte sig ind for at dække Bordet.

Saa ubetydelig denne lille Episode i og for sig var, blev den ikke uden Indflydelse paa hans Stemning for Resten af denne Aften. Bistnok behøvede man ikke at bekymre sig om, hvad en saadan Person meente, men hendes Ord vedbleve dog at lyde for ham. Skulde han virkelig tage sig saa ungdommelig ud? Af det Slags Folk fik man jo ofte Sandheden at høre; og havde Bernsteen ikke allerede den første Dag kaldt ham meget grøn? Den umiddelbare Følge af disse Overveielser var, at han antog en alvorfuld Mine, og paa en temmelig kølig og overlegen Maade besvarede en Henvendelse fra et af de tilstedeværende unge Mennesker, som til Gjengjæld bemærkede til sin Sidemand, at „Træpikkere altid have været ham utaaelige.“ Paa denne Bemærkning fik Christian imidlertid ikke Leilighed til at svare, da Bernsteen i det Samme klappede i Hænderne, og da han paa denne Maade havde tiltrukket sig Gjæsternes Opmærksomhed, opfordrede han dem til at sætte sig tilbords. Opdækningen var upaaklagelig, og Gjæsterne

lode den vederfares Retfærdighed. Det varede ikke længe, inden Stemningen blev animeret, og gav Anledning til temmelig drøie Vittigheder, medens Samtalen af og til krydsedes af Spørgsmaal og Svar, som vare Christian uforstaaelige. Et Par Gange forekom det ham næsten, som om der hentydedes til ham selv, men han afviste denne Forestilling som ubegrundet og taabelig.

„Er den unge Præst bibelfast?“ spurgte En.

„Bibelfast?“ svarede Bernsteen. „Er De gal? Han kjender ikke engang Bogstaverne.“

„Da forlanger De dog vel ikke, at vi skulle lære ham A=B=C?“

„Lad De mig om det, Tolberg,“ svarede Bernsteen. „Hvad kommer det egentlig Dem ved? Er der Noget, jeg ikke holder af, saa er det overflødigt Brøvl. Pas Dem selv, go'e Herre.“

Det var en noget eiendommelig Maade at tiltale en Gæst paa, og der hortes fra et Par Andre Bemærkninger om Børnestreger og Rignende; men da Bernsteen i livligt Billedsprog erklærede, at han vilde „see dem hænge“, og at de gjerne kunde gaae, da Ingen holdt paa dem, vendte Stemningen sig, saa at man lydeligt gav sit Mishag tilkjende mod Oppositionen, og erklærede, at Bernsteen havde Ret, og at han nok vidste, hvad han gjorde; og dermed hævedes Maaltidet. Da Bordet var afdækket, gav Bernsteen paany sit Signal ved at klappe i Hænderne.

„Naa, mine Herrer, hvad skal det saa være?“ raabte han, da der var blevet nogenlunde stille. „Vilde De samtale, synge, spille Domino, Skak eller andre Ting?“

En af Gæsterne bemærkede, at han for sit Vedkommende afgjort foretrak „andre Ting“, hvilken Anskuelse strax tiltraadtes af de Andre.

„Nubel, mine Herrer, saa mor Dem som De bedst kan. Jeg lægger aldrig mine Gæster Hindringer i veien,“ svarede Bernsteen i et Anfald af Forekommenhed. „Hvad siger De til et eller andet Kommerspil?“

Forslaget vandt ubetinget Bifald, og medens man satte sig tilrette omkring det store Bord, lagde Bernsteen sin Haand paa Skulderen af Christian og hvistede ham i Øret: „Sæt Dem hos mig, Krag, og gjør som jeg siger. Ingenting paa egen Haand, men kun hvad jeg siger.“

Først i dette Dieblik gik det op for ham, at han befandt sig i farligt Selskab, og mange Ting, som tidligere havde været ham dunkle, stode nu klart for ham. Hans første Følelse var Skræk, og skjøndt han skammede sig over sig selv, var han ikke istand til at betvinge den Hjertebanken, den fremkaldte.

„Jeg troer, at jeg foretrækker ikke at tage Deel i dette,“ sagde han til Bernsteen, hvem han et Dieblik havde faaet affides.

„Hvad nu? Hvad Fanden gaar der af Dem?“

Er De gal?" svarede denne og saae paa ham med et forbittret Blik. „Er De maaskee for god, hvad? Eller for fornem, hvad? Gjør De Kunstner, saa har De Deres Afsted. — Hør nu, Krag," vedblev han i en blidere Toneart, „vær ingen Tosse. Jeg er nødt at være høflig mod Gæsterne, og gif De i dette Dieblif, vilde det vække Opfigt. De behøver jo ikke at spille med," sagde han, og puffede til ham med Armen; „det er jo en fri Sag, Mand. Naa — kommer De endelig til Fornuft — sæt Dem bare hos mig, og gjør som jeg siger — naada, De er vel ikke undseelig? Som et Pigebarn, hvad?"

Det var atter denne kränkende Hentydning til hans Ungdommelighed, og da man i det Samme utaalmodigt kaldte Bernsteen til Arbeidet, fulgte han halvt modstræbende med og tog Plads ved Siden af ham, idet han var enig med sig selv om, at det skulde være baade første og sidste Gang, at han indlod sig paa endog blot at være tilstede ved disse Sammenkomster.

Spillet begyndte, og Christian var overrasket ved at see den Forandring, som hurtigt foregik med dem Alle. De nylig saa hoittalende Personer vare paa engang blevne tause, og under den almindelige Stilhed hørtes kun Bernsteens Stemme. Han førte nemlig Forsædet og lagde Bank. Der var imidlertid ingen Spænding at see paa Ansigterne; Enhver passede sine egne Sager, men bevarede derved tilshneladende en uforanderlig Ro. Kun var det paafaldende, at

de Ældste i Selskabet saae ud, som om de vare for-
 yngede, og over de Yngstes Ansigtter var der kommet
 Noget af det, man ellers kun træffer hos ældre Folk.
 Som ved et Trylleslag havde Enhver af dem en
 Bunte klingende Mønt foran sig, og den Hurtighed,
 hvormed disse Penge vandrede frem og tilbage, var
 vidunderlig.

„Hold Dem til Styrvolterne, Keiersen,“ sagde
 Bernsteen til et af de unge Menneker, som sad ved
 den modsatte Ende af Bordet; „ellers blander jeg
 Dem af i en Fart.“ Det var en mærkelig Aaben-
 hed, hvormed Bernsteen gav den Anden et Raad,
 som aabenbart var i Bankørens egen Diskfavor; men
 det gjorde han nu, og det ovenikjøbet med stor
 Sindsro. „Seer De; det gaaer, som jeg sagde;
 der er for Diebliffet Chance for Styrvolterne. —
 Na, Tolberg, see ind til den lille Specie, som løb
 hen under Lysestagen. — De glemmer Indsatsen,
 derhenne — De, derhenne — nu munter, mine Her-
 rer — ingen Dagvællere — men immervæk — femten
 Rigsdaler — godt — thve Rigsdaler udbetalt —
 og femogtredive Rigsdaler ind i Kas—sen — og —
 saaledes — i — en Guddommelighed“ — paa denne
 Maade vedblev Bernsteen at tale ustandseligt med
 dæmpet Røst, medens han holdt Die med Alt og
 betjente Alle uden nogenfinde at begaae en Feil-
 tagelse; Alt med den samme Virtuositet, han havde
 lagt for Dagen, da Christian saae ham første Gang.
 „Læg mine Penge i Bunker, Krug,“ sagde

Bernsteen til ham, medens han bevægede sig fremad paa sin Ordstrøm — „ti Daler i hver — Indsatsen, mine Herrer — og leveer mig Pengene, Krag, naar jeg siger det — tredive Rigsdaler derned — og nu munter“

Den uhyggelige Følelse, hvormed Christian havde sat sig til Spillebordet, begyndte lidt efter lidt at tabe sig, da han jo kun sad her som Tilskuer, og altsaa Intet risikerede, og den Tillid, hans Principal nu viste ham, drog ham endog paa en ret underholdende Maade med ind i Sagen, uden at han dog blev positiv Deeltager deri.

Hvad var det? — Pludselig hørte han Bernsteens eiendommelige Fløiten, og i samme Nu var Bordet tomt. Enhver trak en Avis op af Lommen, hvori han sad og læste.

„Forbandet godt,“ sagde Bernsteen, — „udmærket Opfindelse, mine Herrer — saa gaae vi videre — hvem har lagt ud? — meget godt“

Forbausset over dette Mellemspil saae Christian sig omkring uden at faae nogen Forklaring, og i næste Dieblik var Spillet atter igang. Den Ro, hvormed det var begyndt, var efterhaanden meget for en feberagtig Spænding, der voxede med Spillet's vekslede Gang, og selv Christian, som ikke deeltog deri, følte sig smittet. Han forstod nu Spillemaaden, og fulgte uvilkaarligt Bankens Skjæbne med samme Interesse som Principalen selv. Paa dette Stadium kom Cecilie ind og fordeelte de Karasler og Glas, som

til daglig Brug stode opstillede i Bærelset, og Drikkevarerne undlode ikke at gjøre deres Virkning. Der var en trykkende Hede, og Tobaksrøgen, som allerede i flere Timer havde vedblevet at fortætte sig, svævede som en tung, kvælende Sky over deres Hoveder, hvor den nu og da dannede Glorier omkring dem, naar den drev hen under en heldig Belysning. I denne Dunstfreds vilde Ingen af dem under almindelige Omstændigheder have kunnet opholde sig ret længe, men ved denne Leilighed ændrede de det ikke. Selv Christian, som var uvant dermed, havde kun Die for deres graadige Blikke, som saaes gjennem de vandrende Taager.

„Læg den Daler ud, Krag,“ sagde Bernsteen, og skød Pengene bort fra ham. Mechanist adlød Christian, og i samme Dieblik var den tabt. „Mere,“ vedblev Bernsteen, og lagde en Haandsfuld Penge til ham. „Det er for mig, De spiller — een for een — tabt — godt — saa den næste — tabt — godt — saa den næste — vundet — godt — pas nu selv paa — og saa — gaae — vi — videre.“ — Saa fordybet var Christian i Spillet's Gang, at hans egen Deeltagelse deri forekom ham som en naturlig Fortsættelse af den Tankerække, hvori han iforveien befandt sig. Med lidenstabelig Iver sthyrede han Kursen videre, og var snart ved Bunden af sin Kasse, snart i Besiddelse af store Pengesummer. Tiden led, og det var allerede langt over Midnat. Der kom et Tidspunkt, da han følte en frygtelig Træthed,

medens han samtidigt med et forbigaaende Glimt af Bevidsthed forundrede sig over, at han saa tydeligt kunde følge Spillet's Gang; men om denne Tilstand varede et Minut eller en Time, kunde han ikke afgjøre; den ophørte ligesaa pludseligt som den var kommet, og svømmede bort som en bevægelig *D* i Tidens Strøm. Hvad han derefter kunde mindes, var en trættende Ensformighed, hvori dog hvert Øieblik var fuldt af Spænding, og endelig paa Slaget Tre standsede Bernsteen.

Træt og søvrig tænkte Christian kun paa at komme afsted saasnart som muligt, men Bernsteen holdt ham tilbage. Kun enkelte Personer udlodes med kortere eller længere Mellemrum, og først efter en Times Forløb vare de Alle borte.

„Men, hvad Pokker, Menneſte — lader De Deres Penge ligge paa Bordet?“ udbrød Bernsteen, medens han begyndte at slukke Lysene.

„Mine Penge?“ spurgte Christian forundret.
„Jeg spillede jo for Dem.“

„Jeg gav Dem Forſtud, Krug; det var det Hele. — Tæl Pengene — De er jo søvrig, Mand; De ryster paa Haanden — lad mig — fem og fem er ti — De er ikke saa grøn, som jeg anſaae Dem for — og ti er tyve — men De kommer naturligviis ogsaa engang — tredive, fyrre, halvtreds — til at betale Lærepengene — treds, halvfjers — det er Noget — fiirs — som ikke kan være anderledes — og fem er fem og fiirs, som med Fradrag af elleve

giver fire og halvfjers — der, tag dem, Krag, og lad os faae gjort ryddeligt.“

Christian vægrede sig.

„Er De gaaet fra Forstanden, Mand — hvad skal jeg med Deres Penge? — Herregud, lad os nu ikke spille Komedie; det er jeg ikke oplagt til paa denne Tid af Dagen — men det er ikke værdt, at De gaaer og klingrer med alt dette Sølv — see her,“ — han trak en Tegnebog frem — „der har De Sedler, og saa afsted med Dem, for nu er jeg søvniq.“

Det gik saa hurtigt, og Bernsteen var saa praktisk, bestemt og overvældende, Christian saa søvndruffen og forvirret, at han stod paa Gaden, inden han kunde faae besindet sig. Det var allerede blevet Dag, og Morgenens Friskhed var vederkvægende ovenpaa den kvalme Atmosfære han havde forladt; men det var kun i det første Dieblik, at han mærkede Forandringen. Han gik nogle Skridt henad Gaden og blev derpaa staaende for at see sig om efter Bugenting. Hist henne kom en Bondevogn raslende og fyldte den tomme Gade med en utaalelig Larm; paa et Par Steder vare Udsalg allerede aabnede og Urtekrammerens Karl stod søvniq og gabede, men gik over til et bredt Griin, da Christian aandsfraværende stod og betragtede ham. Det forekom ham, som om Karlen gjættede, hvor han havde været, og denne Forestilling drev ham hurtigt afsted, medens han forgjæves søgte at samle sine Tanker. Det var

næsten, som om en Anden tænkte for ham, saa lidt var han Herre over sine Forestillinger. Snart var det Skammen over at have deeltaget i Spillet, snart Frygten for Bernstein, om hvis Kvalifikationer han ikke længere nærede nogen Tvivl; snart kom der en Følelse af Velbære, som næsten ærgrede ham; en Fornemmelse af Velstand, idet han huskede paa den betydelige Sum, han bar hos sig. — „Det hører vel med til de Erfaringer, man maa gjøre,“ sagde han; „men det bliver første og sidste Gang — ubetinget første og sidste Gang. Egentlig er det mig ubehageligt at beholde disse Penge; men til hvem skulde jeg vel levere dem? Hvem tilkomme de med Rette? — Men sæt nu, at jeg havde tabt?“ Det sidste Spørgsmaal var ikke let at besvare, men det gled bort for ham, medens han tabte sig i orkesløse Betragtninger over de nedrullede Gardiner i de Huse, han kom forbi, og de tomme Gader. Der kom en Vogn kjørende med et lystigt Selskab, som aabenbart reiste paa Landet; men deres Lystighed var ham ubehagelig. Af og til naar han mødte en Spadserende, iagttog han uvilkaarligt, om denne Spadserende saae forvaaget ud, men ærgrede sig kun, naar han saae et friskt Ansigt paa en ægte Morgenmand. Livet begyndte allerede at vaagne, og Folk færdedes paa Gaderne, inden han naaede sit Hjem, hvor han sagte fneg sig op ad Trapperne og et Dieblik lyttede ved Nikolines Dør. Da Alt var stille, skyndte han sig iseng, med en fortviblet Følelse af, at Sønnen vilde

flhe ham; men den kom snart og greb ham med hele sin Magt, og medens han i Drømme gjenoplevede forvirrede Brudstykker af den foregaaende Nats Optrin, blev det langt over Middag, inden han vaagnede.

Sjette Kapitel.

Godseier Dalsgaards Eiendom laae i en skovrig Egn paa Sjælland, i Nærheden af en Landsby, som vi, dersom topografisk Nidkjærhed forlangte en bestemt Oplysning, intet Dieblif vilde betænke os paa at kalde Grumtofte, idet vi dog tilføie, at dette Navn kun har lidt at sige, da det er opdigtet. Denne Landsby laae ved Foden af en høi Bakke, som der paa Eggen i Almindelighed kaldtes Bjerget. Det var Begyndelsen af et Høidedrag, som strakte sig langt ind over Landet, og for Storstedelen var bevoxet med Skove, der horte ind under den nærliggende Herregaard. Over Bakkestrænten saae man Toppene af en Række høie Grantræer, der strakte sig videre saalangt Diet naaede, og stode, ikke ulig en Armee, som alvorsfulde Kæmper og Bogtere for Skovene bagved. I tidligere Tid havde Træværten strakt sig ogsaa paa denne Side af Bakken heelt ned

mod Landsbhyen, men nu fandtes der kun enkelte Trægrupper og nogen Understov, som veyede med opdyrkede Marker. Gjennem Dalen snoede der sig et bredt Vandløb, som udenfor Landsbhyen deelte sig i flere Arme og gif gjennem en Mosestrækning, hvis ensformige og øde Udseende kun oplivedes af et forfaldent Huus, eller rettere en Hytte, der i Afstand tog sig ud, som om den svømmede paa Vandet. Vendte man derimod Blikket ad den modsatte Kant, mødte man et libligere Skue. Opad den steile Bakke strakte Agrene sig som grønne Tæpper, der laae udbredte ved Siden af hverandre, og øverst paa Skrænten stod en Beirmølle, hvorfra der var Udsigt hen gennem det lange Dalsstrøg og ned mod Landsbhyen. Ingen Reifende drog ligegyldig forbi dette Sted, hvor Møllen dannede Midtpunktet, om hvilket det Hele samlede sig; men hvor smukt dette nu end kunde være, vilde dog disse Reifende, dersom de blot havde vidst Bæst, i endnu høiere Grad have følt sig tiltalt af Mølleren selv, naar han i sin hvide Dragt tog sig en Tour paa Omgangen af Møllen. Han var allerede temmelig tillaars, men Tiden, som ellers kan være farrig nok, havde mod ham viist sig rundhaandet, og ladet ham beholde Sundheden og hans gode Humør ubeskaaret.

Naar han fra den Dør, som førte ud til Omgangen, kastede et Blik ned over Markerne, kom der et veltilfreds Smil i hans Ansigt, som vel ikke nærmest var fremkaldt blot af den smukke Udsigt

over Landskabet, men idetmindste ligesaameget af den endnu behageligere Udsigt til adskillige Tønder Korn. Hertil kom, at han fra sit Udkig beherskede Omegnen og kunde praeie dem, der kom forbi nede paa Landeveien; og vanskeligt skulde Noget vise sig indenfor hans Synskreds, uden at han jo gjenkjendte ham selv i saadanne Afstande, hvor mange Andre neppe oinede Noget; en Omstændighed, der forsaavidt var behagelig, som han, uden just at være udpræget nysgjerrig, dog nok ønskede at vide, hvad der foregik omkring ham.

Paa det selv samme Sted stod Mølleren en Blæst-dag og tog Observationer fra sit ophoiede Stade.

Denne gang var han dog ikke beskæftiget med Marken, men havde, medens han med Haanden skyggede for Vinene, sin hele Opmærksomhed henvendt paa Landsbyen.

„Det er en Pokkers Tid den Dreng bliver borte,“ sagde han halvhoit; „kjendte jeg ham ikke bedre, kunde jeg næsten frygte for, at han havde flaaet sig sammen med disse“ — han beholdt Slutningen for sig selv, men den voldte ham aabenbart Tilfredsstillelse; thi i nogle Dieblikke rystedes han langsomt af en indvortes Latter, der afbrødes ved, at et Vindstød nær havde taget Huen af Hovedet paa ham. „Mon de virkelig skulde prøve derpaa?“ vedblev han; „men lad dem kun komme. Blot lidt Maadehold, saa gaaer Tingen i Rigtighed igjen. Min Mening er nu, at man skal tage dem med

Sindighed — med Sindighed," gjentog han i den dybeste Tone, der stod til hans Raadighed, idet han derved tilkjendegav den overordentlige Enighed han havde opnaaet med sig selv angaaende dette Punkt. I det Samme foer en Skygge forbi ham, og fik ham til at see iveiret. „Rast Veir idag," bemærkede han tilfreds, medens Vinden susende foer gjennem Vingerne. Endnu engang saae han Skyggen fare forbi sig. „Hvad nu? Skulde Kludene allerede begynde at gaae istrykker?" sagde han, og traadte ud paa Omgangen for at see efter Seilene.

„Er Du gaaet fra Forstanden, Menneſte," raable han forſtrækket, idet han foer hen og greb fat i en Person, ſom fægtende med Armene stod og lænede ſig op mod Vællen. „Blot et Par Tommer til, og Vingerne havde knuſt Dig! — Han er drukken," tilſoiede han, medens han blev ſtaaende og betragtede den Anden, ſom ikke ændſede hans Ord; men pludſelig opgav han Befindigheden, og idet han tog et ſaſt Tag i Personen, ruſkede han ham, indtil Veiret var nærved at forgaae ham, medens han ſamtidigt bemærkede: „Du -- er -- fuld -- Torben. — Du — er — fuld — din — Svi — ne — hund!"

„Ja, det er naturlig," ſvarede Torben, ſom ved denne Behandlingsmaade havde ſaaet en Foreſtilling om, at der var Noget, ſom talte til ham. „Hvad ſkulde jeg ellers være?"

„Hvad ſkulde Du ellers være? En ordentlig Dragt Brygl ſkulde Du have. Har jeg ikke forbudt

Dig at drive omkring her, naar Du er drukken? Der hænder saa engang alligevel en Ulykke — skjøndt Ulykken vilde for ham maaſtee ikke være ſynderlig ſtor.“

Paa denne Tiltale fandt Torben imidlertid for godt ikke at ſvare, men ſtod endnu lænet op mod Møllen, medens han med en Flaſke, ſom han holdt i Haanden, ſmilende pegede frem foran ſig. I det ſamme faldt der et Skud ovre i Krattet; en i og for ſig ganſke tilfældig Begivenhed, men paa den beruſede Mand frembragte den en overraskende Virkning. I det første Dieblif blev han ſtaaende ſom bedøvet og ſtirrede paa Røgen, der i nogle Sekunder holdt ſig i den klare Luſt, inden Blæſten ſpredte den; derpaa udstødte han et vildt Gyl, og idet han ſvingede Flaſken over ſit Hoved, kaſtede han den op i Luften, hvor den knuſtes mod Møllevingerne.

„Nu har han igjen ſin Raptus,“ raabte Mølleren, og greb ham i Kraven. „Afſted med Dig! Her have vi ingen Brug for gale Folk.“ — Hans Opfordring var overflødig; thi den Anden, der pludſeligt var kommet den ædru Tilſtand ſaa nær, ſom det overhovedet var ham muligt, ſled ſig løs, ſatte med eet Spring fra Dmgangen ind i Møllen, og ſaaes kort efter at tumle hen ad Vandeveien, ſom førte ned til Landsbhen.

„Nu har han igjen ſin Raptus,“ gjentog Mølleren betænksomt; „jeg er bange for, at den Karl ender med en fortviblet Gjerning. — Naa, er Du

endelig der; jeg var nærved at troe, at Du havde slaaet Dig sammen med Oprørerne. Hvad bliver det saa til?"

Den, til hvem han henvendte disse Ord, var en ung Mand paa nogle og tyve Aar med et livligt og opvakt Ansigt, der paa det Noieste lignede Møllerens.

„De ere samlede i Kroen, Fader; og jeg er temmelig sikker paa, at de snart komme her forbi,“ sagde han, idet han traadte ud paa Dmgangen.

„Had dem kun komme. — Var den gamle Bernsteen dernede?“

„Han holder Taler i Haven, og de Andre hyle i Chor, skjøndt de fordetmeste slet ikke høre efter, hvad han siger.“

„De ere naturligviis drufne tilhobe,“ yttrede Mølleren; „og forresten er det ganske ligegyldigt, hvad Taleren siger ved en saadan Veilighed, naar han blot snakker væk og er en Slynge. Læg vel Mærke til det, Alfred, for en anden Gangs Skyld. Men seer Du, her ville vi være befindige. Kølighed er den bedste Modgift mod en saadan Bande.“

„Du behøver ikke at være bange,“ svarede Sønnen; „os ville de ikke Noget.“

„Bange?“ gjentog Mølleren med umaadelig Ringeagt. „Har Du nogenjinde seet din Fader bange; — hvad?“

„Nei.“

„Det glæder mig, at Du kommer til Fornuft

igjen. — Os ville de ikke Noget — men forbi Møllen skulle de dog vel?"

„Ja, det er vist.“

„Naa, det indrømmer Du dog. — De unge Mennesker nutildags have en god Forstand, og bruge den godt. — Ja, det er nok; gaa Du kun op og see til Folkene.“

Med denne Replik af omfattende Faderlighed sendte han Sønnen afsted, og stillede sig igjen paa Post. I Birkeligheden var denne Søn hans Stolt-
hed; men han ansaae denne sin Følelse for en privat Hemmelighed, og lagde efter bedste Evne Skjul derpaa, idet han befandt sig i den ikke ualmindelige Illusion, at enhver Tilkjendegivelse deraf vilde svække Respekten. Da Alfred tidligt viste sig i Besiddelse af gode Evner, havde han efter Godseier Dalsgaard's Opfordring ladet ham undervise sammen med dennes egen Søn, og senere havde de unge Mennesker boet sammen, medens de gik i Realskolen. Et Forslag af Dalsgaard, at Mølleren skulde lade ham studere, havde denne bestemt afviist, fordi Alfred med Tiden skulde overtage Møllen, „og Studeringen vilde kun give ham Nykker, Hr. Godseier; giv en Mand en trekantet Hat paa Hovedet, og han troer strax, at han er et stort Kreatur“, vare de Ord, hvormed han ved denne Leilighed havde udtalt sin Anskuelse om Sagen. „Det vilde gjøre min Søn og mig fremmede for hinanden; ikke fordi jeg ønsker ham alle de Kundskaber og alt det Gode, jeg kan skaffe ham — det veed De nok —

men jeg har nu ikke Andre end ham, og jeg vilde ikke for Alt, at der ligesom skulde komme noget Fremmed inellem os." Der laae i disse Ord en Kjærlighed til Sønnen, som Dalsgaard mindre end nogen Anden kunde oversee; men skjøndt den efter hans Mening gav sig et forkeert Udtryk, agtede han den dog for meget til at gjøre Indvendinger. Det blev derfor, som Faderen vilde. Da Alfred var færdig med Skolen, lod han ham modtage fortrinlig Underviisning i de mekaniske Videnskaber og levende Sprog, og derpaa tog han ham hjem. Nu havde Mølleren bestemt, at Alfred om nogen Tid skulde gjøre en Reise for at see sig om, hvorved han egentlig forstod, at han skulde besee Alverdens Møller, især Dampmøllerne, for derefter at komme tilbage og anlægge en saadan; men Tidspunktet for denne Reise var bestandigt blevet udsat, snart af den ene, snart af den anden Grund, medens den eneste sande Grund var, at han nødigt vilde skilles fra ham.

Medens nu Mølleren stod og ventede paa, om Uroftifterne fra Landsbhyen vilde give Tegnet fra sig, for at han i saa Fald kunde lægge hele sin No og Koldfindighed for Dagen, saae han sig om til den modsatte Side og fik Die paa en ung Dame, som i rast Trav kom ridende paa Skovveien, og tog Retningen ned mod Landsbhyen. — „Heisa, hvor hun kan!“ udbrød han, da han saae hende sætte i Galop; — „men det gaaer jo ikke an,“ yttrede han i det Samme og skyndte sig ned paa Veien.

„Goddag, Frøken Dalsgaard,“ raabte han hende imøde, idet han svingede med Huen. „De forstaaer Kunsten tilgavns. Synet af Dem faaer Hjertet til at hoppe i Livet paa en gammel Skjelm.“

Han kunde gjerne have taget en ung Skjelm med, saa frisk og munter saae hun ud. Paa hendes brune Haar sad en lille Straahat saameget paafraa, som Roketteriet netop forlangte, og tykke Fletninger omgave hendes fiintformede Ansigt, hvis Skjønhed forhøiedes ved den Rødme, som den stærke Bevægelse havde fremkaldt. Der var et spillende Liv udbredt over hendes Person, da hun standsede Hesten og rakte Mølleren Haanden.

„Var jeg ikke en gammel Mand, kunde jeg saasandt blive en gammel Nar,“ udbrod han, og saae fornøiet paa hende.

„Na nei, vist kunde De ei,“ svarede hun leende; „men siig mig nu, om De troer, at jeg tør ride ned ad Bakken med den nye Hest; det er første Gang idag, at jeg prøver den.“

„Jeg kom netop herved for at sige Dem, Frøken, at De hverken kan ride op eller ned. De gjør bedst i at ride lige hjem. — Det havde De nok ikke ventet.“

„Men hvorfor, Ritzau?“ spurgte hun forundret.

„Fordi Arbeiderne paa Teglværket svire nede paa Kroen, og rimeligviis snart komme her forbi.“

„Men jeg har jo ikke Noget med Arbeiderne at gjøre.“

„Nok muligt; men Arbejderne kunde maaskee faae Noget med Dem at gjøre, lille Frøken.“

„Saa rider jeg fra dem. Farvel, Ritzkau!“ raabte hun overgivent og gav Hesten Tøilen, men i det Samme sprang Mølleren til og greb den.

„Nei stop,“ sagde han bestemt, „De kan nu blive vred, om De vil; men dersom Deres Fader fik at vide, at jeg dennegang havde føiet Dem, kunde han gjerne kalde mig en gammel Vefel lige i Dinene, og jeg skulde endda give ham Ret. — Hjem maa De, og det under Bevogtning.“

Inden hun kunde faae udtalt den Indvending, som svævede hende paa Læberne, havde han allerede vendt sig om, og idet han satte Hænderne for Munden, sendte han et lydeligt Raab tilveirs efter Alfred. Denne Anstrengelse var forsaavidt overflødig, som Alfred viste sig næsten i samme Dieblit; en Hurtighed, der vilde have været uforklarlig, dersom han ikke, under deres Samtale, tilfældigvis havde staaet i Mølleporten og betragtet den smukke Rytterse.

„Du følger Frøken Dalsgaard hjem, og indstaaer mig for, at I komme hurtigt tilside, dersom de fulde Folk skulde naae Ber,“ sagde Mølleren i en bydende Tone.

„Det er virkelig urimeligt af Dem, Ritzkau,“ indvendte den unge Dame med en misfornøiet Mine, som viste, at hun endnu havde en god Deel af Barnet i sig; „men dersom jeg ikke føier Dem, vilde De sagtens fortælle Fader det.“

„Ja, det kan De stole paa, Frøken,“ svarede Mølleren med et bredt Smil, medens han gottede sig over det Baaben, hun selv gav ham. „Det vilde være min første Gjerning, paa Diebliffet at opsoge Deres Fader og melde ham, at hans Datter er ligesaa ubetænkfom, som hun er smuk.“

Den sidste Bemærkning forsødede Billen saameget, at hun, om end lidt misfornøiet, gav efter for hans bestemte Billie og vendte hjemad, ledsaget af Alfred. Medens hun paa det korte Stykke Vei hen til Skoven lod Hesten gaae i Skridtgang, for at Alfred kunde følge hende, stod hendes afgjorte Beundrer endnu paa Beien og saae efter hende, og idet de dreiede ind i Skoven, slog han ud med Haanden som en Opfordring til Alle i Almindelighed om at vise ham Mæge til dette, hvorpaa han atter forsoiede sig op paa sit Udfig.

Under almindelige Omstændigheder vilde Samtalen strax være kommet igang mellem Alfred og den unge Pige, da de begge af Naturen vare livlige og meddeelsomme og desuden havde nok at afhandle. Alfred Ritzau var, som allerede omtalt, hendes Broder Charles's Ungdomsven, og dette Venstabs var ganske naturligt gaaet over paa Søsteren. Hun var dengang sytten Aar, han toogthve. Det fortrolige Forhold mellem de tre unge Mennesker havde bevaret sig, og Alfred, som fra Dreng af saa at sige daglig var kommet paa Herregaarden, var efterhaanden blevet

hende en uundbærlig Medhjælper og Raadgiver i alle Sagtens og Fisteriets Idrætter, for ikke at tale om Anbringelse af Ghnger, Indretning af Boldtplads o. Lign. — Nu vilde, som sagt, under sædvanlige Omstændigheder Samtalen strax være kommet igang; men ved denne Leilighed skulde det netop hælde, at den unge Dame pludseligt blev tilbageholdende. For Alfred var dette ikke noget Nyt, og da han et Par Gange forgjæves havde prøvet paa at indlede en Samtale, bemærkede han spøgende:

„Du er altsaa virkelig vred paa Fader, Margrethe?“

„Jeg veed ikke, hvorfor jeg skulde være vred paa ham, da hans Raad jo var meget fornuftigt,“ svarede hun, medens hun afbladede de Grene hun kunde naae fra Beien. Derefter kom der en Pause, som tilstræffeligt tilkjendegav, i hvilken Grad hun alligevel var det.

„Det er virkelig en morsom Ridetour,“ bemærkede hun omsider. „Finder Du ikke, Alfred?“

„Jeg har ikke det Mindste imod den; men det er da heller ikke mig, der rider.“

„Saa?“ svarede hun ligegyldigt. — „Naar reiser Du egentlig? Jeg synes, at Du bliver ved at opsætte det.“

„Jeg tænker paa at reise, naar Charles kommer hjem. Vi haabe, jeg mener Fader og jeg, at han kan give os adskillige praktiske Oplysninger.“

„Det er meget fornuftigt, at unge Mennesker

reise," bemærkede hun superklogt; „men naar det skal bethyde Noget, maae de virkelig blive en nogenlunde rimelig Tid borte, ellers synes jeg, at det Hele er spildt Ueilighed.“

Denne Anskuelse af Sagen var aldeles ikke stemmende med hans egen Tankegang for Diebliffet, hvorfor han bemærkede, at det forekom ham naturligt, om man længtes efter Hjemmet, naar man i længere Tid havde levet mellem Fremmede, og unaturligt, om man ikke gjorde det; og at man vel ogsaa turde forudsætte, at Gns Nærmeste nærede lignende Følelser.

„Din Fader er dog ikke saa gammel eller aflægs, Alfred, at han ikke skulde kunne undvære Dig et Par Aars Tid; men forresten taler jeg jo her om Noget, som slet ikke vedkommer mig,“ svarede hun ligegyldigt, idet hun trak Handskerne af og kjølede Hænderne i Binden.

Hun kunde reent have ladet være at omtale hans Reise; det vilde han bedre have fundet sig i, men at hun omtalte den paa denne Maade, frænkede ham; han blev derfor gaaende taus ved Siden af hende.

„Hør Alfred, jeg har lyst til at ride op til Anlæget,“ hittede hun lidt efter paa sin sædvanlige livlige Maade. „Har Du Noget imod at lægge Veien derom?“

„Ikke det Mindste. Vi skulde jo rigtignof ride lige hjem; men her kommer sagtens Ingen efter os.“

Paa det høieste Punkt i Skoven var der gjort

Udhugninger, hvorfra man havde en smuk Udsigt ned over det ovenfor beskrevne Dalstrøg, og paa dette Sted standsede de. Den Hjælp, hun forlangte af ham, da hun steg af Hesten, og den tillidsfulde Maade, hvorpaa hun lagde sin Haand i hans, da han løftede hende ned paa Jorden, vilde have været en Tilgift til den Lyksalighed, han ventede sig, da Faderen bød ham at ledsage hende, men hendes Ytringer om hans forestaaende Rejse havde forandret Alt, og han vedblev at være taus.

„Derfom det ikke trætter Dig, vilde jeg gjerne tage din Arm, medens vi gaae op ad den steile Skrænt,“ sagde hun, da han havde bundet Hesten.

Det var mere end Kjød og Blod kunde udholde, og medens de langsomt gik op af Bakken, var det ikke blot den besværlige Gang, som fik hans Hjerte til at banke.

„Hvor her er smukt!“ udbrod hun, da de stode paa Toppen. „Det kunne vi takke Dig for Alfred.“

„Mig?“

„Ja, naturligviis. Var det ikke Dig, som gjorde Opmaalinger for Fader, da han først havde faaet Ideen, og sagde ham, hvor han skulde gjøre Udhugningerne? — Naar Du kommer hjem igjen, ville vi gaae herop og see, hvormegget Træerne ere voxede.“

„Har Du Intet at sige mig til Afsted, Margrethe?“ spurgte han. „Det kunde let hænde, at det idag er sidste Gang vi sees, inden jeg reiser.“

„Hvad skulde jeg have at sige Dig?“ svarede hun overgivent. „Jo, jeg siger naturligtvis: lykkelig Reise, og kom tilbage ligesaa elskværdig og lidt mere fornuftig. Men hvorfor skulde det være sidste Gang? Du kommer jo over til os og siger Farvel; idetmindste maa jeg da antage det.“

„Du veed godt, Margrethe, hvorledes jeg vil have det forstaaet, naar jeg kalder det sidste Gang. Jeg troer, at jeg ikke uden Grund kunde vente, at Du talte lidt anderledes derom. Et venligt Ord idetmindste havde jeg dog haabet.“

„Jeg veed virkelig ikke, at jeg har sagt Dig noget uvenligt Ord, Alfred; idetmindste har det ikke været min Hensigt,“ svarede hun smilende, medens hun afvejlende trak Handskerne af og paa. „Du staaer i Begreb med at reise, og jeg siger, hvad jeg virkelig ogsaa mener, at Du ikke bør blive altfor kort Tid borte, — og det er min Mening,“ tilfoiede hun paaistaeligt. „Kalder Du det Uvenlighed?“

„Dit Svar røber, at Du altsaa godt forstod, hvortil jeg sigtede,“ svarede han, medens en stærk Rødme farvede hendes Kinder. „Det er ikke smukt af Dig, Margrethe, dersom Du skilles fra mig paa denne Maade; og Du vil selv, naar Du er oprigtig, ikke kunne negte, at jeg havde Ret til at haabe noget Andet.“ Han havde ved de sidste Ord taget hendes Haand, som hun lod ham beholde. „Siig mig idetmindste, at Du vil bevare mig i

kjærlig Erindring, og at Adskillelsen ikke vil gjøre os fremmede for hinanden."

"Du taler saa hoitideligt," udbrod hun muntert og tog Haanden til sig; „som om det var noget saa Forfkræffeligt at reise udenlands. — Gid det var mig, der skulde reise; jeg skulde rigtignok tage Sagen anderledes. Ja, naturligviis vil jeg tænke paa Dig; vi ville jo Alle tænke paa Dig, naar vi høre, hvorledes det gaaer Dig; og at et Par Mars Adskillelse skulde gjøre os fremmede for hinanden — Du taler næsten som en Bog, Alfred; bliv ikke vred, naar jeg leer ad Dig," og det gjorde hun, saa oprigtigt, som om de havde afhandlet en almindelig Spøg.

"Jeg seer, at jeg har taget feil," sagde han, idet de begave sig tilbage til Stedet, hvor Hesten stod; „det er altid smerteligt at gjøre en saadan Opdagelse, men jeg har ingen Andre at bebreide Noget end mig selv. Jeg veed nu bestemt, at vort gamle Forhold er blevet et andet, og saameget er vist, at jeg nu mere end nogensinde trænger til at reise. Jeg vilde ikke kunne udholde at blive her og vide, at jeg saalænge har gaaet og stuffet mig selv. — Men da det er uvist, naar jeg reiser, saa lad os hellere tage Afsted med hinanden idag. Jeg idetmindste vilde foretrække at gjøre det her, istedetfor at see Dig sidste Gang hjemme."

"Som Du vil," svarede hun, da hun atter sad tilhest. „Jeg veed naturligviis godt, at Du kommer mere end een Gang over til os, inden

Du reiser; men jeg kan alligevel gjerne soie Dig. Saa farvel da, og som sagt, gid jeg maa see Dig med et mere fornøieligt Ansigt, naar Du vender tilbage. — Men Du tænker da ikke paa at følge mig hjem; der er jo kun fem Minutters Bei til Gaarden.“

Han tænkte rigtignok derpaa.

„Nei, nu er Du virkelig altfor latterlig, Alfred. Du vil tage Afsted, og alligevel skulle vi ikke stilles. Farvel — og glem ikke at lade mig høre fra Dig,“ raabte hun til ham, da hun allerede var et Stykke borte.

Det Hele var altsaa en Feiltagelse. Hidtil havde han kun frygtet for sin Faders Samtykke, da der efter dennes Mening gaves visse Grændser, som ikke turde overskrides; men nu vidste han, hvor fuldstændigt han selv havde taget feil. Han stod længe som rodfæstet til Pletten og saae i den Retning, hvor hun var forsvundet, medens han bittert bebrejdede sig selv, at han ikke forlænge siden havde brudt et Baand, der dog alligevel maatte bryde; men hvorfor havde hun ved alle Leiligheder foretrukket ham — thi det havde hun gjort — og givet ham et Haab, som dog Intet betydede? Selv i dette Dieblif, da han vidste, at hun uigjenkaldeligt var tabt for ham, tænkte han ikke anderledes paa hende, end han altid havde gjort, som den overgivne Legekammerat fra Barndomsaarene, som den trofaste Veninde fra en mere voksen Alder, som den foreta-

gende, livlige, elskværdige og imødekommende, om end nu og da lidt lunefulde Pige; men hvad hjalp det Altsammen? Det laae hiinsides en uoverstigelig Kloft, og det Klogeste vilde være at glemme det. Det Klogeste, men ikke det Letteste, det mærkede han allerede nu, medens Erindringerne bleve levende hos ham, og hans Dine fyldtes; men som om han skammede sig over sig selv, mandede han sig op og slog ind paa en Bei, som førte dybere ind i Skoven.

Og Margrethe? Hun fortsatte sit Ridt og smilede overgivent ad hans Naragtighed, som hun kaldte det, men blev paa engang heelt betænkelig og dreiede Hesten for at vende tilbage og sige ham, at det naturligviis kun havde været hendes Spøg; men det vilde jo være — nei, det var bedre, som det var; og dog alligevel — pludseligt rødmede hun over sig selv og skyndte sig hjem. Havde hun mødt ham, vilde hun ikke have modstaaet Fristelsen til at gjentage sine Ord, for bagefter at fortryde dem, hvilket paa ingen Maade er en Selvmodsigelse, om det end maa kaldes en høist forunderlig Indretning af Naturen.

Syvende Kapitel.

Derfom Mølleren havde anet, hvorledes hans Son denne Eftermiddag havde skilt sig ved sit Hverv, er det sandsynligt, at han vilde have tvivlet om hans Forstand; i ethvert Tilfælde vilde det have berøvet ham den Sindsro, hvormed han nu holdt sig paa sin Post. Overbeviisningen om, at Maadehold og overlegen No vare de sikreste Midler til at betvinge en oprørsk Hob, skærpede hans Eyst til at see den drage forbi Møllen, og da det varede temmelig længe, begyndte han endog at blive utaalmodig. Omfider forte Binden et Par Iydelige Raab fra Landsbhyen op til ham, og kort efter saaes enkelte Sværme at begive sig op ad Beien. Berusede og hujende morede de sig underveis med at kaste Steen ind paa Markerne, medens Nogle af dem trampede omkring i Sæden. Forbittret over disse ondskabsfulde Optøier vilde Mølleren raabe til dem, men i den Tanke, at han derved kun gjorde Ondt værre, betvang han sig og stod rolig, medens de droge forbi Møllen. Derfom i Lobet af en halv Time flere saadanne Sværme, og derpaa viste endelig Hovedtroppen sig. Den bestod for en stor Deel af Arbeidere fra det meget betydelige Teglværk, som horte under Herregaarden; men til dem havde desuden Folk fra Landsbhyen og Omegnen sluttet sig, saa at Hovedstyrken kunde an-

flaaes til et Par hundrede Mand. Hvad disse Mennesker egentlig vilde, var dem ikke selv ganske klart; kun dette vare de enige om, at de vilde have utallige Ting, som tilhorte Andre. Socialistiske og kommunistiske Ideer vare fornøyligt indførte der i Egnen, og havde, skjøndt det Hele endnu kun var i sin første Begyndelse, indgaaet saa besynderlige og forvirrede Forbindelser med den lokale Havesyge, Dumhed, Drukkenskab og Lediggang, at de Lærdomme, som her forkyndtes, vilde have sat selve Ophavsmandene til disse berømte Theorier i den største Forundring. At Skatterne indbetaltes til Embedsmændenes private Fornøielse, var allerede en afgjort Sag, hvorfor man ogsaa havde besluttet for Fremtiden at negte dem. Denne Trusel havde dog ikke Saameget at bethyde som den eiendommelige Forestilling, at Enhver, der eiede mere end de selv, var en Slyngel, og at en riig Mand var en sand Dævel, hvis Formue ikke fortjente bedre end at konfiskeres og deles mellem disse Engle.

Hovedmanden for Udbredelsen af disse Lærdomme var Claus Bernsteen, en forhenbærende Skolelærer, som forlængst havde faaet sin Afsted, og nu eiede et Sted i Landsbyen, hvor han deelte sin Tid mellem Biavl og Tilsynet med Affindige, som han for en klækkelig Betaling tog i Huset. Den Lyst til at herske, som i tidligere Tid havde yttret sig i saadanne Uddelinger af Prygl til ulykkelige Skoledrenge, at han derfor fik Løbepas, kunde hos en saa overordnet

Mand ikke bringes til Taushed i hans nye Virkefreds. Herredømmet over Bierne var ham ikke tilstrækkeligt, navnlig da disse flittige Arbeidere ikke fandt sig i meget Brøvl, inden de toge til Gjenmæle; og Herredømmet over de affindige Mennesker var i og for sig lidet tilfredsstillende. Som Følge heraf havde Claus Bernsteen valgt sig en videre Horizont og i flere Aar arbeidet paa at faae Indflydelse paa Kommunens Anliggender, men trods alle de Overtalelser, som indeholdes i gratis udfænknet Æl og Brændeviin, for ikke at tale om Mjød til de mere Begunstigede, var det endnu aldrig lykkedes ham at blive Medlem af Sogneraadet; og da han vidste, at det var Dalsgaard og Mølleren i Forening med nogle af de fornøstigste Mænd blandt Bønderne, som holdt ham ude, saa hadede han dem med sin Videnskabs hele Kraft, og den var ikke ringe.

I den Flok, som nu drog slygende og skraalende forbi Møllen, vilde Ingen have undladt at bemærke Claus Bernsteen. Han var en høi, stærklemmet Mand med et stort Hoved og brede Ansigtstræk. Ved første Diekast vilde man af hans langsomme Gang og tilshueladende fløve Ansigt snarest have anseet ham for lad og indifferent; ogsaa hans Tale lød blid nok, men naar man bemærkede den Maade, hvorpaa han skruede de Udtryk ud, der vare bestemte paa at ramme deres Mand, og bemærkede det Smil, der ledsagede dem, vilde man ikke have ønsket sig denne Mand til Fjende. Men dette vilde

dog endnu ikke have været tilstrækkeligt til at gjøre ham særligt bemærket i Flokken, dersom han ikke havde været klædt paa en eiendommelig Maade. Han var iført en blomstret Slobrok, hvis oprindelige Farve var ukjendelig, da den var gjennemtrængt af et mangeaarigt Lag Fedt. I Begyndelsen af hans Ophold der paa Egnen havde dette Klædningsstykke vakt Forundring, men da den landlige Frihed er stor, havde det efterhaanden vundet Anerkjendelse. Hans Beenklæder vare af falmet Floil og meget vide, og paa Hovedet havde han en flad Kasket. Medens han i dette Kostume vandrede afsted i Flokken, med Hænderne foldede over sin fyldige Mave, mindede han levende om en doven Munk.

Allerede i lang Afstand havde han seet Mølleren paa sin Plads, og i den Anledning henkastede saadanne Uttringer, at Stemningen var animeret, da de naaede Toppen af Bakken, hvor de sstrigende og hujende standsede foran Møllen.

„Hvad skraale I efter?“ raabte Mølleren. „Har en Mand ikke Lov til at staae i Fred paa sin egen Grund?“

„Høre I, hvad han siger, mine Venner?“ raabte Claus Bernsteen. „Ikke engang Jeres Lingers frie Brug under han Jer; han, den rige Mand, som tolder af Jer Rug, Byg og Havre.“

„Det er Løgn!“ svarede Mølleren. „Jeg har aldrig toldet af Nogens Sæd. Beviis hvad De siger, eller jeg kalder Dem en gammel Kjaltring. — Men

hvad tænke I gale Mennesker paa? Har Godseieren ikke gjort for Jer, hvad man med Billighed kunde forlange, og mere til? Har han ikke stiftet en Kasse for de Gamle blandt Jer? Gav han Jer ikke Rug i Vinter? Hvad? I ere nogle nette Fyre. Vilde I Tossehoveder lade Jer lokke af denne gamle Hallunk i den blomstrede Kava'i dernede! Troe I, at han bryder sig en Døit om en Enefte af Jer? — Gaa hjem, Folk; gaa hjem, medens Legen er god, og sov Rusen ud!"

Hoben var endnu langtfra tilstræffeligt organiseret og bearbejdet, saa at Møllerens Tiltale i det første Dieblis ikke var uden Virkning. Enkelte mumlede endog om, at det ikke var værdt at komme i Forleghed, men Claus Bernsteen greb hurtigt Ordet.

"Høre I, hvor Samvittigheden rorer ham!" raabte han, uden i mindste Maade at lade sig bringe ud af Fatning. „I Arbejdsmyrer, horer hvad jeg siger. Du Lade, gik til Myren og blev viis, siger Salomon i Brevet til de Makkabæer. — Denne Tolder og Synder spælger i Gryn og Meel — see hvor hvid han er — ligner han ikke en kalket Bæg? — og selv hans Stude staae og mæske sig, medens I forfuldne gaae omkring paa Markerne og stryge Tegls som Israels Born i Egypti Land? Er det ret og billigt? Skulle I ikke ogsaa have lidt af Ragen?"

Denne Tiltale besvaredes med stormende Bifaldsraab.

„Seer til Markens Fugle,“ vedblev Bernsteen, som besad en uudtømmelig Evne til at holde Gryden i Kog, „de saae ikke og spinde heller ikke — nei, visselig om de gjøre — eller har Nogen af Jer maaskee seet en Fugl spinde? I saa Fald træde han frem og sige til, medens Tid er. Derfor siger jeg Eder, at I skulle lære af Bien, den flittige Huusbi, der summer i den tidlige Morgenstund, og brummer den ganske Dag; thi hvad ere I vel andet end Samfundets Arbeidsbier? Men hvad gjør da Bien? Den sanker vel Honning, skulde jeg mene; og har Nogen af Jer seet den gjøre Andet, saa lader mig vide det, at jeg kan lære Noget paa mine gamle Dage“ —

„Vandbierne!“ raabte en Stemme.

„Vandbierne? Godt. Det glæder mig, at der var En, som raabte: Vandbierne. Ogsaa de sankt Honning, nemlig af de Andres Honning, og derfor smide de Andre dem ud, om de ellers kunne. I ere Arbeidsbierne, og han deroppe er en af Vandbierne. Jeg er en Mand, som taler af Erfaring; jeg har selv Bier, som I vide; og den Honning, som mine Bier samle“ —

— „den tager De fra dem, Bernsteen!“ raabte Mølleren og overrumplede Hoben, saa at den, glemmende Forskjellen mellem Ven og Djende, istemte en brølende Latter.

„Og den Honning tager jeg fra dem,“ vedblev Bernsteen uforstyrreligt — „ganske rigtigt — fuldkommen rigtigt — men det har jeg s'gu Lov til; thi den Honning hører mig til med Rette. Hvad Folk? Eller skulde jeg maaskee være saa dum at lade Ragen ligge, naar den er fuld af Honning. Stikke I maaskee ikke selv Jer Griis, naar den er feed og veier til; eller vente I til den igjen sætter af i Gulb?“

„Nei, nei!“ brølede de. „Bernsteen har Ret! Bernsteen længe leve!“

„Det vidste jeg nok,“ vedblev han. „Hvor mange Løgne de saa sige Jer paa, kunde I aldrig være saa dumme; men saa er det vel heller ikke saa underligt, om jeg selv tager Honningen, medens den er der. Og naar det forholder sig saaledes, Folk, hvorfor grine I da, naar Mølleren lukker Munden op? Hvorfor skraale I, naar denne Blod-suger hylér Jer Drene fulde? Naar I siden iaften komme hjem til de forsultne Unger, saa sidder han og spiser varm Flæskesteg og drikker Godtøl. Siger han nogensinde saameget som: Sid ned Hans Jensen, og tag en Bid, eller stik paa Varerne, Jer Adrian, eller prøv en rød Snaps, Rasmus Studedriver? Nei saa gu' gjør han ei. Han,“ udbrød Bernsteen, og slog ud med Haanden — „han saae helst, at Trædemøllen kom i Gang igjen, saa I kunde male hans Korn i Vindstille.“

„Lad Mølleren faae en Tour,“ raabte En.

„Bind ham til Bingerne, saa kan han selv male sit Korn!“ raabte en Anden. „Op i Møllen! Hurra!“ brølede Hoben og fatte sig i Bevægelse.

„Kom an, I Tyveknegte, I dovne Landløbere, I lumpne Gefindel!“ raabte Mølleren og greb en Bøsse bagved sig. „Jeg smaddrer Skallen paa den Første, der kommer Møllen ti Skridt nær.“

Bed disse Ord foer Hoben overrasket tilbage til Landeveien.

„Ingen Blodsudgydelse, mine Venner!“ raabte Bernsteen, som pludseligt var kommet bagerst i Flokken. „Han bærer Gevær i Kongens Riger og Lande; det er nok. I ere Alle Vidner! Nu have vi ham. I kunde for den Sags Skyld gjerne gaae hjem og lægge Jer i Jer Seng og være rolige, for nu er Sagen afgjort. Lad os ikke spille et Ord mere paa ham; han er lige saa sikker, som om han allerede sad i Bolt og Jern. Og nu afsted til Skoven, mine Venner; under aaben Himmel ville vi opflaae vore Telte!“

„I elendige Krystere!“ raabte Mølleren efter dem. „Er der en eneste Mand, som tør vove sit Skind, saa lad ham komme an. Jeg vil møde ham nede paa Bladsen, og slaaer jeg ikke en Næve i ham, saa han vender Dine i Himmelrummet, vil jeg være en Skjelm.“

De hørte imidlertid ikke mere efter, hvad han raabte, men havde paa Bernsteens Opfordring allerede begivet sig paa Bei og nærmede sig Skoven.

„Heida!“ raabte Mølleren op til sine Folk, som fra de øvre Etager med megen Tilfredshed havde hørt paa dette Ordskifte. „Hent Veres Bøsser og luk Portene! Og skulde de Thyveknegte komme igjen, medens jeg er borte, saa skyd dem, dersom de gjøre Tegn til at gaae op i Møllen. Først parlamentere I med dem, forstaaer I, og sige, at det er efter min Ordre, og mukke de saa, saa skyd væk paa de Karle for min Regning!“

Under almindeligt Bifald og meget Griin fra Folkenes Side — det Sidste dog først, da Mølleren havde fjernet sig — steg denne ned paa Veien, og da han havde seet sig lidt om, skyndte han sig afsted til Herregaarden.

„Haardt imod Haardt,“ hittede han ved sig selv, endnu heed i Hovedet efter det foregaaende Optrin. „Seg har altid sagt, at No og Besindighed ere de bedste Vaaben overfor det Slags Folk; og de kjende Andreas Rühau godt nok til at vide, at han er en Mand af Ord. — Gud fri os for at regeres af saadanne Borstenbindere! — Hvad var det?“ Han standsede inde i Skoven og lyttede, medens han af og til opfangede fjerne Raab. — „De ere paa Dandsepladsen,“ sagde han omsider beroliget. „Seg frygtede næsten for, at de skulde gaae op til Gaarden; men ligemeget, Godseieren maa vide det.“ —

„Der kan De see, at jeg havde Ret, Frøken,“ sagde Mølleren, da han havde naaet Gaarden og traadte ind i Dagligstuen. „Vi havde dem ganste

rigtigt i Optog forbi Møllen, og nu figurere de ude paa Dandsepladsen" —

— „og komme formodentlig herop, Kitzau," udbrød hun forskrækket. „Hvad skulle vi gribe til? Og Fader! Han er desværre i slet Humør idag."

„Hvor er han? Det er bedst, at jeg selv taler med ham."

„Han har næsten hele Dagen været nede i Arkivet."

„Naa, er det saaledes fat?" sagde Mølleren ved sig selv, og saae heelt bekymret ud. „Men Bonnesen da?"

„Jeg skal strax hente ham," sagde hun, og foer afsted.

„Sm," sagde Mølleren, og gned sig tankefuldt paa Panden, „er han nu igjen paa den Galei? Vidste man ikke, at han var den fornuftige Mand han er, kunde man frygte for, at han spekulerede sig en Sygdom paa Halsen. — Men hvad hjælper det at tale til ham — i dette Punkt er han stædиг som en Kamæl." — Ved denne Sammenligning slog han sig til Ro, og idet han bekymret rystede paa Hovedet, blev han staaende i sine Betragtninger, indtil Margrethe kom tilbage med den omtalte Bonnesen, Gaardens Forvalter. Af Ydre var Bonnesen en Kæmpe; hans vældige Lemmer vidnede om umaadelige Kræfter, men Alt syntes at være gaaet med hertil; thi hans omfangsrige Hoved og store Ansigt bare ikke Præg af synderlig Klogt, i det Høieste om en jevn Forstand.

Hans Ansigt var bevoxet med et tæt, mørkebrunt Skæg, som i Forbindelse med hans bukkede Haar mindede om en Urskov, medens det tillige gav ham Udseende af at være yngre, end han var; han var i Virkeligheden et halvt hundrede Aar, men de fleste vilde have anslaaet ham til fyrrethve. Den Langsomhed, der karakteriserede hans legemlige Bevægelser, gjen- tog sig i hans aandelige Virksomheder, idet han i Almindelighed brugte længere Tid end de fleste Andre til at fatte en Beslutning; men naar han først havde naaet dette Punkt, var den menneskelige Magt hidtil ikke opdaget, som kunde formaae ham til at forandre den. I de femogthve Aar, han havde tilbragt der paa Gaarden, havde han dog selv fundet tilstrækkelig Tid til at danne sig en Forestilling om Familien og om sit eget Forhold til den. Paa Grund af sit eiendommelige Ydre havde han i sine unge Dage ofte været Gjenstand for Latter, hvilket havde saaret ham saameget dybere, som han paa bidende Yttringer i Regelen kun havde den Replik, der ligger i et knusende Næveslag; en Replik, der netop i Regelen ikke lader sig anvende; og da han saaledes paa en Maade stod vaabenløs, var han efterhaanden bleven mistroisk og menneskesky. Det havde derfor været epokegjørende for ham, da han kom her til Gaarden, hvor han ikke blot blev behandlet som ethvert andet Menneske, men efterhaanden erhvervede sig Familiens Tillid og Agtelse, saa at han allerede i mange Aar var bleven betragtet som et af dens Medlemmer.

Dette havde vort hans Hjerte dybere end Noget af dem anede, og gjort ham Familien tro og hengiven — som en Hund, kunde man fristes til at sige; thi hans Trostak havde virkelig en lignende Charakter. Sin Sky for Mennesker havde han dog ikke heelt kunnet overvinde, og naar han ikke var i Marken, opholdt han sig helst paa sit Bærelse, hvor han uafsladeligt dampede Tobak efter en saadan Maalestok, at hans Hund gispede og nos, og jevnligt forlangte at komme ud i den friske Luft. Dagligstuen var et Omraade, hvor han kun nødvtungent indfandt sig, hvorfor han ogsaa ved denne Leilighed blev staaende paa Dørtærskelen og saae sig om.

„Men kom dog ind, Bonnesen,“ sagde Margrethe utaalmodigt. „I dag har det virkelig Hastværk. Rüzau siger, at“ —

„Ind?“ yttrede Bonnesen med dyb Stemme. „Hvad skulde jeg ind efter?“ — Derpaa indtraadte der en Pause, medens han for sig selv videre bearbejdede og fæstnede dette Resultat. — „Hvad er der paa færde, Rüzau?“ spurgte han omsider.

Mølleren fortalte ham det.

„Naa saaledes,“ sagde han, og tog befindigt et Stykke Papiir op af Bestelommen, aabnede det og forfriskede sig ved en Skraa. — „Seg vidste nok, at de vare ude at spadserere idag.“ Atter en Pause, hvori han betragtede Bræderne i Gulvet; derpaa aabnede han et Vindue og spyttede befindigt ud i Gaarden. — „Bliver De her en Times Tid eller to, Rüzau?“

„Tre, om De vil. Men der maa gjøres Noget, Bonnesen. Det hjælper kun lidt, at vi To“ —

„Saa er det godt,“ bemærkede Bonnesen gravitetist, medens han vendte sig i Døren. „Komme de herop, saa langer De mig En efter En, Rützau, og saa dunker jeg ham, til han vræler.“ Med denne Bæfled forlod han dem, og saaes fort efter langsomt at begive sig over Gaarden tilbage til sit Bærelse.

„Det er bedst, at jeg taler med Deres Fader,“ sagde Mølleren, og forlod Margrethe. Han gik gjen-nem et Par Bærelser og ned ad en Trappe, som førte til en temmelig mørk Gang, der løb langs med en Række Kjældere, det Eneste paa Gaarden, der stod tilbage fra gammel Tid. Her opbevaredees blandt Andet Gaardens Arkivsager. Det var temmelig lave, murede Hvalvinger, som havde viist sig at være uigjen-nemtrængelige for Fugtighed, og da de vare forsynede med svære Jerndøre, og uangribelige udefra, blev den ene af dem som sagt anvendt til Opbe-varingssted for Gaardens Værdipapirer. Der var en halv Snees saadanne Rum, og ligesaa mange Døre, saa at Mølleren ikke uden Føie bemærkede, at man i dette Tusmørke maatte have hans Dine for at finde den rette Dor. At banke paa her vilde være spildt Uleilighed, og da han derfor efter nogen Sam-len havde fundet Nøglen, som sad udvendigt i Døren, aabnede han denne og traadte ind.

„Er De der, Rützau?“ sagde Dalsgaard; han sad med en Bunke Papirer ved et lille Bord, der

stod paa Gulvet midt i den lave Hvalving, som oplystes af en Hængelampe. — „Sæt Dem, ellers voyer De kroget,“ tilføiede han og pegede paa en Stol.

„Der er ikke Tid til at sidde, Hr. Godseier,“ sagde Mølleren. „Folkene fra Teglværket have sviret nede paa Kroen, og ere nu samlede paa Dandspladsen.“

„Desværre, jeg veed, at de forsomme Arbeidet idag,“ svarede Dalsgaard; „men jeg kan jo ikke hindre dem deri. De taabelige Mennesker spille kun deres Tid; men hvad skal jeg gjøre? Jeg kan kun beklage, at de ikke ville høre paa Raad af fornuftige Folk, der virkelig og i Sandhed vil deres Vel.“

„De kan gjøre mere, Hr. Godseier,“ indvendte Mølleren.

„Mere? Saa fiig mig da, hvad jeg kan gjøre mere, min gode Rützau; og staaer det i min Magt, skal jeg følge Deres Raad.“

„De kan tampe dem,“ svarede Mølleren med Bestemthed. „Det er det de trænge til for Diebliffet.“

„Ja, det er nu Deres Mening,“ svarede Dalsgaard; „men det er et Raad, jeg ikke agter at følge. Saadanne Mennesker maae tages befindigt og bestemt.“

„Det er jo netop mine Ord,“ indvendte Mølleren; „befindigt og bestemt.“

„Og det kalder De befindigt? — Nei, gode Rützau, deri tager De feil. Jeg troer, at De undertiden er noget for streng.“

„Dg jeg troer, med Deres Tilladelse, at De undertiden er noget for mild; men for at komme til Sagen, agter De ikke at gjøre Noget ved denne Leilighed, at tage Deres Forholdsregler?“

„For Diebliffet — nei. Jeg troer ikke, at dette har Noget at betyde; og hvad skulde jeg vel gjøre? Jeg har tidt nok talt til dem — og desuden er jeg idag slet ikke oplagt til at indlade mig med disse Spektakelmagere,“ tilføiede han, idet han lænede sig tilbage i Stolen og skyggede med Haanden for Dinenene — „aldeles ikke oplagt, Rützau.“

„Ja, jeg er nu af en anden Mening, Hr. Godseier. Jeg vil blot ønske, at disse Karle ikke maae voxer Dem over Hovedet. — Men er dette rigtigt?“ spurgte Mølleren, idet han pegede paa en Pakke Breve.

„Det er Noget, jeg ikke er Herre over, Rützau,“ svarede Dalsgaard, medens han samlede Papirerne. „Det kommer og gaaer, ligesom det selv vil.“

„De skal betvinge Dem,“ meente Mølleren, „saa vil det forsvinde som en ond Drøm.“

„Der nævner De Ordet, Rützau,“ svarede Godseieren — „som en ond Drøm; netop saaledes forekommer det mig ofte. Jeg har mange Gange haabet, at det dog tilsidst skulde glemmes som en ond Drøm; men det skeer ikke. Femten Aar ere i ethvert Tilfælde en lang Tid til at glemme i; men dette er hævet over al Tid, det voxer kun i Styrke.“

„Bogt Dem vel, at De ikke glemmer de Levende

for de Døde," sagde Mølleren, og berørte hans Arm. „Sag troede næsten, at denne Sag nu var lagt tilside.“

„Sagt tilside? — Veed De da hvad det vil sige i femten Aar at være Gjenstand for en Mistanke af denne Art?“

„De seer Tingen mørkere end den er.“

„At høre dem hviske om En i Krogene?“ vedblev Dalsgaard. „At læse det i Ansigterne? At gjette det ud af enhver Mine og Bevægelse, og det allermest, naar de søge at skjule det? — Veed De, hvad det vil sige? Nei De veed ikke, gode Ven. De kjender ikke Sagens Omstændigheder som jeg, ellers vilde De tale anderledes.“

„Sag seer, at det alligevel er en god Bind, der har blæst mig herhen idag,“ yttrede Mølleren. „Her faaer De ikke længere Lov til at sidde og gruble. Veed De ikke ligesaa godt som jeg, at ingen brav Mand noget Dieblik har været i Tvivl, og at det kun er lumpent Paf, som har vedligeholdt den Faabel, at“ —

— „at jeg har myrdet min Broder,“ tilføiede Dalsgaard, da den Anden tøvede. „Siig det kun reentud. Og troer De da, at jeg endnu i dette Dieblik kunde nævne det, dersom det var Andet end Bagvaskelse og ondskabsfuld Løgn?“

„Viskelig ikke,“ udbrød Mølleren med sin Overbevisnings hele Varme; „og den, der tænker anderledes, er en lumpen Karl. Men træd op mod dette

Kaf, og lad dem føle, at de ikke ustraffet kunne drive deres Spil. De er Mand for det. De har Forstand, og De har Magt og Indflydelse. Gjør det gjældende engang — der er god Grund dertil — og faa en Ende derpaa."

"Træd op, siger De, og faa en Ende derpaa. Ja, det er let nok sagt; men mod hvem skal jeg træde op? Til mig siger Ingen Noget, og dog marker jeg, hvorledes det lister sig omkring mig; jeg føler, at det er der, uden nogensinde at kunne gribe det. — Blev det ikke af mangfoldige Vidner godtgjort, at jeg var langt borte fra Gjerningsstedet hiin ulykkelige Dag, og endte Sagen ikke med en høitidelig Anerkjendelse af min Ufkyldighed? — Hvad hjælper det Altsammen? Hvad jeg ikke har udført med egen Haand, kunde jeg have leiet Andre til at gjøre. — Du gode Gud, leiet Andre! Hvad skulde jeg have opnaaet ved en saadan Forbrydelse? Det er affindigt — vanvittigt — og faa tilmed at være mistænkt — jeg kunde forstaae, om det i Længden berøvede En Forstanden."

"Og derfor skal De opgive det, Hr. Godseier," hyttrade Mølleren indtrængende. "Tænk engang paa Deres Nærmeste, og beslut Dem til at glemme det. De kommer dog alligevel kun bort derfra ved en bestemt Beslutning."

"Nei, gode Ritzau, dersom det ikke kom an paa Andet, saa havde jeg været borte derfra forlænge siden; thi det har tæret Kraften af mine bedste Aar.

— Men det er indlevet i mig; det er blevet en Deel af mit Væsen, og jeg kunde ligesaa let prøve paa at komme bort fra mig selv. Det kan kun forstaaes af Den, som har prøvet det; men han forstaaer det ogsaa tilgavns. Siden hiin skrækkelige Dag, da jeg kom hjem og fandt min Broders Liig, er hans Skikkelse aldrig veget fra mig. Den har været hos mig, enten jeg sad ene i mit Kærelse eller var mellem Andre. Jeg har seet ham i disse Aar i alle Aldere og Skikkelser; som Barn, da jeg bar ham paa mine Arme — jeg var ti Aar ældre — jeg har seet ham som Dreng, da vi legede sammen; som Yngling, da hans Lyst til Eventyr og til at see sig om i Verden begyndte at blive levende, og da jeg, saalænge vor Fader levede, formaaede at holde ham tilbage, men senere maatte give efter; som ung Mand — og hvor ofte har jeg ikke seet ham saaledes — da han ved Afskeden glædestraalende trykkede min Haand og sagde, at naar jeg saae ham igjen, var det først, naar han vendte tilbage med Lykken; og da Skibet langsomt seilede forbi, og han vinkede ad mig og raabte: „Næste Gang hører Du fra Amerika!“ — „Først et Aar senere hørte jeg fra ham,“ vedblev Dalsgaard med dæmpet Røst, „og da meddeelte han mig, at han havde indladt sig paa Spekulationer, inden han tilstrækkeligt kjendte Forholdene, og derved tabt den Kapital, han havde taget med sig. Men det var kun den ringeste Deel af hans Formue; Størstedelen berøvede hos mig. Han vilde ikke have Noget af den tilsendt,

skrev han, og jeg forstod ham godt. Det laae nu engang saaledes i hans Natur. Han trængte til at skaffe sig selv Opreisning, og vilde, ligesom utallige Andre, arbeide sig iveiret ved egen Kraft. Og selv om jeg havde villet, kunde jeg ikke have sendt ham Noget, da han ikke havde angivet sit Opholdssted; han skrev blot, at han fremdeles førte et bevæget Liv, saa at Breve vanskeligt vilde naae ham. De Forsøg jeg gjorde paa at faae ham opspurgt, mislykkedes, og jeg maatte altsaa lade ham fare. Derpaa gik der syv Aar, inden jeg igjen hørte Noget. Jeg havde allerede længe anseet ham for død, da der omfjeder kom Esterretning; men hans Brev bestod kun i faa Linier, hvori han meddeelte mig, at han nu var i New-York, og tænkte paa i den nærmeste Fremtid at vende tilbage. Jeg forsikkrer Dem, Ruzgau, at jeg dengang havde en Følelse, som om jeg havde faaet ham tilbage fra de Døde. Var han først her igjen, skulde vi nok holde paa ham; men der gik Uger og Maaneder, og tilsidst begyndte jeg at blive utaalmodig. Da kom han endelig, men hvorledes kom han? — Jeg fik ham ikke at see førend den Dag, da jeg kom hjem fra en Reise, og man fortalte mig, at han var fundet død i Skoven, ramt i Nakken af en Kugle og skjændigt mishandlet. — Man maa selv have oplevet det for at forståe, hvad jeg følte ved denne Keilighed, og hvorledes jeg senere har levet. Siden den Tid have vi været uadskillelige. Jeg har seet ham ved høilys Dag, lige saa tydeligt som jeg

feer Dem. Tro ikke, at det er Fantasi; det er den levende Virkelighed — idetmindste er det saaledes for mig. Jeg har følt hans Nærværelse om Natten, naar jeg har ligget vaagen, og Tankerne have flokkedes omkring mig. Paa Marken, paa Bandet, i Skovene, overalt har jeg mødt ham, og lyttet til hans Stemme i Natteblæsten. Det er skrækkeligt! De Døde have Røster, som ingen menneskelig Magt bringer til at forstumme; men ikke Alle kunne høre dem. Jeg kan det; og saalænge der ulmer et Gran af Bevidsthed i mig, ophører jeg ikke at søge efter hans Morder.“

Det var første Gang, at Mølleren af ham selv havde hørt Sagens hele Sammenhang. I Almindelighed talte Dalsgaard nødigt derom, men foretrak at bevare sine Sorger hos sig selv.

„Nu forstaaer jeg Dem bedre,“ sagde Mølleren. „Dette vilde være tilstrækkeligt til at gjøre det af med en Mand. — Og skjøndt jeg ønsker, at De kunde skaane Dem, er jeg vis paa, at dersom jeg selv var i det samme uhyggelige Tilfælde, vilde jeg ikke handle anderledes. — De veed, at er der Noget, hvis Arm til enhver Tid er rede, saa er det min — men De forstaaer dette bedre end jeg — hvad skulde jeg vel kunne gjøre?“

„Intet, Rütgan — Intet. Jeg har korresponderet med Menneſker vidt og bredt; anvendt min hele Kraft paa at finde Lys i dette Mørke; snart troet, at jeg var paa Sporet, og snart tabt det igjen.

Selv i et saadant Anliggende har det ikke manglet paa Folk, som, Gud maa vide hvorfor, have gjort sig en Fornoielse af at opdigte Historier. For et Mars Tid siden sendte Konsulen i New-York mig en Erklæring fra en Mand, som paastod, at han havde kjendt min Broder, og vidste, at han var gift. Taabeligt Digt! Det vilde han aldrig have undladt selv at meddele mig. Konsulen har Ret, naar han advarer mig mod at stole altfor trygt paa slike Efterretninger — men hvad hjælper det Altsammen? Jeg arbejder uden Haab, og dog kan jeg ikke opgive det — umuligt! — Men jeg er træt for idag."

"I denne underjordiske Hule kunde man jo kvæles," bemærkede Mølleren, idet han reiste sig for at gaae.

"Hvad den Sag angaaer, behøver De ikke at frygte; her er godt ventileret," bemærkede Dalsgaard med et Smil. "Men lad mig takke Dem, Ritzkau, fordi De kom og forstyrrede mig. De seer altsaa, at der ikke blev Noget af Beleiringen."

"I detmindste ikke denegang," sagde Mølleren, og rakte ham Haanden til Afsked; men han ansaae nu engang Sagen for farligere, og medens han i Tankerne gjennemgik, hvad Dalsgaard havde fortalt ham, standsede han af og til underveis for at lytte. Alt var stille omkring ham. Det var imidlertid blevet Aften, og da han naaede Enden af Skoven og overbeviste sig om, at Møllen stod der endnu, fandt han sig vel foreløbigt beroliget, men rystede dog betænkeligt paa Hovedet, medens han nærmede sig sin Bolig.

„Skal jeg troe mine egne Dine?“ udbrod han forbausjet ved Synet af en Fremmed, der havde sat sig paa en Bænk udenfor Huset, og nu kom ham imøde. „Velkommen, Hr. Bolvig, det var det kjæreste Besøg jeg kunde faae i denne Aften.“

„Tak, Tak, Ritzau,“ svarede Bolvig paa sin tørre Maade. „Kan jeg tale et Par Ord med Dem?“

„Saamange De vil; men kom dog indenfor.“

„Lad os helst blive her,“ foreslog Bolvig; „jeg skal tilbage til Byen iaften.“

„Det er dog ikke Deres Alvor, Hr. Bolvig,“ indvendte Mølleren. „Er det nu et heelt Nar siden — ja — virkelig et heelt Nar siden vi sidst havde Dem herude, og saa vil De bilde mig ind, at De kun skulde aflægge os et Aftenbesøg! Nei, hør veed De hvad — og har De ikke gaaet den hele Vei?“ spurgte den gjæstfrie Møller, idet han betragtede Bolvigs Støvler, som vare hvide af Støv. Paa denne Tiltale svarede Bolvig kun med Begyndelsen til et Smil, medens han boiede Hovedet lidt fremad, som om han utaalmodigt ventede paa, at Mølleren skulde blive færdig.

„Jeg skal tilbage til Byen iaften,“ gjentog Bolvig bestemt.

„Og det uden at hilse paa Hr. Dalsgaard?“

„Denne gang ikke; men siig mig, Ritzau, tænker Alfred ikke paa at reise?“

„Det gjør han jo rigtignok; men naar det bliver til Noget, veed jeg ikke.“

„Han kunde gjøre mig en Tjeneste ved, inden han reiser, at besøge mig. Jeg har tænkt endeel derover — maaskee kunde han udrette et Grinde for mig?“

„Og det er det Hele, hvorfor De er gaaet den lange Vej!“ udbød Rützau.

„Det er det Hele. Jeg holder meest af at udrette mine Grinder selv. — Jeg anseer Alfred for en paalidelig Fyr,“ bemærkede Bolvig mere til sin egen Underretning.

„Og det gjør De Ret i,“ svarede Mølleren, som folte sig berørt i sit svage Punkt. „Giver Alfred Dem først sit Lofte, saa gaaer han til Verdens Ende for Dem; og gjør han det ikke, saa gjør jeg det minsel.“

Denne Forsikkring gjorde Bolvig saa indrømmende, at han gik indenfor og nød et Glas Biin; men at beholde ham længere, var en Umulighed. —

„Han gaaer igjennem som en Rundsav,“ bemærkede Rützau, medens han fra sit Vindue saae Bolvig i Skumringen kæmpe sig frem mod den skarpe Aftenblæst.

Ottende Kapitel.

Den samme Aften havde Arbeiderne atter samlet sig i Kroen for paany at forfriske sig efter den mere

alvorlige Debat i Skoven og give Forhandlingerne den pirrende Tilfætning, som indeholdes i dansk Brændeviin. Som forfaren Mand havde Barten forudseet denne Afslutning paa en glad Dag og gjort den rummelige Krostue til et efter Omstændighederne indbydende Opholdssted. De to lange Borde, som gik gjennem Stuens hele Længde, vare gjorte ryddelige og prydedes kun af Saltkar og endeel tomme Glas, der indeholdt ligesaa mange talende Opfordringer. Omkring paa Bæggene var der anbragt festlige Uhyseprofiter, som, skjøndt de frembragte mere Is end egentligt Uhs, alligevel ved det Usædvanlige i Sagen fremkaldte en vis løftet Stemning hos de Tilstedeværende, som heri ikke undlode at see en Hyldest fra Bartens Side. Mæest indbydende var dog selve Skænken. Den var adskilt fra Stuen ved et Trægitter, der gav den en flygtig Lighed med et Chor, hvor den egentlige Tjeneste forrettedes, og de Dplag af fastige Skinker, Pølser og friske Øste i Forbindelse med Ankere og Glaster, som her fandtes, vare vel stikkede til at vække en forsulten Floks andægtige Beskuelse.

Midt i alle disse Herligheder bevægede en Person sig med en tilshneladende Eieghyldighed, som om han havde levet der fra Fødselen af. Denne Person hed Daniel Hammer, den Samme, som havde tiltalt Mikoline Krag i Professor Baumanns Have. Daniel Hammer arbeidede snart paa Herregaarden, snart paa Møllen, snart i Kroen, snart paa hundrede andre Steder. Til enkelte Tider forsvandt han heelt fra

Eggen og var seet i Kjøbenhavn som Drostekudst, Kuldrager og Gaardskarl. Han var kjendt af Alle og paatog sig de forskjelligste Hverv med den samme Freidighed, men da ensformig Bessjæftigelse i Længden let bliver trættende, pleiede han jevnligt, uden foregaaende Barsel, at forlade sin Tjeneste, og var undertiden flere Måil borte, naar han antoges at være fordybet i sit Arbeide; en Omstændighed, der engang nær var bleven ligesaa ubehagelig for Postvæsenet som for ham selv, idet han som Kudst havde sat Postvognen ind paa en Kro, loffet af Udsigten til en Plads hos en ældre Herre. Oprindeligt var han Skræder af Profession, og havde i denne Egen- skab gjort sig navnkundig der paa Eggen ved at sbe Dragter af sribet Hvergarn til Byens Fattiglemmer; han havde nemlig anbragt Striberne paatvers, istedetfor paalangs, og derved frembragt en Besætning i Fattig- huset, som mindede om en Koloni af Slangar; men skjøndt han i Begyndelsen maatte høre ilde af Sogne- raadet, havde dette dog senere selv optaget Ideen, da den eiendommelige Dragt viste sig at være et fortrin- ligt Kjendemerke, naar de paagjældende Individier gjorde Streiftog i Omegnen. Trods disse og lig- nende Uregelmæssigheder var han dog velseet, og hertil bidrog udentviol meest hans almindeligt aner- kjendte Redelighed.

„Naa Folk, hvad skal det saa være?“ raabte Daniel fra sit Indelukke, da Stuen var fuld af Gæster. — „Behager Dhr. Rhinsviin eller maaskee

Marmelade?" spurgte han med en ubeskrivelig kjo=benhavnst Udtale.

"Na, hold Kjaest, Daniel," bemærkede en Mand tvært, som sad i Nærheden af Gitteret.

"Tak, Per Adrian, Tak," svarede Daniel op=romt. "God Aften, Per Adrian; har Du det rigtig godt iaften?"

"Na, Brøvl," yttrede den Anden tvært.

"Samen kan jeg nu ogsaa stole paa det, Per Adrian?" vedblev Daniel. "Saadan rigtig godt? — Du tager saa sagtens Brakmarken, hvad?"

"Nei, saa gu' gjør Per Adrian ei," sagde en raa Stemme ved Siden af. "Brakmarken tager jeg."

"Saa, gjør Du det, Rasmus Studedriver?" yttrede Per Adrian i en drillende Tone; "nei, det gjør Du vist slet ikke, min Ven; for Brakmarken er min, og min skal den være," hvilken Udtalelse han gav forøget Vægt ved et vældigt Næveslag i Bordet. Den Summen af Stemmer, som brusede omkring dem, forstummede pludseligt ved dette Brag.

"Hvad er der paafærde?" spurgte Claus Bernsteen ibrigt, idet han arbejdede sig frem i Flokken.

"Brakmarken er min, og min skal den være," gjentog Per Adrian, medens han lod et paa en=gang sløvt og trodsigt Blik vandre hen over Forsamlingen.

"Naturligviis er Brakmarken Deres?" raabte Bernsteen. "Hvem siger Andet?"

„Det siger jeg,“ raabte Rasmus højrøstet. „Min Lod ligger op til Brakmarken, og de to Skimler høre mig til. Skulde kanske Nogen gjøre Indvendinger, saa slaaer jeg,“ forfikkrede den Talende med en kraftig Ed, „Ansigtet ud gennem Rakken paa ham.“

„Hvad er det, de kjæbles om?“ spurgte Claus Bernsteen med en hemmelig Henvendelse til Daniel, medens de Andre fortsatte deres Skjænderi.

„Na, det er blot Herremandens Lod, de dele mellem sig.“

„Herremandens Lod?“ udbrod han forundret med et Ansigt, hvori Overraskelsen og Snuheden kæmpede om Herredømmet. Skjøndt han ellers kjendte sine Folk temmelig godt, havde han dog hidtil befundet sig i fuldstændig Uvidenhed angaaende dette Stridspunkt.

„De begyndte allerede at dele den i Eftermiddag, inden de gik i Skoven,“ vedblev Daniel, medens han skænkede sig et Glas skummende Øl; „men Fanden staaer i de Lømler; de kan ikke blive enige. Jeg synes nu, at Studedriveren har Ret.“

„Saa, synes De det?“ spurgte Claus Bernsteen med et skulende Sideblik, og vendte sig til de Andre for at mægle Fred.

„Enighed, mine Venner!“ raabte han med sine Lungers hele Kraft. „Enighed fremmer Bærket. Kjende I ikke det gamle Ord, som siger, at man ikke skal sælge Skindet, førend man har skudt Bjørnen?“

„Hvem snakker om Bjørne?“ udbrød Per Adrian fratilft og gif ind paa Livet af ham. „Skjælder De ud, hvad?“ spurgte han og løftede allerede Haanden, men blev revet bort af de Andre.

„De misforstaaer mig, gode Peter,“ sagde Bernsteen. „Skulde jeg kalde Dem en Bjørn? Kalder man sine Venner Bjørne? Nei, I Arbeidsmyrer, Samfundets Salt kalder jeg Jer, og jeg mener, at jeg gjør det med Rette.“

„Ja, ja,“ raabte de, „lad Bernsteen tale; han er Mand for det.“

„I Sandhed, mine Venner, jeg er Mand for det; og jeg siger, at det er Jer, der føde os. Hvad vilde Herremanden være uden Jer? En Pjalt, som I selv. Hvorfra skulde han vel faae sine Filsbeenspaladser med Guld og Perlemoder, hvis I ikke strøg Tegl i Orkenen? Hvorfra skulde Mølleren faae Hvede og Rug til at tolde af, samt Mynte, Dild og Kommen, hvis I ikke droge den klingrende Le og vandrede i Plovens mørke Furer? Siig mig det. Men Arbeideren er sin Lon værd, og den, som er med i Legen, skal ogsaa have Noget af Stegen, siger den vise Salomon. I ere Samfundets Salt; men Ingen sætter sit Salt under en Skjeppe“ —

„Lys,“ foreslog Daniel.

„Stille!“ brølede Massen.

„O, lad ham tale,“ vedblev Bernsteen. „Den gode Daniel siger Lys, og hvorfor skulde han ikke det? Men jeg siger nu Salt, og det har jeg vel Lov til?“

„Sa!“ brølede Hoben.

„Men Brakmarken er min, og min skal den være,“ raabte Per Adrian.

„Vel, det være saa, da det ikke kan være anderledes,“ svarede Claus Bernsteen og løstede et Par dinglede Hænder i Beiret, som om han rystede en almindelig Velsignelse ud af Ermerne, „Brakmarken er Deres.“

„Men jeg“ — faldt Daniel ham i Talen.

„Men De? — hvad nu?“ spurgte Bernsteen og vendte sig fortorneret om mod den Dumdriftige.

„Er det maaskee tilladt at faae et Ord indført?“ yttrede Daniel.

„Derfom De finder det passende at afbryde mig — nu, vær saa artig,“ svarede Bernsteen opoffrende.

„Saa vilde jeg gjerne,“ vedblev Daniel, „ifald der ellers kunde falde Noget af til mig ved denne Leilighed, have Herremandens lukkede Bogn.“

„Og hvad vilde De med den, Daniel Hammer? Siig frem, min Son, hvad vilde De vel med den?“ spurgte Claus Bernsteen.

„Sag vilde sætte Per Adrian i Glasfak og vise ham frem for Penge.“

Det Bifaldsbrøl, som fulgte paa denne Replik, vilde sandsynligviis have ført til Haandgribeligheder, hvis ikke den almindelige Opmærksomhed i det Samme var bleven henledet paa en Fremmed, som et Par Gange rustede voldsomt i Døren, og endelig smeldede den op med et Brag.

„Hvad er det for raadne Døre i denne for-
dømte Kasse — et Bærelse, Bært,“ raabte den Frem-
mede Iydt og drog Alles Dine paa sig.

„Men hvad er det!“ udbrod Claus Bernsteen.
„Saasandt jeg lever, min Søn Felice, der kommer
for at besøge sin gamle Fader!“

„Og træffer ham i net Selskab,“ svarede Felix
Bernsteen. — „Man kvæles jo i disse Dunster. Er
her ingen Bært, eller har han maaskee mistet Hø-
relsen?“

„Et Bærelse, Felice? I din Faders Huus er
der mange Bærelser, min Søn.“

„Jeg tager ikke Logis i Daarekister,“ hittede
Felix, hvis Optræden imponerede Hoben.

„Et Bærelse til en fremmed Herre!“ raabte
Daniel fra sit Indelukke ud i Rjokkenet. „Lænd
Lampetterne og slag den fede Kalb!“

„Du derude! Du render da ikke med Toiet?“
raabte Felix, der med sædvanlig Narvaagenhed havde
sine Tanker henvendt paa flere Steder paa een-
gang. — „Man kommer jo her mellem Folk, der
ere værre end de Bilde,“ vedblev han med et for-
bittret Blik hen mod Stanken — „er dette Opvart-
ning? — Kommer der snart Lys?“ raabte han, og
bankede med sin Stok i Bordet. Hans ophidsede
Stemning, som var fremkaldt ved et Par Smaa-
uheld paa Reisen fra Rjøbenhavn, formilledes ikke
under disse Omstændigheder, men fortsatte sig i Form
af en Brummen, medens han fulgte den Pige, som

kom for at anvise ham et Bærelse. Det var første Gang efter flere Mars Forløb, at han bærede Byn med sin Kærværelse, og allerede denne Omstændighed var tilstrækkelig til at vække Nysgjerrigheden hos Claus Bernsteen, der iøvrigt, idet han sluttede fra sig selv, intet Dieblif tvivlede om, at Felix ikke havde foretaget denne Reise blot som en Fornoielses-tour. Han overlod saaledes foreløbigt Samsundets Salt og Brakmarken til deres Skjæbne og fulgte Sønnen ind paa hans Bærelse.

„Naa, Felice, endelig har jeg den Glæde at see Dig igjen — frisk og sund — frisk og sund,“ sagde Claus Bernsteen, medens han med Hænderne foldede paa Maben stod og betragtede Sønnen, der var ifærd med at afføre sig sit Reisetøi.

„Na Herregud, skal vi nu fortsætte Komædien,“ svarede Felix irriteret. „Det kan snart blive adskillige Aar siden Du endte forrige Akt, og saa tager Du fat igjen, som om det var igaar. — Frisk og sund,“ gjentog han med umaadelig Ringeagt; „nei, hør veed Du hvad, Gamle, jeg er bange for, at Du begynder at miste Fiffigheden.“

„Nei,“ svarede Bernsteen den Ældre med et omfattende Griin, „nei, Felice, hvad det Punkt angaaer, behøver Du ikke at være bange.“

„Ikke det? — Det glæder mig,“ sagde Felix, idet han pludseligt vendte sig om mod ham og tog ham skarpt i Dieshyn; for saa kan Du maaskee sige

mig, hvad jeg ikke veed, men hvad jeg har en For-
modning om, at Du veed."

"Kan være, Felice; kan være," svarede Claus
Bernsteen blinkende.

"Saa sig mig da, hvem er Kapitain Oxford?"

"Kapitain Ox" — begyndte Faderen, og vakkede
et Skridt tilbage.

"Jeg tænkte det nok," sagde Felix, men blev i det
Samme afbrudt af en Lyd udenfor Døren, en Blanding
af en Stønnen og et Hyl. "Hvad nu? Jeg troer, at
Fanden er løs i Byen denne Aften," udbrød han
og foer hen til Døren, som var bleven staaende paa
Klem. "Hvem er Du? Hvad vil Du?" sagde han
og stak Lyset ind i Ansigtet paa et Individ, som
støttet op mod Bæggen ravede omkring og brummede
nogle uforstaaelige Ord. Det var Torben, den
samme Person, hvem Rützau havde fundet beruset
paa Omgangen af Møllen; han stod nu her og holdt
Felix Bernsteens Badsæk i Haanden. Denne Tor-
ben, som tidligere havde været Matros og i Alminde-
lighed førte Tilnavnet Sømand, levede, saa vidt Om-
stændighederne tillode det, i en fortsat Ruus, der
efterhaanden var bleven hans normale Tilstand.
Maar denne ikke tillod ham at finde ud til hans Hytte,
der laae ude paa Mosen, sov han i Kroens Reise-
stald, hvor han af og til skaffede sig en Fortjeneste
ved at opvarte de Reisende.

"Lurer Du, Karl?" udbrød Felix forbittret og
ruffede ham, men overbeviste sig snart om, at han i

sin daværende Tilstand neppe kunde være nogen farlig Lurer. — „Fuld som en Alk — hid med Badsækken,“ sagde han og puffede ham hen ad Gangen, hvorefter han laasede Døren af; men Torben, som kjendte Husets Indretning, og som trods sin omtaagede Tilstand fandt en vis Interesse i deres Samtale, listede sig ind i Bærelset ved Siden af, hvor han gjennem den tynde Brædevæg hørte Alt, hvad de sagde.

„Saa Du kjender ham altsaa; ja, jeg tænkte det nok,“ yttrede Felix; „og det har Du kunnet tie stille med saalænge.“

„Saalænge? — Kjender ham?“ spurgte Claus Bernsteen, hvem den korte Afbrydelse havde været hyderst velkommen. — „Hvem, Felice — hvem?“

„Spar Komedien,“ sagde Felix; „jeg er ikke oplagt. Du kjender Kapitain Oxford. Vil Du sige mig, hvad Du veed om ham, eller vil Du ikke?“

„Hvad skal jeg sige? Du lader en Mand dumpe ned fra Luften og forlanger, at jeg skal vide Bested om ham. Jeg kjender ikke denne Mand. Jeg husker nok, at jeg engang læste dette Navn i Aviserne, og tænkte ved mig selv: den Mand maa jo være opkaldt efter en By i det engelske Rige.“

„Brøvl,“ sagde Felix. „Kom ikke til mig med dine Ammestuehistorier. Du taber Tiffigheden, Gamle. Du gaaer i Frø herude. Jeg seer nok, at Du lufker Dig som en Østers; men sæt nu, at det var profitabelt, om Du aabnede Dig igjen?“

„Profitabelt, Felice, eller ikke profitabelt kommer her ud paa Et. Jeg forstaaer ikke din dunkle Tale. Slaa Vifiret op, min Søn, og lad mig see Riddersmanden i Ansigtet.“

„Saa Du troer, at jeg er saa dum at fortælle Dig Noget, naar jeg Ingenting faaer til Gjengjæld? Jeg skulde bralle mine Forretningshemmeligheder ud til den Første den Bedste! Ha ha ha!“

„Og det gjør Du Ret i, Felice,“ udbrød Claus Bernsteen med levende Deeltagelse. „Det er Grundlaget for al Forretning. En Laas for Pengekassen og to for Munden; det har altid været mit Princip.“

„Hør, jeg gider ikke presse Dig længere,“ sagde Felix pludseligt. „Du siger mig dog alligevel ikke Andet, end hvad Du selv vil. Sæt Dig, saa skal jeg fortælle Dig Saameget, som jeg har Lyst til. — Seer Du, denne Kapitain Oxford“ —

— „som er mig ganske ubekjendt,“ indflettede Faderen.

— „afbryd mig ikke, ellers standser jeg strax.“

„Nei Du gjør ikke, Felice. — Op med Vifiret!“ bemærkede Claus Bernsteen muntert, idet han svøbte sin Sloprok omkring sig og lagde Benene op i Sofaen, hvor han tog sig ud som en svulmende Sengedyne.

„Denne Kapitain Oxford kom til mig engang i Løbet af sidste Vinter og tilbød mig en Forretning. Jeg havde aldrig seet Manden før, og ønskede nok lidt nærmere Underretning; men Pokker staaer i det, der er Ingen, som kjender ham. Han

reiser nok endeel; idetmindste slutter jeg af hans Udtale, at han opholder sig meget blandt Fremmede."

"Videre Felice, videre," sagde Claus Bernsteen, da den Anden et Dieblif standsede.

"Jeg har prøvet paa at komme tilbunds i ham; og jeg har ellers ganske god Dvølse, hvad det anbelanger" —

"Et Arvegods, Felice."

— "men denne Karl er luffet med en kunstig Laas, og jeg vil være fordømt, om jeg er Mand for at aabne ham. — Hvorfor henvendte han sig netop til mig? Hvorfra kjendte han mig? — Det studerede jeg længe paa, indtil han lod falde en Yttring, hvoraf jeg sluttede, at han kjender Dig, eller idetmindste har kjendt Dig."

"Og Forretningen, Felice?"

"Hvad kommer det Dig ved? — Kjender Du Noget ved Navn Krag?"

"Krag? — Krag?" gjentog Bernsteen og ledte omkring i sin Hukommelse. Det var aabenbart, at han Ingen kjendte af dette Navn. — "Jeg kjender Morten Krog herude paa Overdrevet; men det kan vel ikke hjælpe? — Krag? — Eller Stag? Der er Rasmus Stag med Geværten paa det høire Dre; men ham kan det vel heller ikke være?"

"Spild ikke Tiden med Brøvl," sagde Felix ærgerlig; "men siig mig reent ud, om Du vil give mig den Forklaring jeg ønsker? — Og vil Du ikke, saa arbejder jeg videre for egen Regning."

„Hvad skal jeg sige, Felice, naar jeg Ingenting veed? Kjendte jeg dit Formaal, dine Hensigter, kunde jeg maaskee give Dig et Raad; men jeg vil gjøre Dig et Forslag. Lad os sove paa det, og naar vi imorgen vaagne med friske Kræfter, faae vi maaskee en heldig Idee.“

„Imorgen tidlig tager jeg tilbage til Byen,“ sagde Felix, idet han tændte sig en Cigar og gav sig Mine af at ignorere Faderens Nærværelse.

„Godnat, Felice. Imorgen faae vi nok en god Idee,“ bemærkede endelig Claus Bernsteen, medens han langsomt samlede sig op af Sofaen og forlod Værelset.—

Den følgende Morgen sad han i sin Have og ventede paa Felix. Han tvivlede intet Dieblisk om, at denne jo vilde indfinde sig, og det viste sig, at han havde Ret.

Det var en temmelig stor Have, omgivet af et høit Gjærde, en Forsigtighedsregel, han havde truffet mod de findsfvage Personer, han paa længere eller kortere Tid havde i Kost. Af og til hystedes der om, at han mishandlede og sultede disse Ulykkelige, men den Glendrian, som undertiden hersker i det kommunale Tilshyn, lod denne Trafikk uforskyrret, og medens han lod de uskadelige Personer — thi kun med saadanne indlod han sig — vandre omkring i sit Indelukke, tog han en rundelig Betaling derfor. For Diebliffet havde han kun een saadan Person, en Dreng, omtrent sexten Aar gammel, ved Navn Thge Raben. Denne Dreng var et

fast Inventarium der paa Stedet; han var kommet der som Pleiebarn, og efter at Sladderer i nogen Tid havde betegnet ham som Claus Bernsteens egen Søn, var den snart bleven træt af ham og havde søgt nye Emner.

Claus Bernsteen sad denne Formiddag paa sin Yndlingsplads under nogle høie Kastanietræer i Nærheden af sin Bihave.

„See den flittige Vi, Thyge,“ sagde han til Drengen, som stod ved Siden af ham. „Den sanker Honning til den herlige Mjød.“

„Mjød!“ gjentog Thyge Raben med en fjøllet Svæsen, der udtrykte Velbehag, og gif henimod Kuberne, som om det var noget ganske Nyt, der blev fortalt ham.

„Bliv derfra, Dreng!“ bød Claus Bernsteen. „Bierne stikke, naar de lugte Brændeviin.“

Drengen trak sig forstrækket tilbage og stillede sig i Ly af sin Herre.

„Vi skulle nok behandle ham, Thyge; stol Du kun paa det,“ vedblev han. „Felice vil spille Boldt med sin gamle Fader, min Dreng. — Jeg taber Fiffigheden, Thyge; jeg gaaer i Frø, hvad? I Frø, Thyge.“

Drengen svarede med sin sædvanlige Svæsen.

„Men vi skulle tage ham, Thyge. Du og jeg. Vi skulle tage hans Næse, inden han seer sig for — nu forsigtig, Thyge; der kommer han.“

„Naa, Felice, har Du sovet godt?“ raabte

Claus Bernsteen Sønnen imøde, som kom slentrende hen ad Gangen. „Vi ere allerede her i fuld Virksomhed. Früh auf, som de sige i Böhmen.“

„Er det Daarekistelem her endnu?“ sagde Felix. „Vad ham gaae sin Bei; man kan jo ikke tale et fornuftigt Ord, saalænge man har et saadant Fuglefræmsel at see paa.“

Thge Raben forstod Saameget deraf, at det ikke var til hans Berømmelse, og løftede Haanden paa en truende Maade.

„Jeg troer Hvalpen faaer et Udsald,“ hittede Felix, som med en Pegefinger i hver Bestelomme morede sig over ham.

„Gaa din Bei, Thge,“ sagde Claus Bernsteen i en mild Tone. — „Gaa din Bei,“ gjentog han snærende, da Drengen blev staaende, „eller jeg henter Lampen.“

„Du forstaaer dog endnu at holde Justits,“ sagde Felix, idet han saae efter den flygtende Thge. — „Hør nu, Gamle, jeg tænker halvveis paa at gifte mig.“

„Hvad gjør Du!“ udbrod Claus Bernsteen og saae forbausset paa ham. „Det glæder mig, Felice. Det er det eneste Rigtige, min Son. Det giver Forretningen Soliditet, og skaffer Sindet en behagelig Ligevægt. Du kjender min Mening, Felice; tag Sigte paa de unge Kvinder og vælg den Skjønneste; see Dig om blandt Landets Døttre og tag den Ki-

geste; og naar Du har faaet hende, saa stig op paa Bjergene og antænd et Brændoffer. — Hvad hedder hun, Felice? Er hun ung? Er hun smuk? Seer hun ud, saa jeg kunde faae Lyst til at kysse hende? Du veed, at jeg interesserer mig for Enkelthederne. Fortæl, Felice; fortæl."

"Dersom Du kunde høre op med din Kaglen, saa man kunde faae et fornuftigt Ord indført" —

"Kaglen, Felice? — Din Fader er ganske til din Tjeneste, naar det gjælder en Svigerdatter — see Dig om blandt Landets Døtre" —

"Dersom det ikke var saa tidligt paa Dagen, vilde jeg troe, at Du var fuld. Saameget Brovl hører jeg ellers ikke i et heelt Aar," yttrede Felix tvært.

"Om hun er ung? Ja. Hun er sytten Aar. Om hun er smuk? Et dumt Spørgsmaal. Hvad skulde jeg ellers med hende? Om hun er riig? — Det veed jeg ikke."

"Det veed Du ikke?"

"Er det ikke netop i den Anledning, at jeg søger din Hjælp?"

"Oh!" udbrod Claus Bernsteen, som blev levende interesseret. "Havde Du blot sagt det strax, saa havde vi formodentligt været langt videre."

"Man kan jo ikke tale med Dig," sagde Felix arrig. "Du gaaer op i bare Kaglen og Brovl."

"Hør Felice, hvormange Procent for den Forretning?"

„Jem,“ svarede Felix uden Betænkning.

„Siig thye! Slaa til og siig thye, saa er jeg din Mand.“

„Nærig som altid,“ svarede Sønnen; „men Fanden ivold, saa thye da.“

„Thye, godt — læg saa for, Felice.“

„Denne Capitain Oxford har faaet mig til at tage en ung Fyr ved Navn Krag i min Tjeneste. Han betaler mig for ham. Hvorfor gjør han det? Jeg kan ikke blive klog derpaa. At spørge ham nytter ikke Noget“ —

„Og hvorfor, Felice?“

„Fordi, dersom han ikke er Fanden selv, saa er han paa det Nærmeste i Slægt med ham. Jeg har prøvet paa at spore ham op. Umuligt. Han kommer og gaaer, som han selv vil. Det faaer være hans Sag. Denne Krag har en Søster; det er det Pigebarn jeg taler om.“

„Og hun har Formue, Felice?“

„Nu vrøvler Du igjen. Det er jo netop det, jeg ikke veed, men jeg formoder det.“

„Oh! Saa Du formoder det — og af hvad Grund?“

„Det kommer ikke Dig ved. Det er din Forretning at faae Sagen klaret. Vil Du det, staaer jeg ved min Kontrakt, og vil Du ikke, saa faaer Du lade være.“

„Ganske rigtigt, Felice; men jeg maa have Betænkningstid. Et Glas Mjød?“

Sønnens haanlige Mine var tilstrækkeligt Svar.

„Som Du vil; men jeg maa have Betænkningstid. Du veed nok, at jeg pleier at granske lidt, inden jeg handler; men staaer det mig an, kommer jeg til Byen.“

„Og saa denne Kapitain?“ spurgte Felix tilsidst.

„Kjender ham ikke, Felice. Har aldrig seet ham,“ svarede Faderen, idet han virrede med Hovedet. „Har kun sat ham i Forbindelse med en By i det engelske Rige.“

Bed denne Bemærkning vendte Felix sig rast om og gik sin Vej, idet han havde tilstrækkelig Erfaring til at vide, hvor frugtesløst det, idetmindste for Diebliffet, vilde være at faae Faderen til at komme frem med det, han muligt vidste.

Niende Kapitel.

Profesor Baumann var en fremadstræbende Mand, og afslagde i sin rastløse Higen efter at hævde Ideens Krav et baade talende og tiltalende Vidnesbyrd om den Opoffrelse denne Stormagt fordrer af sine Dyrkere. Intet for mig selv, Alt for Ideen, var den Devise, som prydede den Baumannske Tilværelse. Der gaves ingen Anerkjendelse, ingen Hyldest eller Tilbedelse, uden at Baumann var rede til at modtage

dem, og selv reelle Fordele betragtede han ingenlunde med ugunstige Øine; dog modtog han Intet i sit eget Navn, men kun i Egenkab af ydmyg Ypperstepræst ved Ideens Alter. Jo mere man dængede paa, desto andægtigere takkede han paa den høie Ushnliges Vegne; og saa stor var hans Kjærlighed til Ideen, at han let blev skynhg paa enhver Medbeiler, selv om denne arbejdede under ganske andre Betingelser. I sin Nidkjerhed var han ikke utilbøielig til at misunde Kunstnere deres Berømthed og kunde blive skynhg ved Tanken om feirrige Generaler; men selv i saadanne Tilfælde var han ikke blottet for Ressourcer, idet han ved given Leilighed holdt Taler til Vedkommende og tilkjendegav sin Tilfredshed med deres Fortjenester paa en saadan Maade, at han ligesom tangerede Berømtheden og paa en Maade selv blev deelagtig deri. „Godt gjort! Fortræffeligt!“ kunde han ved slige Leiligheder udbryde og klappe Kunstneren paa Skulderen. „Vi Ideens Folk vide nok, hvad det kommer an paa; De har maastee ikke engang selv opfattet det Dybe i Deres Maleri? De gode Kunstnere ere lidt umiddelbare — ikke sandt? Ha! ha! Virkelig lidt umiddelbare; men ønsker De det, skal jeg gjerne give Dem en Haandsrækning.“ Paa denne Viis havde han oftere forklaret Kunstneren Betydningen af hans eget Maleri, og var det end stundom hændt, at man havde opfattet ham som en Person, hvis Forsænelighed med Tiden kunde føre ham til et Galehospital, saa gaves der igjen Andre, som følte sig

overvældede af det Dybe og Bægtige i den Baumannske Tales Ustandselighed.

Som Selskabsmand var han et afgjort Geni. De Kvantiteter af velsmagende Retter, som han indtog, vilde have slaaet mangen en øvet Selskabsmand i Dæktet; men han ydede ogsaa paa sin Maade fuld Erstatning; thi medens de sædvanlige Selskabsmænd efter Bordet gjerne henfalde i en lethargisk Tilstand omtrent som den, hvori Slangen efter Sigende skulle befinde sig, naar de have slugt en Dyr, var det Baumannske Bid aldrig mere glimrende end netop ved Kaffen.

Det var en Selvfølge, at Baumann, der færededes saameget i Selskabet, maatte gjøre Gjengjæld, hvilket skete paa den Maade, at Familien to Gange om Aaret samlede Gjæster hos sig efter alle Kompassets Streger. Disse tvende aarlige Baumannske Gjengjældelser, der vare en Blanding af Selskab og Bal, og som vendte tilbage med samme Regelmæssighed som Jevedøgnspunkterne, nød endeel Omtale paa Grund af de ueensartede Elementer, hvoraf de sammensattes. Mange indfandt sig ved disse Leiligheder baade for første og sidste Gang, forundrede over at være indbudne, forundrede over at træffe hverandre og senere forundrede over aldrig at komme der mere. Bidrag fra Kunstnerverdenen samlede her med omvankende Elementer fra den studerende Verden og et overveiende Kontingent fra ingen Verden i Særdeleshed. Selv Samfundets Høidepunkter vare repræsenterede i Stikelse af et Par unge, uerfarne Baronier, som bestan-

digst faaes paa en eller anden ubegribelig Maade at være loffede ind paa disse Enemærker, og gavede Fæsten den Glands, en høi Adel til alle Tider lader falde paa Borgerfabet. Hertil kom et Chor af Damer over Livets Middagslinie, afgjorte Beundrere af Baumann og beredte til at finde Alt fortræffeligt.

Det var ikke med glædelige Følelser, at Nikoline imødesaae denne Fæst; hun var forlængst faa indviet i de huuslige Forhold, at hun forudsaae, hvorledes hun vilde blive udsat for en Krydsild af Ubehageligheder og urimelige Fordringer. Paa denne Dag havde hun faaet Ordre til at møde tidligere end sædvanligt og fandt ved sin Ankomst Familien optaget af Baumanns Toilette. I sin lærde Iver var Professoren ude af Stand til paa egen Haand at foretage den ellers faa simple Akt at klæde sig paa, og da det ikke kunde tillades, at han mødte med Halsfloisen i Nakken eller gjorde sig skyldig i lignende selftabelige Uregelmæssigheder, var det en engang vedtagen Forretningsorden, at man sikrede sig hans Person fra Morgenstunden af, for allerførst at faae ham fra Haanden. Under denne Proces var Marius et Offer; han sendtes til Professorens Bærelse med ti Grinder ad Gangen og opirrede Professorens Sind ved at forebringe dem i et uforstaaeligt Sprog, fik Skænd og foer rød i Hovedet tilbage til det kvindelige Departement for paany at forvirres og stundom at modtage legemlige Knubs. Omfider lykkedes det dog at gjøre Professoren „færdig“, saa

at han Klokken ti om Formiddagen befandt sig i en Tilstand af Galla, hvori han blev bevogtet for Resten af Dagen. Derefter gik det løs i Kjøkkenet, hvor store Fade efterhaanden fyldtes med Dhynger af Smørebrød, der jevnligt vare Gjenstand for hemmelige Angreb af Marius, som paa denne Maade holdt sig skadesløs for sin Stillings mangehaande Ulemper.

„De tænker da ikke paa at vise Dem for fremmede Menneſter i denne Dragt, Krag?“ spurgte Fru Baumann, som leilighedsviis tog Nikoline i Dieſyn.

„Jeg troede ikke“ — begyndte Nikoline.

„De troede ikke?“ gjentog Fru Baumann haanligt. „Nei naturligviis. De troede ikke. De troer aldrig Noget. — De er dum, Krag; dum, indſtrænket. De troede ikke, at De behøvede at vise os nogen Opmærksomhed. — Det er, som jeg altid siger, Tjenestefolk ere Ens Kors her i Livet; man holder Føden i dem og faaer Skam til Utaf,“ bemærkede Fru Baumann med en ringe Afvigelse fra Sprogbrugen. — „Efter Middag gaaer De hjem og klæder Dem om, og faa skynder De Dem her tilbage og gjør Opvartning. Formodentligt ſkulde vi ſende Dem en Kammerjomfru, Krag? — Jo, det kan ikke hjælpe, at De negter det, for det er dog Meningen alligevel.“

Paa denne Maade fortsatte Fru Baumann, indtil det omſider tillodes Nikoline at begive ſig hjem. Skjøndt det daglige Liv i dette Huus var hende beſværligt nok, havde det dog forſaa vidt en god Side, ſom det ſnart vakte hende til Bevidſthed om, at hun

maatte stole paa sig selv, og satte hende istand til at finde sig tilrette der, hvor hun under heldigere Omstændigheder maaskee vilde have været i Forlegenhed; og kunde hun endnu af og til lette sit bekymrede Sind i Taarer, saa gjaldt det i Regelen mere Christian end hende selv. Han var vel bestandigt den samme kjærlige Broder, men det forekom hende alligevel, som om der efterhaanden var kommet noget Fremmed i hans Væsen, og hun havde med Bekymring lagt Mærke til, at han helst undveg hendes Spørgsmaal og ved enkelte Leiligheder endog saa var blevet opfarende. Dog var det hende en Trøst, at han, som han selv sagde, nu havde sikket sig Udkommet. De saa Gange hun havde seet hans Principal, der var kommet for at hente Christian i Forretninger, havde imidlertid ikke givet hende nogen slynderlig fordeelagtig Forestilling om denne Mand's personlige Egenskaber; men da Christian paastod, at hun tog fejl — skjøndt selv den Maade, hvorpaa han yttrede sig, havde forekommet hende besynderlig — saa lod hun det beroe derved, da han jo bedre maatte forstaae at bedømme Sagen. Et Par Gange havde hun talt til Bolvig derom, men da han ikke kjendte Bernsteen og i det Hele var vedblevet at være Christian fremmed, havde han ingen Døphsning kunnet give hende.

Medens hun den her omtalte Dag skyndte sig hjem, for at kunne være tilbage inden Aften, beskæftigede hun sig med det Arrangement, hun maatte

foretage, for at smykke sig efter Fru Baumanns Onske. Det havde unegteligt sine Vanskeligheder, da den Dragt, hun havde hjemme, omtrent var ligesaa tarvelig som den, hun bar. Et Dieblif fyldtes hendes Dine med Taarer, idet hun tænkte paa sine fattige Kaar; men pludseligt blev hun staaende paa Veien, tørrede sine Dine og besluttede ikke at tage sig Tingen saa nær. „For hvad nytter det? Ikke det Mindste,“ sagde hun til sig selv og ilede videre.

Hun blev ikke lidt overrasket, da hun kom hjem og traf Christian, som paa denne Tid af Dagen pleiede at være borte.

„Seg vilde netop gaae ud til Dig,“ sagde han, „og saa gjør Du mig den Tjeneste at komme ind ad Døren.“

„Du vilde gaae ud til mig, Christian?“ spurgte hun forundret. „Der er da ikke hændet Dig noget Ubehageligt?“

„Aldeles ikke. Seg har blot glædet mig til at berede Dig en Overraskelse. Kom her og see.“ Med disse Ord aabnede han en Skuffe, medens han fortalte hende, at han i al Hemmelighed havde ladet sje en ny Silkekjole til hende, som det var hans Onske, at hun første Gang skulde bære denne Aften. „Og her er den, Mikoline. Siig mig nu, hvad Du synes om den.“

Hendes første Følelse var ublandet Glæde og Taknemmelighed, og idet hun faldt ham om Halsen, takkede hun ham paa sin rørende, stilfærdige Maade.

Hun kunde netop i dette Dieblif ikke have modtaget nogen kjærkommere Gave, men hans kjærlige Hengivenhed var for hende Hovedsagen og fik hende til at græde af Glæde.

„Men lad mig nu see, hvorledes den klæder Dig,“ sagde han. „Det gjør mig næsten ondt, at jeg ikke kan følge med Dig iaften; for det er jeg vis paa, at Du bliver den Smukkeste af dem Alle.“

Hun kunde have svaret ham, at han tog feil, da hun paa ingen Maade hørte med til Selstabet; men da hun kjendte hans bevægelige Fantasi og frygtede for at saare ham, holdt hun Svaret tilbage, og forlod ham for at gjøre sit Toilette. Hun straaledede af Glæde og Udsæelse, da hun kom tilbage og viste sig for ham i sin nye Dragt, og han havde Ret til at være stolt af hende. Hendes fine og slanke Skikkelse fik en ny Ynde i den simple, smagfulde Paaklædning, og et saa levende, smukt og klarøiet Ansigt kunde nok sætte Hjerter i Brand, hvilket ogsaa omtrent var Meningen af hans Ord, medens han i ungdommelig Overgivenhed dansede rundt med hende paa Gulvet.

„See saaledes skal Du see ud, Nikoline,“ raabte han henrykt; „og for at Du kan see, at jeg rigtigt har overtænkt Sagen, saa er her ovenikjøbet en Rose“ —

„En Rose?“

„En frisk og levende Rose, Nikoline, som Du skal bære paa Haaret.“

„Men Christian, har Du virkelig Raad til alt Dette?“ spurgte hun pludseligt.

„Du er en lille Nar, Nikoline; havde jeg vel ellers gjort det?“

„Jeg vil saa nødigt fordærve os Glæden; men gid Du kunde have rigtig Fortrolighed til mig. Det forekommer mig undertiden, som om Du var blevet en Anden — bliv ikke vred, kjære Broder; Du veed jo, hvor høit jeg elsker Dig; men sommetider synes jeg“ —

„Naa Nikoline, hvad synes Du sommetider?“

„At der er kommet noget Fremmed imellem os.“

„Og jeg synes, at Du har Lyft til at see Spøgelse ved høilys Dag,“ udbrød han overgivent. „Sæt Dig her hos mig. Er der Nogen, jeg elsker høiere end Dig? — Nei. — Eller blot Tusindedelen saa høit? — Nei. — Eller vilde jeg maaskee tillade, at Nogen blot lagde Dig en Steen iveien eller saameget som krummede et Haar paa dit Hoved? Jeg gad nok seet den, som vilde prøve derpaa. Og saa skulde der være kommet noget Fremmed imellem os? Gud maa vide, hvad det skulde være?“

„Men er Du ikke syg, Christian? Du seer idetmindste saaledes ud,“ sagde hun, og betragtede ham opmærksomt.

„Syg? Hvorledes falder Du paa det? Jeg har aldrig befundet mig bedre.“

„Jeg er næsten bange for, at din Principal overanstrenger Dig. Det forekommer mig, oprigtigt

talt, at han er en noget beshynderlig Mand. Jeg blev næsten bange for ham, da han var her."

"Bange Nikoline? Hvad mener Du med det? Jeg var jo tilstede."

"Jeg mener den første Gang han var her; dengang var Du ikke hjemme."

"Hvad gjorde han da? Hvorfor har Du aldrig omtalt det før, Nikoline?" spurgte han heftigt.

"Fordi jeg ikke holder af at see Dig opfarende," svarede hun spøgende; "og Sagen var virkelig heller ikke saa forstræffelig — men dine Kinder brænde jo, Christian, som om Du havde Feber."

"Det er Ingenting — jeg feiler ikke Noget," indvendte han utaalmodigt; "men hvad gjorde han da? Hvad sagde han?"

"Han gif herind, skjøndt jeg sagde ham, at Du ikke var hjemme, og saae sig om, som om det Altsammen horte ham til."

"Det ligner ham," yttrede Christian; "men gjorde han saa ikke mere?"

"Saa talte han paa en løierlig Maade," tilføiede hun lidt tilbageholdende.

"Paa en løierlig Maade? Siig mig det nøiagtigt, Nikoline."

"Jeg kan virkelig ikke længere huske Ordene; men jeg veed nok, at jeg bad ham undskyldte mig, da jeg skulde bort, og skyndte mig at komme afsted."

"Saa sagde han Dig formodentligt Komplimen-

ter?" spurgte Christian, rystende af Sindsbevægelse.
 „Jeg vil vide det, Nikoline.“

„Bliv blot ikke heftig, kjære Christian. Jeg forsikkrer Dig, at jeg ikke gav mig Tid til at høre paa ham; jeg fandt ham kun naragtig og skyndte mig afsted; men nu synes Du jo selv at dele min Mening om ham.“

„Sa vist, han er en løierlig Mand,“ svarede Christian noget alvorligere, „og jeg kan egentlig ikke sige, at jeg hader ham; men han er en dygtig Forretningsmand — og nu er jeg der engang — og nu kommer jeg engang igjennem paa denne Maade — og veed Du hvad, Nikoline, det kan virkelig ikke hjælpe at sørge for den Dag imorgen; det har jeg gjort før, men det betaler sig slet ikke. Tænk nu ikke mere paa denne dumme Historie; det er den ikke værd. Men Tiden er løbet fra mig, jeg maa afsted. Farvel, Nikoline, farvel og mor Dig godt,“ sagde han, idet han strog hende blidt henad Kinden. Derpaa greb han sin Hat og skyndte sig bort, og saa Dieblikke efter var Nikoline paa Veien til Baumanns.

Medens denne Samtale fandt Sted, havde Bølgens Besøg af Charles Dalsgaard, som var vendt tilbage fra sin Udenlandsreise, og hans Søster Margrethe. De skulde Begge samme Aften deeltage i Ballet hos Baumanns. Charles Dalsgaard var en livsglad ung Mand, som foretrak at see Tingene fra den lyse Side, hvortil han efter sine Vilkkaar ogsaa havde den bedste Anledning. Som Afslutning paa

hans Uddannelse havde hans Fader ladet ham foretage denne Reise, og nu da han var kommet tilbage, havde han den behagelige Opgave at sætte sig ind i Bestyrelsen af Godsset, som han med Tiden skulde overtage. Skjøndt han ikke var vant til at negte sig Noget, havde hans gode Natur holdt ham borte fra Udskielser, og den Selvstændighed, han havde erhvervet sig, gav sig et klædeligt Udtryk i hans elskværdige Aabenhed.

Der var Ingen, som med større Vængsel havde imodseet hans Hjemkomst, end hans Søster Margrethe, som i den senere Tid havde befundet sig noget ensomt. Strax efter hiin tidligere omtalte Afsted med Alfred Rükau havde denne unge Dame været overbevist om, at hans Reise ikke var nærforestaaende, og at han under alle Omstændigheder vilde indfinde sig paa Herregaarden, inden han tog afsted; men i denne Forventning blev hun skuffet. Den følgende Dag udtalte Alfred for sin Fader Ønsket om at reise, og da Rükau som sædvanligt meente, at det havde god Tid, gjentog han Ønsket om at reise strax, endnu samme Dag, saa indtrængende og bestemt, at Mølleren for første Gang slappede de faderlige Toiler; og efterat have paalagt ham at besøge Bolvig, inden han forlod Kjøbenhavn, sendte han ham afsted med et Antal Formaninger, som vilde have været tilstrækkelige for ti Søner. Dalsgaard blev temmelig overrasket, da Mølleren kom og fortalte ham om den pludselige Afreise, og Margrethe fjernede sig

hurtigt. Hun ilede op paa sit Bærelse, hvor hun i nogle Dieblikke blev staaende tilshneladende ligegyldig og saae ned i Haven; derpaa gav hun efter for sit aprilsagtige Sind, begravede Ansigtet i Hænderne og græd. Naturligviis følte hun sig høiligt krænkert og besluttede for det Første ikke at kunne udstaae ham og dernæst at glemme ham, hvilke Beslutninger hun ogsaa udførte, idet hun nogle Dage senere lagde en af sine Ridetoure om ad Møllen for paa en eller anden Maade at erfare, om der maaskee allerede var kommet Brev fra ham.

For Dieblicket befandt hun sig i Stuen hos Bolvig, hvilken Person var hende et uforstaaeligt Fænomen, der paa engang forfrækkede og purrede hende, saa at hun ligesom fortryllet sad foroverboiet og stirrede paa ham med en Forundring, der ikke klædte hende ilde.

Bolvigs to Bærelser udmærkede sig just ikke ved Pragt; Møblerne vare gamle og bare Præg af mange Aars Brug, og dog var der over det gammeldags Bohave og den Maade, hvorpaa det var ordnet, en egen Hyggelighed, som ikke undlod at gjøre sin Virkning. Ved Vinduet i det forreste Bærelse stod der en dyb Sofa med et Bord foran, hvorpaa hans Papirer vare ordnede med en Nøiagtighed, som om de vare lagte efter Vinkelmaal. Enhver Fold og Krølle var en Umulighed paa disse Enemærker, og Støv var banlyst. Et antikt Skrivetoi i overnaturlig Størrelse, et Arvegods fra hans Fader, dannede

Midtpunktet, hvorom de øvrige Sager paa Bordet grupperede sig. Naar man saae denne Sofa og lod Blikket løbe hen over hans to Reoler, hvori Bøgerne vare ordnede med en vidunderlig Symmetri — Bøger, som han allesammen havde læst; han var nemlig en kundskabsriig Mand, skjøndt han ikke lod sig mærke dermed — saa fik man uvilkaarligt Lyst til at sætte sig der, og det var formodentligt denne Lyst Charles fulgte, da han gik hen og valgte sig en bekvem Plads i Sofaen, idet han til Rygstød tog en ny sort Fløilspude, som stak sært af mod den øvrige Alderdom. Nu var Bolvig ikke den Mand, der fandt sig i nogensomhelst Afvigelse fra Ordenen, og fra denne Side kjendte Charles ham ret vel; men skjøndt han havde seet ham præstere mærkværdige Ting, overraskede det ham dog, da Bolvig, saasnart han var kommet til Sæde, fordrede Buden udleveret.

„Den er ikke til at sidde paa,“yttrede han glubst, idet han greb fat i det ene Hjørne, for at fikke sig Gjenstanden.

Charles verlede et Smil med Margrethe og flyttede sig hurtigt. „Om Forladelse, Hr. Bolvig, jeg troede, at den var til at bruge, siden den laae her.“

„Aldeles ikke,“ svarede Bolvig, hvem det alene kom an paa det Faktiske i Sagen. „Aldeles ikke.“

„Den er maaskee fra en kjær Veninde?“ spurgte Charles spøgende; han havde altid haft frit Sprog overfor Bolvig.

„Netop, Charles. De kunde ikke have udtrykt det nøiagtigere. Den er fra en kjær Veninde, og derfor sætter jeg Priis paa den. Jeg har den kun staaende her om Dagen; om Aftenen svøber jeg den ind,“ bemærkede han, medens han omhyggeligt glattede den og anbragte den paa sin forrige Plads.

„Og man kan maaskee faae Navnet paa denne Veninde at vide?“

„Det vilde kun nytte Dem lidt,“ svarede Bolvig, „da De hverken kjender hende eller sandsynligviis lærer hende at kjende. Forresten kan jeg gjerne sige Dem, at det er min lille Bartinde. — Jeg ventede ellers, at De kom for at fortælle mig Noget om Deres Reise?“

„Det gjorde jeg ogsaa; men idag mærker jeg, at jeg ikke er rigtig oplagt,“ svarede Charles henfastende.

Denne Bemærkning, der forekom Bolvig høist intetsigende, modtog han med en Mine, hvis Ringeagt ikke lader sig beskrive; men fast bestemt paa at følge sin egen Vej, spurgte han Charles, om han ikke havde truffet Alfred Ruzan i Paris.

„Det var et heldigt Spørgsmaal,“ udbrød Charles; „jeg havde nær glemt det Allervigtigste. Jeg lovede ham at bringe Dem en Bessed, og nu falder det mig først ind, da De selv spørger derom.“

Det gav et Sæt i Bolvig, da Charles sagde

dette; men det undgik de to Sødskende, og han faldt strax tilbage i sit gamle Bæsen.

„Han bad mig at sige Dem,“ vedblev Charles, „at det Brev, han havde lovet at sende Dem, muligviis vilde komme; han paalagde mig at sige „muligviis“, skjøndt jeg ikke indseer Bigtigheden deraf; men det sagde han nu. — Alfred er bleven et Stykke af en Hjemmeligheds skræmmer,“ tilføiede han og loe. „Jeg glædede mig til at være sammen med ham i Paris; men han havde saa travlt, som om han var ophængt af Forretninger; og Gud maa vide, hvad han havde travlt med. Han havde neppe Tid til at vexe ti Ord med En, naar man mødte ham.“

„Sagde han ikke mere?“ spurgte Bolvig, som syntes at overhøre Resten af Charles's Bemærkninger. „Tænk Dem om, Charles. Sagde han, at jeg muligviis vilde faae det Brev, han havde lovet mig? Er det nøiagtigt?“

„Jeg forsikkrer Dem, at det er ganske nøiagtigt, Hr. Bolvig,“ svarede Charles, smilende ad hans Beshynderlighed; „men jeg forstaaer ikke, hvorfor han gjør saamange Ophævelser. Han har Tiden til sin Raadighed, og kunde gjerne have skrevet hundrede Breve til Dem.“

For disse Bemærkninger havde Bolvig intet Svar, men sad aandsfraværende, og idet han skød Kalotten hen paa den ene Side af Hovedet, stirrede han med en vis glubst Tankefuldhed saalænge paa Margrethe, uden at see mere til hende, end om hun havde befun-

det sig paa Sydhavsøerne, at hun tilsidst reiste sig og hvissende foreslog Broderen, at de skulde gaae.

Det gjorde de, og et Par Timer efter traadte de ind i Balsalen hos Baumanns. De Fleste af Gæsterne vare allerede komne, og i de oplyste Sale og i denne Brusen og Summen var Margrethe i sit Element. Indtagende og feteret, som hun ved saadanne Leiligheder var, droges hun strax ind i Hvirvlen, og omringedes af en Skare Veninder. „Min kjæreste Charles!“ raabte Professorens ham imøde, saasnart han fik Die paa ham; „velkommen tilbage. Men De er jo voget! De er jo blevet et heelt Kvarteer høiere,“ udbrod Baumann, idet han i sin Elskværdighed efterlignede den opmuntrende Tiltale til Smaa børn. „Hør nu min gode Charles,“ betroede han ham affides, „det vilde glæde os, om De aabnede Ballet med min Datter,“ hvortil Charles, der kjendte sine Pligter som Kavaleer, forsikrede med den Afvigelse fra Sandheden, som Bedtægten i slige Forhold tilstøder, at det skulde være ham en Fornøielse. Nu behøver det ikke at være nogen Hemmelighed, at Hr. og Fru Baumann havde deres egne Planer med Hensyn til Charles og Angelika. Disse To havde kjendt hinanden fra Børn af og kunde efter deres Mening udgjøre et passende Parti. Baumann havde jevnligt om Sommeren tilbragt en Maaned eller to hos Dalsgaard, og fandt Behag i hans Eiendom; „den tiltalte ham reentud sagt“, som han selv udtrykte sig, og det var ogsaa ganske rimeligt, da det

var et i enhver Henseende fortrinligt Gods. Hertil kom for Baumanns Vedkommende den Eiendommelighed, at naar han havde dannet sig en Forestilling og draget en Slutning, befandt han sig i den besynderlige Illusion, at hele Verden havde dannet sig den samme Forestilling og draget den samme Slutning, en Illusion, som hyderligere fik Næring derved, at Fru Baumann deelte den med ham. De „Realiteter“, hvormed Dalsgaard Tid efter anden havde forstrakt ham, vilde paa denne Maade passende kunne likvideres ved et Giftermaal, og vare i Grunden kun at betragte som et Slags Forskud. Det var i Overensstemmelse med denne Tankegang, at Baumann ved given Leilighed havde anbefalet Dalsgaard at udbedre Taget paa et Faarehuus og fraraadet ham idetmindste foreløbigt at anskaffe sig en ny Jagtvogn; og det var ligeledes i Overensstemmelse hermed, naar han nu ledsagede sin Anmodning til Charles med den Bemærkning, at han efter saa lang Fraværelse naturligvis havde Adskilligt at meddele sin Veninde.

„Det har jeg utvivlsomt,“ svarede Charles spøgende og uden at ane, hvorledes hans Ord bleve udlagte.

„De har maastee endog saa længtes en Smule,“ bemærkede Baumann i munter Fortrolighed.

„Ganske vist — umaadeligt,“ svarede Charles, idet han gik ind paa Professorens Spøg.

„Nei vil man bare høre — tænk Dig, Amanda, den kjære Charles tilstaaer, at han har længtes,

endogsaa umaadeligt," sagde Baumann, og drog sin Hustru med ind i Samtalen.

„Gud! Ja saa! Tænk bare! Hvor besynderligt“ — begyndte Fru Baumann, men blev afbrudt af Professoren, som instinktmæssigt følte, at det var en af disse Begyndelser, der enten lede til Ingenting, eller til at fordærve Sagen.

„Lad nu det være godt, min Ven; det er bedst, at de Unge forhandle deres Anliggender i Ro,“ sagde han, og forlod ham.

„Forhandle deres Anliggender i Ro?“ gjentog Charles uvilkaarligt, og maatte næsten lee høit, medens han saae sig om efter Angelika, som stod i en Kredss af Veninder henne i Salen. Den Ynde Naturen havde negtet hende til daglig Brug, havde hun ved denne særlige Leilighed søgt at erstatte ved kunstige Midler, men Resultatet svarede langt fra til de derpaa anvendte Bestræbelser. Vel kunde hendes Ydre med Rette betragtes som et Udtryk for organisk Yppighed, men deels er som bekjendt ingenlunde enhver organisk Yppighed at anbefale, deels havde hun ved et forfeilet Toilette snarere fremhævet end neutraliseret denne Natureiendommelighed, hvortil kom, at hun ubesindigt havde bidraget til at henlede Opmærksomheden paa hendes grove Træk og omfangsrige Hoved ved at optræde i kort aflippet Haar, hvis Form fremkaldte Forestillingen om en besynderlig Blanding af et emanciperet Fruentimmer og en feed Dreng.

Med et Smil tog Charles et Totalstue af disse Yndigheder, og udbad sig Eren af at aabne Ballet med hende.

„Gud, Hr. Dalsgaard, jeg blev saa overrasket; jeg vidste ikke, at De allerede var kommet,“ svarede Angelika rødrende og slog forlegent Blikket til Vorden. Da det imidlertid hverken laae for Angelika at rødme eller blive forlegen, satte hun Charles i en Tilstand af Forbauselse.

„Siig mig, Angelika,“ spurgte han, da de et Dieblik talte sammen ubemærket, „hvad betyder det, at Du saa pludseligt tiltaler mig med „De“ og titulerer mig Hr. Dalsgaard?“

„Gud, Hr. Dalsgaard, vi ere jo blevne ældre,“ svarede Angelika, idet hun atter rødmede.

„Ganske vist, det er halvandet Aar siden vi sidst faaes. — Men De har ganske at befale,“ tilføiede han med et Smil over hendes latterlige Forlegenhed og beghndte Dandsen.

Hvor ubehændigt og plumpt af Charles at tage Sagen saa ligefrem, uden Forestilling om, at han netop skulde gjøre Modstand, besværge hende og lade sig føre ind paa disse smaa Skjemtefuldheder, som krydre Konversationen i en Balsal, og som ere opfundne for at føre Elskende ind i de yndigste Rabyrinther. Men han var nu engang keitet og lod hende uden Modstand beholde Valpladsen.

Smidlertid blev Ballet animeret, og Profesforen var saa at sige allestedsnærværende. Han var dyb-

findig med ældre Damer, spøgefuldt med yngre Damer, drog Herrerne ind i Samtalen og fjorte dem ud af den igjen, ganske som det behagede ham, idet han ved saadanne Leiligheder havde den Bane pludseligt at afbryde en Samtale og ile hen til Andre for at knytte den paany — en Adfærd, der maatte være paafaldende for Enhver, som ikke fattede, at Baumann handlede saaledes af lutter Betænksomhed, for at fordele sig selv paa en retfærdig Maade og ikke begunstige Enkelte paa Fleertallets Beføstning. Med Tilfredsstillelse saae han de Unge svinge sig i Dandsen, overbeviste sig om, at de to uerfarne Baronere vare tilstrækkeligt indblandede i Lyftigheden og nikkede bevaagent til Margrethe Dalsgaard, som saae ud til at være den Gladeste blandt de Glade. Der var stor Trængsel, da man som sagt paa disse Afregningsdage maatte have Alle med, og den Dumdriftighed, hvormed Marius, klædt i sin festlige Uniform, med en Præsenteerbakke balancerede omkring i de bevægelige Grupper, var vidunderlig.

„Men min kjære Ven, De staaer jo og bliver ganske dybsindig,“ udbrod Professorens livligt, idet han i Forbigaaende kom forbi Charles, som stod ledig i en Binduesfordybning.

„For jeg spørge Dem, Hr. Professor, hvem den unge Dame er, som staaer dernede ved Buffeten?“ spurgte Charles og pegede gjennem de Dandsendes Rækker ind i et fjernt Bærelse.

„Lad mig see. Hvem? Hvor? — Ah! De mener

Krag. Det er ikke Andre end Krag," svarede Profesforen.

„Krag? — Nei, jeg mener den unge Pige“ —

„Hende mener jeg ogsaa," sagde Baumann; „det er en Sy pige, Charles; jeg troer, at hun hjælper til med Opvarningen i aften.“

„Hun er meget smuk,"yttrede Charles, som ikke pleiede at lægge Skjul paa sin Mening.

„Smuk?" udbrod Profesforen forundret. „Virkelig? Synes De det? Ja, det er meget muligt. Jeg forstaaer mig ikke derpaa. Ah! Altsaa virkelig smuk. Mærkværdigt.“

Overfor flige Spørgsmaal var Baumann mildest talt dum, og da Charles saae, at han var aandsfraværende, forlod han ham. I samme Dieblik var Profesforen optaget af en lille Kreds af Beundrere, for hvem han improviserede et Foredrag over Kunstens Betydning i Almindelighed, og folte sig i høi Grad tiltalt af den Bifaldsmumlen, som jevnligt ledsagede hans Ord, og som Ingen var ivrigere i at hde end en ikke ganske ung Dame, Froken Basse, der akkurat forstod Saameget af hvad han sagde, som hun vilde have gjort, dersom han havde udtrykt sig i livligt Arabisk.

„Og i det Hele taget bliver det Primitive at paaagte," vedblev Baumann. „Kun ved at grave i Primitivitetens Dybder, kun ved at bore sig ned i Primitivitetens Skifter, kun ved Lodskud paa Primitivitetens Bund, har Kunsten en Fremtid.“

„De er ved Gud en mageløs Mand, Hr. Professor; det har jeg altid sagt,“ yttrede Frøken Basse.

„De er altfor venlig, Frøken,“ svarede Professorens og rettede selvebevidst paa sit Halsbind, medens Frøkenen følte Betydningen af at være medvirkende ved denne videnskabelige Udvikling; „men De har ganske Ret, forsaavidt De er enig med mig om, at den ideale Accent bør falde paa det Primitive. Ingen Symbolik, ingen Omskrivning, men Natur, min kjære Frøken; først og sidst den rene Natur.“

„Det har jeg rigtignok ogsaa altid tænkt mig,“ bemærkede Frøken Basse med et gudhengivent Blik, medens hun var Gjenstand for en rasende Misundelse af sine kvindelige Omgivelser, og vidste det.

„I Naturens hemmelighedsfulde Dybder glimter den gyldne Skat, som det er forbeholdt den Lykkelige — Marius kom herhen med Presenteerbakken — mine Damer, tillad mig at udbringe Genialitetens Skaal — Genialiteten leve!“

Denne Skaal blev drukken med ihyre Tilslutning. Frøken Basse tog sin rigelige Anpart deraf og tømte i Begeistring et temmelig stort Glas lige til Bunden, og Professorens, som i Egenkab af Genialitetens selvskrevne Repræsentant foretog denne Libation, hvortil han knyttede en liberal og omfattende Klinken med den hele Gruppe, skulde netop til at tømme sit Glas, da en Mand, som hidtil havde staaet upaaagtet, trængte sig frem og gav ham et drøit Bifaldslag paa Skulderen.

„Det kan jeg lide, Professor! Saadan skal det være! Brillant, min Salighed! Et Glas paa det!“ udbrod den Fremmede i eet Aandedræt, og satte Gruppen i den største Forbauselse. „De boer kjont, Professor, jeg synes godt om det,“ vedblev han, medens han lod Blikket løbe rundt i Salen.

„Det glæder mig at høre,“ svarede Baumann paa en vis tilbageholdende Maade, da han var kommet sig af sin første Overraskelse. Han havde nemlig reent glemt, at denne Fremmede var tilstede.

„De bemærkede før om Naturen, Hr. Professor“ — begyndte Frøken Basse, for at give Samtalen en anden Vending.

„Nei hør veed De hvad, gamle Dame,“ afbrød den Fremmede hende, „lad det nu være nok med Naturen for denne gang; Professoren kan ogsaa blive kjed af det. — Skjelmsmester!“ tilføiede han pludseligt og gav Baumann et høist uærbødigt Dunk.

Forbauselsen var uhyre, og gik over alle Grændser, da Baumann hurtigt tog ham under Armen og førte ham bort, tilskyndende i fortrolig Samtale. Denne aparte Fremmede var ingen Anden end Felix Bernsteen. Skjøndt han ikke hørte til Baumanns Omgangskreds, havde han sine Grunde, hvorfor han ønskede at være tilstede ved denne Leilighed, og da han ikke var kræsen i Valget af Midlerne, havde han yttret dette Onske for Baumann, med hvem han ellers havde Forretninger. I Begyndelsen havde Baumann anseet det for hans Spøg; men da det

lod til at være Alvor, havde han reentud afslaaet det. Imidlertid havde Felix viist sig at være i Besiddelse af en egen Overtalelsesevne, og havde virkelig sat sin Billie igjennem.

„Hør nu, Professor, De maa skaffe mig Pigebarnet til en Dands,“ sagde Felix, saasnart de vare komne affides. „Hun gjør Knuder, gjør hun; og det er Noget, jeg ikke rigtigt holder af.“

„Hvem? — Hvad?“ udbrod Professoren.

„Naa, De veed det ikke,“ svarede Felix, idet han forsøgte at anbringe et nyt Slag paa Skulderen, som Professoren dog hurtigt unddrog sig. „Nei, det er jo rimeligt nok. Det er den lille Frøken Krag, jeg mener. Giv hende Lov til at tage sig en Svingom med mig. Det er Synd, at hun skal gaae med tør Mund og see paa, at de Andre more sig,“ bemærkede han i et Anfald af Edelmødighed.

„Jeg maa bede Dem at erindre Deres Løfte,“ yttrede Professoren med undertrykt Forbittrelse. „De har selv trængt Dem ind her, men saa maa De idetmindste overholde Belansthændighedens Love.“

„De er en galant Vært, er De; det kan De gjerne faae skriftlig, om det skal være; men jeg gider ikke gjøre Brøvl for den Bagatel. Vilde jeg endelig have Pigebarnet, saa tog jeg hende lige for Næsen Dem, Professor.“

„Og jeg kan sige Dem, at De er en uforstammet Karl,“ svarede Professoren ude af sig selv.

„Saa smaat, Baumann, saa smaat,“ bemærkede

Felix haanligt. „Jeg gider ikke kjæbles med Dem, men næste Gang sætter jeg Dem et Plaster, forstaer De; en spansk Flue, hvad? Og jeg vil være fordomt, om De ikke skal snappe efter Veiret, naar den Tid kommer.“

At domme efter Baumanns Ydre, syntes det som om han snappede efter Veiret allerede nu. Udtrykket i hans Ansigt mindede om et vildt Dyr, som kun ved Frygten afholdes fra at kaste sig over sin Fjende og sønderrive ham.

„Boghavet er ikke daarligt,“ vedblev Felix, medens han trak sin Overfrakke paa ude paa Gangen, hvorhen Baumann havde fulgt ham. „Fuldt Mahogni og Krølhaar. Upaaklageligt Pant.“

Med disse Ord og med en støiende Latter gik han sin Vej og var saa Dieblikke efter paa Veien til Kjøbenhavn. Oplost i Forbittrelse blev Baumann staaende og saae ud paa Nathimlen, hvor de første Spor af den gryende Dag begyndte at vise sig; men da han pludseligt erindrede, hvor han var, og trøstede sig med, at ingen Uvedkommende havde været Vidne til Slutningen af dette Optrin, gjenvandt han atter Fatningen og skyndte sig tilbage til Selskabet.

Smidlertid havde Charles været ivrigt beskæftiget. Hvis nogensinde en ung Mand i Løbet af en Aften er bleven grundigt forelsket, saa var det Tilfældet med ham. Fra det Dieblik han havde seet Mikoline, havde han ikke havt Tanke for Andre, og med den ham eiendommelige Aabenhertethed havde

han betroet sig til Margrethe. Flere Gange havde han forgjæves søgt at knytte en Samtale med den unge Pige, men som en sand Argus var Angelika bestandigt ved Haanden og gjorde Fordring paa hans Opmærksomhed. At han kunde interessere sig for et saa underordnet Væsen, faldt hende ganske vist ikke ind; men allerede den Omstændighed, at hun ikke selv var Gjenstand for hans udelukkende Beundring, var tilstøttelig til at opfylde hendes jomfruelige Sind med begrundet Harm, og bragte hende til at fatte det bestemte Forsæt, at lade ham undgælde derfor, naar han efter Naturens Orden blev hendes virkelige Tilbeder. Foreløbigt traf hun sig suurmulende tilbage.

Omfrider indtraadte det lykkelige Tidspunkt. Balle nærmede sig sin Slutning, og de ivrigste Deeltagere gjorde det sædvanlige Forsøg paa at forcere Lystigheden og samle Resterne til den sidste Dands; men Iveren var hos Mange kølnet, og hist og her spredte Gæsterne sig i smaa Grupper. Nu var det en Eiendommelighed hos Charles og hans Søster, at de sjeldent gjorde mange Omstændigheder, og saaledes gik det til, at Margrethe, som ganske deelte Broderens Beundring for Nikoline, gik hen og kysede hende, som om det var den naturligste Sag af Verden. I det første Dieblik blev Nikoline høist overrasket, men Margrethe havde en egen venlig, halvt barnagtig Maade at tage Tingene paa, som var uimodstaaelig, og da Charles i det Samme som ved et reent Tilfælde sluttede sig til dem og brød ud

i en munter Latter, som de to Andre istemte, og som ganske udtrykte det Budsigte i Sagen og fjernede enhver Følelse af Forlegenhed, saa varede det ikke mange Dieblikke, inden Samtalen var igang.

Hvad de talte om? De talte om utallige Ting i Almindelighed, og om intet Bestemt i Særdeleshed; men hvor Hjerterne flyve hinanden imøde, er Bekjendtskabet snart indledet. At finde Venner, hvor man mindst venter det, er altid behageligt, men dobbelt behageligt for Nikoline, som var uvant med at blive tiltalt paa denne Maade. Hvilken Gave til at fortælle og til at være underholdende udviklede ikke Charles i denne halve Time; og hvilken uskyldig men høist brugbar Mellemmand var ikke Margrethe. Hvor heldigt, at de jo allerede paa en Maade kjendte deres nye Veninde, da Dalsgaard et Par Gange havde omtalt hende, og hvor betimeligt af Margrethe netop nu at minde dem derom. Hvilken Rødmen og Forlegenhed fra Nikolines Side over at være Gjenstand for al denne Opmærksomhed, og hvilken Imødekommen og Snakkesalighed fra de to Søstrendes Side. Det var intet Under, at Nikoline lod sig rive med og blev veltalende, og idet den glade Stemning mangefold forhøiede hendes Ynde, erobrede hun to Hjerter heelt og holdent. —

„Men hvad er dette? Har man nogensinde seet Mage?“ udbrod pludseligt en Stemme i Nærheden af dem, og fik dem alle Tre til at fare op.

„Krag er gaaet fra Forstanden. Ha, ha, ha!“

udbrød Fru Baumann med en skingrende Latter og slog i oprigtig Forbauselse Hænderne sammen.

„Hvis Nogen her har Skyld, saa er det Margrethe og mig,“ sagde Charles, som altid havde følt sig ilde berørt af denne Latter.

„De, Hr. Dalsgaard! Gud, paa ingen Maade. Det er kun denne Skabning, som glemmer sin Stilling, og blander sig imellem Gæsterne,“yttrede Fru Baumann, og kaldte Skamrødmen frem i Nikolines Ansigt. „Gaa, Krag; gaa Deres Vej; her har De Intet at bestille.“

„Nei bliv,“ udbød Charles, idet han greb hendes Haand og holdt hende tilbage. „Bliv idetmindste saalænge, at jeg kan faae Leilighed til paa min Søsters og mine egne Vegne at gjøre Dem en oprigtig Undskyldning, fordi vi have været den uskyldige Anledning til, at De er bleven udsat for Ubehageligheder, som vi skulde være de Sidste til at forvolde Dem.“

Med Taarer i Øinene skyndte Nikoline sig bort, medens Charles havde vanskeligt ved at betvinge sin Harm.

„De gjør virkelig altfor megen Stads af denne Krag,“ bemærkede Fru Baumann smilende. „Thendet nuomstunder kjender ikke længere Grændserne for, hvad der passer sig.“

„De regner da ikke Frøken Krag til det, De kalder Thendet, Fru Baumann?“ spurgte Margrethe, og viste ved sin Maade at spørge paa, at

hun efter Omstændighederne kunde blive en ret hidfig lille Frøken.

„De er et Barn, Margrethe, og De taler som et Barn,“ svarede Fru Baumann overbærende. „Seg er vis paa, at Deres Broder deler mine Anskuelser.“

„Saa det er De vis paa,“ vedblev Margrethe; „men deri tager De virkelig fejl. Seg vil blot sige Saameget, at Charles og jeg ansee Frøken Krag for den smukkeste og elskværdigste unge Pige af alle dem, som have været her i aften. Hører De, hvad jeg siger, Fru Baumann, den smukkeste og elskværdigste, og jeg vil haabe, at hun engang besøger os — og jeg kan ikke finde mig i — jeg kan ikke udholde at høre, at hun bliver tiltalt paa denne Maade.“

„De undskylder Margrethe, Fru Baumann,“ sagde Charles. „De veed, at hun undertiden bliver barnagtig“ —

„Aldeles ikke, Charles; paa ingen Maade barnagtig. Seg siger blot min Mening,“ afbrød Margrethe ham.

— og glemmer de Hensyn, som bør tages og maae tages,“ vedblev Charles med Eftertryk. „Men i ethvert Tilfælde beder jeg Dem ret meget at tilgive os, om vi, rigtignok meget mod vor Villie, have fremkaldt en lille Forstyrrelse og grebet ind i Husets Skik og Vedtægt.“

„Gud, Hr. Dalsgaard, bryd Dem ikke om det,“ svarede Fru Baumann, som trods en vaagnende Mistanke bevarede Sindets Ligevægt. „Men vi

glemme jo reent de Andre; vi maae virkelig tilbage til *Selskabet*."

Med disse Ord forte hun de to *Sødstende* bort fra det affides liggende *Bærelse*, hvor denne *Samtale* havde fundet *Sted*, og ikke længe efter toge de *Afsked* med hverandre, som om der *Intet* var forefaldet. Men under det rolige *Ydre* ulmede der en *Vulkan*, som kom til *Udbrud*, saasnart de sidste *Gjæster* havde forladt *Huset*.

"Kom herind, *Krag!*" raabte *Fru Baumann* ud i *Rjøkkenet*, efterat hun *Diebliffet* i *Forveien* havde konstitueret et *Familietribeunal*, hvis andre *Medlemmer*, som endnu ikke kjendte *Sagens Sammenhæng*, stode og saae paa hinanden. — "Beed I, hvad denne *Krag* finder paa?" spurgte *Fru Baumann*, da *Rikoline* var kommet tilstede. "Hun blander sig mellem *Gjæsterne* og sidder nok saa strunt mellem *Charles Dalsgaard* og *Margrethe*."

"Nu, min *Ven*, hvilken *Ulykke* er der da endelig deri?" spurgte *Professoren* og saae temmelig forbausset ud.

"Der er *Tider*, da jeg troer, at Du mangler *Forstanden*, *Baumann*," svarede hun skarpt.

"Men min kjæ—re *Amanda*," udbrod *Professoren*, "Du glemmer virkelig de *Hensyn*" —

"*Hensyn* mig her og *Hensyn* mig der — *Hensyn!* — *Brøvl*, *Baumann*. Du forstaaer jo ikke et Ord af det *Hele*. — Beed Du, hvorfor hun sad der?"

"Hvor skulde jeg" —

„Hvor skulde Du? Hvem forlanger, at Du skulde Noget, uden blot at høre paa mig? Hun sad der for at fange ham“ —

„Det er Usandhed,“ udbrod Nikoline forfærdet. „Det er en skammelig Usandhed.“

„Ti stille,“ bød Fru Baumann. „Der er Ingen, som bekymrer sig om, hvad De siger. Det faldt mig aldrig ind, at jeg husede en saadan Slange under mit Tag. Margrethe sagde det med rene Ord. Alt denne Skabning vover at kaste sine Garn ud for en ung Mand, hun første Gang seer! Vi kunne vente os Alt af denne Person. Det er latterligt — ha, ha, ha — og frækt. Naar vi see os om, faae vi formodentlig snart endnu værre Historier at høre.“

„Det er umuligt for mig at forsvare mig her,“ udbrod Nikoline fortvivlet, „men det er en grusom Spot, De driver med mig. Hvad har jeg gjort, at jeg saaledes bliver mishandlet? Det er en skammelig Usandhed. Jeg vilde rødme over mig selv, hvis det var saa; men det har aldrig været i mine Tanker. Min Gud, hvor jeg er ulykkelig! De mishandler mig, og De har mishandlet mig fra den første Dag, jeg kom her. Jeg har af al min Evne søgt at være Dem til Behag, men det er aldrig lykkedes mig. I alt Andet skulde jeg have fundet mig, men denne Beskyldning er en blodig Uret, og skjøndt jeg har Alle imod mig, siger jeg alligevel, at jeg ikke vil taale den. Saameget havde jeg dog Ret til at vente, at De idetmindste vilde skaane En af Deres

eget Kjøen og ikke udtale en ugrundet Beskyldning, som sætter mig blandt de Laveste. Men der maa komme, hvad der vil; her kan jeg ikke længere blive; det er umuligt."

Fru Baumann havde flere Gange villet afbryde hende; men da Lidenskabens engang var vakt, lod hun sig ikke standse, og først da hun havde talt tilende, brød hun ud i en stærk Hulken.

"Lad os ikke tage Tingen for brat," bemærkede Baumann i ophøiet No; ikke fordi han i fjerneste Maade tænkte paa at afværge en Uret, men fordi han var søvrig og vilde i Seng. „Har den lille Krag glemt sig selv, nu, for en Gangs Skyld kunne vi vel see igjennem Fingre dermed. Desuden bør man ikke oversee Præmisserne, og netop Præmisserne" —

„Præ — hvad for Noget?" udbrød Fru Baumann forbitret.

— „misserne, min Ven, Præmisserne."

„Som jeg siger, Baumann, der er Tider, da jeg troer, at Du er nærved at gaae fra" —

„Nei, nu vil jeg tale," indvendte Angelika, som hidtil forgjæves havde søgt at bemægtige sig Ordet. „Krag skal bort. See igjennem Fingre med det! Du er virkelig morsom, Fader. Som om vi kunde være tjent med at blive omtalt! Formelig omtalt! Jeg tænkte nok, at der stak Noget under, da jeg faae denne Pyntedukke komme herud i Silkefjole. Ville I taale det, saa for mig gjerne; men jeg gjør det

ikke. — Enten hun eller jeg!“ tilføiede hun melodramatisk, idet hun stillede dem dette skrækindjagende Dilemma i Udsigt.

„Deres Bøn kan De hente, naar De selv vil,“ sagde Fru Baumann, og dermed var Mikoline affstediget. Fortvivlet forlod hun Huset og ilede hjem. Hun havde allerede haft sin rigelige Andeel af Sorger og Bekymringer, men det var første Gang hun havde følt Skamrødmen i sine Kinder; og skjøndt hun vidste, at det var en uretfærdig og grusom Beskyldning, fyldte selv disse Menneffers Mistanke hendes Sind med en bitter Smerte.

Saaledes endte denne Fest. Nattens Glands var svunden, og Morgenen kastede et graat og trist Skær over Gjenstandene, da Mikoline forlod Huset. En klam Taage drev hen over det Baumannske Territorium, og Balsalen laae som et tomt og uhyggeligt Rum, hvori det søvnige Dagskær leirede sig.

Tiende Kapitel.

Det var ikke et Mundsveir af Claus Bernsteen, naar han forlangte Betænkningstid for at overveie, om han, selv mod tyve Procent af Forretningens Udbytte, skulde indlade sig paa Felix's Forslag. Han holdt i det Hele af først da at gribe handlende ind,

naar Sandsynligheden for et heldigt Udfald var overveiede, og saaledes hengif der en rum Tid efter Sønnens Besøg, inden han besluttede at foretage en Kjøbenhavnsreise. Dette var nu allerede i og for sig en Begivenhed, da han meget sjældent forlod Sognets Grændser, men blev det endmere derved, at han denne Gang oiniede Kapitaler i det Fjerne.

„Vi ville gjøre en god Forretning, Tyge,“ sagde Claus Bernsteen, der jevnlige taltalte denne sinds- svage Stakkel, omtrent som han vilde have taltalt Bæggen overfor sig. „Vi faae Mhnt, min Dreng.“

„Faaer jeg ogsaa Noget?“ spurgte Tyge.

„Om Du gjør? Ja naturligviis gjør Du det. Du faaer Mjød, Tyge,“ svarede Claus Bernsteen, medens han endevendte en gammel grøn Kavai.

„Faaer jeg ogsaa Viin?“ spurgte Tyge snisende.

„Viin?“ gjentog Claus Bernsteen, og fæstede et stikkende Blik paa ham. „Hvem giver Dig Viin, Tyge?“

„Af samme Slags som da den fremmede Mand var her,“ tilfoiede Tyge oplysende.

„Naa, af samme Slags, som da den — hør, veed Du hvad, min Dreng, det kunde let skee, at Du fik Smæk. Har jeg ikke forbudt Dig at tale om den fremmede Mand? — Smæk af den brune Tjornekæp, Tyge,“ bemærkede han i en til- syneladende venlig og opmuntrende Tone, som dog fik Drengen til at flygte hen i den fjerneste Krog.

„Du og jeg, Thyge, faae os faa alligevel en Svingom en af Dagene, men i Betragtning af, at jeg har Forretninger, troer jeg næsten, at jeg venter, til jeg kommer hjem igjen. Men gaa nu ud, Thyge, og siig til Rudffen, at jeg er færdig.“

Staffelen sneg sig langs med Væggen for at være i den størst mulige Afstand fra sin Herre, og da han naaede Døren, foer han ud, som om Fjenden var i Hælene paa ham.

„Hvad er nu bedst?“ yttrede Claus Bernsteen i en underholdende Enetale, medens han gjorde de sidste Forberedelser til Reisen. „Den Ene siger Sult, den Anden Prygl. Prygl er et godt Middel; det opliver og renser Hjernefisten, og virker strax; men Solkuren er min egen Opsindelse, og den virker, naar alt Andet flaaer feil — gid jeg kunde tage Patent paa den — Solkuren! — Brøvler den fordømte Hvalp endnu engang, maae vi anvende den. — Naa, vil Du ud med Dig!“ De sidste Ord henvendtes til et gjenstridigt Orme paa Kavaien, som i Tidens Løb var skrumpet endeel ind; men omsider fik han Bugt med det og stod nu færdig til Reisen som den pudsigste gamle Slyngel, Noget vilde see. Kavaien havde en halv Snees Slag, det ene mindre end det andet, og formaaede ikke længere at slutte sammen om ham, og den Hat, han i Dagens Anledning havde taget frem, faae ud, som den altid havde været børstet mod Haarene. Det var derfor i sin Dr-

den, naar selv Rudskfen, som ellers ikke var af en kræsen Natur, betragtede ham med et svedent Griin, da han satte sig op i Bognen.

Omtrent ved Middagstid naaede han Kjøbenhavn, og kjørte strax til Sønnens Bopæl.

„Hvad vil De?“ spurgte Cecilie, som aabnede Døren for ham.

I det første Dieblik svarede han ikke, men følte sig saa tiltalt af hendes ydre Personlighed, at han blev staaende med Hovedet paa Siden og frembragte en Lyd omtrent som den, hvormed Rudskfen sætter Hestene i Bevægelse.

„Jeg troer, at han er gaaet fra Forstanden!“ udbrød Pigen med en hoi Latter. „Hvad vil han?“

„Jeg vil ind, min Putte.“

„Ind? Vi give ikke Noget ved Dørene,“ svarede hun, og vilde lukke for ham, men med en raff Bevægelse skød han Døren op, og traadte indenfor.

„Saa det vover De? — De gamle Fugleskræmsel. Men jeg skal vise Dem noget Andet. Vent blot et Dieblik til Herren faaer det at vide, saa skal De snart komme paa Hovedet ned ad Trapperne“ — begyndte Cecilie med stor Tungesærdighed.

„Jeg vover mere end det, min Snut,“ svarede Claus Bernsteen, og tog hende om Livet. Det eneste mulige Svar herpaa var naturligtviis at hvine, og derfor hvinede hun, og det saa gjennemtrængende, at Felix næsten øieblikkelig kom tilstede; men istedetfor

at iværksætte Cecilies Trusel, blev han staaende og istemte en lydelig Ratter.

„Kunde jeg ikke begribe det,“ udbrød han. „Saa Du kan ikke engang vente, til Du er kommet indenfor?“

„Vente Felice?“ svarede Faderen, som imidlertid havde sluppet sit Blyt. „Hvad skulde jeg vente paa? Jeg seer en af Landets Døtre, og hun behager mig; saa tager jeg hende.“

„Staa ikke der og glo!“ bemærkede Felix til Cecilie, som med udeelt Forbauselse betragtede den Fremmede. „Gaa ind og see efter, om Frokosten er færdig.“

Med denne Befaling sendte han hende afsted, og maatte derefter anvende hele sin Kraft paa at slide Kavaien af sin Fader, som mere oprømt end nogensinde tog Leiligheden i Diesh, og vederkvægede sig ved en splendid Frokost. Det Uvante i at være Gjenstand for en saa udsøgt Opmærksomhed fra Sønnens Side satte ham i den behageligste Stemning, der hyderligere krydredes ved Tanken om, at hvad der er sparet, er fortjent, og gav ham Lyst til at fornøje de Skermhydsler, hvormed han havde begyndt ved sin Indtrædelse.

„Du følger min Fader hen til din Moder, Cecilie,“ sagde Felix, da Maaltidet var endt.

„Til min Moder?“

„Forstaaer Du ikke Dans? Ja, til Din Moder. Og nu ingen Snak længere. Skynd Dig at blive færdig,“ bød Felix.

„Følge med ham henad Gaden?“ svarede Cecilie.
 „Vi vilde jo faae Gadedrengene efter os. Nei, det
 gjør jeg ikke!“

„Det gjør jeg ikke? Plager Fanden Tøsen?“
 raabte Felix, og nærmede sig til hende paa en ildevar-
 slende Maade.

„Nei, jeg gjør det ikke,“ svarede hun trodsigt.
 „De kan sige, hvad De vil, men det gjør jeg ikke.“

Han tog hende ublidt ved Skulderen og førte
 hende hen til Vinduet, hvor han blev staaende og
 talte med dæmpet Stemme. Det syntes som om hun
 vedblev at trodse ham, om end paa en vis frygtsom
 Maade, men efterhaanden betvang han hendes stri-
 dige Sind, og da han havde skruet hende ned til den
 Lydighed, han fordrede, førte han hende suurmulende
 tilbage og stillede hende til Faderens Disposition.

Cecilies Moder boede i Gothersgaden i den samme
 Baggaard og i det samme Kvistværrelse, som blev
 omtalt i det første Kapitel; men skjøndt denne Bopæl
 frembød alt Andet end Tillokkelser, var Claus Bern-
 steen saa betaget af Frokostens Virkninger, som dog
 paa ingen Maade svækkede hans naturlige Underfun-
 dighed, at han oversaae de tilstedebarende Mangler
 og betragtede den i det fordeelagtigste Lys.

„Jeg fik sand for Dyden Lyst til at hilse paa
 Dem, Madam Schufart, da jeg saae Deres smukke
 Datter hos min Søn,“ httrede Claus Bernsteen,
 saasnart den første Hilsen var udvevlet, og han havde
 fagt hvem han var.

„Go'e Menneſte, det var kjønt af Dem,“ ſvarede Madam Schufart indſmigrende, medens hun forgjæves ſøgte Dplysning i Cecilies Anſigt, der kun røbede Tværhed og Utilgængelighed.

„Var det ikke det?“ bemærkede han og ſatte ſig. „Som ſagt, jeg traf Deres ſmukke Datter idag, og ſaa ſagde jeg til mig ſelv: Du maa ſee den Moder, der har frembragt ſaadan en Datter, og deſuden maa jeg ſige Dem, at Alt, hvad der angaaer Felice, og ſaa har Interesſe for mig.“

„Hun hedder ikke Felice, go'e Menneſte, men Sille. Cecilie er hun døbt, efter min Wands Moſter, men Sille kalder jeg hende,“ ſvarede Madam Schufart, ſom helſt holdt ſig til det mere Almindelige, inden hun endnu vidſte, hvem hun havde for ſig.

„Ja enten hun ſaa hedder Sille eller Wille, kjøn er hun, og et Kys ſkal hun ha'e,“ ſagde Claus Bernſteen, idet han fulgte ſin ømme Naturs Indſtydſer og lagde Armen om den unge Pige.

„Væk med Dem, gamle Kar, eller jeg kradsfer Dem,“ udbrod Cecilie og ſtødte ham med Afſky fra ſig.

„Bare rolig, min Putte; Neſten komme vi nok ud af,“ yttrede han muntert, da han i Moderens Minespil ſaae en ſtiltiende Indrømmelſe. „Men hvorfor ſidde vi her med tørre Munde? Spring ned, elſkverdige Sille, og hent os en Flaſke Portviin; men gammel og kraftig, min Ven. Siig til Viinhandlaren, at den er til en Kjender, ſom efter denne

Prøve vil bestemme, om han skal tage et Drehooved eller nøies med et Dufin Flasker."

Cecilie modtog Bengene og fjernede sig tvært.

"Hvor gammel maatte det Pigebarn vel være?" spurgte Claus Bernsteen, da hun var gaaet.

"Tofen? Naar vi naae Pintse, fylder hun de Mitten. Hun var fire, da jeg kom her, og nu har jeg boet her i samfulde femten Aar. — Na Herregud!"

"Ja, ja, ja. Vil man bare tænke. Saa De har boet her i samfulde femten Aar, femti Somre, hvad? En lang Tid, Madam Schufart. Saa De har altsaa boet her i samfulde femten Aar?"

"Ja, det er en Gudsens Sandhed."

"Og Tiden har bragt Dem Roser, Madam?"

"Jeg forstaaer ikke, hvad De mener, go'e Menneske."

"Hør, veed De hvad, det kan s'gu ogsaa være det Samme," yttrede han frimodigt og forbausede Konen, som trods sin Snedighed ikke kunde blive klog paa, hvilken Person hun egentlig havde for sig. --

"Samfulde femten Aar. Forunderligt at tænke paa, hvem der nu har siddet her for Dem! De ere formodentlig døde og borte, om man ellers kjendte dem."

"Ja vist ere de døde og borte; for jeg kjendte dem jo."

"De kjendte dem? Hvilket mærkeligt Træf! De kjendte dem?"

„Det skulde jeg troe. Det var jo Madam Brasen, min bedste Veninde,“ svarede Konen meddeelsomt.

„Na nei vel, Madam Brasen. Hvor besynderligt! At jeg skulde komme her idag og tale om Madam Brasen. Sine — Kathrine — hvad var det nu hun hed?“

„Johanne,“ supplerede Konen. „De kjendte hende da vel aldrig?“

„Johanne, ganske rigtigt, Johanne Brasen. Det er det mærkeligste Træf i mit Liv. Skulde jeg ikke kjende Johanne Brasen? — Hun var ikke synderlig høj —

„Seg vilde kalde det Middelhøide,“ meente Konen.

„Dg deri gjør De Ret,“ paastod Claus Bernsteen. „Middelhøide; det er netop min Mening. — Af det man saadan kalder Mellemforten. — Ikke større end de Fleste, men heller ikke mindre. Dg Haaret, lad mig see, skal jeg kalde det mørkt?“

„Seg vilde nu kalde det, at hun slet ikke havde noget,“ indvendte Konen.

„Hvad behager?“ udbød han og foer op fra Stolen. „Havde hun ingen Haar?“

„Nei seer De, det havde hun ikke. Seg vil nødig tale ondt om hende i hendes Grav; men hun havde ikke saameget som bag paa min Haand. Dg derfor var det, at hun altid bandt det sorte Tørklæde over Panden.“

„Dh! Derfor var det!“ udbød han; „nu staaer

hun levende for mig. Det er hende — men der kommer Binen, og nu et Glas Madam — Deres Velgaaende — hvad døde hun da af, den gode Kone?"

„Det skal jeg ikke faa noie kunne sige,“ svarede Madam Schufart med et listigt Griin; „men det veed jeg med Bestemthed, at Veiret gif fra hende.“

„Det maa det jo uidentviol have gjort; men hvorledes smager Binen Dem, Madam?"

„Den er deilig, go'e Menneffe; den varmer en syndig Sjæl, gjør den.“

„Og alligevel er den for Intet at regne mod den Mjød, jeg selv tilbereder. Naar jeg kommer hjem, skal jeg sende Dem nogle Flasker fra min egen Bihave. Grundlaget samlet af de flittige Dyr og tilberedt af Undertegnede.“

Seg sluttet har med Bien Pagt,
De Danstes Bei til Roes og Magt

udbrød han muntert; „men forresten kom jeg bort fra det Andet. Siig mig engang, hvor blev Børnene af?"

„Børnene? Hvilke Børn?"

„Jh, de Børn hun havde i Pleie.“

„Na, De taler igjen om Johanne. Ja, hvor skal jeg vide det? Først tog en kjær Frue dem paa tredie Sal, forstaaer De; men hvor de saa kom hen, det maa Herren vide.“

„Saa De veed ikke, hvor disse Børn blev af? — Deres Velgaaende, Madam — der var ingen

Papirer efter Johanne, saadan hvad man kalder en „Redelighed“, hvad?“ spurgte Claus Bernsteen, og rykkede fortroligt nærmere hen mod Konen.

„Jeg forstaaer ikke, hvad De mener,“ svarede hun og kastede et sky Blik til Siden, som ikke undgik ham. „Her var de tomme Vægge, men Papiir faae jeg ikke noget til. — Hvorfor spørger De ellers faa flittigt til disse Børn?“

„Det er en Sag ude fra Sognet, en Fattigsag — Deres Velgaaende, Madam — maaskee kunde De mod en lille Godtgjørelse saadan tænke Dem en Smule om og søge,“ bemærkede Claus Bernsteen, medens han lod Pegefingeren vandre rundt paa sin Pande, „og søge, seer De, omkring i Krogene, til De skaffede mig et Par smaa Dplysninger.“

„Jeg troer ikke, at det vilde hjælpe Noget,“ svarede Konen tøvende, medens hun anstrengte sig for at bekæmpe Virkningerne af Vinen og fulgte hans Ord med graadig Opmærksomhed.

„Dg jeg er vis paa, at det vilde hjælpe,“ indvendte han. „Jeg kan see paa Dem, at det vilde hjælpe. Dg derfor op med Brillerne, Madam.“

„Hvad for Noget?“ udbød hun pludseligt i en forandret Tone. „Kommer han ind til stikkelige Folk og truer? Gaa han, hvor han kom fra, og lad mig være i Ro.“

„Bedste Madam,“ indvendte Claus Bernsteen overtalende, „det var ikke saaledes meent. De

misforstaaer mig. Skulde jeg true? Jeg, som sidder ved Foden af Gæstfrihedens Alter" —

„Her er ingen Altre, og for mig kan han sidde, hvor han lystre,“ svarede hun ophidsset.

„Dersom Du ikke vil sige ham Noget, Moder, saa lad os faae en Ende paa det, for nu er jeg kjed af at staae her og vente,“ sagde Cecilie misfornøiet.

„Gaa Du; der er Ingen, som har havt Bud efter Dig,“ svarede Moderen forbittret; „og De med. Jeg vil ikke have Dem her; man har vel Lov til at være i Fred i sin egen Stue?“ vedblev hun støiende, og uden at indlade sig paa at stemme hende blidere, forsoiede han sig bort, ingenlunde utilfreds med Resultatet af dette første Forsøg. Han holdt sig nu overbevist om, hvad han efter sine forudgaaende Undersøgelser kun havde formodet, at denne Kone kjendte idetmindste Noget af det, hvorom han onskede Oplysning, og han tvivlede ikke om, at gjentagne Behandlinger vilde føre ham til Maalet. Denne sin Mening udtalte han endnu, da han om Aftenen skiltes fra Felix, som opholdt ham langt over den beregnede Tid, og tilsidst kjørte et Stykke Vej med ham udenfor Byen, inden de skiltes.

„Min Mening er, Felice, at Fisken har bidt paa,“ forfikkrede han endnu ved Afskeden, „og om den nu ogsaa faaer Lov til at løbe lidt omkring med Krogen, har jo Intet at sige, naar jeg kun holder Medestangen i Haanden. Og jeg holder den,

Felice. Jeg kjører nu hjem med den, og naar jeg finder Tiden bekvem, haler jeg iland."

"Jeg holder ikke af alt det Brøvl om en simpel Ting. Hvortil alle disse Bidtøftigheder? Gjør det hellere strax," indvendte Felix utaalmodigt.

"Strax? Nei, min Søn; jeg veed nok, hvad jeg gjør," yttrede Claus Bernsteen tillidsfuldt. "Man lader ikke thye Procent slippe sig ud af Hænderne."

"Thye Procent? Hvem siger thye? Jeg siger ti. Ti er god Betaling," meente Felix.

"Thye er endnu bedre," paastod Faderen. "Thye er Afforden, og thye bliver det, om ellers jeg skal have noget med Sagen at gjøre."

"Fanden ivold, saa thye da," udbrod Felix ærgerlig og sfiltes fra ham. Det var allerede seent paa Aftenen, da Felix vendte tilbage til Byen, saa at han, da han var uvant med at bevæge sig udenfor de oplyste Gader, maatte tilbagelægge en besværlig Vandring i Mørket, idet han snart kom i Berøring med Grøfter, snart befandt sig inde paa ploiede Marker. Slige Smaauheld kunne stundom pirre En mere end tilbørligt er, og Felix kom efterhaanden i en ophidset Sindsstemning, som gav sig Udtryk i lydelige Forbandelser, medens han famlede sig frem Skridt for Skridt. Den halve Miil, han paa denne Maade tilbagelagde, trættede ham, saa at hans Forbittrelse efterhaanden gik over til en Nervøsitet, der ikke var ulig Angst. Flere Gange stod han pludseligt ved Randen af Vand, hvis Oberflade selv i dette Mørke

skinnede med et blegt uhyggeligt Skær, og fik ham til at overveie, om han ikke gjorde klogeft i at forholde sig rolig, indtil Morgenens brød frem; men heller ikke hertil havde han Taalmodighed, og da han langt borte fik Die paa et Lys, besluttede han at sætte Kursen i denne Retning for at blive orienteret og endelig komme ud paa banede Veie. Omfider naaede han Huset og bankede paa, men i samme Dieblit sluffedes Lysen, og Alt var stille. Med en Ed vendte han sig om for at gaae videre, men standsede ligesaa pludseligt og gav sig som en Rasende til at dundre paa Døren, indtil den omsider aabnedes og en Mand stak en tændt Lygte hen i Ansigtet paa ham. Skjøndt nu Sigt under alle Omstændigheder maatte overraske, var dette Møde for Felix dobbelt uventet.

„Oxford!“ udbrod han, og vakkede nogle Skridt tilbage.

„Kom kun indenfor,“ sagde Oxford og aabnede Døren for ham.

„De er altid der, hvor man mindst venter Dem. Dersom De ikke er i Familie med den sfinbarlige“ — mumlede han. — „Jeg er gaaet vild iasten,“ yttrede han hoit, men i en usikker Tone, „og onsker blot at spørge om Bei. Da det er temmelig seent, foretrækker jeg at gaae videre.“

„Men jeg foretrækker, at De kommer indenfor,“ indvendte Oxford roligt og gif ind i Huset, som om han forud var sikker paa, at Felix fulgte efter. Oxford var en middelfør, kraftigt bygget Mand. Han

var iført Frakke og Beenklæder af blaat Klæde, der var staaet efter det eiendommelige Snit, som er yndet blandt Sømand. Iøvrigt var han ikke uden Ziirlighed i sit Ydre, men man fik ikke synderlig Veilighed til at dvæle derved, fordi hans Ansigt tiltrak sig Ens hele Opmærksomhed. Hans mørke Haar var kort afklippet og laae næsten som en Farve paa Hovedet. Ansigtstrækkene vare magre, skarpe og indfaldne og vilde under den brune, læderagtige Hud have mindet om en Mumie, hvis ikke Dinens Glans og eiendommelige Udtryk igjen havde fjernet en saadan Forestilling. Naar han talte, hvilket han gjorde paa en rolig, lidenskabsløs Maade, saae han frem for sig, som om han ikke lagde synderlig Mærke til den han talte med, og dog havde denne en Fornemelse, som om han saae igjennem ham og kjendte hans hemmeligste Tanker. Saaledes var det idetmindste Tilfældet med Felix, der ellers ikke pleiede at lade sig overrumple. Havde han kunnet forudsee dette Møde, vilde han hundrede Gange have foretrukket at vandre omkring hele Natten; men nu var han der engang, og blev, efter at være traadt ind i Stuen, staaende og betragtede den Fremmede paa en urolig og febrilsk Maade.

„Det var et besynderligt Træk,“ sagde Oxford, som talte med en udenlandsk Accent, og langsomt, næsten som om han søgte efter Ordene.

„Jeg er gaaet vild, og ønsker blot“ — begyndte Felix, som følte en Rindring ved at høre sig selv tale.

„Jeg kom hertil igaar Aftes,“ vedblev Dyford, uden at ændse ham, „og vilde have søgt Dem imorgen. — Skibet ligger i Hamborg og venter.“

„Hvad ønsker De?“ spurgte Felix.

„Hvad jeg ønsker? Det veed De jo nok. — Siig mig, hvad De har at sige, uden alle Omsvøb,“ yttrede den Anden med svage Antydninger af et Smil, som Felix ikke fandt tiltalende.

„Og hvis jeg nu ikke havde Lyft dertil?“ spurgte han, med en forbigaaende Lyft til at gjøre Oprør.

Den Fremmede svarede ikke, men stod ubevægelig og smilede, medens han tilsyneladende vedblev at see forbi ham.

„Han er fremdeles hos mig, hvis det er det, De ønsker at vide,“ yttrede Felix, da Tausheden begyndte at blive ham trykkende. „Han hjælper mig med Forretningerne.“

„Gaaer han fremad?“

„Han spiller, hvis De kalder det at gaae fremad.“

„Taber han?“

„Han vinder og taber, ligesom det kan træffe sig.“

„Tal tydeligt Bernsteen. Gaaer han fremad eller tilbage?“

„Han har længe sskrantet; jeg troer, at denne Nattevaagen ikke er god for hans Helbred; men jeg har sagt Dem, at med dette vil jeg ikke have Noget at gjøre. Alkforden staaer jeg ved. Saalænge De betaler, kan han blive hos mig. Resten maa være Deres egen Sag.“

„Har han længe sfrantet?“ vedblev Oxford.
 „Gid hans Krop maa raadne i Jorden inden Aaret er omme. — Trænger De til Penge?“ —
 Uden at oppebie hans Svar gav Oxford ham en Sum, og blev derpaa en Tid staaende i sine egne Betragtninger. — „Sørg for, at denne Nattevaagen bliver ved; jeg troer, at den Maade ikke er uheldig“ —

„Ja, jeg fralægger mig enhver Andeel deri,“ afbrød Felix ham. „Vil Krag vaage, saa for mig gjerne; vil han ikke, saa nøder jeg ham ikke dertil.“

„So De gjør, Bernsteen. Jeg raader Dem, for Deres egen Skyld, til at gjøre det.“

„De kan gjøre, hvad De vil; jeg gjør, hvad jeg vil,“ svarede Felix trodsigt.

„Nei De gjør ikke, Bernsteen; deri tager De feil. Veed De, at De er i min Magt?“ spurgte Oxford, medens han sindigt pudfede Lyset.

„Na, hvad det angaaer“ — begyndte Felix høirøstet.

„For hvis De har glemt det, saa er det paa Tide, at jeg opfrister Deres Hukommelse. — Jeg indlader mig aldrig med Nogen, førend jeg har ham i min Magt; og naar han ikke lystrer, veed De hvad jeg saa gjør? Saa sætter jeg Foden paa Nakken af ham og knuser ham.“

„Hvis De kan; men der er en Modpart maa De huske.“

„Saaledes er min Fremgangsmaade, Bernsteen, og den har jeg bestandigt anvendt med Held. — Maaskee

gives der andre Maader, men denne behager nu mig bedst. — Jeg har levet længe i et Land, hvor Folk anvende den paa hverandre. Man har forsøgt den paa mig, og jeg anvender den igjen paa Andre. — Da det rimeligviis varer Noget, inden vi sees igjen, saa glem ikke mine Ord iaften; de staae ved Magt, som om jeg selv var tilstede. — Naar jeg først har lagt en Plan, saa fører jeg den igjennem, og hvad der kommer iveien, det ødelægger jeg ved ethvert Middel, som staaer til min Raadighed.“

„Gjør, hvad De vil; men lad os faae en Ende paa det,“ indvendte Felix tvært.

„Jeg skal ikke bruge mange Ord, Bernsteen. Jeg siger det ligesaameget for Deres Skyld, som for min egen. De er et Hjul i Maskineriet og bliver ved at være det. Vogt Dem vel for, at dette Hjul ikke kommer ud af sit Veie; det vilde i samme Dieblik blive malet til Støv. — Min Plan er hverken fra igaar eller idag; den er mange Aar gammel, og er nu ifærd med at modnes. — Ødelæg ikke mit Bærk, Bernsteen. Provede De derpaa, og lyffedes det Dem, vilde jeg kun tænke paa at drage Dem med i Faldet. — Det vilde jeg; stol paa det, hvad De saa ellers gjør.“

Disse Ord sagde Orford langsomt og paa en betænkfuld Maade, idet han undertiden standsede, som om han ledte efter det Udtryk, der bedst svarede til hans Tanker. — „De er saa uheldig at være vildfarende,“ tog han noget efter tilorde; „lad mig vise

Dem, hvor De er." Med disse Ord aabnede han Døren, fulgte Felix et Stykke henad Veien og vendte derpaa langsomt tilbage. I de første Dieblikke blev Felix staaende, hvor den Anden havde forladt ham. Han vidste, hvor sandt denne Mand havde talt, og følte sig deelt mellem Frygt og Had. Han kunde have myrdet ham, hvis han havde havt Mod dertil; men denne Gang indskrænkede han sig til at true med sin knyttede Næve ad Huset og gav sig Luft i en afmægtig Vatter, inden han vendte tilbage til Byen.

Elleve Kapitel.

Det var en streng og besværlig Tid for Bolvig, da Nikoline havde forladt Baumanns. Under deres daglige Spadseretour var der opstaaet et Venstabsforhold af en egen Art mellem dem, og som Forholdene nu engang vare, gjorde han det til en Pligt for sig at tage Styret i sin Haand og være sin unge Veninde behjælpelig. Men Bolvig havde sin egen Maade at tage Sagen paa. Han forstod ikke at anvende saadanne Trøstegrunde, som i Regelen benyttes, og som bestaae i at vende og dreie den Tanke, at det nok bliver bedre til Mortensdag; han vilde være bleven staaende midt i det, hvis han havde

forsøgt sig i denne Retning. Som skarp Logiker tog han Banffeligheden paa en Naalespids, og betragtede den i Lyset af enhver Slutningsfigur, medens han talte med Nikoline, som om hun havde været en erfaren Bevnaaldrende. Maaskee var netop dette Grunden til, at hun betroede ham den stændige Bestyldning, der var bleven reist mod hende.

„Dette Sidste er lumpent, Nikoline. Det Andet kan være hvad det vil; men dette Sidste er lumpent. Vi maae undgaae Alt, som kunde give Rygtesmæde selv det svageste Holdepunkt,“ bemærkede han, og dermed var denne Sag afgjort. Den havde imidlertid sine Følger; thi Charles Dalsgaard, som pludseligt havde faaet en under almindelige Omstændigheder paafaldende Interesse for Hr. Bolvigs Befindende, indfandt sig flere Gange for at hilse paa ham, men følte sig langt fra tilfredsstillet ved disse Besøg. Skjøndt det naturligtviis maatte glæde ham, at Hr. Bolvig, paa en Smule Gigt nær, befandt sig ret vel, saae han sig ude af Stand til ved noget som helst Slags Hentydning at faae Nikoline i Tale; og da han tilsidst gav efter for sin Utaalmodighed og ligefrem udtalte Dusket herom, viste Bolvig sig saa steil og utilgængelig og i enhver Henseende stridig og umedgjørlig, at Charles forlod ham i en ophidset Stemning og fandt, at blandt alle ubehagelige Mænd var han særliq ubehagelig.

Det gif Christian nær til Hjerte, da Nikoline sagde ham, hvorledes det forholdt sig; og i nogle

Dage blev han usædvanlig taus og alvorlig. Under tiden forekom det hende, som om han selv bar paa Bekymringer, men de Forsøg, hun endnu gjorde paa at dele dem med ham, havde det sædvanlige Udfald; enten ophidsede de ham, eller han slog det hen i Spøg.

Smidlertid gif Dagene, og endnu vare de ikke komne videre. De Omveie Bolvig slog ind paa, for at kunne yde Nikoline den Hjælp, som krævedes til det Allernødvendigste, og dertil give det Udseende af at være noget Andet, end hvad det i Virkeligheden var, gjorde hans Skarpsindighed al Ære; men ogsaa Opfindelseevnen har sine Grændser, og Bolvig mærkede selv, at han besandt sig i Nærheden af dem. Naar han om Eftermiddagen kom hjem fra sine Forretninger, var det noget heelt Uvant for ham at faae kvindeligt Besøg. Som ved en stiltiende Overenskomst havde Nikoline paataget sig at holde hans Bærelser i Orden, og bragte derved en blidnende Indflydelse med sig, som ikke undgik hans Opmærksomhed; og kunde Noget bidrage til at gjøre hans Tænkemaade renere og ridderligere end den i sig selv var, maatte det have været hendes stilsfærdige og beskedne Væsen og hendes naturlige Ynde, som øvede deres Magt ogsaa over ham. Naar han om Eftermiddagen havde sat sig ved sit Skrivebord, kom hun ind med sit Sytøi, og satte sig en Times Tid ved Binduet. Hun kunde vanskeligt have vtiist ham nogen Opmærksomhed, som havde smigret ham

mere, medens han til samme Tid følte sine Forpligtelser voxe. De talte ikke Meget sammen ved disse Veiligheder, men af og til vakktes hendes Opmærksomhed af et „Sm“, og hun saae da Bolvig betragte hende med et tankefuldt Blik, medens han med sin magre Haand kjørte rundt paa de blanke Dele af Hovedet. Nu hændte det en Dag, at han ved en af disse Veiligheder viste sig saa urolig og bearbejdede sit Hoved saa vedholdende, at hun tilsidst spurgte ham, om han ønskede at sige hende Noget.

„Retop. De har en god Forstand, Nikoline. Jeg ønsker just at sige Dem Noget; men jeg har været i megen Tvivl, om jeg skulde gjøre det.“

„Er det da noget Ubehageligt?“

„Det er ganske som man tager det. — Kunde De finde Dem i at saae Beskjæftigelse hos det særeste Fruentimmer i Verden?“

„Jeg troer næsten, at jeg kunde finde mig i Alt, naar jeg blot kom ud over denne Uvished,“ svarede hun.

„Siig ikke det. Man bør ikke vælge overdrevne Udtryk,“ indvendte Bolvig. „De veed ikke, hvad De gaaer ind til; men jeg veed det. Jeg kjender dette Fruentimmer, og hvad Stridighed angaaer, saa har hun ikke sin Lige. Der er ikke saamegen sund Fornuft i hende, som i en almindelig Fuglehjerne, og alligevel holder hun sig for klogere end de Fleste. Vi sees kun sjeldent, men hvis er Skylden? Min er den ikke.“

„Men om hvem taler De, Hr. Bolvig?“

„Jeg taler om min Søster, Laurence. Jeg har været hos hende idag, og tænker paa at gjøre Dem bekendt med hende.“

„Jeg vidste ikke, at De havde en Søster.“

„Jeg veed det neppe selv, saa sjældent sees vi; men jo længere jeg tænker derover, desto mere frygter jeg for, at det ikke vil gaae. Lad mig sige Dem, hvorledes hun er, saa kan De selv bestemme Dem. I sine unge Dage var hun Lærerinde i Byens Skoler, og jeg tør sige, at hun var dygtig i sit Fag; men det er et brudt Liv, Nikoline, og derfor var Intet rimeligere, end at jeg havde lettet hende Byrden lidt. Hun var allerede dengang et emanciperet Fruentimmer og skød min Hjælp fra sig. Senere arvede hun efter en Belgjørerinde en Kapital, som satte hende istand til at leve sorgfrit, og fra den Tid skiltes vore Veie. Hun vilde dele med mig, men jeg fandt ingen Grund til at lade mig hjælpe, naar jeg kunde sørge for mig selv. Kan man tænke sig noget mere Forrykt end at modtage Hjælp, naar man ikke behøver den? Jeg spørger, om al sund Sands ikke maa føle sig oprørt over en saadan Paa-stand? Men troer De, at jeg kunde gjøre Mennesket dette begribeligt? Og da vi derefter kun tilbragte Tiden med Disputer, saaes vi i den følgende Tid kun sjældent. — Nu troer jeg at finde hende i No paa hendes gamle Dage, og saa træffer jeg hende idag ifærd med at undervise fire Unger i Lysthuset i

hendes Have. Hun boer paa Nørrebro. Og har De nu lyst at følge med, saa kunne vi tale med hende; men De maae ikke vente Dem nogen behagelig Stilling. Jeg har nu gjort Mit, for ikke at bedrage Dem ved falske Forhaabninger. De maatte idetmindste have fem Mands Forstand, for at bringe dette Fruentimmer til Taushed — og endda vilde De komme tilkort.“

„Men er De da sikker paa, at Deres Søster har nogen Besskjæftigelse for mig?“

„Sikker? — Med hende er man aldrig sikker. Hun nævneede idag idetmindste ti Besskjæftigelser, skjøndt jeg kun ønskede een. Men en bestemt — det var ikke til at tænke paa. Een Fugl i Haanden er bedre end ti paa Taget, sagde jeg hende; men hun svarede kun: „Hvisvas, lad mig først see Pigebarnet,“ og da jeg ikke længere gad høre paa hendes Snak, saa gik jeg min Vej. Døm nu selv, og siig mig Deres Mening; De er forstandig nok dertil.“

„Jeg vilde være Dem meget taknemmelig, hvis jeg idetmindste maatte forsøge, om Deres Søster kunde bruge mig.“

„Godt. Saa gaae vi,“ sagde Bolvig; „men glem ikke, at jeg i Forveien har sagt Dem, hvorledes hun er.“

Med disse Ord gjorde han sig færdig til Touren, og en halv Time senere stode de i Frøken Bolvigs Have paa Nørrebro. Hvis Broderen havde

været en halv Snees Aar yngre, og havde faaet Kjole paa og et hvidt Tørklæde over Hovedet, kunde han ikke have lignet sig selv mere, end Søsteren gjorde det. Hun var hoi, skarp og kantet ligesom han, havde det samme inkvirerende Blik og syntes oplagt til at gaae løs paa Banfselighederne.

„Her bringer jeg Dig den unge Pige, Laurenze“ — begyndte Bolvig med en lidt nervøs Betoning.

„Jeg seer det, Harald; jeg seer det. Jeg hader al overflødig Forklaring, som Du veed.“

„Da pleier jeg ellers ikke at bruge overflødige Forklaringer,“ bemærkede Broderen skarpt.

„Det ville vi ikke strides om, men“ — her afbrød hun sig selv, løste hurtigt Tørklædet af Hovedet, og idet hun benyttede det som Bidst, gav hun en lille Hund, som ivrigt gravede i et Blomsterbed, et velanbragt Klaps, saa at den hylende krøb foran hende, hvorpaa hun tog den op og stak den ind under sit Shawl ved Brystet — „vi taale ingen gravende Hunde her; naar smaa Hunde grave, faae de Knubs; men jeg vilde sagt,“ vedblev hun, henvendende sig til Mikoline, „at dersom De er paalidelig, hvilket min Broder siger, at De er, saa vil her være god Anvendelse for Dem. Jeg forlanger Paalidelighed og Nøiagtighed; dog Alt med Maade. Der gives Folk, hos hvem disse Egenstaber udvikles til Bedanteri“ —

Bisse Trækninger i Bolvigs Ansigt forraadte, at han var beredt til Kamp.

— „men saavidt gaaer jeg ikke. Har De Lyft til at forsøge Dem hos mig, saa kom hver Dag herud. Tiden kunne vi nærmere aftale. — Jeg sætter Priis paa, at min Broder drikker et Glas Viin, naar han en sjelden Gang besøger mig; men han lader sig sagtens ikke bevæge til at træde ind i Havestuen.“ De sidste Ord udtalte hun, som om hun henvendte sig til Luften, medens Broderen med en vis glubst Tilfredsstillelse modtog Udfordringen, og satte sig i Bevægelse hen mod Havestuen.

Hvad Mikoline hidtil havde seet af denne Bopæl, vidnede om streng Orden og om en egen ubeskrivelig Torhed. Det Samme gjentog sig, da hun fra Havestuen blev ført ind i den øvrige Leilighed. Borde, Stole, Sofaer og Gardiner, kort sagt Alt var reent og korrekt, men der fandtes Intet af den Eienommelighed eller Poesi, som kan være udbredt over Sigt og veilede til Forstaaelsen af Personligheder.

„Seg vil nu sige Dem een Ting, min kjære Mikoline,“ bemærkede Froken Bolvig, da de vare komne tilbage til Havestuen — „for jeg veed, at De hedder Mikoline, og jeg nævner helst en ung Pige ved hendes Fornavn — jeg vil nu sige Dem een Ting, og det er, at et Fruentimmer maa lære at staae paa sine egne Been. Hvis vi derfor skulle blive tilfredse med hinanden, maae Deres Bestræbelser først og sidst gaae i denne Retning. Vi kjende ikke her i

Huset til Besvimelser eller fine Fornemmelser og alt dette Kram, men holde streng Justits; og kommer Thyren, saa tage vi ham ved Hornene."

"Jeg skal efter bedste Evne stræbe at være Dem til Behag, naar jeg blot faaer Tid til at gjøre mig bekendt med, hvorledes De ønsker det," svarede Nikoline.

"Spiis, Barn, spiis," sagde Frøken Bolvig og pegede paa en Tallerken med Kager, som hun havde ladet bringe. "Drik lidt Viin; det vil De have godt af — min Broder drikker ikke, seer jeg; men jeg nøder Ingen — og hvis De saa til en Begyndelse kunde komme imorgen Formiddag Klokken ni, ville vi til den Tid træffe nærmere Aftale."

Det var med en vis Uengstelighed, at Nikoline udholdt det inkvirerende Blik, som hendes nye Herskab af og til sendte hende, medens hun frygtede for, at de to Sødfænde skulde komme ind i en af de Uenigheder, som hvert Dieblik truede med at bryde løs; men den gang løb det fredeligt af. I et Dieblik, da det kunde see ud som en fri Beslutning, tømte han sit Glas, og inden de gik, fyldte han det af egen Drift og tømte det paany; det faldt Nikoline ind, at han muligens havde viist denne usædvanlige Føielighed for hendes Skyld, og vilde have takket ham for al hans Godhed, da de atter begave sig hjem; men han var bleven alvorlig og adspredt og skiltes fra hende ved Døren til hans Bærelse.

Efter denne Dag begyndte Livet at vise sig for

hende i lysere Farver. Hun var kommet paa et Sted, hvor hun mærkede, at hun kunde gjøre Nytte, og hvor hendes Flid blev paastjønnet, selv om det ikke sagdes med tydelige Ord. De Smaapiger, som Frøken Bolvig lod komme til sig, hjalp hun hende med at undervise, og tog iøvrigt Deel i Husets Gjer- ning; og da hendes Morgenvandringer nu vare ulige behageligere end før, eftersom hun ikke længere begav sig til et plump og hensynsløst Herstab, men modtoges af overgivne Barneansigter, som vare paa Luur ved Havelaagen for at overraske hende, saa beghndte hun atter at fatte Haab. Ogsaa Christian holdt sig nu mere hjemme, og talte om igjen at tage fat paa sine Studier; men skjøndt dette kun maatte glæde og bero- lige hende, kom der dog Dieblikke, da en uforklarlig Angst betog hende. Det undgik hende ikke, at der var kommet en Tankefuldhed over ham, som snart gjorde ham aandsfraværende, snart angsteligt speidende; men som sædvanligt undgik han at tale derom. Skjøndt hun under andre Omstændigheder netop nu vilde have fulgt sin naturlige Lyst til at glæde sig ved Livet og hengive sig til Aarstidens fortryllende Indflydelser, kunde hun stundom, naar hun sad under Træerne i Frøken Bolvigs Have, pludseligt føle sig grebet af et ube- stemt Noget, der gled hende forbi og svandt hen som det fine Spind ude i Solskinnet.

Tolte Kapitel.

~~~~~

Omtrent en Maaned efter at Nikoline havde begyndt paa sin nye Virksomhed, blev Christian syg. Da hun en Dag kom hjem fra Nørrebro, fandt hun et Brev, hvori han med faa Ord bad hende om at komme ud til sig, da han var bleven overfaldet af et pludseligt Udebesindende, men forresten skulde hun ikke ængste sig, da det kun var forbigaaende og ikke havde Noget at bethyde. Hun følte Blodet strømme til Hjertet, da hun modtog denne Efterretning, og mærkede hiin uforklarlige Angst vende tilbage, tusindfold forøget. Et Dieblik hengav hun sig fortvivlet til den Tanke, om Livet da virkelig skulde blive en fortsat Række Sorger for hende; men Angsten kaldte hende tilbage til sig selv, og hendes første Tanke var at henvende sig til Volvig. Han var ikke hjemme. Der var intet Dieblik at spille, og med bankende Hjerter skyndte hun sig ud til Broderen. Hun kunde ikke frigjøre sig for en vis Modbydelighed, da hun gik op i Huset; men ethvert Hensyn af denne Art maatte sættes tilside, og da hun i nogle Dieblikke var bleven staaende for at vinde Herredomme over sig selv, ringede hun paa.

„Jeg har faaet et Brev fra min Broder, som er bleven syg herude,“ sagde hun til Cecilie, som aabnede Døren.

„Saa De er den unge Herres Søster,“ svarede

Cecilie, og betragtede hende nysgjerrigt. „Ja sng er han rigtignok. I Formiddags var jeg næsten bange for, at det skulde være forbi med ham; men han kom dog over det, og nu gaaer det bedre.“

„Min Gud, hvad er der da skeet?“ udbrød Nikoline, og berørte uvilkaarligt Pigens Arm.

„Han fik ondt, og saa spyttede han Blod, og saa besvimeede han,“ svarede hun tungesærdigt; „men da Doktoren kom, sagde han, at det Værste var overstaaet for denne gang. Han kan ikke taale den megen Nattevaagen, den Stakkell. Nogle af dem kan taale det, men Nogle af dem kan ikke taale det. En Anden er vant til det, for man er opdraget i det; men jeg saae jo lige fra Begyndelsen af, at den unge Herre indlod sig paa Noget, han ikke skulde indlade sig paa. For hvad ligner det for en fiin, ung Herre som han, at sidde her om Natten og spille med de Andre? Det er det, som har taget paa ham; det er jeg vis paa. Men jeg har ikke Noget at sige, og vil En odelægge sig selv, saa bliver det hans egen Sag.“

Den Afgrund, som ved disse Ord aabnede sig for Nikoline, gjorde det umuligt for hende i det første Dieblit at samle sine Tanker. Hun blev forfærdet staaende og saae paa Pigen. „Lad mig tale med min Broder,“ sagde hun omsider.

„Sag maa først sige det til Herren,“ indvendte Cecilie.

„Nei, nei; ham vil jeg ikke see. Det behøves ikke.“

„Behøves det ikke,“ svarede Pigen med en kaad Latter; „jo det behøves rigtignok. Troer De, at jeg tør“ —

I det Samme aabnedes Døren og Felix traadte fra sit Bærelse ud paa Gangen, ledsaget af Baumann.

„Den lille Krag, ja saa,“ sagde Baumann overrasket, og saae paa Felix.

„Hvad Fanden kommer den lille Krag Dem ved?“ svarede Felix barsk. „De har jo ikke mere Noget med hende at gjøre. Sagde jeg Dem ikke, at hvad De ikke gav godvilligt, det tog jeg lige for Næsen af Dem? Hvad? De har godt af at see, at De ikke har med Børn at gjøre. — Vag vel Mærke til det for en anden Gangs Skyld,“ tilføiede han, idet han sukkede ham ud.

Nikoline, som Intet havde forstaaet af denne Samtale, bad ham om hurtigt at føre hende til hendes Broder, hvem hun fandt liggende paa en Sofa, bleg og udmattet efter Blodtabet. Hun begreb strax, hvor farlig selv den ringeste Uforsigtighed kunde være, og med den Sindsro, som fra dette Dieblik kom over hende, satte hun sig hos ham og ventede, indtil han selv talte. Omfider gjorde han en Anstrengeelse, og hun boiede sig ned mod ham.

„Seg vil bort herfra,“ hvistede han.

„Seg er bange for, at det ikke kan ssee, kjære Christian. Det er vistnok nødvendigt, at Du bliver

i No," svarede hun, og strøg ham henover Bänden.

"Vil han bort? Han er ogsaa i en Tilstand til at sende bort; han vilde ikke komme levende til Enden af Gaden," sagde Felix og gik ind i det tilstødende Værelse. Uden at svare derpaa, vendte Christian sig om mod Væggen. Det var seent paa Eftermiddagen, og Solen sendte et glødende Lys ind i Værelset, hvis tunge og indelukkede Luft derved blev end mere uudholdelig. Hun aabnede et Vindue, og satte sig igjen hos Broderen. Larmen fra Gaden, Stilheden i Værelset og hendes egne hvileløse Tanker blandede sig paa en forvirret Maade mellem hverandre, medens sælsomme Forestillinger om Død og Sorg aabnede Udsigter hen over vildsomme Oder og endeløse Veie, hvor ikke engang Fortvivlelsen kunde blive klar, men Alt tabte sig i et haabløst Mørke, hvori Brudstykker af intetsigende Grindringer trængte sig frem og gjorde Dieblikkets Virkelighed mere pijnlijk.

Pludseligt reiste Christian sig op. "Jeg vil bort herfra," udbrød han med høi Røst. "Hvis Sungen hjælper mig, prøver jeg selv derpaa, om jeg saa skal døe paa Stedet."

"Hvad er der nu paafærde?" spurgte Felix, som var blevet i Værelset ved Siden af. Det syntes næsten, som om Sygnet af den Syge var ham noget Ubehageligt, han helst undgik. "Hvad er der nu paafærde? De veed jo, at De maa forholde Dem rolig, Krag."

„Jeg vil ikke taale“ — begyndte den Enge.

„Jeg troer næsten, at det vilde være bedre, hvis han kom hjem. Jeg er bange for, at hans Ulyst til at blive her, skal forværre hans Tilstand,“ sagde Nikoline frygtsomt.

„Ja, for mig gjerne,“ svarede Felix. „Ønsker De det begge To, saa for mig gjerne; men jeg fralægger mig ethvert Ansvar. — Vil Krag blive her, saa kan han; vil han bort, saa bliver det hans egen Sag. Jeg fralægger mig blot ethvert Ansvar. — Hvorfor blev han ikke hjemme? Saa havde jeg været fri for disse Anstalter. Jeg er ikke indrettet paa at holde Hospital.“

Paa denne brutale Bemærkning havde Nikoline Intet at svare.

„Jeg skal nu sørge for, at han bliver bragt hjem, og Cecilie skal vaage over ham,“ tilføiede han.

„Jeg ønsker ingen Fremmede; jeg skal selv vaage hos ham,“ sagde Nikoline, som begyndte at føle Skræk for denne Mand.

„De?“ svarede Felix. „Nei, veed De hvad, det bliver der ikke Noget af. Han er i min Tjeneste, og jeg vil sørge for ham. Kom mig ikke iveien, naar jeg vil ordne en Ting; det finder jeg mig ikke i. Krag veed det. Spørg ham kun ad. — Jeg siger, at Cecilie skal vaage over ham.“

Christian gav Tegn til, at han ønskede at tale til hende. „Gjør som Bernsteen siger,“ hvistfede han ivrigt.

„Du maa — Du maa — naar jeg bliver bedre —
fiden — skal jeg sige Dig — fiden“ —

„Hvad siger han?“ spurgte Felix.

„Han ønsker det selv saaledes,“ svarede hun, medens hun følte Hjertet sammensnøres af Angst.

„Der kan De selv see. Han veed, at vi Forretningsmænd ikke finde os i megen Snak,“ sagde han og forlod dem for at træffe Anstalter til den Syges Flytning.

Mange Aar senere, naar hun tænkte paa den Time hun tilbragte ene hos Broderen, kunde hun føle den gamle Angst vende tilbage, snarere forstærket end mildnet gennem Erindringen. Omfider kom Bognen, og da den Syge med usigeligt Besvær var bragt ned, naaede han sit Hjem seent om Aftenen. Felix var selv fulgt med for at være behjælpelig, og da Christian var bragt tilsengs, faldt han af Udmattelse hurtigt i Søvn.

„Jeg har givet Bigen Ordre til at komme, og hun vil snart være her,“ sagde Felix, medens han usikker og tøvende stod ved Døren, som om han var ifærd med at gaae.

„Jeg vilde foretrække selv at vaage hos min Broder,“ sagde Nikoline endnu engang.

„Saa er det nok bedst, at jeg siger Dem, hvorledes det hænger sammen,“ sagde Felix, og gik ind i det andet Værelse. „Seer De, jeg er ikke vant til at tale med Damer; jeg er Forretningsmand, skal jeg sige Dem; og en Forretningsmand gaaer lige

løs paa Sagen. Krag er fhg, og det koster Penge at være fhg, men jeg bærer Omkostningerne, og derfor vil jeg ingen Indvendinger høre," hvilken Forsikring han gav yderligere Eftertryk ved at sætte sin Hat haardt mod Bordet. „Gjør Indvendinger, hvis De har lyst; men jeg siger Dem, at De kun skader hans Sag, og at han selv vil bebreide Dem det, hvis vi igjen faae ham paa Benene. Lad Ingen komme til ham, og tal til Ingen derom. Jeg sender Røgen og betaler det Hele; for han kan ikke betale, det veed jeg. Og Penge skal der til. Men mærker jeg, at Fremmede blandes med ind i denne Sag, saa maa han for mig seile sin egen Sø — indtil videre; for det kan jeg sige Dem, at vi ffilles ikke paa denne Maade. Gaaer han væk, saa er det kvit og betalt, og jeg maa finde mig i Tabet; men kommer han sig, saa have vi et og andet Mellemværende. Det siger jeg Dem her, og det vil jeg raade Dem til ikke at glemme baade for hans og for Deres egen Skyld. — Forresten skal De ikke være forknøyt; jeg skal nok klare Tingene for Dem med — for Dem med.“

Om han virkelig gjorde en Tilnærmelse, eller om det kun forekom hende saaledes, maatte staae hen; men vist er det, at hun veg tilside for ham med en Fornæmmelse af Skræk og Afsty, og med en Forestilling om, at han besad en Magt over Broderen, om hvis Udstrækning hun ikke tidligere havde gjort sig nogen Tanke. Han havde nu foreløbigt givet sine Ordre, og da han med en storpra-

lende og hovmodig Mine gif sin Bei, forekom det hende, som om en ond Aand havde forladt Huset.

Hun satte sig ved Broderens Leie og lyttede til hans Aandedræt, som var uregelmæssigt og besværligt, og holdt sig rede til ved første Vink at hde ham sin Hjælp; men han var faldet i en dyb Søvn, og Stilheden gav hende omfider Leilighed til at samle sine Tanker. Hvilken Magt denne Mand besad, og hvad han kunde benytte den til, vare de ængstende Spørgsmaal, som bestandigt vendte tilbage uden at kunne besvares. Kun Saameget var klart, at Ingen maatte vente sig Noget af hans Edelmødighed; men alt Andet maatte vige for Hensynet til Christian, og hun besluttede derfor, idetmindste foreløbigt, at lyde denne Mand's Befalinger, eller Trusler.

Henimod Midnat vakte en Banken paa Døren hende af disse sørgelige Betragtninger. Det var Felix's Pige, som skulde vaage hos Christian, og som i den Anledning havde forshnet sig med en Lygte, uden at det lod sig tænke, hvortil den egentlig skulde bruges.

„Det gjør mig ondt, at De skal uleilige Dem for vor Skyld,“ sagde Nikoline. „Jeg kan godt selv vaage; men Hr. Bernsteen vilde, at det skulde være saaledes.“

„Dg saa gjør De bedst i at lade det blive saaledes,“ svarede Cecilie og slog med Nakken. „For vel skal man ikke tale ondt om sit Herskab, men har han sagt det, saa har han sagt det. — Lad mig nu see, hvad her er. —

Sover han? Det seer ud til det; og det gjør han ogsaa bedst i efter den Tour han havde i Formiddags; for det er, som jeg siger, den Ene kan taale det, og den Anden kan ikke taale det. — En Stol, og et Tæppe over Fodderne. — Hvad er der i det Skab? — Ingenting. Saa bart som bag paa min Haand. Og i Kommodeskuffen? — Ikke saameget som en Flaske Viin. — Hvad skal vi bestille for at faae Tiden til at gaae?”

Selv midt i sin Sorg stod Mikoline forbauset og betragtede hende, medens hun med en Ugeneert-
hed, som om hun var huusvant, aabnede ethvert Gjemme og berørte enhver Ting hun kunde faae fat paa.

„Jeg troede, at De vilde vaage hos min Broder,” httrede Mikoline omsider.

„Ja, naturligtviis vil jeg vaage; hvem siger Andet? Men De vil da ikke forlange, at jeg hele Matten igjennem skal sidde med Hænderne i Skødet?” svarede Cecilie. „Ikke saameget som et Glas Viin kan man faae. Havde jeg tænkt det, kunde jeg have taget en Flaske med hjemmefra.”

„Det gjør mig ondt, at jeg ikke har Noget at byde Dem iaften,” sagde Mikoline med Taarer i Øinene, medens hun folte Modet svigte sig. „Her er Intet — men imorgen” —

„Na Herregud, De er ligesom En selv,” httrede Cecilie pludseligt formildet gennem en af disse bratte Overgange, som er hendes Ege egen. Tal aldrig

om det, Frøken. Gaa De tilfængs, og giv mig blot en Bisebog, saa skal jeg nok faae Tiden til at gaae."

"Jeg har desværre ingen Bisebog."

"Ikke saameget som en Bisebog. Naa, det maa jeg sige. Saa er De nok endnu ringere end en Anden. — Ja saa faaer jeg nok sidde og kjede mig til imorgen." Med disse Ord svøbte hun sig ind i et Tæppe og søgte at skaffe sig en saa bekvem Plads som muligt. Af og til nynnede hun en Sang, der endte med et almindeligt Tralala, og tilsidst faldt hun isøvn.

Nikoline veg intet Dieblif fra Broderens Seng. Hans Søvn var urolig og fuld af Drømme, men han vaagnede ikke; og først henad Morgenstunden, da Cecilie slog Dinene op og erklærede, at hun nok havde „blundet en Smule“, vovede Nikoline selv at søge Hvile.

Den samme Morgen meddeelte hun Bolvig, at Christian var bleven syg, og bad ham underrette sin Søster om Grunden til, at hun selv blev borte. Et Par Timer senere indfandt Frøken Bolvig sig, ledsaget af sin Broder; Begge i en ophidset Sindstemning, som vidnede om, at deres Møde ved denne Leilighed ikke var lobet af uden Skarmydsler, der forfattedes lige til Sygevarelssets Dør, som hun lukkede i for Næsen af ham.

"De kan ikke være her alene," sagde Frøken Bolvig. „De maa have Hjælp. — Stille, han rørte sig. — Han er alvorlig syg; det kan jeg see." Hun

bragte hans Hoved i en bekvemmere Stilling og tog Plads ved Sengen, hvor hun blev fiddende og betragtede den Syge. — „Han vaage!“ udbrod hun pludseligt. „Min Broder er en Klodrian. — Han kan sidde med en Lineal i Haanden og slaae sine Streger; men dette gaaer ikke efter en Lineal. Det gaaer i Slynngninger her, det kan jeg see, og der løber han vild. Tal ikke til ham; han maa holdes udenfor, ellers gaaer det istrykker. — Hvem hjælper Dem? Ingen naturligtvis.“

„Snat har her været en Pige, som tjener hos min Broders Principal, men“ —

„Naa, men“ —

„Men jeg vilde hellere selv vaage.“

„Snat. — Hvad hedder den Principal?“

„Bernsteen.“

„Bernsteen? — Jeg kjender ham ikke. — De vaage, Barn? De seer ogsaa ud til at vaage, De er jo allerede saa anstrengt“ —

I det Samme aabnede to fremmede Mænd Døren.

„Jeg bringer her Doktoren med mig,“ sagde Felix — „men hvad er det? Sagde jeg Dem ikke, at her ingen Fremmede maatte komme?“

„Hvad vil han? Hvad er det for En?“ spurgte Froken Boldvig og reiste Børster.

Nikoline sagde hende det, og bad hende indtrængende om at tiltale ham hensynsfuldt.

„Jeg maa anbefale den størst mulige Ro hos

den Syge," yttrede Lægen og aabnede Døren, for at de Fremmede kunde forlade Værelset.

"I hvilken Egenstabs vover De at forbyde mig at komme her?" spurgte Frøken Bolvig, da hun og Felix vare komne ud i det forreste Værelse.

"Det har jeg ikke Lyst at sige Dem, gamle Dame," svarede Felix, som vendte Ryggen til hende og saae ud af Vinduet. "I Almindelighed afslægger jeg ikke Folk Regnskab for, hvad jeg gjør."

"Saa maa De hidtil have truffet paa lutter Tosser," yttrede Frøken Bolvig, "men denne gang har De forregnet Dem. Folk af Deres Slags tager jeg som en Bist," tilføiede hun, og udførte Handlingen symbolsk paa sin Parasol.

I det første Dieblis Overraskelse vendte Felix sig om og betragtede hende; derpaa udstødte han en kort Latter. "Hør nu, gamle Dame," sagde han, "Et Spøg og et Andet Alvor; det er mig, der betaler Gildet, og derfor taaler jeg ingen Indblandinger."

"Betaler Gildet? Han betaler Gildet?" udbrød hun med en ubeskrivelig Blanding af Forbauselse og Harm. "Han er mig en net Fyr. — Betaler Gildet!"

Selv Felix var et Dieblis overrasket og krympede sig under den Ringeagt, hvormed hun betragtede ham, men strax efter var han sig selv igjen. "Hør, veed De hvad, jeg holder ikke af Deres gamle Ansigt," yttrede han med en tirrende Latter.

„Saa han betaler Gildet,“ gjentog Frøken Bolvig, uden at agte paa hans Raahed. „Saa han troer, at Penge gjør det Hele. — So, han er en net Fyr. Lad mig see rigtig paa ham.“

„Hør, veed De hvad, De morer mig s'gu,“ bemærkede Felix, idet han mageligt lænede sig mod Binduesposten. „Da jeg i sin Tid gif paa Handelsakademiet“ —

— „han paa Handelsakademiet!“ udbrod Frøken Bolvig. „Det har nok været det Akademi, hvor Studenterne gaae med en Bist Hø i Munden.“

Felix manglede Replikken og foer rasende ud af Huset. —

Omstider vaagnede Christian af sin tunge Søvn, men var uden Bevidsthed. Feberen havde begyndt sit Værk og arbejdede sig frem i det skrøbelige Legeme. Den kom ikke langsomt snigende og gennem tvivlsomme Forberedelser; men for menneskelige Dine idetmindste fældede den Dommen strax og uigjenkaldeligt. Den brændte i mørkerøde Pletter paa hans indfaldne Kinder og lyst i Dinene med en unaturlig Glans; men skrækkeligere end alt Dette var for Nikoline hans vilde Fantasier. At sidde hos ham, at holde hans Haand og stryge Haaret bort fra hans hede Pande; at række ham en Drik, naar han ubevidst forlangte den; at være ham saa nær og dog adskilt fra ham ved en uoverstigelig Afgrund; at see ham rastløs famle med Hænderne efter Noget, han ikke selv kjendte, og fortsatte sit hensigtsløse Værk Da-

gen igjennem med en Ensformighed, som gjorde Tidens Gang betydningsløs; at høre ham omtale bekjendte Ting i en affindig Sammenhæng, medens Stemmens naturlige Klang kun forøgede det Skrækelige; at høre ham nævne hende ved Navn, stirre paa hende og dog ikke kunne finde hende; at være Vidne til dette og kjende sin egen Afmagt, fyldte hende stundom med en unævnelig Rædsel, der fik hendes Hjerte til at vaande sig.

Hun veg næsten aldrig fra hans Leie og undte sig kun den Sovn, som Trætheden afnødte hende. Da Cecilie den følgende Aften indfandt sig, modtoges hun af Frøken Bolvig. Efter et Forsøg i Retning af Knibskhed, betog Frøken Bolvig hende i den Grad Lysten, at hun i en gavnlig Tilstand af Bestyrkelse forlod Huset for ikke oftere at vise sig der.

I disse Dage lærte Nikoline trofaste Venner at kjende. Der gaves ingen Opmærksomhed, Bønlighed eller Hjælp, som ikke Bolvig og hans Søster ydede hende. De hjalp hende at vaage, nødte hende til at søge Hvile og bragte hende Alt, som kunde styrke Kræfterne og holde Modet vedlige. Selv midt under sin Sorg maatte hun ofte smile, naar hun saae Bolvig vikle sig ind i sit sorte Torflæde og anbringe to Kalotter paa Hovedet, som Tegn paa, at han tog Sæde for Natten. Hans Søster havde forelobigt taget hans ene Bærelse i Besiddelse og tilladt sig mange Uregelmæssigheder, som under almindelige Omstændigheder vilde have medført Katastrofer, men

som nu neppe ændjedes. Kun i eet Punkt var han ubønhørlig; han tog Broderparten af Mattevagten. Den Stridbarhed, hvormed han undlod at svare paa Søsterens Protester, og den Halsstarrighed, som aabenbarede sig i hans Nakke, Ryg og tynde Been og strittede ud af hans Ører, naar han havde indtaget sin Plads ved Sengen og fordybet sig i en Bog, vare Slægten Bolvig værdige.

„Vi maae bære over med ham, Nikoline; men har jeg ikke Ret, naar jeg kalder ham ufremkommelig?“ sagde Søsteren en Aften, medens hun som et Slags Udladning af den Elektricitet, Bolvigs Stivfindethed havde fremkaldt hos hende, ivrigt polerede sine Brillen. „Det gamle Menneske har ikke mere Begreb om at passe en Syg, end om at kniple; men netop derfor — og læg vel Mærke til det, Nikoline — netop derfor troer han, at han er født dertil. Jeg veed ikke, efter hvem han har arvet denne Staaltraadsnatur; han ligner hverken sine Forældre eller mig. — Gaa tilfængs Nikoline — strax, min Ven — i dette Punkt taaler jeg ingen Modsigelse.“ —

Liden krøb afsted med Snegleskjed, og Dagene bleve til Uger, medens Christian endnu bestandigt kæmpede paa de yderste Grændser.

Trettende Kapitel.

I al denne Tid havde Claus Bernsteen ikke blot virket som ivrig Sædemand og opelsket de Spirer til Tvedragt, han selv med kyndig Haand havde udsaaet, saa at de voksede en frodig Bægt; men tillige ledet Sønnens Affærer og fremmet dem saavidt, at han nu, som han troede, kun behøvede at overlade Røsten til Tiden. Som Følge heraf hengav han sig i den senere Tid mere end sædvanligt til Livsnydelse, og indfandt sig jævnligt paa Kroen, naar han vidste, at de Elementer af Befolkningen vare tilstede, blandt hvilke han mere og mere gjorde sin Indflydelse gjældende; og naar han kom tilbage fra slige Sammenkomster, var han i Regelen ualmindeelig oprømt.

I en saadan Stemning befandt han sig en Sommerestermiddag, medens han havde taget Plads under et skyggesfuldt Lindetræ, som stod mellem Huset og Bihaven; han havde her indrettet et Væsthus, hvorfra han kunde overse den største Deel af Haven, og tillige beherske Landeveien. Paa dette Sted sad han mageligt lænet op mod Træstammen og talte med sin Søn, som havde lagt sig paa Ryggen paa en Havebænk og for Næmheds Skyld anbragt Fødderne paa Bordet. Foran sig havde han en Flaske Vin, som han havde erobret sig af Felix's Forraad,

hvorpaa han i den senere Tid traf store Bøxler, og medens han af og til skænkede sig et Glas, nød han sin Pibe med overlegen Ro, og tog sig i sin blommede Slobrok ud som en forløben Pascha.

„Det er da ogsaa en Fandens Tid man maa vente, inden den Bogn kommer,“ sagde Felix ærgerligt. — „Og saa skal man ligge her og døie den stinkende Tobak, Du røger. — Du forpester Luften.“

„Den var god nok paa Seminariet i min Tid, Felice,“ svarede Faderen med Sindsro; „og desuden har jeg ikke Raad til at røge den bedre. Du er riig, men“ —

„Riig? — det sædvanlige Brøv,“ bemærkede Felix tvært.

„Det er ganske rigtigt, at Du benægter det; det vilde jeg ogsaa gjøre i dit Sted. Si negesti fege, sagde den tykke Frandsen paa Seminariet i min Tid. — Det er Latin, Felice.“ —

„Seg vil see Latinen hængt,“ yttrede Felix.

„For mig gjerne. Men hvorfor anstrenge sig i denne Barme?“ bemærkede Claus Bernstein og pustede.

„Saa var det bedre, om Du holdt din Mund.“

„Det kan jeg ikke, Felice. Naar jeg betænker, at Du snart indtræder i den hellige Ægtestand, saa ønsker jeg blot, at jeg kunde tale paa Vers her under Laurens Kroner.“

„Derksom Du ikke er drukken, saa raab det ikke ud til alle Verdens Hjørner,“ udbrød Felix forbittret,

og foer halvt op fra sin liggende Stilling. „Her kan jo være Folk i Nærheden.“

„Stol kun paa mig, Felice,“ svarede Faderen med en veltilfreds, halvt undertrykt Latter. „Fra dette Stade behersker jeg Horizontens Rand. Kun vilde Indianere kunde liste sig bag paa os her; og af dem findes der, saavidt mig bekjendt, ingen paa denne Kant af Landet;“ og som i Følelsen af Tryghed overfor dette Faktum, gav han sig til at synge Visen: „Vi seile ned ad Rhinen“, medens han svingede Tobakspiben som Taktstok, og af og til kvaltes af Henrykkelse over sin egen Præstation. Da han var færdig, tørrede han sig i Ansigtet med Ærmet af sin Slobrok. — „Du slægter ikke din Fader paa, Felice. Du mangler Lystighed.“

„Derksom Du kalder det Lystighed at gale som en hæs Hane og blæse Veiret af sig i atten Graders Varme, saa mangler jeg Lystighed,“ svarede Felix.

„Men det er en Feil, Felice, det er en stor Feil.“

„Kan gjerne være; men det er maaskee ingen Feil at sidde og brøle sine Hemmeligheder ud for hele Byen. — Jeg troer, Fanden plager Dig idag,“ tilføiede han forbitret og foretog en utaalmodig Bending paa Bænken, hvis Bakken forøgede hans flette Humør. — „Du er en rar Forretningsmand.“

„Det er saa pirrende, Felice; men det forstaaer Du ikke. — Jeg kunde have lyst til at raabe ud paa Gaden: „Kom an Oxford“ —

„Tal ikke om ham!“ udbrød Felix rasende, og foer op i en siddende Stilling, som om han forberedte sig paa et uebliffeligt Angreb.

„Hvorfor ikke tale om ham? Hvorfor ikke tale om Røven, naar den først er i Sagen? Seg kjender ingen større Fornøielse. — Seg kunde stoppe min Pibe,“ vedblev Claus Bernstein, „og sætte mig ved Siden af Røven og sige til ham: Hør nu, Mikkel, Vælgen skal vi ha'e, det kan ikke blive anderledes; men Du kan selv vælge, om Du vil have en Kugle for Panden, eller om Du hellere vil flaaes levende. — Seer Du, Felice; det gaaer mig med Folk ligesom med Bierne. I gamle Dage slog jeg Bierne ihjel med Svovl; jeg mistede dem ved den samme Leilighed, det er sandt nok, men jeg holdt alligevel mere af den Maade end af dette Nymodens, hvor man blot lokker dem ind i et nyt Logis. Du veed ikke hvad det vil sige, at grave Hullet, at løfte Ruben sagte ned og sætte den paa Svovlpindene, at tænde en Smule Ild og, vips, Jorden til omkring Ruben — og saa at vente. Det forstaaer Du slet ikke, for Du har ikke prøvet det; men det har jeg. Seg har staaet og lyttet efter den første Summen og hørt Larmen voxer, til det lød som en Kjedel, der kogte; pibende, fløitende og slyngende. Seg har kunnet beregne det Kaseri, som maatte være derinde, paa de Gæsthybe der slap ud, og som gale og besatte foer omkring i Mørket — for det gif altid for sig om

Aftenen — og stak som Djæble, hvor de kunde komme til. — Sover Du, Felice?"

„Ikke saameget langt derfra," svarede Sønnen, som igjen havde strakt sig paa Bænken.

„Meget smigrende for din Fader, og høist opmuntrende," bemærkede Claus Bernsteen, idet han bankede Aften ud af sin Pibe. — „Hør, Felice, aldrig har jeg moret mig over et Stykke Arbeide som over det, jeg havde med denne Schufart."

„Men da vi nu have Brevene, kan Resten jo være ligegyldig. Jeg er Forretningsmand, og jeg forstaaer ikke, hvor Du gider kvække som en Skade om en Ting, der er i Orden. — Jeg forstaaer det ikke. — Det er kjedeligt — kjedeligt."

„Oho! Felice," svarede Faderen med en lydlig Latter. „Arbeidet opveier for mit Vedkommende Udbyttet syv Gange." —

„Det er Vogn."

„Sa saa idetmindste sex Gange; det ville vi ikke strides om. Men fra det Dieblif jeg saae, at hun ikke havde reent Brød i Posen, har jeg havt mine Voier; jeg har sat hende fast som et Som i en Skruestik og filet væk," sagde han, og anstueliggjorde denne Proces ved en Bevægelse med Armen. — „Hun er den snedigste Kjærling, jeg har kjendt, og vanskelig — jeg regner hende for vanskeligere end sammensat Reguladetri med Brok i alle Ender og Kanter — men det gjorde hende kun mere tillof-

kende for mig; og med den hndige Sille ved min Side — gid jeg havde hende her” —

„Hør, jeg vil sige Dig en Ting,” sagde Felix heftigt, og foer op, som om han var ramt af et Stik. — „Løsen skal Du lade være i Fred. Jeg blander mig ikke i dine Sager, og Du kan for mig indlade Dig med hvem Du vil; men kommer hun endnu engang og klager over Dig” — han fuldendte ikke Sætningen, men bankede i Bordet med sin Lomme-kniv, medens hans Ansigtstræk antog et Udtryk, der i lige Grad kunde tyde paa Skræk og Raseri.

„Naa, naa, Felice; det skal ikke stille os ad,” sagde Claus Bernsteen, som blev overrumplet af den Andens pludselige Hestighed; „det skal ikke stille os ad. Faaer jeg ikke den Sille, saa faaer jeg vel en anden. Der er nok af dem. — Men veed Du hvad jeg har tænkt paa? Tyge skal være hos dem og bringe mig Bescjed om Alt; og vender Tyge ikke ti Gange om Dagen tilbage som Duen med Liebladet, saa skal det soie til Thyges Rygstykker.”

„Drengen? — Han er jo Idiot,” yttrede Felix paa sin frastødende Maade.

„Desto bedre. Saa ville de ikke fatte Mistanke; og naar jeg af og til spæder ham en Smule op, saa bliver han aabenmundet. — Jeg har anvendt det Middel med Held lige siden han kom her, saa jeg kan indestaae for, at det er probat.”

„Saa er det formodentlig Dig, der har gjort ham til, hvad han er.”

„Ikke mig, Felice; men maaskee Mjoden.“

„Ja, mig er det ligegyldigt.“

„Det Samme sagde ogsaa Oxford, da han bragte ham. „Gjør med ham, hvad De vil,“ sagde han; „men behold ham blot.“ Gu' vel, sagde jeg, men Mynt maa der til, Capitain; for uden Mont ere vi Mennecker raadvilde. „Det er begribeligt,“ sagde han; og siden den Tid har han sendt mig Pengene som en affkurat Mand. Hvad enten han saa har været i Bombay eller paa Malabarkysten, hvor Peberet groer, saa er' Pengene altid komne ind ad Døren i rette Tid. — Fanden maa vide, hvor de kom fra, og han selv med; for han stod inde i Stuen, naar man mindst tænkte paa ham. — Men jeg holder alligevel ikke rigtigt af den Mand. Jeg kan ikke gjøre for det; men jeg holder nu engang ikke af ham.“

„Jeg vil see ham hængt,“ yttrede Felix uden Betænkning.

„Rigtigt, Felice; ganske rigtigt. Havde jeg en Strikke om Halsen paa ham, troer jeg næsten, at jeg trak til. — Men jeg har den, Felice.“

„Naa, og Drengen?“ spurgte Felix, som hadede Vidtloftigheder.

„Ja seer Du; jeg kunde ikke passe ham, og Gangkurv havde jeg ikke; for den, Du gif i, er brændt for mange Aar siden. Saa gav jeg ham en Dosis af den gamle Mjød, og den var bedre end baade Gangkurv og Barnepige; for naar han havde

faaet den — og saadant Noget maa ligge i Natu-
ren, for han skraalede tilsidst for at faae den — saa
braltede han omkring som en Velling og satte sig i
en Krog.“

„Du har altid havt et Fandens Held,“yttrede
Felix ærgerlig. „Hvalpen har saa ikke en eneste
Gang fladdret af Skole?“

„Hvem skulde han vel fladdre til, Felice? —
Og desuden kunde han jo ikke huske fra Næse til
Mund. I Begyndelsen var jeg nødt til at passe
lidt paa, men siden Hukommelsen er gaaet fra ham,
lader jeg ham løbe omkring som en ung Lærke.“

Der var Noget under denne deres Samtale,
som piinte Felix, ja endog forvandlede hans Pirrelighed
til en Følelse af Mismod og næsten af Forladthed.
Det var ikke Faderens Fortælling om hans egen
Nederdrægtighed; thi i dette Punkt meente Felix, at
Enhver maatte tage Vare paa sine egne Sager; men
det var efterhaanden blevet ham klart, at skjøndt han
ikke manglede Faderens Snedighed til at lægge An-
slag, savnede han dennes Smidighed til at sætte
dem i Værk; og denne Tilstaaelse, som Omstæn-
dighederne havde aftvunget ham, medførte Følel-
sen af en vis Afhængighed, hvoraf han folte sig
kuet. Han vilde have givet Dage af sit Liv for at
kunne omgaaes og behandle navnlig det blidere Kjøn
med samme Færdighed og Omgængelighed som hans
Fader; men han var sig i denne Henseende sin egen
Blumphed bevidst, og den Ubehjælpomhed, han trods

alle Anstrengelser i dette Kapitel havde lagt for Dagen — en Ubehjælpsomhed, der endog havde gjort ham latterlig i hans egne Dine — havde svækket hans Selvtillid og nødt ham til at paakalde Faderens Hjælp. Det ramte ham derfor som et Stik, da Faderen gjentog sin tidligere Bemærkning: „Du mangler Uystighed, Felice; og det er en stor Feil.“

„Der ere de,“ sagde Claus Bernsteen, og reiste sig.

„Saa maa Du tage imod dem,“yttrede Felix.
„Jeg har faaet nok af denne fordømte Brandstof.“

„Tal ikke saa, Felice. Hun er en Op-gave, et Regnestykke, som jeg før talte om, med Brøf i alle Leddene; her maa altsaa tages i Part.“ Med disse Ord samlede han Slobroffen om sig og gif hen for at modtage de Fremmede, medens Felix misfornøiet og tvær lufkede ned i Haven, hvor Løvet var tættest.

„Saa er' vi endelig hjemme,“ raabte Rudsften, idet han til en Forandring kastede Tommerne om Halsen paa Claus Bernsteen.

„Dg velkomne skulle De Alle være,“ svarede denne, som med Kastjetten i Haanden og Saameget af det Hofmandsmæssige, som lader sig forene med en snavsset Slobrok, traadte de nys Ankomne imøde. „Det er smukt af Dem, Daniel Hammer“ — denne Person var nemlig Rudsften — „det er smukt af Dem at mindes Hjemmet. Hvorledes er De kommet igjennem i denne Varme med Deres kostbare Fragt — og De selv, gode Daniel?“

„Om Forladelse, Hr. Bernsteen,“ svarede Daniel, som var i Begreb med at løsne Hestenes Hovedtoi, „De fløitede da ikke?“

„Fløitede, gode Daniel? Seg fløite?“ spurgte Claus Bernsteen, og saae sig forundret om. „Seg veed ikke, at der var Nogen som fløitede.“

„Ja, for jeg troer ikke, at der er Eggesnapse i Nærheden,“ yttrede Daniel gaadefuldt.

„Er det Meningen, at vi skulle sidde her Nat-ten over?“ spurgte en ældre Dame skarpt, medens hun oppe paa Vognen beghndte at afføre sig sit Reisetoi.

„Det er formodentlig Froken Bolvig, jeg har den Ære at hilse paa,“ svarede Claus Bernsteen. „Tillad mig at byde Dem velkommen i mit ringe Hjem, der kun længes efter at aabne“ —

„Seg troer, at den Mand har faaet ind at snakke paa,“ afbrød hun ham utaalmodigt. „Lader han ikke os syge Menneſker blive siddende her paa Vognen og høre paa alt hans Præk.“

„En Vognstige, gode Daniel, hurtigt, derhenne,“ sagde Claus Bernsteen; „min Søn vil blive glad, naar han hører, at de kjære Gjæster ere her. For Diebliffet er han i Forretninger. Det er han, i Sandhed. De veed nok, at disse Forretningsmand ere snart her, snart der“ — beghndte Claus Bernsteen i en Tone, der antydede fortrolig Tilnærmelse.

„Lad Deres Søn blive, hvor han er; jeg længes ikke efter ham,“ svarede hun, medens hun

ved Daniels Hjælp steg ned af Bognen. „Men hvorfor ere vi kjorte herhen? Det er jo ikke her, at vi skulle boe.“

„Med Deres gunstige Tilladelse kommer den unge Herre til at tage tilstafte under mit ringe Husets Tag,“ indvendte han. „Konen heroverfor kunde kun affee et Bærelse til den unge Herres Søster, og saa meente jeg at gjøre det saameget godt, naar jeg tilbød mig selv.“

„Sæt Dem op, Daniel; vi kjøre tilbage,“ sagde Frøken Bolvig.

Daniel blev imidlertid staaende og betragtede hende tvivlende. „Er det ogsaa Deres Alvor, Frøken?“

„Mit Alvor? Hvad gaaer der af Menneftet? Synes han, at jeg seer ud til at spøge?“

„Jeg er blot bange for, at det ikke vilde bekomme Patienten rigtig vel,“ bemærkede Daniel med et Blik paa den Syge; „han vilde vist paa Hjemtouren komme til at snappe mere efter Veivet end godt er.“

„De har Ret, Daniel; at kjøre ham tilbage iaften vilde være uforsvarligt. Bliv hos din Broder, Nikoline, medens jeg seer efter, hvad man har lavet til os herude,“ sagde hun. „Hvor er saa det Bærelse, som er leiet til den unge Dame?“

„Derovre Frøken,“ svarede Claus Bernsteen forekommende; „det lille Huus ligeoverfor paa den anden Side af Gaden. Jeg behøver ikke at fremhæve, at det ligger fuldkommen landligt og afgiver et sundt

og roligt Opholdssted; thi det falder Altsammen i Dinene af sig selv."

Uden at høre længere paa hans Forklaring, begav Frøken Bolvig sig derover. Det var et almindeligt Bondehuus, usædvanlig reent og net, og hvad der særligt tiltalte hende, var den unge Kone, som tog imod hende.

"Det er den Dame fra Kjøbenhavn, Kirstine" — begyndte Claus Bernsteen, som var fulgt med derhen.

"Seg kan nok tale for mig selv," yttrede Frøken Bolvig, og tog Konen nærmere i Dieshn. Hun var omtrent tredive Aar gammel, af Ydre fyldig og velskabt og med et Ansigt, hvori Godmodigheden var blandet med et vist Skjelmeri.

"De hedder altsaa, Kirstine? Godt."

"Ja, det hedder jeg rigtignok."

"Og De kan altsaa ikke skaffe Plads til to Personer?"

"Det kan jeg rigtignok ikke, og det er ikke af Brangvillie; for der er Frøkenens Stue, og der er vor egen Stue, og det er Alt, hvad vi have."

"Hm. Hvor er Deres Mand?"

"Det skal jeg ikke saa nøie kunne sige," svarede Kirstine; „men sidst da jeg horte fra ham, seilede han herovre foran i det store Vand, som ligger udenfor England."

"Han er altsaa Somand?"

"Styrmand, skal jeg have den Ære at bemærke," oplyste Claus Bernsteen.

„Jeg troer Pokker staaer i Menneſket. Kan han ikke lade mig tale med Konen i Ro?“ ſagde Froken Bolvig og ſlog ham paa Flugt. „Kan De tage Dem lidt af den unge Dame, og give hende en Haandsrækning, naar hun behøver det?“

„Hvis Frokenen vil tage tiltakke med det, ſom det er, ſkal jeg gjøre mit Bedſte,“ ſvarede Kirſtine. „Jeg har taget de pæneste Ting, ſom findes i Huſet, og ſat dem herind. Min Mand bringer ſommetider Noget hjem med ſig, og jeg tænkte, at det maafkee kunde more Frokenen at ſee derpaa,“ tilføiede hun, og ſaae ſig om med en vis Stolthed.

„Her er jo ſom i et Dukkeſkab,“ ſvarede Froken Bolvig, og vandt i betydelig Grad Kirſtines Sympathi. „Skam ſaae den, ſom ikke vilde være glad ved at boe i en ſaadan Stue. Kom nu med over og ſee de unge Menneſker.“

Derpaa gik de tilbage til Claus Bernſteens Huus, og da hun havde taget det Bærelſe i Dieſhyn, ſom var beſtemt for den Syge, og fundet det ret antageligt, eſtersom det vendte ud mod Haven og var ſolbeſkinnet, gik hun tilbage til Vognen.

„Na, min kjære Chriſtian,“ ſagde hun, „nu har De ikke Andet at beſtille end at blive raſt igjen. Jeg ſhnes allerede, at De ſeer ud, ſom om De ſelv kunde ſpringe ned fra Vognen.“

Det var dog lidt overdrevent. Hans udtærede Stikkelfe var næſten gjennemſigtig, og ſaae ud ſom

om den kunde spredes af et Vindpust. De maatte bære ham af Bognen, og først efter meget Besvær naaede de at faae ham anbragt i den Lænestol, de selv havde ført med sig og sat ind i hans Bærelse.

„Bliv nu hos ham, Nikoline, og tal med Kirstine om, hvorledes I bedst kunne indrette Jer,“ sagde Frøken Bolvig. „Seg gaaer ud for at bringe Sagerne i Orden; og det er nu engang afgjort, at hvad der saa hænder, saa skriver Du til mig, min Pige; for blive her kan jeg ikke, hvor gjerne jeg end vilde.“ Med disse Ord forlod hun dem og gik ud til Bognen.

„Seg beklager meget, at min Søn netop skal være fraværende i Forretninger,“ bemærkede Claus Bernsteen, der fulgte efter hende som en Barulv.

„Pøkker ivold med Deres Søn. Lad ham blive, hvor han er.“

„Seg veed ikke, om jeg hørte rigtig“ — begyndte Claus Bernsteen.

„Saa luk Ørerne op, og hør bedre efter. Seg sagde: Pøkker ivold med ham. Han har ikke gjort os Andet end Ulykker. — Hvorfor skulde vi netop herud? Seg veed det ikke; men jeg sporer hans Fingre i dette, som i adskilligt Andet. Ingen skal bilde mig ind, at Krag af sig selv er faldet paa den Idee.“

Derfor hun ikke havde været saa optaget af

at paffe en Mængde Ting ud af Bognen, vilde hun af det Grin, der bredte sig over hans Ansigt, have seet, hvor enig han var med hende i det sidste Punkt.

„Deres Ord lade mig formode, at min Søn maaskee ikke har taget alt det Hensyn, han ved en saadan Veilighed bør tage,“ sagde Bernsteen, „men hvis dette er Tilfældet, saa beder jeg Dem blot om at sige mig det, og hvad den faderlige Myndighed formaaer at udrette, skal ikke blive undladt.“

„Saa vilde jeg ønske, at den faderlige Myndighed kunde formaae ham til at passe sine egne Sager, og at lade Andre have deres i Ro. Han misbruger den Magt, han nu engang, Gud maa vide hvorledes, har faaet over den stakkels Krag; og havde det kun beroet paa ham, saa havde den Syge forlænge siden ligget med Næsen iweiret. Men hvor han saa er, saa siig ham, at han kan stole paa een Ting, og det er, at han ikke har med Tosser at gjøre.“

„Det forbauser mig i høieste Grad. Af Fremmede skal man høre Sandheden; men det skal blive anderledes,“ svarede han; „det skal det saavist.“

„Snak ikke, men handl, saa skal jeg troe Dem.“

„Handle? Her skal blive handlet. Lad ham blot endnu engang give Anledning til Klager, og jeg skal tage ham i Skole. — Blande sig i Andres Sager? — Det er nok paa Tiden, min gode Felice, at jeg holder Dig med Dig.“

Der gives en Frækhed, som saa skuffende efterligner Sandheden, at selv den Klogtigste lader sig narre; men hvad enten hun nu opfangede et Blik, som ikke var bestemt for hende, eller mærkede det paa Tonesaldet, eller fik et Indtryk af hans hele Personlighed, nok er det, hun vendte sig pludseligt om mod ham:

„Hør Menneſte, De ſtaaer da ikke og lyver for mig?“

„Hver?“ udbrød han, og vaklede uvilkaarligt et Skridt tilbage.

„Hver, ſiger jeg. Endnu veed jeg det ikke; men prøv ikke derpaa.“

„De er meget heſtig, gode Dame,“ tillod Claus Bernſteen ſig at bemærke. „Man gjør ſit Bedſte, og ſaa ſaaer man kun Skam til Tak.“

„Jeg veed ikke, om jeg gjør Dem Uret; men gjør jeg det, ſaa har Deres Søn Skylden. — Hør nu, hvad jeg vil ſige, og lad mig ſaa være i Fred. For diſſe to Sødſkende bærer jeg Omkoſtningerne, ſaa længe de blive herude; men jeg forlanger, at mine Ordre ſkulle adlydes punktligt, ellers ere vi færdige ſtrag. Jegønſter, at der Intet ſkal ſpares“ —

„Gud bevares, Frøken, Intet. Jeg tør nok ſige“ —

— „hvad jeg aldeles ikke bryder mig om at høre — jeg ſiger, at der Intet ſkal ſpares, ſom kan bidrage til, at den Syge kommer til Kræfter ſaaſnart ſom

muligt, og at der bliver viist ans Søster ethvert Hensyn. Saaledes ønsker jeg det, og lad mig ikke erfare, at man spiller op med mig. — Gaa Deres Vel!”

Om han vilde have fulgt hendes Opfordring, kunde altid være et Spørgsmaal; men da hun med disse Ord selv forlod ham og gik ind til de to Sødfkende, havde han ikke længere noget Valg, og begav sig ned i Haven, hvor han tog Plads paa en Bænk. Han havde sine Grunde til, idetmindste ikke nu, at lade sin Forbittrelse komme til Udbrud overfor denne Fremmede; men her, hvor han var uden Vidner, behøvede han ikke længere at lægge Vaand paa sig, og idet han med et hadefuldt Blik saae sig omkring, brød han ud i en høirostet Latter.

Imidlertid havde Daniel Hammer indfundet sig med friske Heste, som skulde kjøre Froken Bolvig tilbage til Kjøbenhavn; og her viste det sig nu, af hvilke besynderlige Modsigelser den menneskelige Natur er sammensat; thi den samme gamle Dame, som et Dieblif iforveien havde været saa barsk og utilgængelig, kunde ikke ganske beherske sine Følelser ved Afskeden. „Du skriver mig til, Nikoline; og nu Farvel, Børn,“ sagde hun. „Gud velsigne Jer. Vi ville lade, som om jeg boer her ved Siden af, for at undgaae denne besværlige Tegen Afsked. Læg nu alle Bøhyrninger tilside, min kjære Christian, og husk paa, at vi ere begyndte paa et nyt Affnit af Livet. Det gamle flaae vi en Streg over; det var en Feiltagelse; men

hvem af os kan ikke feile? Vær nu en Mand, og tænk paa, at De skal være Deres Søsters Støtte." — Kun lidet anede hun, hvor grusomt hun saarede ham ved disse Ord. Den konvulsiviske Bevægelse af hans Læber, som forraadte den Smerte, han følte, tog hun som et Tegn paa Udmattelse og trykkede hans Haand. „Dg hvad min yndige Pige angaaer, saa kjender jeg hende tilstrækkeligt til at vide, at hun intet Dieblis svigter sin Opgave,“ tilfoiede hun, idet hun trykkede Mikoline til sit Bryst. „Hun er et Exempel for os Alle, og derfor veed jeg, at hun nu bliver her, og lader mig gaae min egen Gang.“ Med disse Ord skod hun Mikoline blidt fra sig, lukkede Døren og kjørte bort.

Afstenen var kommet, og med den Stilheden, hvori Tankerne, som Dagens mange Indtryk havde adspredt, atter kunde samle sig. Efter dybe Sorger og megen Frygt var der fulgt et Dieblis No, og Stedets landlige Fred, som dannede en følelig Modfætning til Livet i den store By, de nyligt havde forladt, faldt som en vederkvægende Nande paa de to Sødstendes Hjerter. Dg dog vovede de ikke heelt at hengive sig til denne No. Taknemmelige Følelser mod de Belgjorere, som vare komne, da de mindst ventede det, og Bekymringer for, hvad Tiden vilde bringe; ubestemte Forhaabninger om en Lykke, der kunde komme, men maaskee aldrig vilde komme, og Frygt for Farer, som dvælede langt borte, uden endnu at antage nogen bestemt Skikkelse, blandede sig mellem hverandre og førte deres Tanker

henad Veie, der slyngede sig til en Labyrinth, ligesom det mørke Næt, Løbværket udenfor dannede mod Aftenhimlen.

Fjortende Kapitel.

Det var besynderligt, at Felix, hvis Plan det havde været at faae de to Sødsfende ud paa Landet, tilshneladende drog saa liden Fordeel deraf, nu da han havde opnaaet sit Formaal. Han viste sig først Dagen efter deres Ankomst, og spurgte paa sin plumpe Maneer til Christians Befindende, idet han dertil anbefalede de to Sødsfende i Et og Alt at følge hans Faders Forskrifter; men den Maade, hvorpaa han udtalte sig, var dennegang afvigende fra hans sædvanlige Optræden; den Blanding af bydende Trods og en vis skulkende Forlegenhed, der ligesom deelte hans Væsen og gjorde det usikkert, syntes endog at være Gjenstand for hans egen Sagttagelse og gjorde ham tvær og ærgerlig, saa at det var en Lettelse for de to Sødsfende, da han endnu samme Dag forlod Landsbyen og tog tilbage til Kjøbenhavn.

I den første Tid syntes det, som om Forandringen af Sted og Opholdet i den friske Luft havde en heldig Indflydelse paa Christian. Støttet til Søsterens Arm begyndte han at gaae lidt omkring, og

saasnart hans Kræfter tillode det, gjorde de sig bekendte med Stedets Omgivelser. At bestige den høie Bakke, som førte op til Skoven, viste sig at være altfor anstrengende, og maatte opgives efter et Par frugtesløse Forsøg. Claus Bernsteens Have, som iøvrigt var vel vedligeholdt og med sine sthyggefulde Steder i sig selv var indbydende nok, undgik de saavidt muligt; thi vistnok havde Eieren hidtil viist sig ualmindelig forekommende, men denne Forekommehed havde en Blanding af Sukkersødt, som altfor tydeligt røbede dens uægte Natur og uvilkaarligt stødte dem tilbage, saa at de, naar Veiret tillod det, helst søgte hen paa saadanne Steder, hvor de kunde tilbringe Tiden uforstyrret.

Bed et Hjørne af Kirkegaarden laa der en Lund, en Rest af Skoven, som tidligere havde strakt sig herved, og paa det høieste Punkt tæt op til Kirkegaardsmuren var der anlagt en Hoi med Græsbanke, hvorfra man havde Udsigt henover det brede Aløb og Moserne. Paa dette Sted havde de dvælet længe, den første Gang de fandt det, og derefter var det blevet deres Indlingsplads. Det var et roligt Sted med svale Stygger, naar Middagsolen brændte, og et affides ubefarvet Sted, hvilket paa den Tid ellers ikke var saa let at finde; thi Landsbhyen gjenløb jævnligt af drukne Menneskers Skrig og Skraal. Den Misfornøielse, som havde givet sig svage Udbrud det foregaaende Aar, havde vel ikke rigtigt kunnet tribes om Vinteren, eftersom en skrap Kulde ingenlunde er uden Ind-

flydelse paa de menneskelige Stemninger, men ved Foraa-
rets Begyndelse var den skudt frem paany, og Ideen om
en nærforestaaende Guldalder, da Ingen længere skulde
arbejde, men Livet voxle mellem saa behagelige Al-
ternativer som at sove eller ligge paa Ryggen og
drikke Champagne, havde tiltalt Gemytterne, saa at
der ikke længere herskede Tvivl om Hensigtsmæssig-
heden af at dele Herregaarden; kun med Hensyn til
Maaden og Principet for Delingen vare Meningerne
afvigende. Medens nemlig det ene Parti gik ud fra
Fællesiets Betydning, og forlangte, at Herregaarden
skulde indrettes som et Slags kommunal Vikube,
fremstod der ikke saa Separatister, som stik imod
deres egen Theori forlangte aldeles urimelige Be-
hageligheder for deres eget Bedkommende, i hvilken
Henseende Per Adrians Fordring paa Brakmarken
gjennem den evindelige Gjentagelse havde antaget
Charakteren af et Dogme, der ogsaa hos ham frem-
kaldte den Umedgjørlighed og det Kethaveri, som
Dogmer i Almindelighed gjøre.

Den nærmeste Følge af disse Anskuelser var, at
Eggen brimlede af Dagdrivere og Drukkenbolte, og
saaledes gik det til, at de to Sødskende hurtigt søgte
og fandt et af de saa Steder, hvor de kunde være i
Sikkerhed. Kun et Par Gange havde de ufornodet,
og naar de mindst ventede det, havt Besøg af Claus
Bernsteen paa dette Sted; men saasnart han havde
forvissat sig om, hvor de vare, havde han atter fjer-
net sig. Med Christian var der under Sygdommen

foregaaet en Forandring. Han var nu i Regelen taus og indefluttet, men alligevel gaves der Tider, da hans oprindelige Natur kunde bryde igjennem og faae ham til at udkaste nye Projekter og udmale Fremtiden med en Varme og Overbeviisning, som stod i paafaldende Modsaetning til Diebliffets sorgelige Virkelighed. Naar Nikoline læste høit for ham, fulgte han tilshneladende med, men hans Tanker vare andetsteds beskæftigede, og de uventede Spørgsmaal, han pludseligt gjorde, viste bedst, hvor langt han var borte. Hun kunde have faldet ham om Halsen og besvoret ham at sige hende den hele Sandhed, der ikke kunde være frygteligere end den Tvivl, der var vaakt, da hiin Flig løftedes for hende; men hans Tilstand var saaledes, at hun ikke vovede det, men maatte vente taalmodigt, indtil den Tid kom, da han maaskee selv vilde sige hende det.

Imidlertid havde de erhvervet sig en ny Ven. „Har Du lagt Mærke til, Nikoline, hvorledes den stakkels Fyr følger os overalt?“ spurgte Christian en Dag, da Thyge Raben med et Buntt grønne Kviste i Haanden kom gaaende henimod Høien.

„Jeg troer, at den Stakkel glæder sig, naar blot Nogen vil tale med ham,“ svarede hun. „Der er vist Ingen her, som bekymrer sig om ham. — Han er Dig vel ikke til Besvær?“ tilføiede hun, omhyggeligt følgende ethvert Bink.

„Her er jo ellers ikke et Menneſke, der bekymrer sig om os; saa at vi maae være tilfredse, naar der dog

er En, som søger os," svarede Christian misfornøiet; men som om han fortrød sin Uvenlighed, vinkede han Thyge hen til sig. „Naa, min kjære Thyge, bringer Du dette Grønne til os?"

„Ja," svarede Thyge, som stod og saae paa dem med et tomt og intetsigende Blik.

„Saa ræk mig det, og sæt Dig her," sagde Christian.

„Nei, ikke der, ikke der," indvendte Drengen med paafaldende Uro, og veg uvilkaarligt tilside.

„Ja ja, Thyge, som Du vil; men hvorfor ikke der?"

„Solen" — svarede han, og skyggede med Haanden for Dinene; „jeg kan ikke lide Solen."

„Og den holder jeg netop saameget af," yttrede Christian spøgende; „men sæt Dig hvor Du selv vil."

Det var af Udtrykket i hans Ansigt, forsaavidt der kunde være Tale om noget saadant, aabenbart, at denne Smødefkommen var ham noget heelt Uvant, og med en keitet Ivrighed, der vidnede om den Glæde han følte, tog han Plads i Skyggen, hvor han blev siddende, medens Nikoline læste hoit. Ved ingen Feilighed viste han sig uregjerlig eller paatrængende, om han end af og til kunde gjøre et latterligt Indtryk ved sin taabelige Fnisen; men da de to Sødfkende vilde have affkyet det som Naahed at gjøre sig lystige over hans Ulykke, og da han indenfor det ringe Omraade, hvor han formaaede at fatte Noget, gav dem Beviser paa en rørende Hengivenhed, blev

han dem efterhaanden en Ven, efter hvem de endog kunde længes, naar han en sjelden Gang undlod at indfinde sig.

Han var utrættelig i at plukke Blomster nede i Moserne, da han opdagede, at Mikoline satte Priis paa dem, og var aldrig gladere, end naar hun opfandt et eller andet Grinde til ham. Naar hun ved saadanne Leiligheder takkede ham og roste hans gode Opførsel, kom der et Lys i hans Dine og et Smil i Ansigtet, som gjorde det næsten smukt, medens han noie betragtede hende, som om han i hendes Ansigt søgte en Veiledning til Noget, han ikke kunde finde hos sig selv. Det var et Vendepunkt i Lyges sørgelige Liv. Hvilke usammenhængende Forestillinger der arbejdede i hans Sjæls Mørke, blev en Gaade for ham selv som for Andre; men Glimt af Forstaaelse begyndte der at komme, en gryende Fornemelse af, at Nogen tænkte paa ham og bekhymrede sig om ham, og Forestillingen herom opfyldte ham ganske og gjorde selv hans kummerlige Liv til Noget, der lignede et Eventyr.

Saaledes hengik de første Uger, hvori Christians Tilstand vel ikke forværredes, men hans Kræfter vare vedblivende saa svage, at han med Nød og Neppe kunde naae deres Indlingsplads. En Eftermiddag modtog han her et uventet Besøg. Han vidste, at Mikoline kjendte Dalsgaards Familie; men da de hidtil ikke havde seet Nogen fra Herregaarden, antog han, at dette foreløbige Bekjendtskab var forbi med

det Samme. Han sad netop alene tilbage paa Høien, medens Nikoline var gaaet ned paa Engen, da en stor Hund kom løbende henimod ham. I det første Dieblik følte han sig urolig over denne glubste Gjæsts Ankomst, men snart hørtes der tordnende Kommando-raab, som Synderen vel i Begyndelsen lod uændfede, men omsider fandt det raadeligst at adlyde, og endelig viste to Mænd sig, af hvilke den Ene i Frastand afveylende vinkede ad Christian og holdt Taler til Hunden, som skyldbethnget og med ludende Hoved sjokkede bag efter ham henimod Høien.

„Jeg er Charles Dalsgaard,“ sagde den Yngste af dem, da de naaede derop. „Jeg beder Dem undskyldte, at vi komme med lidt Allarm. — Det er Bonnesen, vor Forvalter; og hvem De selv er, vide vi Begge. Tillad mig nu at hilse paa Dem.“

Der var noget saa Elskværdigt og Friskt over hans Person, at Christian følte sig oplivet, idet han rakte ham Haanden og bad dem tage Plads.

„Vi fik først igaar at vide, at De og Deres Søster vare komne herud. Fader har desværre været upasselig, ellers vilde han selv — men Deres Søster?“ spurgte Charles, og saa sig om.

Christian svarede ved at pege ned mod Engen. „Jeg har saa ondt ved at gaae,“ sagde han, „men dersom De selv vilde uleilige Dem derned, troer jeg, at hun vilde blive glad ved at see Dem. Hun har flere Gange talt om Deres Søster.“

Det var en høist behagelig Indbydelse, men da

Høflighed fordrede, at han spurgte til Christians Befindende, gav dette Anledning til et Par venstabelige Udvekslinger, som satte Bonnesens Taalmodighed paa Prøve. Han var bleven staaende foran dem som en ubevægelig Masse, og da Christian et Par Gange havde løftet Dinene iveiret for at see, hvor han hørte op, var han stødt paa et busket Skjæg og et Haar, som bibragte ham Forestillingen om en lavtbygget Storkerede. Nu forekom det imidlertid Bonnesen, for hvem Vidtløstighed i det Hele laae fjernt, som om Samtalen skeiede ud fra Sagen, hvorfor han endelig greb Ordet:

„Hvis Charles har ifinde at udrette sin Faders Erinde, saa synes jeg, at Charles skulde gjøre det.“ Paa denne Opfordring skyndte Charles sig ned paa Engen, medens Bonnesen gravitetisk tog Plads hos Christian.

„Bolvig skrev det,“ bemærkede han gaadefuldt, da han havde siddet lidt og seet ned for sig.

„De mener?“ spurgte Christian, forundret over at høre et bekjendt Navn.

„Seg mener, hvad jeg siger,“ svarede Bonnesen efter nogen Betænkning, „og jeg siger, at Bolvig skrev det — hvor skulde vi ellers have faaet det at vide fra? — For seer De, unge Herre, for Tiden leve vi ligesom i en Fæstning — intet Samkvem med Udenværkerne — men Proviant nok.“ — Denne sidste Bemærkning syntes navnlig at tiltale Bonnesen, der vederkvægede sig med at gjentage den flere

Gange, medens han intet Dieblif tvivlede om, at hans Tilhører var inde i Tankegangen.

„Seg gif herved over Nafsen,“ meddeelte han efter en længere Pause — „men troer De nu, at de have hentet Torven?“ — En ringeagtende Bevægelse med Haanden var hans eget Svar. — „De gide ikke være over det, skal jeg sige Dem. — Torven gratis, naar de selv vilde hente den. — See om de gide det. — Men brække de unge Træer af i Bomskolen, det gide de.“

„Bomskolen?“ spurgte Christian, hos hvem Mandens sære Væsen fremkaldte en velgjørende stille latter. „Hvad er det for en Skole?“

Han kunde ikke have gjort Bonnesen noget mere velkomment Spørgsmaal. Hidtil var det aldrig faldet i denne Mandes Lod at forklare Noget Sprogets Eiendommeligheder, og en Følelse af Stolthed ved at være bragt i en saadan Situation gjorde ham paa Stedet overbærende og forekommende. „Bomskole,“ gjen- tog han for at slaae Ordet fast. „Sa seer De vel, De er nu sagtens ikke fra Landet. — I Byen kalder man det en Plantage, det veed jeg nok. Men herude kalde vi det en Bomskole, og Bomskole er det Rigtige. — Det er et godt gammelt dansk Ord. — En Bomskole.“ Det gjorde ham saa godt at afgive denne Forklaring, at han med en stum Henvendelse bød Christian en Skraa.

„Nei? — dog ikke? — sng. Det havde jeg reent glemt. Nei seer De, jeg havde plantet fem-

hundrede Graner, og der var god Væxt i dem. — Nu er der ikke en Snees igjen — de Tyveknægte. — Veed De, hvad min Mening er?"

Christian var ikke fuldkommen sikker derpaa.

„Det er, at Mølleren har Ret," vedblev Bonnesen. „Jeg har tidt nok sagt til Godsseieren: Ritzau har Ret, men ligemeget hjælper det. — Jeg taler vist ellers formeget med Dem; jeg glemmer bestandigt, at De har været syg," sagde han paa engang.

Der var saamegen Takt i denne sidste Ytring, og i den Maade, hvorpaa den blev udtalt, at Christian skyndte sig at forsikre ham om det Modsatte; men det hjalp ikke. Han reiste sig op, satte Hænderne for Munden og sendte Raabet: „Char—les!" langt ud over Moserne.

Smidlertid havde Charles opsogt Mikoline og udrettet sit Grinde. Maaskee havde hun under sit Ophold herude et Par Gange tænkt paa sine foruds Bønner, og det var ikke saa besynderligt, om hun havde gjort det, da hun ikke havde saamange at vælge imellem, at nogen af dem let kunde forbigaaes; maaskee havde hun tænkt sig, at de i den store Omgangskreds, hvori de uden Tvivl færededes, let kunde have faaet nye Indtryk, der havde bragt dem til at glemme hende, og muligviis havde hun følt lidt af den Smerte, der følger med Forestillingen om at være glemt, især naar de, af hvem man glemmes, have givet En Anledning til at vente det Modsatte; men havde hun nogensinde tænkt saa-

ledes, saa forsvandt enhver Tvivl, da Charles pludseligt stod foran hende og rakte hende Haanden til Velkomst.

„Det er en bedrøvelig Anledning, hvori vi mødes,“ sagde han, „men jeg haaber, at Deres Broder, hvem jeg nylig hilste paa, snart vil være raff igjen. I detmindste ville vi Alle gjøre vort Bedste.“

Det var saa venligt af dem at tænke paa hende og hendes stakkels Broder, men Tanken om hans nedbrudte Helbred og om den Frygt, som aldrig forlod hende, overvælde hende i det første Dieblif. Han søgte deeltagende at trøste hende; fortalte, at Bolvig først den foregaaende Dag havde tilskrevet hans Fader om deres Ankomst til Landsbyen, og derpaa fulgte alle de Raad og Tilbud, som Dalsgaard havde kunnet udtænke, men hvoraf de fleste vare uudførlige paa Grund af Christians Tilstand. Naturligviis gjentoges Undskyldningen for det Dptrin, han og hans Søster havde fremkaldt hos Baumanns, og det paa en saa pudsig Maade og med en saa uforbeholden Kritik af den Baumannste Belopdragenhed, at Mikoline kom til at lee, og da Latteren er smitsom, saa loe de i Forening, hvorved den Rødme, som hans Ord havde fremkaldt i hendes Kinder, fik en langt behageligere Forklaring og gjorde Samtalen mere utvungen.

„Og jeg, som fortalte Margrethe, at De ikke mere vilde see os,“ sagde han i Samtalens Lob, idet han oftere kom tilbage til dette Thema. „Men hvem

kunde ogsaa tænke, at Bolvig tog sig saadanne Friheder paa egen Haand? Og hvorfor gjorde han det? — Han er en sær Patron. — At negte Dem hjemme, naar De virkelig var hjemme. Hvad skulde det dog betyde?"

Hvad det skulde betyde, kunde han læst i hendes Ansigt; men det undgik ham, og Talen førtes snart over paa andre Ting.

„Vi haabe at see Dem jevnligt hos os,“ sagde han. „Margrethe vil sikkert være her imorgen, og Fader, saasnart han bliver rask; men under alle Omstændigheder vilde jeg sætte Priis paa det bestemte Løfte af Dem, at De vil lade mig være til Deres Disposition i enhver Henseende.“

Det bør fremhæves til hans Roes, at skjøndt han ikke længere var en Dreng, havde han bevaret en Ungdommelighed, man kunde gjerne kalde det en vis grøn Elskværdighed, som paa en saa heldig Maade adskilte ham fra mange af hans mere bevidste Jevnaldrende. Hverken han selv eller hans Søster havde deltaget synderligt i den store Selvkærlighed, skjøndt de morede sig af Hjertens Lyst, naar de kom der; men Livet i Hjemmet havde ogsaa havt sine Fordelse, og skjøndt de Begge hver paa sin Maade savnede lidt af det Afglatte, der i Selvkærligheden iøvrigt let affætter sig som en Fernis af civiliseret Lømmelagtighed, en Eienommelighed som ganske vist intet Dieblik vilde være bleven taalt i Dalsgaard's Huus, saa havde de til Gjengjæld bevaret Faderens ridderlige Tænkemaade

og uforbeholdne Sanddruhed. Sorg og Glæde, Brede og Medfølelse kom fra deres oprindelige Væsen, og tabte ikke det Mindste derved, at de stundom gave sig et naibt Udtryk. Den Naturlighed, hvormed han dennegang udtrykte sin Deeltagelse, lod ingen Tvivl tilbage om dens Oprigtighed, og gjorde Forholdet mellem dem utvungent, saa at de allerede vare dybt inde i Samtalen, da Bonnesens Raab naaede dem.

„Seg beghyndte at bliive noget vidtloftig her, og man skal ikke trætte syge Folk,“ bemærkede Bonnesen, da de kom tilbage. — „Seg troede ikke, at Charles havde Saameget at sige,“ tilføiede han og blev uden sit Vidende Ironiker.

Men Christian vilde ikke vide af Træthed at sige, og de Fremmede maatte tage Plads hos dem. Han følte sig saa vel tilmode ved deres Nærværelse, at hans gamle Livlighed for et Dieblik blussede op og meddeelte sig til Nikoline. Hvor behageligt var det ikke at gjøre Bekjendtskab med en saa elskværdig ung Mand, som tilmed syntes at kunne vurdere Nikolines fortræffelige Egenskaber; „thi det kan jeg forsikre Dem,“ sagde Christian, „at Mage til lille Sygevogteriske gives der ikke.“

„De behøver ikke at forsikre mig derom,“ svarede Charles; „jeg kunde næsten ønske selv at være syg, for blot at have en saadan Pleieriske.“

„Ikke syg, Charles; ikke syg,“ indvendte Bonnesen med alvorssfuld Bestemthed.

„Nuvel Bonnesen, ikke syg,“ gjentog Charles leende, „men saa noget Andet da.“

Stemningen var ualmindelig livlig. Selv Bonnesen, som mindst af Alle kunde beskylides for at lade sig besnære af det smukke Kjøen, og som ellers saa lidt som muligt deeltog i selftabelige Sammenkomster, fandt sig dennegang vel tilmode; han fulgte uafbrudt Nikoline med Dinene, medens Saameget af et Smil spillede i hans Ansigt, som der i det Hele lod sig sætte i Forbindelse med en livlig Træmand; men da Tilfældet vilde, at et Baand var gaaet løst paa den Slynge, hvormed han undertiden bandt Hunden, og da Nikoline tilbød at gjøre det fast og i en Haandevending leverede ham det tilbage, saa steg hans Bevægelse til det Punkt, den overhovedet kunde naae. — „Alfurat som vor egen Margrethe,“ sagde han bifaldende og puffede Charles i Siden; og hvad hun end selv tænkte om ham, saa havde hun her fundet en afgjort Beundrer.

Det var imidlertid blevet saa seent paa Eftermiddagen, at Christian maatte hjem, og saaledes skiltes de da med mange Forsikringer om snarligt Gjensyn. —

„Det har været mig en stor Fornøielse at gjøre Bekjendtskab med disse Mennesker,“ sagde Christian, da Nikoline kom ind til ham for at sige Godnat. „Saaledes havde jeg slet ikke tænkt mig dem. — Men det har været mig en stor Fornøielse.“

„Dg ikke mindre for mig, kjære Christian. Det

glæder mig, at Du synes om dem. Du blev virkelig oplivet ved dette Besøg."

"Jeg har ikke længe befundet mig bedre, og jeg kan ikke sige Dig, hvorledes jeg morede mig over Bonnesen, da jeg sad ene med ham. — Jeg troer næsten, at Synet af disse Menneſter gjør mig rask."

Der kom atter Saameget af hans gamle Væsen frem, medens han talte derom, at hun med glædere Følelser, end hun længe havde kjendt, fatte sig ved hans Seng, hvor hun pleiede at sidde, indtil han faldt i Søvn. Han udbredte sig endnu nogen Tid over det samme Thema og lagde vidtſvævende og eventyrlige Planer for den nærmeste Fremtid, indtil Trætheden omſider overbandt ham og Talen forstummede. Hvor blegt og udtæret var hans Ansigt ikke, nu da det var blevet roligt, og hvor forandret et Præg havde det ikke faaet, medens Sønnen gled hen over det og flettede det Liv ud, der nylig havde været. Hun faae det imidlertid ikke, men beholdt denne Aften det sidste glade Indtryk, medens Mørket faldt sammen med Skyggerne i hans Ansigt og gjorde dets Skikkelse utydelig.

Femtende Kapitel.

Tider og Sind stiftede, og Alt var i feberagtig Uro, kun Mølleren holdt sig paa sin Post.

Fra Møllens Dmgang vedblev han at holde Udfig og leverede af og til smaa Skærmhdsler, der dog i Regelen indskrænkede sig til Ord, og kun en eneste Gang ledsagedes af Steenkast; og maaskee var det blevet ved denne ene Gang, fordi han ved samme Leilighed var gaaet ned paa Veien og i Kammeraternes Paasyn havde tildeelt rette Vedkommende en umaadelig Dragt Prygl. „Det kommer igjen, Møller,“ havde de raabt efter ham; men det Samme havde de sagt saa mange Gange før, og da Møllerenes Styrke var vel bekjendt, hvilket ikke lidet bidrager til at styrke den moralske Overvægt, tog han sig ikke slige Trusler synderligt nær.

Paa denne sin Udfigspost stod han en Dag, da Dalsgaard og hans Datter kom ud fra Skoven og toge Veien forbi Møllen ned mod Landsbhyen. „De er en paapasselig Mand, Rügau; det maa man lade Dem,“ sagde Godseieren, da Mølleren var kommet ned paa Veien. „Forresten tænker jeg, at jeg endnu ikke er for gammel til at tage min Mand, ifald han skulde komme mig iveien.“

„Det vel ikke,“ meente Rügau, „men i disse Tider er en Smule Forsigtighed ikke overflødig.“ Det var den ganske vist ikke, og derfor havde han i den senere Tid gjort sig det til en Regel at ledsage Dalsgaard, naar han gik forbi Møllen ned til Landsbhyen.

„De har jo nu heelt overvundet det lille Ude-
befindende,“ bemærkede han.

„Na ja, jeg kan ikke klage; men der er andre Ting, min gode Kützau, andre Ting“ —

— „som vi med Deres Tilladelse ville lade ligge,“ supplerede Kützau, og kastede et hurtigt Blik paa Margrethe. „Vi ville af forskjellige Grunde flaae en Pæl igjennem det, saa har det ingen Magt.“

Da der intet Svar fulgte, fortsatte de et Stykke af Veien i Taushed.

„Inat have de skaaret alle mine Viinranke over ved Roden, Kützau,“ bemærkede Dalsgaard omsider, medens Harmen og Sorg veylede i hans Ansigt, og Margrethe, hvem denne Begivenhed var gaaet nær til Hjerte, fik Taarer i Øinene. — „De have ikke skaanet en eneste; det Hele er ødelagt.“

Kützau blev staaende og saae forbausset paa dem, og derpaa udstødte han en drøi Ed. „Dg saadanne Skurke vil De tage med det Gode,“ udbrod han. „Seg har forlænge siden sagt Dem, at de vilde vove Dem over Hovedet.“

„Endnu er her Lov og Ret i Landet,“ sagde Dalsgaard „og jeg vil sørge for, at denne Sag bliver undersøgt paa det Strengeste. — Men hvem veed, hvad der skeer næste Gang? — Dg alligevel paaistaar jeg, at denne Ondskab ikke udgaaer fra den store Masse, men fra dens Ledere.“

„Dens Ledere,“ gjentog Kützau. „Massen og dens Ledere ere af samme Suurdeig, og bliver der

ikke taget bedre fat, saa er det vor egen Skyld, naar de en Dag slaae os i Smadder."

"Ja, ja, Ritzau, foreløbigt har jeg gjort, hvad der kan gøres; men lad os nu tale om noget Andet. For Diebliffet angriber det mig formeget at tænke derpaa."

"Det er ogsaa fordømt," vedblev Mølleren, følgende sin egen Tankegang, "at den Dreng bliver ved at flakke om i fremmede Lande, og ikke kan faae ifinde at vende Næsen hjem, nu da der er Brug for ham."

"Alfred bliver dog nu temmelig gammel til at kaldes en Dreng," bemærkede Dalsgaard, skjøndt han kjendte Ritzaus Anskuelser i dette Punkt.

"Da er det dog bedst, om han finder sig deri for det Første. Jeg beholder helst selv Toilerne paa mit eget Kjøretøi," svarede Ritzau med Selvfølelse.

"Men hvor er da Alfred for Tiden?"

"Hvor er han? Ja det er netop Spørgsmaalet. Han er snart her og snart der. I det sidste Brev, Frøkenen læste, var han i Genf, og i det næstsidste var han i Paris eller i en By der i Nabolaget — De husker Navnet bedre end jeg, Frøken" —

"Læser Margrethe Deres Søs Breve?" spurgte Dalsgaard studsende og bemærkede den Rødme, som bredte sig over Datterens Ansigt.

"Frøken Margrethe viser mig den Venlighed," svarede Ritzau, uden at lægge Mærke til hans For-

undring. „Seg forstaaer ikke Meget af hvad han skriver, for jeg kan ikke lase disse udenlandske Ord; og saa bad jeg Frøkenen om at hjælpe mig, da hun en Dag kom over og besøgte os — men De har da ikke Noget imod det, Hr. Godseier?“ spurgte han, da han blev Dalsgaards adspredte Bæsen vaer.

„Nei, slet ikke,“ svarede Margrethe paa Faderens Begne. „Jeg veed virkelig ikke, hvad Fader skulde have imod, at jeg hjælper Dem med at lase et Brev.“ Det kunde ogsaa være vanstelig at vide, og derfor var det naturligt, at hun affærdigede Spørgsmaalet paa en Maade, som om hun ønskede snarest muligt at feie noget saa Orkesloft ud af Verden.

„Ganske vist har jeg ikke Noget derimod,“yttrede Dalsgaard; „kun forundrer det mig, at Margrethe aldrig har fortalt mig Noget om hans Reise, skjøndt jeg oftere har ønsket at høre Et og Andet derom.“

„Na hvad, Frøkenen har Andet at tænke paa,“ svarede Nüzkan i et heldigt Dieblik; „men havde jeg vidst, at det kunde interessere Dem, skulde jeg selv have gjort det — skjøndt der ikke er Meget at sige.“

„Ikke det?“

„Nei — for jeg skal have den Gre at sige Dem, Hr. Godseier, at Alfred flankerer; men saadan er Ungdommen i vore Dage.“

„Det kan ikke godt undgaaes, naar man reiser,“ meente Dalsgaard.

„Sa det er heller ikke saaledes at forstaae; men han gjør ikke, hvad han skulde gjøre. Han tager ikke

Bærkerne i Diefhn. Saavidt jeg kan forstaae, har han endnu ikke seet paa et eneste."

"Hvilke Bærker?"

"Begrubeligviis Møllebærkerne? Hvad Andet reiser han for? Jeg har altid hørt, at de bedste skulde være herovre i Westphalen, og jeg har tidnok sagt ham: „Gaa til Westphalen, Alfred;" men troer De, at han gjør det?"

"Han seer dem nok alligevel, hvor han er," bemærkede Dalsgaard, som forlængst havde opgivet sin Nabo i slige Spørgsmaal.

"Nei saa gu' gjør han ei. Det gjør han slet ikke," indvendte Rükau ud af en dyb Dverbeviisning. "For jeg har skrevet til ham, at efterhaanden som han besaae dem, skulde han sende mig Tegning og Dverflæg, at vi kunde faae Noget at gaae efter, naar vi engang bestemme os til at bygge Møllen om. Men gjør han det? Nei. Slidderfladder skriver han, det kan Frøkenen bevidne, og derfor undrer det mig ikke, at hun engang imellem kommer til at lee, naar jeg bliver gal i Hovedet over hans Brovl. Men det var den Gang, han kom ud; nu kan han jo see, naar det skeer igjen. Jeg har bedre Anvendelse for mine Penge, end at lade ham flankere som en anden Junker."

"Det er slet ikke, som De siger, Rükau; og dersom De ikke netop havde sat Dem noget Andet i Hovedet, saa vilde De ikke tale saaledes derom,"

indvendte Margrethe, og vakte igjen sig selv uafvidende sin Faders Opmærksomhed. „Jeg vilde blot ønske, at De lod Fader selv læse Brevene, saa skulde De faae at see, at han giver mig Ret.“

„Det vilde ogsaa være Noget at byde Deres Fader. — Jeg vil nødigt byde en forstandig Mand Brovl,“ svarede Mølleren misfornoiet.

„Da vil jeg dog sige Dem en Ting, Ritzau,“ bemærkede Dalsgaard. „Skjøndt det ikke kunde falde mig ind at blande mig i Andres private Sager, og mindst af Alt læse Deres Breve, saa vilde det dog, efter hvad jeg her hører, interessere mig at vide hvad Alfred skriver. Siden min Datter har læst dem, antager jeg ikke, at det er Hemmeligheder.“

„Nei vilde det virkelig!“ udbrød Mølleren hemmelig beæret. „Saa skal De faae hele Bunken, naar vi komme tilbage, Hr. Godseier; og finder De to Linier, der er Mening i, saa skal jeg holde min Mund.“

Under denne Samtale havde de naaet Landsbyen, og fulgte nu en Sti, som løb udenom Haverne og førte hen til den Høi, hvor Christian og Nikoline pleiede at sidde.

„Jeg seer nu, hvor De vil hen,“yttrede Mølleren, idet de dreiede af fra Veien. „De vil besøge vor syge Ven. — Jeg var hos ham igaar, men efter min Mening er det kun daarligt med ham.“

„Jeg kan gjerne sige Dem, hvad mit Grinde er; maaskee er det heldigt, at vi have faaet

Dem med," svarede Dalsgaard. „Det er ufor= ligt af Bolvig, og for mig ganske ubegribeligt, at han har ladet disse to Sødskende komme i Huset eller saagodt som i Huset hos denne Bernsteen; men jeg kunde jo vanskeligt blande mig i Fremmedes Sager.“

„Det kommer af, at Bolvig er et Barn," svarede Kuzkau med Selvfolelse.

„Maaskee — men i hans Alder skulde man dog ikke vente sig dette.“

„Af disse Kjobenhavnere kan man vente sig Alt," yttrede Mølleren, og spyttede selvbevidst til Siden. „Saa snart de komme udenfor Boldene, blive de vilde.“

„Men nu har Charles brudt Isen," vedblev Dalsgaard, „og det var meget fornuftigt af ham. Han har foreslaaet den unge Mand at komme over til os; men om det er af Delikatesse eller der er andre Grunde, nok er det, han har modt et bestemt Afslag.“

„Han skal!" udbrod Mølleren. „Om jeg saa skal bære ham op paa Gaarden, saa skal han derop — om ikke for Andet, saa for at ærgre denne gamle Hallunk.“

„Det har just ikke været min Tanke," svarede Dalsgaard. „Seg undgaaer helst den Mand, saa længe det er muligt; — men der har vi jo min lille Veninde," udbrod han og vinkede ad Nikoline, som kom dem imøde, og efterat have hilst paa dem, atter gik iforveien med Margrethe.

Fra den første Gang Dalsgaard saae Nikoline,

havde han, hvad enten det nu laae i en ubevidst Sympathi eller i de særlige Omstændigheder, følt sig hendraget til hende, og det Velbehag, hvormed han i dette Dieblif saae hen efter de to Veninder, stod saa tydeligt at læse i hans Ansigt, at det uvilkaarligt meddeelte sig til Mølleren.

„Hør, veed De hvad, Hr. Godseier,“ sagde han, „naar jeg seer saadant et Par unge Piger, saa hopper Hjertet i Livet paa mig. Kald mig en gammel Nar, om De har Lyft. Vær's go.“

Det syntes dog ikke, at Dalsgaard havde Lyft dertil; han hørte neppe, hvad Mølleren sagde, saa optaget var han af sine egne Betragtninger. Men hvilke disse end vare, saa viste det Smil, der spillede i hans Ansigt, at de ikke vare af nogen ubehagelig Bestaaffenhed. — „Lad mig kun see de Breve, Kükau,“ yttrede han omsider, da de vare nærved Høien. „Det kunde interessere mig at erfare Noget om Alfreds Reise fra første Haand.“ —

Christians Tilstand havde atter forværret sig, skjøndt han, som han selv forsikrede, ingen Smerter følte. Det var en almindelig Aftagen af Kræfterne, der nu var naaet saavidt, at han neppe var istand til at reise sig og hilse paa de Fremmede. Med den Forsigtighed, som her var nødvendig, bragte Dalsgaard sit Forslag paa Tale, men Christian søgte at undgaae det. Maaskee kunde han snart blive bedre, og maaskee kunde Forholdene forandre sig — han omtalte ikke, hvilke Forhold — men saaledes som

Sagerne nu stode, turde han ikke skifte Opholdssted. Og dog var der Noget i hans undvigende Svar, hans usikre Stemme og rystende Haand, som snarere tydede paa, at han vaklede og mindre fulgte sine egne Tilskyndelser end en bestemt Beslutning. Endnu engang forsøgte Dalsgaard at overtale ham, men medens Rødmen og Bleggheden, som veylede i hans Ansigt, viste, hvor stærkt han følte sig berørt af denne Venlighed, holdt han bestandigt fast ved sit Forsæt, og da Dalsgaard efter dette mislykkede Forsøg atter gik hjem, var han mere misfornøiet, end han egentlig vilde tilstaae for sig selv.

Da de to Sødskende atter vare ene, fode de taufe en Stund, hver opfyldt af sine egne Tanker; men omsider maatte disse Tanker have krydset hinanden; thi, følgende en Indskyndelse, idet deres Blikke mødtes, kastede hun sig om hans Hals og gav sin Sorg Luft i en Strom af Taarer.

„Græd ikke, Mikoline; jeg kan ikke udholde at see det,“ sagde han bevæget og tog hendes Haand.

„O, Broder, kjære Broder, lad mig dele dine Sorger med Dig,“ udbrod hun. „Jeg har saalænge haabet, at Du selv skulde gjøre det. Betænk hvormegen Trost der ligger i at tale derom. Jeg troer, at jeg kjender din Hemmelighed; jeg har kjendt den længe. — O, skjul Intet for mig! — Vi ville bære det i Forening.“

„Du kjender den!“ svarede han, og gjorde en Bevægelse, som om han vilde reise sig. „Du kjen-

der den! — Siig mig Alt, Nikoline. — Jeg havde haabet at kunne sfaane Dig."

Hun lagde sig paa Knæ foran ham, og greb hans Hænder mellem sine, og med al den Betsalighed, som Kjærligheden indgav hende, bad hun ham om, intet Dieblik at gjøre, hvad han kaldte at sfaane hende, da de kun havde hinanden at leve for, og hun kun blev mere ulykkelig ved at vide, at hun holdtes udenfor hans Betsyringer. — „Jeg vidste det, Christian, den Dag Du blev syg. Jeg sluttede mig dertil af de Ord, som din Principals Pige sagde. — Men lad os gjøre det godt igjen — lad os tale derom — kjære Broder, luk ikke dit Hjerte for mig."

„Lukke mit Hjerte for Dig! Saa havde jeg Intet tilbage. Jeg har elsket Dig usigeligt, Nikoline; men først forsilde har jeg seet, hvad jeg indlod mig paa — forsilde — forsilde," sagde han haablost.

„Nei, Christian, det er ikke forsilde — det er aldrig forsilde," udbrod hun, og kæmpede med ham som hans gode Engel. „Hvilke Sorger vi end have tilbage, saa deel dem med mig, og Livet vil blive lysere for os Begge — lysere, kjære Broder; betænk, hvad det vil sige efter alt Det, vi have lidt."

Det maatte have været et Steenhjerte, som ikke var blevet rovt ved hendes Bønner, og endelig brast den Isfforpe, som havde lagt sig om hans Sjæl, og et Par tunge Taarer sneg sig ned ad hans Kinder.

„Huffer Du den første Gang jeg skiltes fra Dig, da jeg kom i Latinskolen?“ spurgte han.

Hun huffede det godt.

„Lad os tale derom,“ vedblev han med sagte Røst. „Det vil gjøre mig godt at mindes det, skjøndt det er bittere Erindringer. — Ingen anede dengang, hvad jeg led. — Jeg skammede mig ved at tilstaae det. — Jeg var tilsyneladende fornøiet, men hemmeligt fortviblet. Kun den, der selv har prøvet det, veed, hvorledes et Barn kan lide af Hjemvee. Hvor tydeligt erindrer jeg ikke den Dag, da jeg blev indført mellem mine nye Kammerater, og den Frygt jeg følte for, at Noget af dem skulde opdage det. Men jeg bevarede Hemmeligheden godt, og jeg troer ikke, at der var Noget som anede den under hele min Skoletid. — Jeg har senere, hvergang jeg tænkte derpaa, havt den sviende Følelse af Ensomhed og Forladthed, som kom over mig, naar jeg gik gjen-nem den fremmede Byes Gader med en Fornemmelse af, at intet Menneske her bekymrede sig om mig. Det blev mig dengang en Spore til Flid. Jeg troer ikke, at jeg vilde have læst saa flittigt, dersom det ikke havde affondret mig fra Andre og tvunget mig til at leve med mig selv og i Tanterne dvæle ved Hjemmet. — Jeg blev snart anseet for en Sørling; men det brød jeg mig kun lidt om; jeg kunde hjælpe mine Kammerater med Lektierne, og det skaffede mig Agtelse iblandt dem. — Den Dag

jeg forlod Skolen var det, som om en tung Byrde faldt fra mit Bryst; jeg gik endnu engang gennem de øde, kjedelige Gader for ligesom triumferende at tage Afsked med alt det, der bestandigt var blevet mig fremmed. Maaskee havde jeg selv nogen Skyld, men saaledes var det nu. Den ulykkelige Dunkelhed, som hviler over vor Slægt, forbittrede mine Drengear, og klæbede allerede dengang ved mig som en Skam. Hvad hjalp det, at vor elskede Moder — Gud velsigne hendes Minde — forestillede os Begge — thi Du deelte idetmindste dengang min Mening, Mikoline — at det ingen Skam var, og at vi kun stode til Ansvar for vore egne Handlinger? Jeg havde Forstand nok til at indsee, at Andre ikke dømte saa mildt eller saa retfærdigt, og derfor blev Hjemmet mit eneste Tilflugtssted. Jeg elskede Jer Begge saa høit, Mikoline — det er den eneste lykkelige Tid, jeg kan huske — gid det aldrig var blevet anderledes.“

„Tal kun derom, kjære Broder; jeg begynder nu at forstaae Dig bedre. Ogsaa jeg har havt saadanne Tanker; men jeg troede dengang, at jeg var ene om dem.“

„Da endelig den Sorg ramte os,“ vedblev han, „som atter stillede os ene i Verden, var det en skrækkelig Tanke for mig at stilles fra Dig og overgives til den forrige Ensomhed. — Lad mig forbigaae alle de Anstrengelser og mislykkede Forsøg, jeg anstillede; alt det Mismod og al den Frygt, jeg ud-

stod — Du har selv taget din rigelige Deel deraf. Maaskee vilde de Fleste ansee det for en Ubetydelighed og kalde det barnagtigt; for mig var det ikke saaledes. — Seg veed neppe selv, hvorledes jeg gjorde Bekjendtskab med" — han standsede et Dieblit, som om det var ham modbydeligt endog blot at udtale Navnet. „Det er undertiden forekommet mig, som om det var ham, der søgte mig — og dog, hvor taabeligt; hvorfor skulde han gjøre det? — Men hvorfor skulde han laane mig Penge? Hvorfor skulde han næsten paa-nøde mig dem? Hvorfor skulde han lidt efter lidt udstrække sin Indskydelse, indtil han som en Djævel havde mig i sin Magt?“

„Det er skrækkeligt, Christian! Det Sidste er skrækkeligt,“ udbrød hun, og trykkede sig forsærdet op til ham. — „Men Gud være lovet, at Du har sagt mig det. Lad os tale derom. Vi have Venner, og jeg er vis paa“ —

„Ikke et Ord, Mikoline,“ udbrød han. — „Gjør mig ikke den Sorg,“ tilføiede han ømt, som om han fortrod sin Hestighed. „Det er ikke et tomt Ord, eller en forbigaaende Stemning, naar jeg siger, at jeg igjen vil arbejde mig ud af alt Dette. — Sygdom er en god Læremester, og jeg har havt Tid til at tænke. — Husk vel paa dette, Mikoline,“ vedblev han, og løstede Haanden, som for at besværges hende; „tal aldrig til noget Menneske derom, og bring ikke en uudslættelig Skam og Vanære over os Begge. — Seg kunde græde Blod, naar jeg

tænker paa, hvilken Hjertesorg jeg har forvolbt Dig, elskede Søster. Du har været saa trofast og god, saa opoffrende og taalmodig."

Selv nu formaaede hun at trøste ham. Selv nu, da hendes eget stakkels Hjerter betoges af en kvalfuld Angst, var hun istand til at berolige ham, ja ikke blot istand dertil, hun lagde hele sin Styrke deri og tænkte ikke paa Andet, rede til at bringe ethvert Offer; og skulde Noget tale til Gunst for ham, saa var det den Omstændighed, at han følte det, og at det thugede ham til Jorden.

Dagen gik langsomt hen, og endnu sade de bestandigt paa det samme Sted. Alt omkring dem blomstrede og trivedes, frodige Marker og grønne Enge; Solen tindrede i den klare Aa og Luften var opfyldt af Sommerens Bellugt. Dagens Hede kjøledes under Trærnes Løv, og Landskabets Skjønhed veylede med Belysningen, men de saae Intet deraf og kunde gjerne have siddet i et fortryllet Land, uden at see Noget. Eftermiddagen gik og Trærnes Skjgger begyndte at blive lange; de naaede Engen og vovede ned over den, mindende om, at det var paa Tiden at gaae hjem; men de sade endnu bestandigt paa det samme Sted, ligegyldige mod deres Omgivelser, som om Verden var uddød.

Sextende Kapitel.

Efter denne Dag vare Christians Kræfter udtømte, og deres Yndlingsplads stod tom. Kun Tjge Raben færdedes af og til derude, snart tankeløst beskæftiget, medens han dog havde en uklar Følelse af, at Noget manglede, snart ventende paa dem, skjøndt han havde seet dem hjemme og let kunde vide, at de ikke kom. For Nikoline var det næsten en Trøst, at hun nu kjendte det Hele. Hun kunde vel ikke dele sin Sorg med Nogen, thi hun havde besluttet, at Broderens Hemmelighed skulde være vel bevaret, baade for hans og for hendes egen Skyld; men det var dog altid bedre at kjende den, end at pines af Tvivlen. Den Følelse af Skam, som Christian havde sat i Forbindelse med deres Herkomst, deelte hun med ham; i hendes Smerte var der saaret Stolthed. Hans Gjæld skulde blive betalt; rigtig nok indsaae hun ikke hvorledes, og tusinde uudsørlige Planer gjennemkrydsede hendes Hoved; men sit Forsæt holdt hun fast ved, og Ungen mærkede hvad der var foregaaet, da hendes Sorg isøvrigt havde sin let forklarlige Grund.

„Det er altfor strengt for Dem, lille Frøken,“ sagde Kirstine en Dag, da hun fandt Nikoline mere udmattet end sædvanligt. „De kan umuligt holde dette ud, og derfor vil jeg nu vaage om Natten.“

Nikoline havde allerede modtaget mange Beviser

paa denne Kones Hengivenhed; men hvad enten hun ikke tilstrækkeligt havde ændset det, fordi Kirstine havde holdt sig lidt tilbage, eller hun havde en vis Sky for at lade Nogen være Vidne til sin Sorg, saa var det nu første Gang, at hun nærmede sig til hende, idet hun rakte hende Haanden til Tak og med det Samme brød ud i en Hulken.

„Ikke saaledes, min søde Pige,“ sagde Konen, som kun havde ventet paa en saadan Leilighed for at udtrykke sin Medfølelse. „Ikke saaledes, min søde Pige; lad ikke Bedrøvelsen blive Herre over Dem; for det gjør kun Ondt værre,“ sagde hun og lagde hendes Hoved til sit Bryst. „Jeg har været ved et Sygeleie før, og vi skulle nok komme over det. Næst Guds Hjælp skulle vi nok komme over det. — Jeg var bange for at blive paatrængende, for Levemaade har man da.“

Der lod sig anføre mange Beviser for, at hun besad Levemaade. Naar man saae denne Kone, der trods sine tredive Aar var livlig og bevægelig som en ung Pige, færdes i Huset og Haven og holde dem i en Orden, der i det Smaa skulde udtrykke hvad hun havde seet paa Herregaarden, hvor hun havde tjent som Stuepige, maatte Enhver tilstaae, at hun var en Kone med Levemaade; og naar man tilfældigviis traf hende staaende ved Badsteballien med opfildet Skjort, som lod de smukkeste Smalbeen og Fødder tilshyne, uden at hun nogenfinde betænkte,

hvilke Ulykker hun kunde udrette — thi hun var yderst ærbar og tilbød sin Mand — eller naar man blev Vidne til, med hvilken Omhu og Kunst hun fæstede de røde Silkebaand paa sin Hue, medens hun med en Knappenaal mellem Læberne stod og nynnede foran Speilet, idet hun gav sig den Smule Forfængelighed ivold, som hos et ungt Fruentimmer ikke blot er tilstedelig, men, i Sammenligning med vore sjokkende Exemplarer af klassisk Udruelighed og Dyd, endog saare ønskelig; eller naar man hørte hende sladdre med Naboer og Gjenboer, altid smilende, lystig, letbevægelig og rede til en Haandsrækning, saa vilde man kun finde yderligere Bekræftelse paa, at denne Kone havde Levemaade. Alligevel forstod man hende først rigtigt, naar hun talte om sin Mand, og om ham talte hun altid. „Var min Mand blot hjemme, saa skulde han snart sige os det“ — eller, „min Mand har faaet en god Lærdom“ — eller, „jeg har tidt nok sagt til Anton: Du er en stor Nar! Men hvad kan det hjælpe; jeg kan dog alligevel ikke Noget uden ham“ — disse og lignende Yttringer dannede Omkvædet i al hendes Tale, og da en saadan lystig Person gjerne er velset undtagen blandt Menneskehadere af Profession, saa var der i dette Nabolag ingen mere yndet Person end Kirstine.

Nu hændte det en Dag, medens Kirstine var ifærd med at vaske, at en Fremmed aabnede Kjøkkendøren, uden at hun bemærkede det. Hendes Die var tilfældigviis faldet paa det Avispapiir, der var svøbt

om Søben, og da der fandtes Skibsefterretninger, som hun læste fremfor alt Andet, glemte hun Tøiet og søgte efter „Haabet“, som var det Skib hendes Mand foer med. Pludseligt følte hun sig omklamret af en Arm, som svingede hende rundt, hvorover hun, som begribeligt var, udstødte et lydeligt Skrig.

„Men Du er jo tosset, Daniel. Hvad gaaer der af Dig?“ udbød hun, og gav ham et Drefigen, der laae midt imellem Spøg og Alvor.

„Nei see hvor krakilske de kan være,“ sagde Daniel Hammer, og tørrede sig med Bagen af sin Haand over Dret. „Viser man dem engang en ringe Opmærksomhed, saa rive og kradsede de som Killinger.“

„Du er nok smaatosset idag,“ vedblev Kirstine, som igjen gav sig ifærd med sit Tøi, og gjorde et uheldigt Forsøg paa at lade være at smile. „Hvad vil Du, Daniel? Har Du maaskee begyndt at gaae med Posen paa Nakken?“

„Na nei, aa nei,“ sagde Daniel, som havde valgt sig en bekvem Plads paa Loftstrappen. „Du var ellers ikke saa knibsk, min Tøs, da vi tjente sammen paa Herregaarden,“ bemærkede Daniel, medens han rodede omkring i sine Lommer, „ikke — slet — saa — knibsk, da jeg rendte med Breve mellem Dig og Anton. Men hvad siger Du til dette?“ spurgte han, og holdt et Brev iveiret.

„Daniel!“ raabte hun, og snappede efter det.

„Nei stop, min Tøs, faaer jeg et Kys?“

„Dine Dren varmede faaer Du. Hid med Bre-

vet," raabte hun og greb det i Farten. „Kom ind i Stuen, Daniel; kom ind — det er Brev fra min Mand, Daniel — det er godt, at han dog engang husker paa, at han har en Kone, for i den sidste Tid har jeg næsten været bange for, at han havde glemt det — tag den Flaske deroppe, Daniel — nei din Nar, ikke den; det er jo ikke Andet end Blanksvarte; nei den — aa, Du er en Klodrian, lad mig selv gjøre det — see her, Daniel; det er Viin, min Mand bragte hjem fra sin sidste Reise -- men drik dog, Menneste, drik dog, og lad mig faae Tid til at læse Brevet.“

„See saadan bliver de nu, naar de faaer Brev fra Levanten,“ bemærkede Daniel, som gjorde sig tilgode med Vinen, medens han iagttog hende med et bredt Griin.

„Fra Levanten? Hvad er Levanten? Nu er Du igjen tosset Daniel. Min Mand er jo ikke i Levanten.“

„Der er de Allesammen,“ svarede Daniel ud af en fast Overbeviisning; „men saadan er de nu; de skal altid vide bedre Bested. Ingen kommer paa den anden Side af Kloden, uden han passerer Levanten; det er jo en givent Ting. Hvorfor stulde denne Viin være kommet, naar det ikke var fra Levanten? Det gad jeg nok vide. Men hvad skriver han?“

„Han kommer til Efteraaret og maastee før,“ svarede hun. „Tænk Daniel, han er kommet til Frankrig, og har seet Paris.“

„Oh nei vel. Hør Kirstine, er Du ikke bange

for, at Tosene dernede skal stikke Dig ud? For de skal udmærke sig, efter hvad man siger."

"Nu er han der igjen. — Hvad Fornøielse kan Du have af at gjøre mig skinsyg? For det veed Du, at jeg bliver," sagde Kirstine. "Der er naturligvis Kjønnen og Stygge der ligesom allevegne."

"Begrubeligviis, Kirstine; men meest Kjønnen, har jeg ladet mig sige. Jeg hørte nok, hvad jeg hørte, da den unge Herre forklarede de Dele for Froken Margrethe."

"Hvad sagde han da?"

"Hvad sagde han? Ja kan jeg huske, hvad han sagde; men Meningen var god nok, det kan Du stole paa. Og reiser han igjen og kommer hjem med et fransk Pigebarn, saa skal det slet ikke forundre mig. Nu spiller Anton op dernede" —

"Hold din Mund, Daniel. Jeg vil ikke høre et Ord mere af den Snak."

"Undtagen mit Grinde, hvad? — Jeg skulde saa flittig spørge til den unge Herres og Frokenens Befindende."

"Saa siig, at der ikke er noget Nyt."

"Samt den ældre Hr. Bernsteen?" tilføiede Daniel.

"Tal ikke om den ækle Karl," udbrød Kirstine, som med en talende Haandbevægelse ledsagede sin kraftige Charakteristik. "Naar Anton kommer tilbage, beder jeg ham om at sælge Huset og kjøbe et

andet; for jeg kan ikke taale at see denne modbydelige Knark. Jeg kunde kradsse Dinene ud paa ham."

"See hvor hidfige de er — ligesom Ratteskillinger. Kradsse Dinene ud paa ham! Det var jo Synd, Kirstine. Det er saadan en rar gammel Mand," vedblev Daniel, som aldrig kunde modstaae at benytte sig af den Vethed, hvormed hun lod sig drille. "Du skulde hellere vasse hans Abdrienne; for den trænger til det. Den vilde ikke blive reen i fem Band, selv om Du brugte Potaske."

"Ikke med en Ildtang vilde jeg røre ved ham," svarede Kirstine med ubestridelig Oprigtighed.

"Men siig mig blot een Ting endnu; hvad vilde Du have for at kysse ham, Kirstine?"

At Daniel ikke var i Tvivl om, af hvilken Art Svaret vilde blive, var indlysende af den Fart, hvormed han kom ud af Huset; og da Kirstine havde hørt ham syngende tage Veien op mod Herregaarden, begav hun sig ud i Haven for at studere sit Brev i No. Denne Have var nu Stedet, hvor Mikoline modtog Besøg af Dalsgaard's, en Ere, hvorpaa Kirstine satte ikke ringe Priis, og som hun havde paastjonnet ved at anlægge en Vei af Konkylier hen til Lysthuset. En sjelden Gang naaede Christian derover, men snart kunde han ikke mere forlade Sengen. Om at besøge ham i Bernsteens Huus kunde der for Dalsgaard's Vedkommende af gode Grunde ikke være Tale; dog var

der een Person, som satte sig ud over disse Hensyn, nemlig Bonnesen; og hermed gif det saaledes til.

„Det er nu meget godt, at den lille Mikoline siger os, hvorledes hendes Broder har det,“ httrede Dalsgaard til Bonnesen, da de en Dag fulgtes hjemad fra Landsbyen; „men jeg kunde alligevel nok ønske, at De eller jeg jævnligt talte med ham, Bonnesen. Desværre, det lader sig nu engang ikke gjøre.“

Paa disse Ord svarede Bonnesen Intet; men han tog sin Beslutning, og den følgende Dag udførte han den, idet han til en Begyndelse ringede paa hos Claus Bernsteen, som selv aabnede Døren for ham.

„Nei, hvilken Ere, Hr. Bonnesen,“ sagde Claus Bernsteen, og neiede for ham.

Under andre Omstændigheder vilde han muligens have bukket, men dennegang neiede han nu, overbeviist om, at det vilde irritere Bonnesen, og deri tog han heller ikke fejl. „Erbødigste Tjener, Hr. Bonnesen. Hvad er til Behag, Hr. Bonnesen? Har De tabt Målet, Hr. Bonnesen?“

„Jeg ønsker at see til Krag,“ svarede Forvalteren.

„En god Morgen, Hr. Bonnesen,“ bemærkede Bernsteen atter neiede, og smeldede Døren i for Næsen af ham; men i det Samme greb Bonnesen om Laasen, og idet han lagde Kræfter til, stjød han med Døren Bernsteen tilbage i Gangen, langsomt

og flæbende, som om det havde været en Forstandsning af Sengedhyner.

„Saa De bryder ind hos Folk — saa det gjør De — De — De Råber,“ udbrod Claus Bernsteen, som i Diebliffet ikke kunde finde andet Udtryk for sit Had.

„Jeg vil see til Krag,“ gjentog Bonnesen.

„Og jeg vil see Dem hængt,“ raabte Bernsteen, og slog sin fidede Kaffjet i Gulvet. — „Ud med Dem — De — De, Laban — De, Slavefoged — De“ —

Længere kom han ikke; thi Bonnesen tog ham i Kraven, og da han havde svinget ham et Par Gange rundt, saa at hans Slobrof slagrede som Seil i Storm, sagde han: „Jeg bruger ikke mange Ord, Bernsteen, men“ —

„Nei, det gjør De ikke Bonnesen, for De er et topmaalt Fæ,“ fandt Bernsteen sig endnu oplagt til at svare.

— „men,“ vedblev Bonnesen, idet han undersøgte ham en ny Behandling, „derfor lader jeg mig alligevel ikke skjælde ud af en Kjoter; og gjør De det een Gang endnu, saa slaaer jeg Dem i Pandebrasten, saa De daaner. Har jeg nu talt tydeligt nok? — Jeg har Haand i Hanke med Dem; huff vel paa det.“

Hvad enten nu denne sidste Yttring var at forståa billedligt eller bogstaveligt, saa godtgjorde Bonnesen Sandheden deraf, idet han til Slutning tog

et Extratag i ham og satte ham ned paa Gulvet, medens han selv gik videre for at opsoge Christian. Det Had og Kaseri, som arbejdede i Claus Bernsteen, var ubeskriveligt og lammede ham, saa at han i længere Tid blev siddende med forslagne Been, ikke ulig en snavsset Pascha. Da han omsider gispende og hylende reiste sig, truede han med knyttede Næver i den Retning, hvor han sidst havde seet Bonnesen og nedlod sig derpaa i sin Vihave. Efter denne Dag fortsatte Bonnesen uhindret sine Besøg, idet Claus Bernsteen undveg ham som efter en fælles Overenskomst. —

I al denne Tid havde Felix været uslynlig. Et Par Gange havde hans Fader meddeelt Mikoline, at han snart ventedes derud, og paa en Maade, som hun ikke forstod, antydet, at glædelige Begivenheder vare i Vente; men hun havde ikke slynderligt agtet derpaa, og modtog endelig Claus Bernsteens fortrolige Meddelelse om, at han i dette Dieblig var ankommet til Kroen, med saamegen Vigegyldighed, som den Alfky hun nærede for denne Mand, overhovedet tillod hende at føle. Det forholdt sig imidlertid, som han havde sagt, og kort efter underrettedes Almeenheten derom paa en iøinefaldende Maade. Den Kaleshevogn, hvori Felix var ankommet, var høist elegant, og for at Beboerne kunde nyde Skuet deraf og modtage et Glimt af Civilisationens Goder, gav Felix Kudsten Ordre til at kjøre den tomme Vogn et Par Gange gennem Landsbyens Gader,

medens han selv med det Overmod og den stoiende Optraeden, som Folk af hans Slags ansee for nødvendigt til at bevare Agtelsen for dem selv og havde Disciplinen hos Andre, ledede Anretningen af sit Maaltid i Kroen og forvirrede Vartens Begreber ved at forlange Ting, hvorom han godt vidste, at de ikke fandtes der paa Stedet.

„Naa, er Du der,“ raabte han Faderen imøde, da denne stak Hovedet indenfor Døren. „Jeg kan ikke blive klog paa dine Breve, og vil derfor see med mine egne Dine.“

„Goddag Felice. Goddag min Søn. — Hvor det seer lækkert ud,“ bemærkede Claus Bernsteen, idet han med eet Blik omfattede det velbesatte Bord. „Kyllingesteg, hvad? Og Viin? Rhinskviin! Jeg havde aldrig troet, at Kroen“ —

„Brol,“ svarede Felix. „Jeg har selv taget den med. — Vil Du spise, saa spis, og hold din Mund.“

„Det er to Ting, som vanskeligt lade sig forene,“ bemærkede Claus Bernsteen, idet han smøgede Kræmerne tilbage paa sin Slobrok og tog Plads ved Bordet, „men ligemeget. Tak den som byder, og fald an, 3 Brave.“

„Hvordan gaaer det med ham?“ spurgte Felix med et stjaalent Blik til Faderen.

Claus Bernsteen rystede paa Hovedet med en Mine, som antydede Sørgmodighed.

„Sid ikke der og spil Komedie, men giv mig et ordentligt Svar.“

„Saa som saa,“ httrede Faderen; „men naar det skal være saa bestemt, saa siger jeg: ned ad Bakke; hver Dag ned ad Bakke.“

„Ja jeg fralægger mig alt Ansvar,“ udbrød Felix, idet han kastede Kniven henad Bordet. „Jeg kan ikke gjøre Mere, end jeg allerede har gjort.“

„Nei, det er klart,“ svarede Faderen og saae forbausset paa ham; „men i den Skinbarliges Navn, hvem taler om Ansvar? Vi paatage os Uleiligheden og Byrden med den Syge, og skulde vel have Tak derfor — men Ansvar?“

„Det bliver min Sag,“ svarede Felix tvært; „men er det Andet i Orden?“

„Jeg haaber, at det er skredet et godt Stykke fremad. Jeg har undersøgt Terrænet og lagt Minderne; men veed Du, hvori Kunsten bestaaer?“

Med en utaalmodig Haandbevægelse tilkjendegav Felix, at det var ham ligegyldigt.

„Den bestaaer i at lægge dem saaledes, at Fjenden ikke anbringer Kontraminer,“ vedblev Claus Bernsteen. „Det er kun Skade, at vi have disse Dalsgaards til Naboer; havde vi ikke dem, troer jeg næsten, at Sagen kunde have været istand nu.“

„Fanden i Bولد med Dalsgaards!“ udbrød Felix. „Hvad kommer Dalsgaards mig eller Dig ved? Væk med dem. Det er nu igjen dine Narrestreger, som er Skyld deri. Jeg veed godt, at

Du laver Komplotter herude. Hvad vil Du med disse Komplotter? — Maaſkee antage Dig de fortrykte Klaſſers Sag? — Bah, Vaas. Kom ikke og bild fornuftige Folk ſaadant Noget ind, for der er Ingen ſom troer det. — Fortrykte Klaſſer! Der er ingen Fortrykte, uden Toſſehoveder, og de fortjene ikke bedre," tilføiede han, idet han utaalmodigt ſprang op fra ſin Stol og gik frem og tilbage paa Gulvet.

„Sindigt, Felice; ſindigt. Uden det komme vi ingen Vegne. For det Førſte maa jeg nu ſige Dig, at Landbefolkningen er betydeligt dummere end de arbejdende Klaſſer i Bjerne," bemærkede Faderen forklarende, idet han lænede ſig tilbage paa Stolen og talte med en Sindsro, ſom om han ſad i en økonomiſk Kommiſſion.

„Landbefolkningen — Bjerne. Det er mig ganſte ligegyldigt; jeg giver ikke ſaameget ſom ſaa for hele Krammet," ſagde Felix og ſendte med et heldigt Spark en Told hen i den modsatte Ende af Stuen.

„Ja, men det er ikke mig ligegyldigt, Felice. Befolkningen herude er dum, ſiger jeg, og, hvad der hænger ſammen dermed, gjenneſigtig," hittede Claus Bernſteen, idet han klarede et Glas Biin mod Lyſet. „Den er en Kraft, en Maſkine, ſom kan gjøre Nytte; en Dampmaſkine, ſom arbejder, og det godt, naar man kun forſtaaer at ſætte den i Gang. Hvor troer Du, at jeg havde været, derſom jeg ikke havde havt

denne Kraft? Eller troer Du maaskee, at jeg havde kunnet udrette Noget i din Sag" —

„I vor Sag. Du handler ikke for Intet.“

— „nuvel, i vor Sag — dersom jeg ikke havde kjendt min egen Magt?“

„Det kan gjerne være,“ svarede Felix; „det forstaaer jeg mig ikke paa; men saa arbejder den Maskine fordømt langsomt; og jeg har ikke Tid til at vente. Jeg trænger til Penge.“

„Penge!“ udbrød Faderen og loe høit. „Nu er det Dig, der spiller Komædie, Felice. Nei, den Krog bider jeg ikke paa. Jeg veed det, min Søn; jeg veed det. Du svømmer ovenpaa. Kom ikke til mig med den Snak.“

„Hør,“ sagde Felix med en Hæftighed, som bragte Faderen til at rykke et Skridt tilbage; „dersom Du ikke reent har mistet din Forstand, saa hold op med dette Brovl. Jeg er ikke Kapitalist. Jeg har Penge mellem Hænder, det forstaaer sig; men jeg behøver flere. Jeg er fortiden engageret, og behøver flere — flere — flere, forstaaer Du,“ gjentog han med stigende Hæftighed. „Paa Udfaldet af denne Sag beroer“ —

„Og saa er der Udsigten fra Møllen,“ bemærkede Claus Bernsteen pludseligt med mild Stemme, da en Pige i det Samme viste sig for at see, om de vare færdige med Maaltidet. „Du kommer saa sjælden herud, Felice, saa Du maa virkelig befæe den skønne Natur. — En Kop Kaffe, min Glut, var vist ikke af Veien,“ indflettede han med en fortrolig Henven-

delse, som Pigen dog behændigt undveg. „Hvad siger Du, Felice?“

„Bring os Kaffe!“ snurrede han.

„Og som jeg siger,“ vedblev Claus Bernsteen, „Fiskeriet i Dammen skal være herligt — jeg selv fisker rigtignok ikke, men Kjendere paastaae det — og i Naen gaaer der Krebs; eller maaskee foretrækker Du den smukke Vandring over Mosen forbi Torbens Huus — nei seer Du, Felice, det er ikke sundt at tale her,“ tilføiede han, da Pigen var gaaet, „og derfor ville vi efter Kaffen gaae hjem til mig.“

Det gjorde de; men de havde neppe betraadt Huset, førend det samme lussende Væsen kom over Felix, som da han var der sidste Gang. „Hvad skal nu det betyde?“ spurgte han, da han befandt sig i Christians Bærelse, hvorhen Faderen havde ført ham, inden han selv vidste deraf. „Her have vi jo ikke Noget at bestille.“ Christian sov i dette Dieblik, og Stilheden i Bærelset virkede næsten bedøvende paa Felix, medens han mod sin Villie blev staaende og betragtede den Sovendes udtærede Skikkelse.

„Det gaaer sin Gang, som Du seer,“ sagde Bernsteen sagte, men fik intet Svar; thi Felix forlod hastigt Bærelset og skyndte sig ud i Haven, hvorhen Faderen fulgte ham.

„Lad mig nu være fri for mere om den Ting,“ sagde Felix; „og kom endelig engang til det Andet, hvis Du har Noget at sige.“

Det lod til, at der var Meget at sige; thi de

gik frem og tilbage i Haven en heel Time, inden deres Raadslagning var endt, og derefter blev Thyge Raben sendt til Nikoline med den Bæsked, at de ønskede at tale med hende. Thyge udrettede sit Grinde saa godt han formaaede, og kom snart efter tilbage med Nikoline, som med en Følelse af Skræk nærmede sig disse Mænd.

„Deres Broder er endnu daarlig, seer jeg,“ vare Felix' Ord, idet han rakte hende Haanden, som hun ikke vovede at undslaae sig for at modtage.

„Han er desværre meget syg,“ svarede hun med Taarer i Øinene.

„Naa naa, det bliver nok bedre,“ hittede han. — „Jeg haaber, at De har haft det godt herude hos min Fader.“

Der var Intet at svare, og hun taug altsaa. Det vilde være umuligt at beskrive de forvirrede Tanker, Ønster, Planer og vilde Forsætter, som i dette Dieblif foer gjennem hans Hoved. Hidtil havde denne unge Pige været et Led, som tilfældigt var draget med ind i det Maskineri, han satte i Bevægelse; et Led, som vel var overmaade vigtigt, men som han ikke vilde betænke sig paa at behandle ligesaa hensynsløst som alt Andet; men i dette Dieblif var han slaaet af hendes Skjønhed, og var der heri Glimt af en blidere Følelse hos ham, saa var dette ham i ethvert Tilfælde noget saa Usædvanligt, at det kun bidrog til yderligere at gjøre ham usikker.

„Seer De, Frøken, vi have flere Ting at tale

med Dem om, og da det altid er godt at have No til Forretninger, saa bad vi Dem om at komme til os, skjøndt Høflighed fordrede, at vi kom til Dem," httrede Claus Bernsteen sledsf. — „Seg vilde gjerne gjøre Dem et Spørgsmaal; men det kommer naturligviis an paa Dem selv, om De vil besvare det — Gudbevares vi ere jo Alle frie i det Punkt — har De aldrig tænkt Dem, hvad Grunden vel kunde være til, at min Søn tager sig saa varmt af Deres Broder, skjøndt han jo ikke har kjendt ham saameget længe?“

„Hvis Du ikke reent er gaaet fra Forstanden“ — mumlede Felix rasende; men hans Fader greb ham fast om Armen og tvang ham til at tie.

„Det er mit Spørgsmaal,“ vedblev han; „men det beroer som sagt paa Dem selv, om De vil besvare det.“

„Det skal jeg gjerne,“ svarede Nikoline. „Min Broder søgte længe efter Arbeide, og tilsidst fandt han det hos Deres Søn. Det er Alt, hvad jeg veed derom.“

Hendes Svar var saa oprigtigt, at det ikke lod nogen Tvivl tilbage, og Claus Bernsteen optog det ogsaa paa denne Maade. „Det er Alt, hvad De veed derom,“ sagde han bevaagent. „Godt, vi ville troe Dem. I Sandhed det ville vi. — Men skulde De tilfældigviis være uvidende om, at Deres Broder staaer i Gjæld til min Søn? — Ja, De maa und-

skulde, Frøken," tilføiede han, og lettede paa Skulderen med et Smil; „men vi Forretningsmand gjøre ligesom Magnussens Griis; vi gaae lige til Sagen. Jeg spørger Dem derfor, om De veed dette."

Hun vidste det, og tilføiede, at hendes Broder havde sagt hende det; men hun bad dem om at have Taalmodighed. Det skulde Altsammen blive betalt tilbage. De havde lovet hinanden det, og hun vilde ikke hvile, førend det var skeet.

„Betale det tilbage, min smukke Pige!" udbrød Claus Bernsteen og greb hendes Haand, som hun forgjæves prøvede paa at frigjøre. „Det er der slet ikke Tale om; hvor kan De troe det? Nei, min Søn er allerede fortrydelig nok over, at denne rare Dame, denne Frøken Bolvig, saa bestemt forlanger at afgjøre vort Smule Mellemværende for Opholdet herude. — Betale det tilbage! Det tillade vi ikke engang."

„Siig det nu og uden Omsvøb," udbrød Felix utaalmodigt; „for denne Passiar er jeg kjed af."

Nikoline saae overrasket paa dem.

„Seer De en Ting, lille Frøken; min Søn tænker paa at gifte sig," vedblev Claus Bernsteen, „og reent ud sagt ønsker han Dem til Kone. — Betale det tilbage! — Nei, Bryllup, min rare Pige. Bryllup til Pausers Lyd" — han meente Pausers — „og Gigers Klang."

Hun vilde have svaret derpaa ved siebliffeligt at vende dem Ryggen og gaae sin Vej, men han holdt

endnu bestandigt hendes Haand i sin, og der laae den vel forvaret.

„Jeg kan kun svare Dem, at dette aldrig kan skee — aldrig,“ svarede hun, medens en dyb Rødme bedækkede hendes Ansigt. — „Slip min Haand, Hr. Bernsteen. Jeg beder Dem om at lade mig gaae.“

„Nei, saaledes lege vi ikke, min Putte,“ udbrød han pludseligt i en forandret Tone, og lagde Armen om hende for at drage hende nærmere til sig. „Først prøve vi med det Gode, og naar det ikke“ —

„Slip hende!“ tordnede Felix, saa at han uvilkaarligt veg et Skridt tilbage. „Jeg taaler det ikke. Det har jeg sagt Dig tidt nok. — Hør hvad jeg har at sige Dem; og hør blot paa mig, ikke paa ham. Jeg forstaaer ikke at gjøre mange Omstændigheder i dette Kapitel, og ønsker et bestemt Svar. — De skal faae det godt,“ tilføiede han, som om dette væsentligt forbedrede Udsigterne. „Siger De nei, vel, saa gjør De hvad De vil; men saa gjør jeg ogsaa hvad jeg vil. Og dermed Punktum.“

„Nei, ikke Punktum,“ indvendte Claus Bernsteen. „Denne unge Dame veed ikke selv, hvad hun gjør, dersom hun gaaer; og det bør hun dog vide. Dersom denne unge Dame ikke hører, hvad jeg har at sige, maa hun tilskrive sig selv Følgerne.“

Der var Noget ved hans sidste Ord, og ved den Maade, hvorpaa han udtalte dem, som uvilkaarligt fik hende til at blive, skjøndt hun gøs tilbage for ham.

„Har De aldrig hørt Tale om falske Bøxler og lignende Smaating, hvoraf unge Mennesker undertiden i en snever Vending betjene sig?“

Hadde hun ikke været saa betaget af Angst, vilde hun have bemærket, at selv Felix studsede ved dette Spørgsmaal.

„Siig ikke, at min Broder har gjort sig skyldig i Sligt,“ udbrød hun forfærdet. „O, siig det ikke. Det er ikke muligt.“

„Jeg siger det heller ikke,“ svarede Claus Bernsteen. „Slet ikke. Jeg siger blot: Sæt, at det var saaledes, og sæt, at vi havde kjøbt disse Bøxler, blot for at frelse ham. Var det saa ikke en Belønning værdt? Naar vi kun behøvede at aabne Munden, for at bringe ham i Berøring med det, vi ikke engang ville nævne, skulde det da være Formeget forlangt, om vi sagde: Gaa i Kompagniskab med os, lille Frøken, og det Hele er slettet ud, revet i Stykker, brændt, skaffet ud af Verden med det Samme?“

„O, min Gud, hav Medlidenhed med mig,“ udbrød hun, „og forlang ikke det Umulige. Jeg kan ikke. Jeg vil arbeide, indtil Alt er betalt; jeg vil gjøre ethvert Offer, kun ikke dette.“

„Vær nu rimelig; jeg holder ikke af disse Optrin,“ sagde Felix. „Holder De Dem maastee for god til os? I saa Fald kan De da ikke rose Dem af Familiefabet,“ — en Haan, der saarede hende næsten grusommere, end alt det Øvrige. — „De kan ikke! De Talemaader kjende vi altfor godt. De kan,

naar De selv vil, og De maa vilde. Men der er Ingen, som forlanger, at det skal skee idag. Tag Dem Betænkningstid. Jeg er rimelig. Tag et Par Uger. Tag to Uger. Tag en Maaned. Saa maa De kunne blive færdig."

"Dette er skrækkeligere end Alt, hvad jeg havde tænkt mig," sagde Nikoline, som om hun talte til sig selv.

"Dg endnu een Ting," vedblev Felix, uden at ændse hendes Ord. „Jeg synes ikke rigtigt om Deres Dmgang med disse Dalsgaards. See at faae en Ende derpaa. — Nu veed De min Mening. Siig det til Deres Broder, hvis De har Øyst; men jeg troer, at De gjorde klogere i at lade det være. — Jeg siger endnu engang, at De skal faae Betænkningstid; men handl ikke imod mine Interesser, for det finder jeg mig ikke i."

Hvad han sagde mere, og hvorledes hun forlod dem, var senere udslettet af hendes Erindring. Da hun atter blev sig bevidst, sad hun hos Christian, som endnu bestandigt laae i en dyb Søvn. Hendes Tanker vare forvildede, og hendes Sorg var veget for en Angst, som ingen Hvile levede hende, men bestandigt drev hende fremad mod en skrækkelig Tomhed. Havde hun endog blot kunnet give sit stakkels, forpiinte Hjerte Lindring i Taarer, men selv denne Kilde var udtørret. Havde hun endog blot kunnet udtale sin Angst for Noget; men Broderens Hemmelighed

skulde Ingen fravriste hende. Hun følte hos sig selv, at hun kæmpede for Livet.

Smidlertid vare de to Seirherrer en kort Stund blevne tilbage paa Balpladsen, hvor de stode tause, medens Felix indskrænkede sig til at grave et Hul i Jorden med sin Fod.

„Hvad agter Du saa at gjøre?“ spurgte Faderen omsider.

„Det har jeg jo sagt. Hvorfor skal jeg gjentage det?“ svarede han trodsigt. „Seg giver hende Betænkningstid.“

„Det skulde Du ikke have gjort, Felice. Sligt skal man helst afgjøre uden Betænkning; men det maa være din egen Sag. — Hvad synes Du ellers om mit Paafund med Bexlen? Det var i det yderste Dieblik; men saa pleier jeg ogsaa at have gode Indfald. Lad ham negte det saa meget han vil; sikker i sin Sag bliver hun dog ikke.“

„Jeg vil sige Dig en Ting, jeg elsker denne Pige, og derfor vil jeg nu, at hun skal have Betænkningstid,“ sagde Felix pludseligt, og tilfaste ham et forbitret Blik.

„Jeg hørte vist ikke rigtigt,“ yttrede Claus Bernsteen. „Du elsker — hør nu Felice, gør Dig ikke til Nar paa dine gamle Dage. Giv Dig med hende, saameget Du vil; men kom ikke og fortæl mig, at Du elsker — Du er altsaa ikke længere istand til at tænke og handle, men gaaer omkring som et Barn“ —

„Seg elfter hende, siger jeg Dig,“ udbrød Felix, og foer op som en Rasende. „Og dersom Du ikke lader hende i Fred, eller fornærmer hende, naar jeg er borte, saa skal jeg gjøre Noget, Du skal forundre Dig over.“

„Min Søn er gaaet fra Forstanden! Felice er bleven gal!“ sagde Claus Bernsteen blidt og foldede Hænderne.

„Seg siger Dig blot, tag Dig iagt,“ vedblev Felix med stigende Hestighed. „Min skal hun være, om jeg saa skal slaaes med Fanden om hende, og her fra Byen skal hun komme, saasnart det er muligt; men lad mig høre Noget om Dig, og Du skal faae at mærke“ —

Kesten gik tabt, da han foer afsted, lod Vognen spænde for og kjørte tilbage til Kjøbenhavn. Claus Bernsteen blev staaende og saae efter ham, og da han havde tabt ham af Syne, fordybede han sig i nogen Tid i Betragtningen af Skyerne. — „Han er gal, g—a—l!“ raabte han høit, og gik tilbage til Huset.

Syttende Kapitel.

Efter denne Begivenhed følte Nikoline, at den hele Byrde hvilede paa hende, og hvilken Byrde!

Skjøndt hun i sit Hjerte med Foragt afviste den Tanke, at Christian skulde have nedladt sig til noget Uhæderligt, var Tivlens Frø nu engang udsaaet, og Spirerne ikke til at udrydde. Hun maatte have Bished, men hvorledes skulde hun faae den? Skjøndt Ordene dagligt svævede hende paa Læberne, vovede hun, under hans svage Tilstand, ikke at tale til ham derom; og hertil kom endnu Noget, der som en skrækelig Gift tærede paa hendes Sjæl. Den skaanselsløse Maade, hvorpaa Felix Bernsteen havde hentydet til hendes Fødsel, havde vakt hendes Stolthed og faaret den grusomt; der hvilede altsaa en Plet paa dem, som Christian havde sagt, og de vare til enhver Tid udsatte for Krænkelse, uden at besidde selv det svageste Børn mod en slig himmelraabende Uretfærdighed. Og endelig, at dette Menneske vidste det! Forpiint af disse Forestillinger var hun nu paa et Punkt, hvor hun enten maatte bukke under for Trykket eller hæve sig over det. Hun vilde frelse sin egen og Broderens Ære; denne Beslutning gav hende en Styrke, uden hvilken hun i disse Dage vilde være gaaet tilgrunde. Maaskee var det den tilshneladende Ro og Bestemthed, som var traadt frem i hendes Bæsen, maaskee var det Felix' Trusler, som befriede hende fra Claus Bernsteen; men vist er det, at efter hiin Samtale i Haven vexlede de kun de nødvendigeste Ord, og dog havde hun en Følelse af, at han bevogtede hende.

Hendes Venner fra Herregaarden besøgte hende vel

jevnligt, men hun talte kun med dem i flugtige Dieblikke, da hun ikke længere end nødvendigt veeg fra Broderens Leie; og som Dalsgaards vare hensynsfulde i alt Andet, vare de det ogsaa i dette Punkt. Desto mere maatte det overraske hende, da hun en Dag paa en usædvanlig Tid af Kirstine blev underrettet om, at Margrethe var ovre i Haven og bad om at tale med hende strax.

„Kjæreste Nikoline,“ udbrød denne unge Dame og faldt hende om Halsen, „Du maa komme hjem og boe hos os; det er ganske nødvendigt. Jeg kan ikke udholde Livet længere.“

„Men hvad er der skeet?“ spurgte Nikoline ængsteligt.

„Baumanns ere komne for et Par Dage siden — og jeg hader dem, Nikoline.“

„Men kjære Margrethe!“

„Jeg hader dem, siger jeg Dig,“ vedblev Margrethe med blussende Kinder, „og fremfor Alt denne Professor. Han har foreslaaet Fader, at jeg skulde lære Historie“ —

„Historie?“

„Netop. Historie. Har Du hørt noget Vignende? Hvad skal jeg med Historie? Jeg bryder mig ikke om Historie. Jeg affhyer Historie. Du gode Gud, at sidde igjen og læse om Carl den Store og Pipin den Lille og hvad de Allesammen hedde — og veed Du hvad Fader svarede? Han sagde, tag hende kun i Skole, Baumann, saa faaer hun med

det Samme Noget at tænke paa. — Imorgen skulle vi begynde — men jeg gjør det ikke, Nikoline — jeg lader mig ikke byde en saadan Behandling, og dersom Du ikke kommer hjem til os, veed jeg ikke, hvad jeg skal gribe til. Du maa komme, Nikoline; jeg er det ulykkeligste Menneske.“

„Men kjære Margrethe, det har naturligtviis været Professorens Spøg; hvor kan Du troe“ —

„Hvor jeg kan troe — jeg er nødt til at troe det, Nikoline. Igaar talte han hele Dagen til mig om Noget, han kaldte Historiens Høidepunkter og sagde, at vi skulde lægge Grunden med ideale Syner.“ Længere kom hun ikke, thi den eiendommelige Maade, hvorpaa Nikoline betragtede hende, virkede saa uimodstaaeligt, at hun brast i Latter.

„Men er det virkelig saaledes?“ spurgte Nikoline tvivlende.

„Det er saaledes; og hør blot, nu husker jeg det — han vilde grave i Dybden, sagde han, indtil han naaede Historiens Urgranit, og af den vilde han flaae Gnister — tank Dig, hvor rædsomt! — Ja Du kan sagtens lee,“ udbrød Margrethe atter fortvivlet. „Du er meget klogere end jeg — og det kan gjerne være, at jeg er barnagtig, som Charles paastaer, men det er dog virkelig ingen Grund til at plage mig med Historie. Og jeg kjender Fader; har han først sagt ja, saa bliver det ikke anderledes. Du maa komme over til os, Nikoline. Du maa gjøre det, ellers bliver jeg ulykkelig.“

Da Nikoline umuligt kunde opfylde hendes Ønske, men tillige vidste, hvor frugtesløst det vilde være at gjøre hende dette begribeligt, forestillede hun hende, at hun dog vist alligevel tog fejl. Heraf blev kun Følgen, at Margrethe hengav sig til en levende Fortvivlelse og gjentog, at hun var en uheldig Skabning, om hvem Ingen bekymrede sig, en Yttring hun dog strax efter fortrød og bad Nikoline tilgive sig; men skjøndt Udsigterne vare truende, kunde hun ikke modstaae Fristelsen til endnu engang at gjentage Baumanns Ord, endnu engang at briste i Latter og endnu engang at henfalde til mørk Fortvivlelse, saa at hun med høist blandede Følelser skiltes fra sin Veninde. Nikoline blev staaende og saae med et Smil efter hende; hun vidste, hvormeget Godt og Elskværdigt der skjulte sig bagved denne Barnagtighed, og det gjorde hende ondt, at hun denne gang maatte give et bestemt Afslag; men skulde Noget bidrage til at holde hende borte fra Herregaarden, saa var det den Baumannske Families Nærværelse der. I de nærmest følgende Dage saae hun Professorens vandre gjennem Landsbyen, og paa en af sine daglige Spadsere-toure forekom det hende endog, som om han var i Selskab med Claus Bernsteen; men da hun helst undgik dem Begge, tænkte hun ikke mere derpaa. —

Netop i disse Dage — det var i Slutningen af August — havde en tilsyneladende ringe Bedring i Christians Tilstand paany begyndt at vække Haab hos hende. Han var istand til flere Timer ad Gan-

gen at sidde opreist i Sengen og forlangte mere end tidligere at have hende omkring sig. Han talte meget. Der var nu gaaet saa lang Tid, hvori han havde maattet tie, httrede han spøgende, at han trængte til at tale, og det syntes næsten, som om han i dette Punkt ikke var Herre over sig selv. Hvad der især bestjæftigede ham, var Begivenheder, som laae langt tilbage, hvorimod han boiede af, naar han kom til Noget, der berørte det, som var skeet i den senere Tid, og i enkelte Dieblikke, naar hans fordums Livlighed og elskværdige Væsen levede op paany, kunde han næsten faae Nikoline til at glemme Virkeligheden. Hvor bankede ikke hendes Hjerte, naar han berørte saadanne Ting, som tilskyndede hende til at spørge ham; men endnu holdt hun sig tilbage.

„Seg troer snart, at jeg kommer op igjen,“ sagde han tidligt en Morgen, da han følte sig styrket efter en lang Søvn. — „Seg har ligget her og betragtet den deilige Solopgang — men Du er bleven saa alvorlig, Nikoline. Tag Exempel af mig. See her, jeg troer næsten, at jeg kunde staae op strax.“ Han prøvede derpaa, men faldt kraftløs tilbage. „Endnu ikke,“ tilføiede han muntert, „men vent kun, saa skal Du faae at see, hvad en kraftig Billie kan udrette.“

„Du skulde hellere hvile og holde Dig rolig, kjære Christian,“ svarede hun, og strøg ham blidt hen over Panden.

„Holde mig rolig? Troer Du, at jeg kan holde mig rolig nu, da jeg føler mig stærk nok til at sige

Dig, hvor hoit jeg elsker Dig? Det har ikke været min mindste Lidelse, medens jeg har ligget her, at jeg ofte ikke kunde udtrykke min levende Taknemmelighed for din grændseløse Opoffrelse — sitg mig ikke imod, Nikoline — for din grændseløse Opoffrelse. Men det skal ikke være forgjæves; jeg har ganske vist — jeg har nok — løbet vild“ — sagde han og standfede et Dieblik aandsfraværende, som om han søgte efter Noget — „men under min Sygdom har jeg tænkt mere end i hele mit foregaaende Liv. Jeg troer næsten, at naar jeg staaer op igjen, er jeg bleven dobbelt saa gammel — men ogsaa dobbelt saa klog. Jeg har lagt Planer, Nikoline; og denne gang skulle de ikke slaae feil. De ere godt gjennemtænkte, forsikkrer jeg Dig; grundigt og forsvarligt gjennemtænkte. Vend ikke dit Ansigt bort, Nikoline“ — men det var hende næsten umuligt at gjøre Andet. Hun havde nu forstaaet, at de Bygninger, han hidtil havde opført, svævede i Luften, saa at hans Tale om Planer for Fremtiden i dette Dieblik lød næsten som en Spot over hans foregaaende Liv; og idet hun deri kun saae Begyndelsen til nye Farer og nye Lidelser, følte hun sit Hjerte betynget af Angst og Sorg, skjøndt hun vidste, at hvad han havde gjort, kun var skeet for hendes Skyld.

„Vend ikke dit Ansigt bort,“ gjentog han ivrigt, „men tro mig, naar jeg siger, at jeg skal arbeide mig ud af alt Dette. Jeg erkjender, at jeg har taget feil i Meget — skjøndt ikke i Alt — men det maa

kunne gennemføres. Med en kraftig Billie maa jeg kunne sætte det igjennem. Jeg seer Livet langt ude foran mig, og den Tid skal komme, da jeg prøver paa at gjengælde Dig en Smule af alt Det, Du har været for mig. Jeg vil det, Nikoline; lad dette være tilstrækkeligt. Jeg vil det." —

„Har Du sagt mig Alt, Christ an?“ spurgte hun pludseligt, og greb hans Haand. Det forekom hende, som om en fremmed Magt, næsten mod hendes Billie, havde tvunget hende til at sige det.

„Alt — Nikoline?“ gjentog han forundret.

„Er der ikke Noget tilbage? — Noget, Christian, som vilde være grusommere end alt det Andet? Elskede Broder — svar mig ved din Salighed“ — hun følte sig greben af en Skræk, som var nærved at røve hende Besindelsen; men hun kæmpede med sit Hjerte og sad hos ham som hans gode Engel.

„Jeg forstaaer Dig ikke, Nikoline,“ svarede han venligt, uden Forestilling om, at hun kastede Læringer om sit Liv. „Tro mig paa mit Ord, kjære Søster; var der Mere, vilde jeg have sagt Dig det. Har Du ikke trofast deelt Byrden med mig — men der var sandelig ikke mere.“

Hun svarede Intet; hun lettede ikke sit forpiinte Hjerte i Taarer; hun faldt ham ikke om Halsen og græd af Glæde, men blev siddende taus, medens hiin Rædsel veeg bort fra hende, og hun i inderlig Taknemmelighed følte, at Sjælefreden vendte tilbage.

„Der var sandelig ikke mere, kjære Nikoline,“

gjentog han længe efter, som om hendes Spørgsmaal egentlig mere havde adspredt end forundret ham. — „Huffer Du endnu den Dag, da jeg kom hjem som Student?“

Hun huffede det godt.

„Det var en lykkelig Tid. Jeg har mange Gange ønsket den tilbage. Troer Du ikke, at det Forbigangne dog alligevel paa en eller anden Maade kan leves om igjen? — Naar jeg tænker tilbage, feer jeg først en Tid, hvor den ene Frygt har afløst den anden, næsten som om hele mit Liv ikke havde været Andet end en Række Bekymringer; men bagved dette ligger der igjen Dage saa skjønne og forhaabningsfulde. Det forekommer mig, som om disse Dage kunde komme igjen. — Jeg veed ikke selv, hvorledes det er gaaet til, men min Frygt er nu borte.“

„Dgfaa jeg har beghndt at haabe,“ svarede hun sagte. „Jeg føler en Glæde idag, som om jeg var født til Livet paany.“

„Det er et godt Barsef. Gud velsigne Dig, Søster. — Jeg veed ikke, hvad Du før sigtede til,“ yttrede han halvt spøgende; „men der var sandelig ikke mere, Nikoline. — Tro altid det Bedste om mig.“

Hun troede det, og idet hun lagde sin Arm om hans Hals og kysede ham, bad hun ham om at hvile sig. I det Samme aabnede Lyge Døren for at hente hende til deres daglige Spadseretour, og da Christian selv ønskede det, reiste hun sig for at gaae.

Idet hun i Døren endnu engang vendte sig om og nikkede til ham, var det hende paafaldende, hvorledes Udtrykket i hans Ansigt havde forandret sig; over de blege og indfaldne Træk var der kommet et ungdommeligt Præg, saaledes som hun mindedes det fra hans Drengenaar; det syntes, som om de Forhaabninger, han nylig havde udtalt, endnu opfyldte ham med lykkelige Dromme. —

Paa de daglige Spadseretoure var Tyge blevet Mikolines uadskillelige Redsager, og i dette Punkt havde Claus Bernsteen aldrig gjort Indvendinger. Han kunde imidlertid neppe ansees for nogen egentlig Beskyttelse, da det snarere var hende, der maatte have beskyttet ham; men hans blotte Nærværelse var hende tilstrækkelig. Han kjendte Eggen vidt og bredt, klavrede over Gjerder, brød ind gennem Hækker og tilbagelagde ofte lange Omveie for at kunne overraske hende paa et uventet Sted. I Almindelighed viste han sig lydlig, men selv i saadanne Dieblikke, naar hans forvildede Natur traadte frem, var det paa en uskadelig Maade. For solbestinnede Steder nærrede han vedblivende den samme Afsty, som han i Begyndelsen af deres Bekjendtskab havde lagt for Dagen, og naar de spadserede i Skoven, standsede han undertiden pludseligt, lyttede og pegede ind mellem Træerne, som om de forfulgtes af en Fjende. I Begyndelsen deelte hun denne hans Frygt, men blev snart beroliget, da den viste sig at være ugrundet. Hun lagde nu bestandigt Veien om ad en Skovsti,

der snoede sig gennem Krattet op over Bakken; det var et affides Sted, hvor hun sjældent mødte No-gen, og navnligt færdedes Arbejderbefolkningen paa ganske andre Kanter.

— Det var med et lettere Sind, end hun længe havde kjendt, at hun denne Dag begav sig paa Veien. En utaalelig Byrde, en knugende Angst var vältet fra hendes Bryst, og Følelsen af Frihed fik hende næsten til at glemme sine øvrige Bekymringer. Dm-givelseserne stode i Samklang med hendes egen Stemning; den friske Luft, den blinkende Dug, de seilende Skyer som joge Skygger henover Markerne, Forandringen, Bevægelsen, Livet havde Noget i sig, som faldt sammen med det, der rørte sig i hende selv, medens hun denne Morgen med lette Fjed vandrede hen over Engene og nærmede sig Skovgjærdet. Der var kommet en Bænk, siden hun sidst havde været der, og hvor indbydende var den ikke anbragt i en Fordybning mellem to store Buske, som hældede ud over Gjærdet. Da hun havde siddet der en Stund, kom Lyge tilbage fra et af sine Streiftog, i Følge med Bonnesen, som allerede i flere Timer havde været i Marken.

„Sæt Dem dog her, Hr. Bonnesen,“ sagde Nikoline, da han gjorde Mine til at tage Plads paa Gjærdet.

En Snøften fra Bonnesens Side var det foreløbige Svar; men hun kjendte ham nu tilstrækkeligt til at vide, at det kun var en Indledning. — „Saa fik

jeg nok med Charles at bestille. — Vi have tømret den i Forening," bemærkede han lidt efter.

„Skulde De da ikke have Lov til at sidde paa Deres egen Bænk?"

Atter en Snøften. — „Min egen Bænk? — Den vilde jo gaae sammen med mig som en Cigar-kasse."

„Er den maaskee sat for en bestemt Person?" spurgte Nikoline betænksomt. „Jeg vilde nødigt optage Pladsen for Nogen."

„For en bestemt Person," gjentog Bonnesen, som oienstynligt var i Forlegenhed med Svaret. „Na ja saamænd — maaskee for en bestemt Person — det lader sig sige — for en bestemt Person," gjentog han med en indvendig Vatter — „men er han ellers vedblivende i Bedring?"

Bed denne pludselige Vending saae Nikoline spørgende paa ham.

„Vor Ven dernede?" tilføiede han forklarende.

„De mener min Broder. Gud være lovet, jeg haaber det," svarede hun.

„Derfor nu Charles ikke var gaaet sin Vej deroppe paa Afsen, kunde han have faaet det at vide allerede nu; men han kommer nok derned længere opad Dagen. — Hvad er der paa Færde, Thyge?" — Thyge havde reist sig op og lyttede; Bonnesen gjorde det Samme. — „Det var en Fugl, Thyge. — Saa han er altsaa i Bedring. Jeg synes, at han skulde komme over til os." — Det var længe siden

han havde sagt Saameget i eet Aandedræt, og da Mikoline ingen Anledning fandt til at drøfte dette Emne, tog han en længere aandelig Hvile.

— „for Deres Kammerat tager jeg snart,“ tilføjede han.

„Om hvem taler De, Hr. Bonnesen?“

„Om Thyge.“

„Men troer De da virkelig, at Bernsteen vil tillade det?“ spurgte hun forundret.

Dette Spørgsmaal syntes at tilfredsstille ham over al Maade, medens han med Haanden gik et Par Gange gennem sit bukkede Stjæg.

„Naar Høsten er tilende, tager jeg ham; jeg tænker henad St. Michaelis. — Ikke sandt, Thyge?“ sagde han og klappede Knøsen paa Skulderen.

„Jeg gaaer hjem med Dig idag,“ svarede Thyge. — „Jeg skal ikke sige det til Nogen.“

„Ikke idag, Thyge, ikke idag. Men henad St. Michaelis.“

Denne Udsættelse til en Termin, lang eller kort, men som i ethvert Tilfælde faldt udenfor Terminen Strax, forknyttede Thyge en Smule, indtil Synet af en Græshoppe atter fik ham til at glemme det.

„De skal sagtens op paa Høien, Frøken — nu gaaer jeg ned til Deres Broder,“ hittede Bonnesen.

„Hvoraf slutter De, at jeg skal op paa Høien?“

„Seer Charles og jeg Dem ikke hver Dag deroppe?“ svarede han snøftende og gik gravitetist sin Vej.

Den Høi Bonnesen omtalte var den samme, hvor Alfred Rükau havde taget Afsked med Margrethe, et ensomt og fredeligt Sted, som paa Grund af sin affides Beliggenhed sjeldent besøgtes af Andre end Herregaardens egne Beboere. Da Nikoline var naaet herop, satte hun sig til Ro og betragtede Landskabet gjennem Udhugningerne. Histovre tittede Herregaardens røde Gable frem over Trætoppene. Kun en eneste Gang under hendes Ophold herude havde hun været der i Besøg, og hvilken henrivende Bopæl var det ikke. Dens Riigdom og Overflødighed havde næsten overvældet hende, og dog var dette for Intet at regne i Sammenligning med deres Venlighed mod hende. Havde Forholdene tilladt hende at modtage deres gjæstfrie Opfordring, hvormeget kunde da ikke have været anderledes? Hun skjulte Ansigtet i Hænderne, medens hun dvælede ved disse Tanker, og havde længe siddet saaledes, da hun vakte ved en Berøring af Tyge. Det Første hun saae, var Tyges eget blege Ansigt, men ved at følge den rystende Haand, hvormed han pegede fremad, opdagede hun en Person af et temmelig vildt Udseende, som stod lænet op mod et Træ og betragtede hende. Han var lurvet klædt og hans oppustede Ansigt viste noksom, at han var fordrucken; men til at anstille Betragtninger herover fik hun ikke Tid. Hun reiste sig hurtigt og vilde flygte, da Manden i det Samme vakte et Skridt frem og med en kraftig Ed bød hende at blive.

„Kjender Du denne Mand, Tyge?“ spurgte Mikoline. Tyge svarede ikke, men blev staaende og rystede af Skræk, medens han stirrede paa Manden.

„Om han kjender mig? Ja gu' kjender han mig,“ svarede Manden med et tykt Mæle, idet han ravede omkring for at finde Fodfæste, og først nu gik det op for hende, at han var saa beruset, at hun i Grunden Intet havde at frygte. „Sag kjender Ter Allesammen,“ vedblev han, idet han med et sløvt Blik løftede Pegefingeren, som om han holdt et Foredrag for Træerne — „Allesammen — jeg siger Allesammen — og vilde jeg bare — jeg siger, at jeg“ — han endte med en uforstaaelig Brummen — „hvem snakker om Samvittighed?“ udbrød han pludseligt. „Ingen,“ svarede han sig selv med Værdighed — „det er Løgn, siger jeg — Ingen skal komme til mig med det, siger jeg — In — gen“ — brølede han til Slutning, saa at Mikoline begyndte at ansee ham for vanvittig.

„Hvad er det? Hvad er her paaferde?“ spurgte pludseligt en Stemme bagved hende. Det var Charles Dalsgaard, som kom tilbage fra sin Morgentour. Han behøvede imidlertid ikke at jage den berusede Mand bort, thi ved Synet af en Fremmed havde denne allerede taget Flugten og var forsvunden i Krattet.

„De skal ikke frygte for ham, Mikoline,“ sagde Charles, som gjorde Alt for at berolige hende. „Det

var kun den fordrufne Torben. Han er ellers en ufsadelig Person; men vi maae sørge for, at dette ikke gjentager sig."

„Seg vil tilstaae, at jeg i det første Dieblik blev skrækkelig angst," yttrede Nikoline, hvis Ydre tilstræffeligt bekræftede hendes Ord; men havde Skrækken saadanne Følger, vilde han ikke absolut banlyse den; thi den gav hendes smukke Ansigt en ubeskrivelig Ynde, som holdt ham fangen, og da han desuden fandt, at det vilde være uforvarligt, og paa ingen Maade stemmende med Ridderlighedens Fordringer, hvis han ikke tilbød at blive hos hende, indtil hun var fuldkomment beroliget, og da der tilmed længere nede paa Høien fandtes en bekvemmere Plads, hvortil Nedgangen rigtignok var lidt steil, vilde han i en paafaldende Grad have været ubehændig, dersom han ikke havde budt hende Armen. Hvormange Trøstegrunde havde han ikke, og beroligende Forsikringer, og hvilke lykkelige Dieblikke var det ikke, medens de fladdrede Tiden hen og snart glemte Begivenheden; men hvorfor lod han det ikke blive derved? Hvorfor udtalte han Ord, som jog Blodet bort fra hendes Kinder og næsten fik hendes Hjerte til at standse? Hvorfor nøiedes han ikke med de Antydninger af et Afslag, med den Afværgelse, som laae i hendes halvt udtalte frygtfomme Svar, men anvendte sin Kjærligheds hele Beltaalighed for at overbevise hende om Noget, hvorom hun ikke tvivlede og ikke kunde tvivle?

„Forlang det ikke af mig, Charles. Det er umuligt — umuligt,“ svarede hun omsider med sagte Røst.

„Umuligt!“ gjentog han bedrøvet. „Saa har jeg altsaa ganske bedraget mig. — Dette er mig en bitter Hjertesorg, Nikoline.“

„O min Gud, jeg bliver saa haardt prøvet,“ udbrod hun og gav sig hen til en Smerte, som næsten forfærdede ham, og dog, hvad enten det nu laae i hendes Ord eller i den Maade, hvorpaa hun udtalte dem, var der Noget, som pludseligt vakte et Haab hos ham.

„Der er en anden Grund, Nikoline; jeg besværges Dem, skjul Intet for mig,“ sagde han og greb hendes Haand. „Er der Noget i mit Hjem, hos mine Nærmeste, hos mig selv, som er Skyld deri? Har Nogen af os mod vor Billie saaret Dem? Er der steet Noget, som bringer Dem til bestandigt at holde os paa Afstand, saa siig det; for Guds Skyld, siig det. For min Kjærligheds Skyld lad mig ikke gaae i denne Ubished; den vilde gjøre mit Liv saa uendelig fattigt. — Hør mig, Nikoline; endnu blot et Ord — det vilde være grusomt, om De forlod mig paa denne Maade — ikke for Alt i Verden vilde jeg have voldet Dem denne Sorg, hvis sande Grund jeg ikke kjender. Tro ikke, at jeg er forsængelig nok til at mene, at det er mig eller mine Ord, som ere den sande Grund, om de end have været Anledningen. Jeg elsker Dem saa høit, som

en Mand kan elske en Kvinde; jeg har længe vidst det selv, nu veed De det ogsaa. Jeg har hertil knyttet enhver Tanke og ethvert Haab; jeg vilde være den lykkeligste Mand, dersom De blev min Hustru; men jeg ærer Deres Sorg, og derfor sagde jeg, at jeg ikke var forsængelig nok til at ansee mine Ord for den sande Grund. Vilde det bedrøve Dem meget, hvis jeg bad Dem om at sige mig, om jeg heri tager feil?"

„De tager ikke feil, Charles; og det vilde være uædelmodigt, hvis jeg ikke gav Dem et ærligt Svar,“ sagde hun. „Tvivl ikke om min Taknemmelighed og Hengivenhed — jeg har Dem inderlig kjær — men tænk ikke mere derpaa; det er umuligt, Charles. Jeg er meget bedrøvet over at maatte svare Dem saaledes; men jeg kan ikke Andet — jeg maatte jo have et Hjerte af Steen, om jeg var ligegyldig overfor“ — Stemmen svigtede hende, men han ventede aandeløst paa det, som maatte komme. — „Jeg kjender ikke min Herkomst — lad det være nok, naar jeg siger, at dette er den første Oprindelse til min Broders og mine Sorger.“

„Dyrebare Pige, kunde jeg nogensinde have tænkt, at dette var Grunden!“ udbrød han. „Lad dog for Himlens Skyld ikke dette Hensyn være afgjørende. Kjender De os ikke Alle godt nok til at vide, at et saadant Hensyn Intet betyder? Jeg veed, at De gjør det; og jeg kan tilføie, at De lever iblandt os, skjøndt De ikke selv er tilstede, at vi

tænke paa Dem, tale om Dem og ønske, at De var hos os. De veed det Altsammen, Nikoline, og derfor maa De ikke lade et Hensyn gjælde, som intet Hensyn bør være."

"Jeg maatte være meget utaknemmelig, dersom jeg ikke var dybt rørt over al den Godhed og Bønlighed, som er bleven mig tildeel," svarede hun og gav sine Taarer frit Løb. "Tro mig, naar jeg forsikkrer det. Det vilde bedrøve mig mere, end jeg kan udtrykke, hvis De ikke gjorde det; men jeg kan ikke svare Dem anderledes. — De kjender ikke den Smerte, som en saadan Tvivl fører med sig. Lad det tidt nok siges, at man bør høre sig derover — det siges dog kun af dem, som ikke selv have prøvet det. Og selv om jeg ikke havde et Hensyn at tage til min Broder, et Hensyn, som jeg intet Dieblik kan glemme; selv om jeg stod ene, vilde jeg give Dem det samme Svar: det er umuligt, Charles — umuligt."

"Elstede Pige, siig mig blot dette Ene," bad han indstændigt, "om jeg har taget feil, om mine Forhaabninger kun hvilede paa en Indbildning — jeg skal vente, Nikoline, og ikke med et Ord hentyde her til, førend De selv giver mig Deres Samtykke; men denne Uvished er mig uudholdelig."

"Spørg mig ikke, Charles. Dersom De nærer en saadan Følelse for mig, saa søg at glemme den. Lad os idag stilles som Venner, og lad mig sige, at det vilde bedrøve mig dybt, hvis De tvivlede, naar jeg forsikkrer Dem, at jeg altid vil være Deres tro-

faste Veninde. De siger, at De ærer min Sorg, og jeg troer Dem. Vil De give mig et Beviis, saa glem denne Samtale, og lad os for Fremtiden mødes paa samme Maade som hidtil."

Hun rakte ham Haanden til Afsked, og derpaa skiltes de. Det var hans første Hjertesorg og den greb ham saaledes, som den griber et oprigtigt og ufordærvet Sind; den Tænkemaade, han havde arvet fra sin Fader, forbød ham al yderligere Tale om en Sag, hun saa bestemt viste tilbage, selv om denne Sag angik hans høieste Belfærd; men havde han kunnet see hende, da hun havde forladt ham; havde han seet den Fortvibelse, hvortil den ellers saa stilfærdige Pige hengav sig; havde han været Vidne til, hvorledes hun, ene med Thyge, knælede og brød ud i fortviblet Gulken, vilde han have glemt sig selv og trykket hende til sit Hjerte. —

Det var blevet Middag, da hun kom tilbage til Landsbhyen, og idet hun naaede den Sti, som løb udenom Bhyen til Kirstines Have, saae hun Claus Bernsteen med iilsomme Skridt komme ud fra Skoven og styde Gjenvei over Markerne. Hun fremsthyndede sin Gang for ikke at møde ham, og naaede snart Haven. Det var hende kjær, at der Ingen var tilstede; hun behøvede nogle Diebliffes Ro for at fatte sig, og i den brændende Solhede søgte hun Ly i Vsthuset; men Hvilen undfled hende. De Sorger, hvormed den lange Vane næsten havde gjort hende fortrolig, vare paa engang blevne saa friske og

levende, som om hun følte dem første Gang, og der var nu kommet een Sorg til, een stor Sorg, der stnggede over dem alle. Hun tænkte pludseligt paa Christian og gif over til ham, men han laae i en dyb Søvn, og havde sandsynligviis ligget saaledes længe; thi paa Bordet ved hans Seng fandtes der en Seddel fra Bonnesen, som ved lignende Leiligheder pleiede at efterlade slige Vidnesbyrd. „Da jeg var her, sov De. Jeg kommer igjen i Eftermiddag,“ havde han skrevet. Hun saae paa Skriften, som var fast og tydelig, og hun saae paa Broderen; ogsaa i hans Ansigt stod der en Skrift, som var tydelig; men hun forstod ikke ret at læse den, og saae i den mørke Rødme paa hans Kinder et Tegn paa tilbageværende Sundhed; hun kysede hans hede Pande, aabnede sagte et Vindue og gif tilbage til Kysthuset i Kirstines Have. Det var en trykkende Hede, som selv Trærnes Stngge ikke formaaede at dæmpe; den varme Luft laae som et søvndrøvende Stof, der fik Blomsterne til at bøie Hovederne, og kun Insekter, lette og bevægelige som om de selv ikke vare andet end Luft, holdt sig svævende i Solens Straaler og glimtede som Punkter af Ild. Blandet af det glødende Solstin lukkede hun Vinene, og medens Sindsbevægelsen og Trætheden lidt efter lidt overmandede hende, bøiede ogsaa hun Hovedet og slumrede ind.

Imidlertid havde Claus Bernsteen været stærkt optaget. Om det var Tilfældet eller hans medfødt

Snedighed, der oprindeligt havde bragt ham paa den Tanke, at Charles Dalsgaard og Mikoline burde bevogtes, kunde han maaskee ikke engang selv have sagt; men vist er det, at han i den senere Tid havde holdt et vaagent Øie med dem. Han havde fulgt efter hende paa hendes daglige Spadseretour, og valgt lange Omveie for at blive ubemærket; men hidtil havde han ikke kunnet opdage Noget, der var istand til at lede ham paa Sporet. Først idag havde han været Vidne til en Begivenhed, som fortjente en nærmere Undersøgelse; han havde i Frastand seet dem føre en lang Samtale, og kun den Maade, hvorpaa de skiltes, havde sat ham i nogen Tvivl; men han skulde nok udfinde Sandheden. Claus Bernsteen var ivrig og varm; han havde her et Problem, som det var Umagen værdt at løse, og han befandt sig aldrig bedre, end naar han stod overfor en saadan Opgave. Denne hans Livfuldhed i Forbindelse med den brændende Solhede havde bragt ham paa Røgepunktet, da han naaede sin Have; og da han var kommet ind under et sthyggesfuldt Træ, kastede han Slobroffen, smøgede sine Skjortearmer op over Albuerne og vandrede frem og tilbage i Gangene, ikke ulig en bedaget Slagtersvend, der med Lyst hugger ned og falter.

„Ja her er jo Veien banet,“ yttrede han høit.

„Vidste jeg ikke nok, at Thyge dog tilsidst vilde komme til at gjøre sin Nyttte,“ tilføiede han og vinkede Ansen til sig oppe fra Huset.

„Naa, min gode Thyge, Du har været ude at

spadsfere idag," sagde han, idet han lagde sig bekvemt paa Ryggen paa en Græsplæne. „Hvad bestilte I saa, Thyge?"

„Der kom en Mand, og saa blev jeg bange," svarede Thyge.

„Du blev bange. — Jeg saa ham nok. Det var jo Torben, den gode Torben. Han gjør Dig ikke noget, min Dreng."

„Jeg blev bange," gjentog Thyge.
„Men saa kom der en anden Mand, og hvad sagde han, Thyge?"

„Herpaa svarede Drengen ikke, men vendte sig om og pillede Blade af en Busk.

„Hvad mener Du om et Glas Mjød, Thyge?"
Drengens Ansigt opklaredes, og han vendte sig atter om mod ham.

„Fortæl mig først, hvad den anden Mand sagde, saa gaae vi op og skænke Dig et stort Glas Mjød".

I dette Punkt vedblev Thyge imidlertid at være utilgængelig.

„Min fortræffelige Thyge, vaagn op!" raabte Claus Bernsteen og sparkede med Benene ud i Luften, som om han paa denne Maade vilde vække hans Opmærksomhed. „Min egen Thycho — Thycho de Raben — Thycho de Brahe — har Du faaet Hængelaas for Munden, din fordømte Hvalp, saa skal jeg nok lukke den op. — Et Glas Mjød, Thycho, svingende, bredfuldt, lige til Randen — eller Lampen paa Ryggen, hvad?"

Under denne Enetale havde han arbejdet sig op fra sin liggende Stilling og greb nu Thyge fast om Haandledet, medens han med sit ondskabsfulde Blik fik Drengen til at ryste af Skræk.

„Har Nogen sagt, at Du ikke maatte fortælle det, Dreng?“ spurgte Claus Bernsteen, som forstod at finde Muligheder.

„Ja,“ svarede Thyge, idet han holdt en Arm op over Hovedet.

„Siig mig blot hvem der har sagt det, min Dreng, saa kan det være det Samme med det Andet.“

„Bonnesen,“ svarede Thyge.

„Ja saa — Bonnesen — ei, ei — men jeg faaer nok et Tag i Dig, din Slavefoged — din Hunderaffer,“ mumlede Bernsteen, medens han ikke slap det Tag, han havde i Thyge.

„Hvad har da Bonnesen sagt, min gode Thyge?“

Drengen holdt sig standhaftigt. Trods sin svage Dømmekraft havde han en Fornemmelse af, at han allerede havde sagt Forneget, og da hans Hengivenhed for de Faa, han kunde regne for sine Venner, var dyb og ubegrændset, gik han over til en halsstarrig Trods. Claus Bernsteen truede ham, men da det ikke hjalp, han satte sine Trusler i Bærk, og, som den Skurk han var, mishandlede han ham ubarmhjertigt; men Thyges Halsstarrighed var engang vaft, og uden et Skrig eller en Lyd værgede han sig i vild Fortvibelse mod Uslingens Slag.

„Saa Du vil ikke tale — saa Du vil ikke —

din fordømte Hund," udbød han rasende; „men jeg skal lære Dig det. Solfuren, din Vsel — vi skulle prøve Solfuren engang — den skal nok hjælpe Dig paa Gled.“ Med disse Ord slæbte han Tyge hen til Huset, hvor han stillede ham op mod Muren og tvang ham med Slag til at see mod Solen. Det var Claus Bernsteens egen Opfindelse, og den Rædsel Tyge nærrede for denne Behandling, kjendte ingen Grændser. Han udstødte et Skrig og vilde fligte, men Claus Bernsteen tvang ham til at blive paa Stedet; han lukkede ideligt Dinene, men nye Slag tvang ham til at aabne dem igjen, og en Fornemelse, som om han skulde blive vandvittig, afsvang ham endelig et gennemtrængende Smertensskrig.

I dette Dieblik traadte Christian ud af Døren. Tuges Skrig havde vækket ham, og Harmen over den Mishandling, som han formodede her fandt Sted, havde givet ham næsten overnaturlige Kræfter.

„Slip ham, Skurk," raabte han, medens han vaskede af Mæthed og maatte holde sig ved Døren for ikke at falde.

„Vil Du gaae til Bekjendelse, din fordømte Hvalp, eller jeg pidsker Dig ihjel," raabte Claus Bernsteen, uden at agte paa Christian, og fortsatte sine Mishandlinger.

I det Samme lød der hastige Trin og Raab af flere Stemmer inde fra Huset. Den Første, som viste sig var Bonnesen, og han fattede strax, hvad der gik for sig. Der høstes et Brag, som naar en

Dre falder, og med et Slag i Pandebraften strakte han Claus Bernsteen til Jorden, hvor han blev liggende som livløs. Det var et Dieblis Værk, men Christian saae det ikke; han var faldet i Afmagt og blev bevidstløs baaret ind af Bonnesen og lagt paa sin Seng.

„Bring Drengen op paa Gaarden, Kirstine,“ befalede Bonnesen, „og hils Godseieren fra mig, at nu maa han komme.“ Han var strækkeligt ophidset, medens han talte; men det varede kun kort, og da han satte sig ved Sengen hos Nikoline, havde han gjenbundet sin sædvanlige No. Nikoline havde lagt Armen omkring Broderens Hals og ventede med Angst paa det Dieblis, da han atter skulde komme til Bevidsthed. I slike Diebliske da Sjælen lammes af Smerte, kan der indtræde en No, som ligner Rigegyldighed. Hun lyttede til hans Aandedræt, som var afbrudt og neppe til at mærke; hun hørte Uhrets regelmæssige Gang, og havde en piinlig Følelse af ikke at kunne opgive det igjen. Hun saae Solen flytte sig paa Væggen og tænkte med Skræk paa det Dieblis, da den vilde naae Vinduet og forlade Værelset; men ogsaa dette Dieblis kom, og en svag Dunkelhed begyndte at brede sig over Gjenstandene; men endnu laae han bleg og ubevægelig i hendes Arm. Derefter kom der en Tid, da hun ikke kunde fæste Tankerne ved noget Bestemt, men søgte hvileløst omkring mellem Brudstykker af Forestillinger, indtil omsider Døren aabnedes og Dalsgaard traadte ind.

Vinkende med Haanden tog han en Stol og satte sig hos dem. Aftenen kom, og medens Lys og Skygge og Dagens Modsatninger smeltede bort i det Tusmørke, som sneg sig over dem, beghyndte ogsaa Lidelsens Udtryk i hans Ansigt at svinde. Hun saae Hvilen falde paa ham og hiint ungdommelige Præg vende tilbage. Bekymringernes haarde Skrift var strøget og i den elskede Broders Afsyn fandt hun kun blide, forsonende og fredelige Træk, som hos en Yngling, der slumrer efter Dagens Gjerning. Sine ungdommelige Bildfarelser, feilslagne Forhaabninger og bittere Sorger havde han ladet bagved sig, og medens de endnu sade og talte Timerne, havde han seet Livet forude og færededes alt der, hvor selv Barnet bliver en høitidelig Skikkelse.

Attende Kapitel.

Det var noget senere end sædvanligt, at Professor Baumann dennegang havde taget Sommerophold paa Herregaarden. Det var nu engang blevet ham en Nødvendighed, sagde han, efter det anstrengte Liv i Hovedstaden at trække frisk Luft og modtage nye Indtryk, „og hvor kan jeg finde dette bedre end hos min gode og fortræffelige Ven, Dalsgaard? —

Har Du ikke netop Alt, hvad jeg behøver, Dalsgaard? Staae ikke Heste og Bogn til min Disposition? Har jeg ikke den herligste Udsigt fra mit Værelse, og Du veed, min gode Dalsgaard, hvormegen Priis jeg sætter paa en smuk Udsigt. — Du maa endelig ikke lade Dig genere — kommer jeg ikke hjem fra mine Udflugter til den sædvanlige Spisetid, saa lad blot Tjeneren sætte en Smule hen af Et eller Andet; jeg gjør virkelig ikke store Fordringer, og kan nu engang ikke lide at falde Nogen til Bæspær. Jeg seer egentlig helst, at man slet ikke ændser min Nærberøelse. — Vi To skulle faae os en jevn Passiar, min kjære Ven. Du gaaer derude og falder reent sammen; reent sammen," sagde Baumann og slog Dalsgaard oprømt paa Skulderen; „men vi skulle komme ud og muntre Dig. Vi komme, Dalsgaard — naturligviis, vi komme!" Saaledes havde Baumann udtrykt sig, da han i længere Tid forgjæves havde ventet paa en Indbydelse, og endelig ved et Tilfælde var stødt paa Dalsgaard i Kjøbenhavn.

Skjøndt Dalsgaards Gjæstfrihed var ubegrændset, havde han dog sine Grunde, hvorfor han netop denne Sommer ikke ønskede at modtage Besøg; men Baumanns Tilfagn vare saa indtrængende og overvældende, at han kun ved at give et Svar, som han nu engang ikke vilde give, kunde have befriet sig.

Profesor Baumann følte sig tiltalt af det frie Herregaardsliv; herude kunde han arbejde og granske, naar han havde Lyst dertil; slentre i Marken, naar

det tiltalte ham; betragte Landets Marv, den kraftige Landbostand, som han udtrykte sig, og studere Folkets Sæder fra Grunden af; thi her kunde man overraske det midt i Naturens store Bærksted og aflure det primitive Eiendommeligheder, som Bylivets Kultur havde udbiøstet. Det var navnlig denne sidste Bestjæftigelse, der syntes at interessere ham; han færdedes denne gang meget i Marken, og især havde Teglbærket faaet en egen Tiltrækning for ham. Et Par Gange havde han endog forsøgt sig som Taler i de Forsamlinger, der nu næsten hørte til Dagens Orden, og det Held han ved disse Leiligheder havde havt, tjente kun til yderligere at anspore ham.

Det var med udeelt Forbauselse, at Dalsgaard første Gang af ham selv erfarede, hvor han havde været. „Hvad Du saa gjør, Baumann, saa hold Dig borte fra disse Mennesker,“ udbrød han. „De forstaae ikke Dig, og Du forstaaer ikke dem.“

„De forstaae ikke mig?“ gjentog Baumann. „Min kjæ—æ—re Ven, det er nok Dig, som ikke forstaaer mig. — De forstode hvert Ord, Dalsgaard, stol Du paa det; hvert Ord, siger jeg Dig. Saae jeg ikke selv, hvorledes Dinene lynede i Hovedet paa dem! Havde Du hørt det Bisfald, hvormed de modtog mine Ord — misforstaae mig ikke, Dalsgaard, som om jeg bekymrede mig om en Smule Bisfald — men havde Du hørt det, vilde Du være af en anden Mening. Det er herligt at tale til Folket. Det er mit Kald; jeg føler det — jeg føler det levende,

Dalsgaard. I Meget kan jeg have feilet — o, ganske vist i Meget; vi ere Alle skrøbelige — men i Dette er jeg vis i min Sag. — Der er alligevel Malm i denne Slægt. Engang har jeg kaldt den feig og blødagtig; men det var en Feiltagelse, eller dog idetmindste et mindre nøiagtigt Udtryk — der er Marv i disse Knogler. Tro Du mig, min kjære Ven, der er Fængstof i Luften. Der er Stof, min Ven, Stof, siger jeg Dig, Udgangspunkter for principielle Rørelser. Og det skulde man gaae rolig og see paa! Ideen er oppe, Dalsgaard, den er lysvaagen! Den syder og bruser om Ørerne paa os, og vi gaae her og sove — sove“, gjentog Baumann indigneret.

„Ja desværre, der er Fængstof i Luften,“ svarede Dalsgaard halvt fortrydelig; „men netop derfor skal man ikke give det Næring. Saa forekommer det idetmindste mig.“

„Saa forekommer det idetmindste Dig,“ gjentog Baumann i en velvillig, overbærende Tone. „O ja, ganske vist, hvorfor ikke? Men vi Ideens Mænd betragte nu, med din Tilladelse, Sagen lidt anderledes. Det kan jo være, at Feilen ligger hos os — ganske vist, naturligtviis — det kan være; men det kunde dog ogsaa være, at vore Synspunkter stak en Smule dybere,“ bemærkede han med besteden Selvfølelse og blev pludselig aandsfraværende. — „Na ja saamand, af ja!“ udbød han lidt efter, medens han tankefuld tændte en af Dalsgaards Havanacigarer.

„Vilde det være Dig imod at sige mig, hvad Du da talte om i dette Møde?“ spurgte Dalsgaard.

„Paa ingen Maade — aldeles ikke!“ udbød Baumann, som pludseligt vaagnede op. „Intet er mig kjærere. Jeg talte om Forholdet mellem Ret og Pligt — Ret og Pligt, Dalsgaard,“ tilføiede han indtrængende, „og jeg tør nok paastaae, at det slog an.“

„Det skulde være mig kjær, om det virkelig var Tilfældet,“ yttrede Dalsgaard; „for Ret og Pligt er Noget man ikke kjender synderligt til paa denne Kant af Landet“ — Baumann rystede deeltagende paa Hovedet — „men indtil videre har jeg mine Tvivl“ — Baumann saae heelt betænkelig ud — „Dovenskab og Optøier høre til Dagens Orden herude, og trods alle Anstrengelser og Offre fra vor Side, bliver det Dag for Dag værre.“

„Det gjør mig virkelig ondt at høre,“ bemærkede Baumann med abstrakt Sympathi. „Det bør ikke saa være. Forholdet mellem Herre og Tjener er saa naturbegrunder og ideelt, men netop derfor tillige af en saa bevægelig Natur, at det maa behandles fra et overlegent Standpunkt. Du vil ikke misforstaae mig, Dalsgaard; jeg paastaer ikke, at jeg er Manden; men hvad mener Du, om jeg holdt en Række Foredrag herude, beregnede paa Masfens Forestillinger? — Herre og Tjener! Et fortræffeligt Emne, ligesom stabt for mig! — Lad mig see, vi kunde jo vælge en af de store Lader; mod et billigt Bederlag vilde jeg ingenlunde være uvillig — og jeg skal være

Mand for at dreie dem, hvorhen Du vil — ganske hvorhen Du vil," forsikrede han, idet han lagde Hovedet tilrette i sit Halsstørklæde.

„Jeg paastjønner din gode Willie, Baumann; men Alt vel overveiet troer jeg dog, at vi helst bør lade det være," svarede Dalsgaard.

Nu var Professorens ikke den Mand, der lod sig afvise, og den Fortørnelse, som stød op i hans Afsyn, vidnede om, hvor ilde han følte sig berørt af Dalsgaards Mangel paa Evne til at vurdere Betydningen af et saadant Tilbud; men hvad han vilde have svaret, forblev en Hemmelighed, thi i det Samme kom Tjeneren lobende, og meldte de Ord, hvormed Bonnesen, som det vil erindres fra det foregaaende Kapitel, havde sendt Kirstine op paa Herregaarden, og da Bonnesens Lakonismer vare Dalsgaard altfor bekjendte, til at han ikke skulde vide, at det gjaldt noget Alvorligt, forlod han uden videre Ceremonier Baumann og styndte sig ned til Landsbøen. Dette var imidlertid Baumanns Formeget; en saadan Mangel paa Hensyn fortjente en alvorlig Røffelse, og han tænkte et Dieblik for ramme Alvor paa strax at tage tilbage til Kjøbenhavn, ja ilede endog med denne Beslutning opad den lange Gang — de havde nemlig talt sammen i Haven — men inden han naaede Enden af den, streifede han et Hindbæranlæg, hvis Overflødighed af store sildigt modne Bær idetmindste for et Dieblik standsede ham i Farten. Med aandsfraværende Svrigthed begyndte han at affjole sin

Brede mellem de svale Hækker, og uden at ændse de hævnjerrige Blikke, hvormed en forbitret Gartner omsvøbte ham, saalidt som den Hosten, hvormed denne Urtegaardsmand søgte at henlede hans Opmærksomhed paa sig, fordybede han sig i Nydelsen, indtil det blev saa mørkt, at han neppe kunde skjelne Frugten. Først da opdagedes han af Marius, der paa den samme Maade, hvorpaa han meldte Fremmedes Ankomst, triumferende forestillede ham for hans Hustru og Angelika, som med megen Uro havde ledt efter ham, og derfor befandt sig i mindre blide Stemninger.

„Sidder han ikke i Hindbærrene!“ udbrød Fru Baumann og slog Hænderne sammen.

„Og sidder godt, min Ven,“ svarede Baumann.

„Meget godt, forsikrer jeg Dig.“

„Du sidder som en Tosse, Baumann; som en sand Tosse. Medens her foregaaer Ting, som Du først af Alle burde kjende, løber Du din Vej og lader os Andre ene om det.“

„Hvad er der paa færde?“ spurgte Baumann og foer iveiret. „Hvad gaaer der af Marius, hvad leer han af? Kom herhen Marius Trelde!“ bød Professorens med Strengthed; men Marius var ikke til at bevæge. Han trak sig tilbage, og medens han med Hænderne i Lommen dansede langs med Hækkerne, viste han en Adfærd, der i den Grad stred mod al Erbødighed, at Professorens Forbittrelse vakte i dens hele Styrke. „Jeg giver den Dreng

en legemlig Tugtelse — kom øieblikkelig herhen" — men Marius var allerede borte.

„Du Forbarmende, hvorledes er det Du seer ud!" raabte Fru Baumann, da han traadte ud fra Bussene. Hun havde ganske vist Grund til at forundre sig; thi i sin Ivrighed havde Professorens bedækket sit Ansigt med rød Saft, som næsten gjorde ham ukjendelig. „Nu har Du naturligviis igjen forspiist Dig!" udbrød hun. „Det er ikke nok, at man skal passe paa Dig ved Bordet; men Du gaaer ogsaa paa egen Haand og ødelægger Dig. Jeg kan ikke holde din Vads i Orden, og jeg gjør det ikke, Baumann. Lad Andre herefter sørge derfor. Siden der han ikke her og forspiser sig, medens der foregaaer Ting" —

„Men hvad er der da? Hvad Satan er der paafærde?" brød Baumann løs med en Hefthighed, som slog al Modstand tilside.

„Nu er hun endelig kommet herop. Jeg tænkte nok, at det vilde skee — og nu er hun her," svarede Fru Baumann og satte sig udtømt paa en Bænk.

„Hvem?" raabte Professorens. — „Hvem, i Djævelens Skind og Been?"

„Krag, naturligviis. — Denne Krag," svarede Angelika. „Moder kan som sædvanlig Ingen blive klog paa; men hun mener Krag. Nu skal jeg fortælle Dig det, for Moder kan aabenbart ikke," tilføiede hun irriterende.

„Kan ikke?" udbrød Fru Baumann. „Saa din

Moder kan ikke? Det er altsaa den Maade, Du omtaler din Moder paa. Det er Takkens, fordi man har opdraget Børn, og offret sig for dem, og ikke tænker paa Andet Dag og Nat. Gid jeg var død, for her er ikke mit Sted."

"Du opdrage Børn!" svarede Angelika; „jeg vidste ikke, at Du havde mere end eet. Ha ha ha! Opdrage Børn! Nei, Du er guddommelig, Moder!"

"Stille!" raabte Professorens, og stampede i Jorden. „Enten siger Du mig strax, hvad der er foregaaet, eller jeg gaaer min Vej.

"Nu skal jeg," svarede Angelika hurtigt.

"Du holder din Mund. Nei nu skal jeg," afbrød Fru Baumann hende, og fortalte med stor Tungefærdighed, at Christian Krag var død, og at Dalsgaard selv havde bragt hans Søster hjem med sig. „Og nu veed Du det Hele, Baumann. Havde Du Dine i Hovedet, kunde Du forlange siden have sagt Dig selv, at det vilde gaae saaledes. Jeg har ikke været i Tvivl derom. Hvorledes denne Skabning har baaret sig ad med at besnære Dalsgaard — for hun har gjort det, og gid hun aldrig havde sat sin Fod i vort Huus — det veed jeg ikke, og det kan ogsaa være ligegyldigt; men vi, som hans Venner, kunne ikke forsvare at lade ham gaae iblinde. Han bør vide, hvem han har for sig, og vil Du ikke sige ham det, Baumann, saa vil jeg."

"So vist vil jeg, min Ven; dette er i Sandhed

en alvorlig Sag, som kræver Overveielse," bemærkede Baumann, medens han tankfuldt bearbejdede sit Ansigt og gav det et endnu mere affrækkende Udseende.

"Overveielse!" udbrod Fru Baumann forbitret. "Overvei mig her og overvei mig der. Snak, Baumann. Kom ikke til mig med Overveielse. Har Du ikke selv sagt, at Du traf hende hos denne — hvad er det nu han hedder? — denne Bernsteen. Overveielse? Jeg har aldrig kjendt saadan en Mand! Siig Dalsgaard det ligefrem: Denne Skabning har jeg truffet der og der, og denne Skabning tager De i Huset; og er Dalsgaard den Mand, jeg anseer ham for, saa vil dette være tilstræffeligt."

"Saaledes skal det være," svarede Baumann. "Jeg kan ikke forsvare, at min kjære Ven og gamle Skolekammerat, tilmed min Vært, føres bag Lyset. Der gives en Tausshed, som vilde være en Forbrydelse. Jeg river Masken af Ansigtet paa Vognen, og jeg skal i dette Tilfælde vide at gjøre min Pligt — i Sandhed den simple, strenge Pligt," hittede han med Eftertryk og forlod Haven. —

Begivenheden i Landsbyen havde gjort et dybt Indtryk paa Dalsgaard. Hans medfølelse Natur og hæderlige Tankemaade havde ikke behovet yderligere Anledning til at knytte ham noie til de to Sødskende, med hvem Omstændighederne havde bragt ham sammen, og hvem han, trods det Lidet han

kjendte til deres Historie, havde faaet inderlig kjær. I deres beskedne Optræden og elskværdige Natur fandt han nogle af de Egenfkaber, han satte meest Priis paa, og naar de ikke havde modtaget den Haand, han rakte dem, og heelt betroet sig til ham, maatte de naturligviis have deres Grunde. Kun Saameget var afgjort, at nu da Broderen var død, kunde han intet Dieblik længere tillade, at Nikoline var uden Beskyttelse; og da han gav hende et Hjem paa Herregaarden, havde hans praktiske Blik sagt ham, at Ingen bedre end Kirstine kunde være om hende. Der var Intet, som kunde bidrage til at mildne hendes Sorg, uden at det blev forsøgt; Intet, som havde sit Udspring fra oprigtig Medfølelse og kjærlig Deeltagelse, uden at det ydedes hende; men i Begyndelsen var hun som tilintetgjort, næsten som forstenet. Med sit hele Hjerte havde hun hængt ved denne Broder, og skjøndt hun omsider havde indseet hans Bildfarelser og ungdommelige Vetsindighed, havde dette paa ingen Maade svækket hendes Hengivenhed. Var det ikke for hendes Skyld, at han havde kæmpet? Og deelte hun ikke i fuldeste Maal hans Stolthed, naar han vilde holde Navnet i Ære? Havde han end været mere haabefuld end hun, og maaskee før lettroende, saa skulde hun være den Sidste til at fordømme ham. Hun vilde blive sit Løfte tro; Ingen skulde bestemme hans Navn, og fremfor Alt skulde den Skyld, han havde paadraget sig, betales tilbage. Maaskee kom der noget tilshyneladende Koldt og Tilbageholdende frem i

hendes Bæfen, medens disse Beslutninger modnedes; men hendes Venner lode sig intet Dieblif derved afholde fra at vise hende al den Venlighed, som stod i deres Magt.

Hun blev bestandigt paa sit Bærelse og vovede sig kun ud paa saadanne Tider, da der var Sandshynlighed for, at hun ikke vilde møde Noget. Sorgen havde gjort hende menneskesky. Dalsgaard og Margrethe besøgte hende dagligt, og hun havde dybt rørt takket dem for deres Venlighed; men mod deres Bønner om at søge lidt Udspredelse var og blev hun døv. Charles havde hun kun seet een Gang, ved Begravelsen, hvor de havde vexlet nogle faa Ord i den sorgelige Anledning. Ogsaa Bolvig havde været tilstede, og med denne sin gamle Ven havde hun havt en længere Samtale. Han fulgte hende hjem fra Kirkegaarden, og blev en Times Tid hos hende, inden han atter begav sig til Kjøbenhavn.

De to Sødskende vare blevne smerteligt overraskede ved den pludselige Efterretning om Christians Død, især da hendes Breve i den senere Tid havde begyndt at give dem Haab; men nu som altid stod deres Hjem hende aabent, og hun længtes selv efter at komme tilbage til dem. Hun vilde bort fra denne Egn, hvor ethvert Sted kun havde sorgelige Minder for hende, og fremfor Alt maatte hun tænke paa at skaffe sig Udkommet.

Det havde været hende en Trøst ved denne Leilighed at see Bolvig hos sig. Den stridige Mand med det søre,

umedgjørlige Væsen havde denne Dag været blid som en Kvinde. Den gammeldags, stilkærdige Maade, hvorpaa han talte om deres Bekjendtskabs første Tid og dvælede ved Enkeltheder, som vel i sig selv vare ubethdelige, men som hun forstod at vurdere; den dybe og oprigtige Medfølelse, som talte gennem hans Ord, og forvissede hende om hans redelige og trofaste Hengivenhed; den alvorfulde Dags Høitid, der hvilede ogsaa over hans Væsen og gav det en stille, uforkrænkelig Fred; ja selv det at see ham under disse fremmede Omgivelser og at mindes om, hvor opoffrende han havde været for hendes Skyld, alt dette faldt som en vederkvægende Dug paa hendes Sind, som Sorgen næsten havde udtørret, og da han omsider reiste sig for at tage Afsted, faldt hun ham med Taksigelser grædende om Halsen; og skjøndt de skiltes sorgfulde og nedbøiede, var det for dem Begge og for Enhver af dem paa sin Viis en Trøst at have seet hinanden. —

Men under disse Begivenheder ville vi ikke glemme Claus Bernsteen. Dersom Kaseri og Forbittrelse overhovedet ere istand til at slaae et Menneske ihjel, var det forunderligt, at de ikke gjorde det af med ham, da han vaagnede op, efterat Bonnesen havde strakt ham til Jorden. I de første Dieblikke blev han siddende i en bedøvet Tilstand, og fordybede sig i sin Kasket, som han aandsfraværende vendte paa Brangen; derpaa saae han sig forundret om i Haven, men da det pludseligt gik op for ham,

hvor han var, foer han iveiret, som om Jorden brændte under ham. Alt det Had og Raseri, al den Bildhed og Forbittrelse, som kunde rummes i ham, kogte og brusede, medens han løb frem og tilbage i Haven. Thyge skulde tugtes frygteligt. Dette var hans første Tanke. Han vilde binde ham til et Træ og pidske ham, og kort sagt — men hvor var Thyge? Han gjennemfogte Haven, men fandt ham ikke; han nærmede sig Huset, men standsede med en instinktmæssig Sky. Havde han ikke Lov til at gaae ind i sit eget Huus? Og dog var det ham umuligt at overvinde sig dertil. Han listede sig ud af Haven og spurgte en Arbeidsmand, om han ikke havde seet Drengen; men fandt, at Manden betragtede ham paa en saa beshynderlig Maade, at han ikke engang ventede paa hans Svar, men sneg sig langs med en Klovermark, og kastede sig endelig i et Hjørne af Ageren. Han var ikke klar over, hvad han selv vilde, uden dette Eine, at han maatte have en tilfredsstillende, umaadelig og forbausende Hæv. Gennem Thyge vilde han hævne sig paa Bonnefen. Hvorfor Denne egentlig bekymrede sig om Drengen, forstod han ikke, og mindst af Alt begreb han, at Grunden var at søge i simpel Mennefskjerlighed; men instinktmæssigt folte han, at han ad denne Wei sikkest vilde kunne ramme sin Dødsfjende. Han laae længe og opbyggede sig ved denne Tanke, idet han forud nød sin Hæv, men alt imellem kom der en uforklarlig Uro over ham. Hvad vilde han

egentlig her, og hvorfor gif han ikke hjem? Han flød Spørgsmaalet fra sig og henvendte Opmærksomheden paa andre Ting. Snart forundrede han sig over, at Jorden kunde være saa fugtig trods den lange Tørke; snart bemærkede han Kløverens aromatiske Duft; snart hørte han en Hund gjøe ude paa Landet, og en anden svare i det Fjerne, og fandt det næsten underholdende at vente paa Tilraab og Svar; men under alt Dette vedblev Uroen at forfølge ham, og først da han bemærkede, at Solen var gaaet ned, og at det begyndte at blive mørkt, gjennemføjte han endnu engang Haven, men forgjæves; han listede sig hen under den Syges Vinduer — Alt var stille. Han maatte vide, hvad der gif for sig, og idet han tog Fodfæste paa en fremspringende Grundsteen, kiggede han ind ad Vinduet. Bedrog hans Syn ham? Han saae Dalsgaard sidde derinde, med Ryggen vendt mod Vinduet. Han kunde have gaaet ind og spurgt ham, hvorledes han turde vove at komme her; men han havde i dette Dieblif kun een alt beherskende Fornemmelse, og som en feig Hund forlod han sit eget Huus og luskede op ad den Vej, som førte forbi Møllen til Herregaarden. Her mødte han Daniel Hammer, af hvem han fik at vide, at Thyge var bragt op paa Gaarden. Et nyt Tillæg til hans Had og Frygt; men da han havde tænkt sig om, fik han atter Mod. Han kunde jo fordre Drengen udleveret, og selv om man senere kunde gjøre ham Herredømmet stridigt, skulde man idet-

mindste foreløbigt blive nødsaget til at levere ham tilbage; og hvad Bonnesen angik — Claus Bernsteen tænkte og tænkte, saa at Sveddraaberne tilsidst faldt fra hans Pande ned paa den Grostikant, over hvilken han havde sat sig til at ride. Hvad der end skete, denne Karl vilde han knuse; han vilde give Nar af sit Liv, for at see denne Fjende kastet til Jorden, ydmyget, ødelagt, og i sit Kaseri kastede han Stene fra Gjærdet henad Veien. Pludseligt hørte han Stemmer i Nærheden af sig, og idet han skjulte sig bag Grøften, saae han i Mørket Dalsgaard og Mikoline langsomt gaae forbi ude paa Veien. Hvad de talte om, kunde han ikke høre, men han havde seet tilstrækkeligt, og soer som en Affindig tilbage til Landsbyen. Atter paakom der ham en Skræk, idet han naaede sit Huus; men dennegang betænkte han sig ikke. Han traadte raskest ind og gik gennem alle Værelserne med Undtagelse af eet. Det forundrede ham, at Alt stod, som han havde forladt det, skøndt han vanskeligt kunde have angivet nogen Grund, hvorfor det skulde være anderledes. Stilheden i Huset var en Rædsel for ham. Han flyttede et Par Stole for at frembringe en Lyd, der kunde udfylde Tomheden, men den vendte kun forstærket tilbage. Han mandede sig op, og aabnede et Vindue for at kjøle sig i Aftenluften; saasnart der kom Nogen forbi, vilde han indlede en Samtale med ham; han følte sig oplagt til Skjemt og vilde have sig en munter

Pasfiar; men der kom Ingen. Landsbhyen var gaact til No, og Stilheden forfærkede ham. Hvad var det? — en usædvanlig Lyd. Kun en Indbildning, og dog kunde han ikke lade være at vende sig om og see ind i Stuen. Han lyttede, skjøndt han ikke vilde det, og det forekom ham, som om han hørte selve Stilheden. Men hiint ensomme Bærelse lod ham ingen Fred. Han nærmede sig flere Gange til det, stred imod og gif atter tilbage. Til sidst tvang han sig til at blive staaende udenfor Døren, hvor han lyttede med tilbageholdt Aandedræt, men Alt vedblev at være stille. Pludseligt tog han en Beslutning. Idet han fra Bærelse til Bærelse lukkede Dørene ilaas efter sig, som om han forstod sig mod en fremtrængende Fjende, trak han sig tilbage til sit Sovekammer, hvor han iførte sig den tidligere omtalte vidunderlige Kavat og begav sig derefter paa Veien til Kjøbenhavn. Havde de Reisende denne Nat kunnet betragte Ansigtet paa den Vandringsmand, de mødte, vilde de have seet sig om efter passende Redskaber, men Mørket skjulte det for dem, medens han ponsende paa Hævn og Ødelæggelse fortsatte sin vei.

Nittende Kapitel.

Kroen i Landsbhyen var efterhaanden blevet et søgt Sted, og Værten, hvis politiske Anskuelse kunde rummes i de faa Ord: drik tæt, men betal først, gjorde sit Bedste for at være Alle til Behag; han udtalte, om end med en vis Forsigtighed, sin dydige Harme over Egnens Arbeideruroligheder, naar Rejsende, som ankom i Herkabsvogne, i Løbet af Dagen forhørte sig derom, og søgte om Afsteningen at gjøre Opholdet for Stamgjæsterne faa behageligt som muligt. Antallet af disse Sidste var i den senere Tid vorret betydeligt; de drev ind og ud, politiserede, kjedede sig, drak og fastede sig hen i en eller anden Kro for at sove Rusen ud til om Aftenen. Den store Skænkestue, en forhenværende Gade, viste sig snart at være utilstrækkelig, hvorfor Værten i overstrømmende Forekommenhed anbragte en Dør ud til Haven, hvor der fattes lange Borde, som ved et under Træerne udspandt Seildug beskyttedes mod Regn. Det hører til Ubegribelighederne, hvorfra disse Mennesker bestandigt fik Penge til at svire for; men de havde dem altid, og de ville ved lignende Leiligheder altid have dem. Teglværket havde længe staaet stille, og skjøndt Sæden paa Herregaardens Marker forlængst var tjenlig til at høstes, laae den endnu paa mange Steder ude, fordi Tidens Raptus gjorde de ledige Arme uvillige til at bjerge den.

Derfom Barten i Kroen havde været en generøs Natur, kunde han gjerne have givet Claus Bernsteen fri Fortæring og endda staaet sig derved; thi Claus Bernsteen var Sjælen i disse Forsamlinger, og den Enefte som forstod at holde Gæsterne i Aande. Han var som oftest ikke fremtrædende og opmuntrede ikke ligefrem til Uroligheder; han optraadte næsten som en Fredens Apostel; men hans Tale æggede nok saa godt som nogen med rene Ord udtalt Opfordring. I Regelen saaes han at sidde i en eller anden hyggelig Afkrog, hvor han afhandlede Arbeidens retfærdige Krav.

„Vi maae betænke, at Tiderne ere svære ogsaa for de Rige og Mægtige; det tør vi ikke glemme, mine Venner,“ bemærkede han en Aften, medens han ved et af de lange Borde underholdt sig med nogle saa Udvalgte, som havde sondret sig fra den øvrige Flok. „Vi maae være retfærdige, naar Beviserne foreligge.“

„Ja vist, ja vist,“ svarede en lille skaldet Mand med et listigt Blik, som sad bøiet hen mod Taleren og syntes at sluge hans Ord som Viisdom. „Ja vist, ja vist, Bernsteen har Ret — naar Beviserne foreligge.“

„Beviserne? Hvilke Beviser,“ indvendte en Anden med brutal Stemme. „Nævn dem, og kom ikke til mig med Snak!“

„Nævne dem, Mads Eilersen; ja det er en let

Sag," svarede Claus Bernsteen; „der er blot faa-
mange, at man ikke veed, hvor man skal begynde.“

„Rigtigt, rigtigt," svarede den lille Mand, hvis
Opgave det var, for Indrømmelser og gode Ord at
tiltufte sig fri Fortæring. „Nævn dem, som Mads
figer. — Hvad mener De ellers om en Smule til
at fugte det Indvendige med?"

„Ikke saa galt," svarede Claus Bernsteen, der
benyttede Opfordringen paa en Maade, som den An-
den ikke havde tænkt sig. „Som Udgangspunkt be-
trachtet slet ikke saa galt. Seer De, Mads Eilersen,
medens De maa noies med dansk Brændeviin, naar
De fugter det Indvendige, saa bruge de Store rigtig
Viin. Dog bør vi ikke glemme, at naar de før drak
ti Slags Viin, maae de nu noies med sex; og det
har ikke saa lidt at sige, Mads Eilersen. Thi efter-
som Banen er den anden Natur, kan De være vis
paa, gode Mads, at de Store paa deres Viis føle
Trykket ligesaa haardt som vi Andre paa vor Viis.“

„Sex Slags Viin!" udbrod Manden, medens
Noget, der kunde kaldes et nervøst Had, arbejdede i
hans Ansigt, og gjorde ham ualmindelig styg. „Med
med de Skurke, som drikke sex Slags Viin, medens
vi Andre sulte! Med med dem, siger jeg!"

Det var troligt nok, at Manden sultede; idet-
mindste tydede hans magre, indfaldne Træk og sam-
menboiede Skikkelse hen derpaa; og det Had, som
arbejdede i ham, var saa uimodstaaeligt, at de An-
dre uvilkaarligt knyttede Næverne og gjentog hans

Trusler. „Vil Ingen skaffe os vor Ret, saa tage vi den selv,“ vedblev han. „Hvem tør byde os at trække, medens de Andre drikke sex Slags Viin? — Mere Brændeviin, Opvarter!“

„De skulde ikke nyde mere iaften, Mads. Det er vist ikke godt for Dem,“ tillod Claus Bernsteen sig at bemærke. „Hvad vil Bonnesen sige, naar De imorgen kommer for seent til Arbeidet?“

„Til Helvede med Bonnesen, den Bondeplager! Jeg vil see ham hængt,“ raabte den Anden.

„Ret saa, ret saa,“ svarede Claus Bernsteen. „Ikke for hidsig, Mads Gilersen; tag Keeb i Seilene, og husk vel paa, at Bonnesen ikke farer med Lempe.“

„Mere Brændeviin, Opvarter!“ brølede Mads opirret og slog saa haardt i Bordet, at han vækkede en Person, som hidtil havde ligget paa en Bænk i Nærheden af dem og snuet.

„Brændeviin,“ gjentog den Opvaagnende og saae sig søvndrukken om. „Var der Noget, som sa'e Brændeviin, — eller drømte jeg kanskee?“

„Hid med Dig, Torben!“ raabte Mads Gilersen overlydt. „Jeg giver en Pægl iaften. Du er Manden. Du er en af Bore. Du er med, naar det gaaer løs. Skaal, Torben!“

I det første Dieblif gloede Torben sandsestøft paa ham, men med Et gik det op for ham. „Ja vel,“ svarede han med hæs Stemme, „gib mig en Knippel i Haanden, og jeg smaddrer Panden paa hvem det skal være.“

„Det er Formeget af det Gode,“ indvendte Claus Bernsteen. „Man slaer ikke Hovedet i Stykker paa sine Venner.“

„Ven eller Fjende, det er mig det Samme. Slaa væk, saa det knager i Pandeskallerne, det er mine Ord,“ svarede Torben, og saae sig omkring med et sløvt Blik. — „Var der Noget, som sa'e Noget — for saa kan han bare melde sig. Sæt Torben i Spidsen, og han slaer væk paa Tingene, gjør han. — Ingen Bederværdigheder om de Dele, seer De.“

„Du er i godt Humør iaften, Torben. Du er en Stadskarl, Torben,“ bemærkede den lille staldede Mand med løspende Stemme. „Drik, Torben.“

„Bonnesens Skaal,“ indflettede Claus Bernsteen.

„Til Helvede med Bonnesen! Til Helvede med dem Allesammen!“ brølede Torben og knuste Glasset imod Bordet.

Idet Samme høstes der Larm og Latter fra de Andre. „Bernsteen er Manden! Bernsteen veed det! Frem med ham!“ raabte de.

„Hvad er det, mine Venner? Hvad er der paa færde?“ raabte Claus Bernsteen, og trængte sig frem mod en Mand, der var sprunget op paa Bordet, hvor han, svingende med Armene, paabød Tausshed. „Længe leve Claus Bernsteen! Længe leve vor Fører! Hurra!“

„J tage fejl, mine Venner,“ raabte Claus Bernsteen, da Bifaldsstormen havde lagt sig. „J tildele

mig en Tre, hvorpaa jeg aldeles ikke kan gjøre Fordring. Jeg er paa ingen Maade Veres Fører — paa ingen Maade!" Sagen var nemlig den, at han, alt efter som Misfornøielsen voksede, fandt sin Stilling vel udsat, hvorfor han i den senere Tid havde indskrænket sig til at virke i Stilhed. Denne aabenhjerte Erklæring kom ham derfor noget ubekvem, men hans Protest hjalp ikke. Den blev opfattet som et Tegn paa den Bestedenhed, der ved slike Leiligheder efter Skik og Brug undervurderer sig selv, for at Begeistringens kun kan stige desto høiere; og da nye Bisfaldsraab lød fra alle Kanter, lod han sig omfjædet bevæge. — „Hvad er det da I ønske, mine Venner?"

„Det er Historien om Herremanden — De kjenner den — her er Nogen, som siger, at det er Løgn — fortæl, hvorledes det hænger sammen!" raabte de i Munden paa hverandre.

„Ammestuehistorier! Gamle Fabler!" svarede han. „Hvor kunne I troe paa Sligt?"

Han var sprunget op paa Banken, hvor han med Haanden lænet mod Stammen af et Træ stod og saae hen over Hoben, medens Skæret fra de ofsende Lamper kastede en veylende Belysning over Forsamlingen og gav Scenen et eget Lid. I dette Halvmørke, som kun tillod at skimte Omridsene af hans beshynderlige Skikkelse, stod han i Lovværkets Skjoger ikke ulig en Offerpræst, der venter paa det gunstige Dieblif.

Det var et eget Forlangende, at han skulde gjentage for dem, hvad der ellers kun blev fortalt for Born, men med sit eiendommelige Snille til at opfatte en Situation, begreb han, at Emnet lod sig bruge, og medens et Smil spillede i hans Ansigt, gjentog han, skjøndt mindre modstræbende: „Ammestuehistorier — gamle Fabler.“

„Det er ikke Fabler! Der er En, som har seet Bankerne. De ligge i et Chatol, som er fuldt af Specier.“

„Nuvel, for mig gjerne. Ønske I det endelig, kan jeg jo gjerne fortælle Historien — som jeg har hørt den, naturligviis. Jeg skal hverken lægge til eller trække fra; saa maae I troe deraf, hvad I selv ville.“

„Fortæl, fortæl!“

„Det var under Godseierens Oldefader, at det skete,“ begyndte han. „Der er nok dem, som paa-
staae, at det var under Bedstefaderen; men det er forkeert, for Aarstallet viser, at det maa have været under Oldefaderen. Der var for En, som kaldte Forvalteren deroppe en Bondeplager, om med Kette eller“ —

— „det er han!“ raabte En.

— „om med Kette eller Urette tilkommer det ikke mig at afgjøre; men skal man troe, hvad Ryg-
tet siger, saa var Herremandens Oldefader en Bonde-
plager af det værste Slags — og han kunde være det; hvad skulde vel hindre ham deri? Det var i

de Tider, da den simple Mand var Herremandens Træl" —

— „det er han endnu,“ raabte En af Flokken.

— „men det vedkommer ikke Sagen, gode Per Adrian. Vilde I, at jeg skal fortælle, maade I ikke afbryde mig. Jeg siger altsaa, at det var i de Tider, da den simple Mand var Herremandens Træl. Det hjalp dengang kun lidt at søge Landsens Lov og Ret, for den fandtes ikke; men derfor stete det ogsaa engang imellem, at Bonden selv tog sig sin Ret, og en Nar var han, om han ikke gjorde det — at sige naar han kunde. Saa haendte det sig, at Herremanden — jeg mener naturligviis ikke den nuværende Herremand; Gud bevares, han er altfor pæn til det; men hans Oldesader — at Herremanden altsaa kastede sine Dine paa en smuk Bondepige her i Sognet, en Datter af en af hans Fæstere. Det var nu ikke noget Nyt, for det have Herremænd gjort før ham; gjøre det saa og sagtens efter ham; men Sagen var, at Pigen havde en Kjæreste, og han vilde hun være huld og tro, seer I. Han talte mange Gange til hende, og lovede hende Guld og grønne Skove; men alle hans Kunster hjalp ham ikke. Pigen afviste ham og blev ved sit Forsæt. Derefter henvendte han sig til Faderen og lovede ham store Fordele, men det frugtede ligesaa lidt. Saa trueede han ham, og da det heller ikke hjalp, kastede han ham i Hundehullet. Der sad han i elleve Uger og saae hverken Sol eller Maane, og Herremanden kom

hver Dag og spottede ham, men kunde endda ikke faae Bugt med ham. Det er heller ikke ham det kommer an paa, sagde Herremanden tilsidst, og det havde han jo i Grunden Ret i; lad mig kun faae Pigebarnet selv i Tale, sagde han, saa skulde vi nok blive enige. Som sagt, saa gjort; han tog og satte hende ned i en af de Hvalvinger, som endnu findes deroppe fra den gamle Gaards Tid. I have maa-
ske aldrig seet dem?"

„So — jo!“

„Naa, saa meget desto bedre, saa veed I da selv, at jeg ikke farer med Vogn. Der satte han hende altsaa, og der sad hun og græd sine salte Taa-
rer. Hver Dag kom han og talte lifligt til hende. „Vil Du være min,“ sagde han, „saa giver jeg Dig gyldne Ringe samt Sparlagens Kjortel?“ — „At Herre, jeg har en Fæstemand,“ svarede Pi-
gen; men Herremanden, som var vant til at see sin Billie adlydt, besluttede, at han vilde eie hende, om ikke med det Gode saa med det Onde, og derfor svoer han en Dag, at naar han kom igjen, skulde det være sidste Gang, og dersom hun saa ikke hørte ham, vilde Døren ikke mere blive aabnet. Men i Mellemtiden havde han en Drøm. Han drømte, at han sluttede en Pagt med den Onde, og den Onde sagde ham, at naar han kunde rive Rødersædet af en Stol, som havde været brugt i en Provsteret, og tre Nætter i Træk lægge det i

Solskin ved Midnatstid, og saa bære det paa sig, saa kunde hun ikke længere modstaae ham. Hylkedes det ham, skulde han ikke være den Onde Noget skyldig; men bar han sig ikke rigtigt ad, skulde han og hans Slægt hore den Onde til. Nu hændte det sig, at en Præst, som havde læst Fadervor baglænds fra Prækestolen, blev stillet for en Provsteret, og Herremanden kom ganske rigtigt Natten efter og rev Lædersædet af en af Stolene; men med Solskinnet havde det begribeligviis sine Vanskeligheder. Hvad gjorde han saa, mener I? Han sagde: Fanden hytter nok Sine, og Urimeligheder kan Manden da ikke forlange. Skindet brugte han, som det var; men da han kom i Kjalderen, var Pigen borte, og Hr. Urian stod selv paa Stedet. Han havde Dine som gloende Toffillinger, da han slog i Bordet og sagde: „Nu er Du min Mand!“ Og fra det Dieblif blev Herremanden aldrig Menneſte igjen. — Men Historien er ikke færdig endda. Det kom ud iblandt Folk, og Bønderne reiste sig endelig af deres Sløvhed. De anklagede ham hos Kongen, og alle hans Kammerater kunde dennegang ikke hjælpe ham. For Sortekunst og Trolddom blev han dømt til Bolt og Jern, men Kongen benaadede ham forsaavidt — forsaavidt, siger jeg, at han eengang hvert Aar skulde møde i Slavedragten for den kongelige Ret, og hans Efterkommere efter ham, Mand af Mand, saalænge Navnet bestaaer.“

„Men er det sandt, at Rænken er af Sølv?“
raabte En.

„Jeg skal ikke saa nøie kunne sige det,“ svarede
Claus Bernsteen; „men Saameget er vist, at den
nuværende Herremand jævnligt sidder nede i den
samme Kjælder. Maaſtee er der Noget, som trækker
ham. Og det veed vi jo Alle, hvad der senere er
ſteet i Familien. Om nu Spaadommen ſkal ramme
Slægten, maa Tiden viſe. Saameget lærer man da
af denne Hiſtorie, at ſamme Herremand var en Bonde=
plager, men at Bonden dog ogſaa kunde faae Op=
reiſning, naar han ſelv vilde tage fat, og ikke ſove
ſom et Murreldyr. — Saaledes lyder Hiſtorien,
mine Venner. Ere I nu fornoiede?“

Den almindelige Brølen og Biſaldsraabene viſte,
at Fortællingen var faldet i god Jord. Man bandede,
raabte i Munden paa hverandre og udfødte Truſler mod
den overfor hine Beſtyldninger hoift uſkyldige og for=
længſt henſmuldrede Herremand, ganſke ſom om han
havde været tilſtede og kunde kræves til Regnſkab;
og idet man hengav ſig til Exceſſer og udkaftede
ſaadanne Planer, ſom de kun lade ſig høre i en
fordrukken, ophidſet og uvidende Hob, viſte det ſig,
at ſlige Ammeſtuehiſtorier endnu langtfra have tabt
enhver Spirekraft, naar de kun anbringes paa rette
Maade.

Støien og Raabene vedvarede endnu, da Claus
Bernsteen i god Behold ſad hjemme og overveiede

sine Sager. Han var i den senere Tid begyndt at blive noget urolig over Felix, som havde forandret sig i en paafaldende Grad. Han havde taget Ophold i Landsbhyen, næsten som om han tænkte paa at blive der for bestandigt, og gif omkring som en Drømmer. At han skulde have forelsket sig for ramme Alvor og af den Grund forsømme sine Forretninger, forekom Faderen at være noget saa Utroligt, at Forestillingen herom nu og da, trods Situationens Alvor, skaffede ham en opmuntrende Latter, medens den til andre Tider lod ham henfalde i oprigtig Forbauselse. Felix saaes kun sjældent i Landsbhyen; han færdedes ude hele Dagen, og kom i Regelen først seent om Aftenen tilbage. Han drev omkring i Herregaardens Skove, som han allerede kjendte temmelig nøie, og valgte saadanne Steder, hvor han var mindst udsat for at blive seet, men hvor han alligevel kunde vente at møde Mikoline. I Begyndelsen havde dette Anliggende stillet sig for ham som en Forretnings Sag, et almindeligt Kjøb og Salg, idet han havde sine Grunde til at troe, at et Giftermaal med hende vilde skaffe ham en betydelig Formue, som netop i dette Dieblik vilde være tifold velkommen, da hans Pengeforhold stode fortvilede; men af denne Begyndelse havde der udviklet sig noget ganske Andet, og hans Lidenskab var efterhaanden blevet den Følelse, som trængte alt Andet tilbage. Om den luttrende og forædlende Magt, en

saadan Videnskab i mange Tilfælde kan have, kunde der i en Natur som hans ikke være Tale. Den satte ham kun i en vild Uro og Angst og drev ham til at udkaste Planer, om hvis Udfoerlighed han i sin Belmagts Dage intet Dieblif vilde have været i Tvivl. Undertiden overfaldtes han af Frygt for, at Nogen speidede efter ham og tilbagelagde ved saadanne Veiligheder lange Omveie; men selv naar han havde overbeviist sig om sin Feiltagelse, kunde han ikke finde No for Forestillinger af en anden Art; Forestillinger, som han tidligere vilde have anseet for Frembringelser af en slyg Hjerne, men som nu stundom truede med at gjøre ham selv affindig.

Efter en Dag tilbragt paa denne Maade kom han seent om Aftenen træt og anstrengt hjem, netop som Claus Bernsteen havde forladt det omtalte Møde.

„Naa Felice, ikke bedre Held idag?“ spurgte Faderen, som sad i Mørke i sin Stue.

Bed dette uventede Spørgsmaal foer Felix sammen. „Det er ogsaa en Maneer at sidde her og gabe i Mørke,“ udbrød han arrig.

„Saa sparer man Pysen, Felice; og sparet er tjent. — Taalmodighed, Felice. Taalmodighed.“

„Spare? Spar selv dine Talemaader om Taalmodighed. Handl — gjør Noget og spild ikke Tiden med Snak,“ svarede Felix gnaven og kastede sig paa en Stol. „Dersom jeg havde ladet Dig blive udenfor Sagen, vilde jeg nu have været langt videre.“

„Utafnemmelighed er Verdens Lon. — Langt

videre? Havde Du maaskee uden min Hjælp havt dine Hyrdetimer? — Hyrden græsser sine Faar," tilføiede Claus Bernsteen som Støtte for sin Paastands Rigtighed. — "Gjøre Noget? Jeg har allerede gjort Noget. Den gode Mand er rede til at opfylde vort Ønske."

"Har han lovet det?" udbrød Felix heftigt og foer op.

"Ja vist har han lovet det, Felice."

"Saa har han rimeligviis kun holdt Dig for Nar," svarede Sonnen haanligt.

"Holdt mig for Nar? Saa det troer Du? Lad ham prøve derpaa; jeg kunde næsten ønske, at han gjorde det — virkelig næsten ønske, at han gjorde det."

"Og hvad saa? Hvad vilde Du gjøre ham? Du lod ham vel være den, han er," hittede Felix udfordrende.

"Det troer jeg dog ikke saa ganske, Felice. Begynder han paa Spilopper, saa vrider jeg Næsen af ham. Jeg tager hans Næse, som den aldrig er bleven taget før."

"Hvilken Dag skal det saa være?" spurgte Felix utaalmodigt.

"Hvilken Dag? Han er jo ikke Herre over Omstændighederne, og kunde altsaa ikke love nogen bestemt Dag. Vi maae ogsaa være rimelige. — Beed Du forresten, hvad jeg troer? Jeg troer, at jeg burde have været Uhrmager — eller Bæver, Felice; lad mig sige Knip-lingbæver."

Paa denne Afvigelse fra Samtalens Gjenstand svarede Felix imidlertid ikke.

„Eller maastee General,“ vedblev Faderen. „Saa-dan at kombinere og exercere og føre Tropperne i Flden, det ligger ganske for mig. Jeg seer denne Professor gaae ledig herude og drive omkring. Det er Synd, siger jeg; det er jo Kraftspild. Den Mand maa kunne bruges til noget Nyttigt, naar man kun kommer paa det Rene med, hvad det skal være. Jeg giver mig i Raad med ham, Felice, og finder, at han har et godt Snakkeoi. Fortræffeligt, Manden kan bruges. Han kan holde Taler til Føl-skene, og holder dem, og han og hans Tilhørere gjøre hverandre splittergale.“

„Og hvad saa? Hvad skal den lange Snak til? Den duer ikke i Forretninger,“ hittede Felix knarvorn.

„Du mangler Indbildningskraft,“ svarede Claus Bernsteen oprømt. „Havde Du mere Tillid til din Fader, saa havde han ikke behovet et reent Tilfælde for at komme under Veir med, at Du kjender denne Professor og har Smaasforretninger med ham; og dog var det først denne Kundskab, som hjalp mig. De kjender min Son, min gode Professor, og De kjender tillige Omstændighederne, siger jeg til ham, og ifald De trænger til en Indrømmelse, saa vil jeg tilstaae, at Omstændighederne ikke ere videre gunstige for Dem; men viis os nu en lille Tjeneste, ellers vrider jeg Næsen af dem. Jeg tager Næsen, Professor, saa-

sandt jeg hedder Claus Bernsteen. Hvad skal Manden gjøre? En Næse er altid en Næse. De er kommet herud i det rette Dieblif, siger jeg; og nu Haanden paa Bærket, Professor, for den gode Felice længes saa svarligt."

"Og hvad blev saa Resultatet?"

"Resultatet, Felice? Det skal jeg sige Dig. Den gode Professor sidder for Diebliffet i en forsvarlig Knibtang og holdes til Vlden af din ærede Fader." —

Imidlertid havde Baumann ikke været ledig. Den Beslutning, som Gæstevenskabets hellige Pligt havde afnødt ham, at ophjse Dalsgaard om al den Troløshed og Forstillelse, hvorfor han fra Nikolines Side var udsat, denne Beslutning var ikke saa let at udføre, som han strax havde tænkt sig. I den første Tid efter Begravelsen havde Dalsgaard været usædvanlig taus og tilbageholdende, og da selv de aandrigste Bemærkninger fra Baumanns Side bleve virkningsløse, fandt han det i nogle Dage under sin Værdighed at anstille flere Forsøg, og gif omkring i en Tilstand af krænket Høitidelighed; men da dette blev ham for kjedsommeligt, indhentede han en Dag Dalsgaard i Marken og indledede en Samtale med ham i Anledning af Dødsfaldet.

"Og saa uventet," bemærkede Baumann; "saa særdeles — saa overmaade meget uventet."

"Det var ikke uventet, Baumann; jeg havde desværre længe forudsæet det."

„Virkelig? Altsaa ikke ubentet. Det havde jeg dog troet. — Var det egentlig Brystet?“ spurgte Baumann og saae skarpsindig ud.

Dalsgaard antog, at det var Brystet.

„Der kan ingen Tvivl være om, at det var Brystet,“ meente Baumann. „Hos unge Menneſter er det i Regelen Brystet. — En herlig Udsigt her! — See engang, Dalsgaard; nei see dog — ud over Moserne; betragt det enlige Huus dernede, som beſkinnes af den nedgaaende Sol. Du er en lykkelig Mand, som hver Dag kan nyde diſſe Herligheder, hvortil der kun levnes os Andre en ſtaffet Friſt.“ Det ſvage Spor af Uvillie, der foer hen over Dalsgaards Anſigt, undgik ham ikke. „Ja, ja, ja, i Sandhed, Døden er en mærkelig Ting,“ vedblev han, „en ſaare mærkelig Ting, Dalsgaard; men Uødødelighedshaabet opretholder os, min kjære Ven. Det har beſynderligt nok ikke ſtaaet ret levende for den os bekjendte klaſſiſke Oldtid. Den beſad det kun i en afbleget Skikkelse; thi det maae vi virkelig indrømme, at hiin Tids Menneſter, trods deres iøvrigt ſaa klare Blik, langtfra formaade at hævde Ideens Krav i dette ſaa vigtige Spørgſmaal. Førſt os er det forbeholdt“ — et tilfældigt Sideblik opluſte ham om, at han nærmest talte til Luften, og da dette ikke var Meningen, taug han og gik over i en irriteret Stenning. — „Du er nedſtemt, min gode Ven,“ bemærkede han omſider, da han inſtinktmæſſigt følte, at han maatte trække Læſſet alene;

„og det forundrer mig ikke. Jeg vil kun ønske, at dine Anstrengelser maae vinde fortjent Paastjonnelse; men af hvad jeg seer herude, er jeg just ikke tilbøielig til at nære store Forhaabninger i saa Henseende.“

„Jeg forstaaer ikke ganske, hvortil Du sigter,“ svarede Dalsgaard, træt af hans Bidtlostighed. „Forklar Dig tydeligere, om Du har Lyst.“

„Forklare mig? Ja, jeg kunde forklare mig; det kan Du være vis paa,“ begyndte Baumann gaadefuldt.

— „men jeg tilstaaer ganske oprigtigt,“ afbrød Dalsgaard ham, „at jeg i dette Dieblis trænger til No.“

„Dh! Ja saa! Du trænger til No,“ udbrød Baumann, medens en længe tilbagetrængt Forbitrelse stød op i hans Ansigt. „Min Nærvarelse generer Dig. Det vidste jeg virkelig ikke; men det er jo heldigt, at jeg faaer det at vide.“

Dalsgaard saae forundret paa ham. „Det faldt mig virkelig ikke ind, at Du kunde optage mine Ord paa denne Maade, Baumann.“

„Dh nei — det faldt Dig ikke ind. Ganste vist — hvorfor ikke?“ svarede Baumann, der ved slike Keiligheder hndede at tumle omkring mellem usforstaaelige Brudstykke. „Paa ingen Maade — naturligviis.“

Det var forgjæves, at Dalsgaard søgte at formilde ham; Baumann ilede frænket bort og sølte med Tilfredsstillelse Martyriets Sødme. Han trængte

i dette Dieblik til at være den Forurettede, fordi han derved kom til at staae i det Halvlys af Birkelighed og Fantasi, Sandhed og Løgn, hvori han opførte sine vidunderlige Luftkasteller, som vilde have været for indviklede selv for den dygtigste Lærer i det moralske Perspektiv. Feig af Naturen vilde han saa Dieblikke iforveien altid have følt sig trykket ved at udtale de Beskyldninger, der skulde aabne Dalsgaards Dine; men nu var det anderledes. Som den Fornærmede følte han sig tryk, og betragtede sig selv i den forsmaaede Edelmødigheds Belysning fandt han sig tilskyndet til at optræde som ubønhørlig Tugtemester. I denne Anledning begav han sig direkte til Nikoline; det vil sige saa direkte, som Omstændighederne tillode det. Han lod Marius kalde og tildeelte ham uden særlig Anledning en skrap Lektion. Marius var sønderknust. Derefter sendte han ham afsted til Nikoline med den Bæst, at han, Professor Baumann, ønskede at komme til hende for at meddele hende en Sag af Vigtighed. Marius forlod Bærelset som Støv og Aske, men blev, da han var kommet udenfor, strax verdslig, og først efter at han i nogle Dieblikke havde diverteret sig med at række Tunge ad Døren, udrettede han sit Grinde. Professoren kunde komme.

„Seg fatter meget vel, at De er forundret over at see mig her, min gode Krag,“ sagde Baumann, idet han traadte ind i Nikolines Bærelse. „Efter hvad der er passeret, burde jeg maaskee ikke engang

have nedladt mig hertil; men Hensynet til Deres nuværende Stilling har vakt min Medlidenhed." Den Blanding af utaaeligt Hovmod og luffende Forlegenhed, hvormed han sagde disse Ord, var ubeskrivelig.

Nikoline betragtede ham forundret.

„Maaskee saae jeg dengang Sagen i en noget mildere Belysning end min Familie," vedblev han, „og jeg skulde i Grunden være tilbøielig til det Samme endnu, hvis der ikke i Mellemtiden var indtruffet Noget, som lader mig befrygte, at min Familie maaskee alligevel havde Ret."

„Hvis De har til Hensigt at frænke mig, beder jeg Dem om at gaae," svarede Nikoline oprørt over denne Tiltale.

„De opfatter Deres Stilling ganske forkeert, min gode Krag, naar De vover at svare mig paa denne Maade. Bede mig om at gaae?" ndbrød Baumann. „Dog, De er et Barn, og man maa bære over med Dem. De staaer jo i Forhold til eller kjender idetmindste den unge Hr. Bernsteen" — hun bleguede, da han udtalte Navnet, og det undgik ham ikke — „jeg kjender ikke dette Forhold nærmere, og ønsker heller ikke at kjende det. Jeg vil i det Hele være udenfor denne Sag; men denne Hr. Bernsteen, hvem jeg ganske tilfældigt har truffet herude, har anmodet mig om at sige Dem, at han i Henhold til en tidligere Aftale — ja, jeg tager maaskee feil; De maa jo bedst selv vide det — ønsker at træffe Dem. Skjøndt jeg nødigt indlader mig paa

Sligt, har jeg denne Gang ladet mig lede af en Godmodighed, der stundom gjør mig altfor eftergivende. Jeg venter nu blot paa Deres Svar."

Hun havde aandeløst stirret paa ham, medens han talte, og stod endnu som forstenet, da han var færdig. Det var kun forbigaaende, at hun bemærkede den stændige Beshyldning, som laae bagved hans Ord; den fortrængtes hurtigt af hiin gamle Angst. Maaskee havde den Anden alligevel Beviisligheder ihænde, som kunde brændemærke Broderen i hans Grav, og havde han det, vilde han ubarmhjertigt gjøre dem gjældende.

"O min Gud, hvilken Ulykke!" udbrod hun fortvilet og skjulte Ansigtet i Hænderne. Professoren fik Mod. Han saae, at Spillet var vundet; men skjøndt han kun stod her som en Marionet i en fiffig Rjelstrings Haand, kunde han ikke engang ved denne Leilighed modstaae Fristelsen til at gjøre sin Overlegenhed gjældende. "Det kommer der ud af Sligt, min gode Krag. Jeg tænkte Mit, da jeg traf Dem hos denne Person."

Hun forstod ham aabenbart ikke, og bekymrede sig i dette Dieblik heller ikke om, hvad han sagde. "Det er mig virkelig ubehageligt, dette," yttrede Baumann, som befandt sig hjælpeløs og ærgerlig overfor hendes Fortvivlelse. "Det er mig ubehageligt, men et Svar maa jeg have. I modsat Fald lod det til, at han vilde søge Dem her paa Stedet, og det antager jeg, at De helst vil undgaae. Idet=

mindste vil jeg helst undgaae det for min gode Ven Godseier Dalsgaards Skjld."

"Jeg skal komme," udbød hun ude af sig selv. "Siig ham, at jeg skal komme. Jeg maa have en Ende paa dette, hvis ikke mit Hjerte skal briste."

"De skal komme," gjentog han oienhyulig oplybet. "Ja saa, De skal komme. Nu vel, han ønsker at mode Dem iovermorgen ved Middagstid paa den Bei, som gaaer forbi Aulæget. — Men lad mig nu sige Dem en Ting, gode Krag. De spiller et farligt Spil. Prøv ikke paa at føre en erfaren Mand bag Lyset; det vilde kun hjælpe Dem lidt. Jeg seer de samme Tendentser, som da De var i min Tjeneste, træde frem hos Dem paa en høist betænkelig Maade. Som ældre, erfaren Mand har jeg Medlidenhed med Dem, og advarer Dem. Betank vel, om det er ganske passende, at De under saadanne Omstændigheder benytter Dem af min Vens Gjæstfrihed. Jeg siger ikke dette, fordi jeg har isjinde at robe Dem. Jeg vil, som jeg før bemærkede, aldeles Intet have med denne Sag at gjøre; jeg skyder den bort fra mig; jeg kjender den ikke; men her er en voksen Søn i Huset, og De veed jo, hvorledes det allerede eengang er bleven udiagt. Jeg kan ikke gaae her og see roligt paa et Forhold, der strider mod de Principer, jeg nu engang hylder, og jeg anseer det for en Pligt mod min mangeaarige Ven, mod mig selv og mod os Alle, naar jeg giver Dem det Raad,

stille og uden Opfigt, men saa hurtigt som muligt at fortrække."

Med disse Ord forlod han Bærelset, og dækkende sig med en halv naiv, halv fremhylet Tro paa sin Handlemaades Adel skred denne Ideens Drabant ned ad Herregaardens lange Korridor og tabte sig i dens Halvlys.

Den følgende Dag viste han et fromt og gudhengivent Sindelag. I de Skærmhdfler, som jevnligt forefaldt mellem ham og hans Familie, og som vare ubestribeligt paaenlige for Dalsgaard, satte Baumann denne Dag Alle i Forundring ved den Estergivenhed, hvormed han fandt sig i alskens Urimeligheder. Overfor Dalsgaard var han melankolsk-blid, men formel og tilbageholdende. Baumann var et Offer, og vilde for enhver Priis være det. Baumann var Martyr, og trængte til at sanke gloende Kul paa sin ærede Bens Hoved. Han søgte ensomme Steder, hvor der dog var Rimelighed for, at man vilde opdage ham, og iagttoges flere Timer som en bekymret og tankefuld Mand at vandre omkring mellem Aspargesbedene. Endnu den følgende Formiddag valgte han et frivilligt Exil paa den tidligere omtalte Høi, hvor han vidste, at Dalsgaard ofte kom paa denne Tid af Dagen, og lod sig her tilfældigviis træffe fordybet i Læsningen af Plutarch. Han bemærkede endnu ikke Dalsgaard, da denne stod tæt ved ham, men anbragte med frygtelig Svrighed klodsede Blyantstreger i Bogen.

„Min gode Baumann,“ sagde Dalsgaard, „det gør mig ondt, at mine uoverlagte Ord iforgaars have kunnet krænke Dig saaledes.“

Professoren vaagnede op og udtalte, overvældet af Tankeforbindelsen, en Sætning paa Græst, men samlede sig omsider saavidt, at han kunde faae sagt: „Er Du der, Dalsgaard?“

Dalsgaard gjentog sine Ord.

„Oh, ikke Andet end det,“ svarede Professoren med et sygeligt Smil. „Lad nu det være glemt. — Ja, ja, ja.“

„Jeg har Saameget at tænke paa i denne Tid og Betyrninger af saa forffjellig Art, at jeg undertiden føler en uimodstaaelig Trang til at være ene. Lad dette tjene til min Undskyldning,“ vedblev Dalsgaard. „See for Exempel derned, Baumann; er det ikke harmeligt, at Sæden skal ligge ude og fordærves, fordi bildede Menneſter end ikke for høi Betaling ville bjerge den?“

Baumann svarede kun med et Smil, der lige godt kunde udtrykke Overlegenhed, Ringagt, Dybsindighed og Forlegenhed.

„Siig mig, Baumann, hvad var det for en besynderlig Yttring Du led Dig forlyde med iforgaars?“ spurgte Dalsgaard. „Det forekom mig næsten, som om den indeholdt en Anklage, en Trusel, eller jeg veed ikke hvad.“

„Oh, det er Intet — Intet, min Ven,“ svarede Professoren og understregede et Par græste Adjektiver.

„Siig ikke det, Baumann. Saaledes som Tingene staae herude, maae vi agte paa enhver Dphsning. Der gaaer næsten ingen Dag, uden at vi fra Benner faae Meddelelser, som ere os hoist velkomne, og uden hvilke vi vare endnu værre stedte, end vi ere. Enhver Dphsning, som angaaer mit Huus eller mig personligt, modtager jeg med oprigtig Taknemmelighed.“

„Selv om den kommer uventet og maatte bedrøve Dig?“ spurgte Professorens.

„Du sætter min Taalmodighed paa Prøve, Baumann. — Nu vel, selv i dette Tilfælde. Jeg kunde næsten siige, allermeest da.“

„Saa vil jeg siige Dig, Dalsgaard, at Du tager feil af den unge Pige, Du har taget i Huset. Du bliver fort bag Lyset, min Ven. Det harmer mig, det harmer os Alle dagligt at være Vidne dertil.“

„Nikoline!“ udbød Dalsgaard forbausset. „Min kjære Baumann, hvorledes er det muligt, at Du noget Dieblik har kunnet hildes af en saadan Bildfarelse?“

„Jeg vidste jo nok, at det vilde blive Svaret, og derfor lade vi den Sag fare. Jeg har nu opfyldt dit Dnske, men jeg holder dog ikke af at være Angiver — det ligger ikke for mig, Dalsgaard — og jeg beder Dig erindre, at jeg kun talte paa din gjentagne, udtryffelige Opfordring,“ svarede Baumann, og reiste sig for at gaae.

„Bliv Baumann! Dersom Du har det Mindste tilovers for mig, saa lad mig ikke svæve i denne Uvisshed,“ udbrod Dalsgaard, og holdt ham tilbage. „Seg kan ikke sige Dig, hvor kjær denne unge Pige er blevet mig, og det er mig derfor yderst magtpaaliggende at skærme hende mod enhver Mistanke.“

„Det er altsaa dit udtrykkelige Ønske?“

„Ja.“

„Og Du lover under alle Omstændigheder at holde mit Navn udenfor Sagen?“

„Ja vist. Ja vist.“

„Du veed, at denne unge Pige var i min Tjeneste,“ svarede Baumann. „Allerede dengang viste hun — ja hvad skal jeg kalde det — lad mig sige Tendentser af en Beskaffenhed, som jeg helst ønsker mig forskaanet for nærmere at betegne; men de førte omsider til, at vi maatte fjerne hende. Og vi kunde ikke noksom forundre os over, at Du, min kjære Ven, Du, Dalsgaard, med de strenge Principer, Du, som ikke vilde bryde dit Ord, selv om din egen Belsærd stod paa Spil, at Du kunde lade Dig føre saa grundigt bag Lyset.“

„Seg tilstaaer, Baumann, at jeg endnu aldeles Intet fatter af alt Dette.“

„Du skal strax komme til at fatte det. Her færdes en Person paa Egnen ved Navn Felix Bernsteen, en Søn af den ældre Wiand i Landsbyen, hos hvem det unge Menneſte var i Huset. Du denne

Person's moralske og sociale Habitus skal jeg Intet kunne melde; men jeg finder det paafaldende, at den unge Pige holder Stebnemøder med ham. Ved et Tilfælde, om hvis Oprindelse Du ikke maa spørge mig, da jeg i saa Fald maatte negte at svare Dig, er jeg blevet vidende om, at denne Person og den unge Pige mødes her i Skoven; og da jeg iforgaars, ledet af en dyb, men som jeg haaber roesværdig og berettiget Indignation, lod nogle Ord falde herom, vidste jeg, at en saadan Eventualitet var, om ikke afgjort, saa dog i alle Tilfælde høist sandsynlig."

"Dette er et Eventyr, en ondskabsfuld Opdigtelse — ikke af Dig, Baumann; ikke af Dig, min Ven — en lumpen Løgn, som jeg kaster i Ansigtet paa dens Ophavsmand," udbrød Dalsgaard opbragt.

Baumann svarede atter med et Smil, men idet han hurtigt og fast greb Dalsgaard om Armen, og med en Haandbevægelse bethedede ham at tie, pegede han ned mod Skovveien, hvor to Skikkelser saaes at gaae frem og tilbage. Den Ene af dem var en Mand, som øiensynligt ophidset gestikulerede paa en truende Maade; den Anden, en ung Pige. Hvad de talte om, var det i denne Afstand umuligt at høre, men Personernes Identitet lod sig ikke betvivle.

"Jeg havde virkelig ikke troet, at mine Ord saa hurtigt skulde stadfæste sig paa en Maade, som ikke lader sig gjendrive. Jeg forudsætter nemlig, at Du

troer dine egne Dine," bemærkede Baumann omsider.

"Dette er uværdigt," sagde Dalsgaard med dampet Røst. "Her maa naturligviis finde en eller anden Misforstaaelse Sted. Dette bedrøver mig dybt — uendelig dybt. Lad os gaae, Baumann. Endog blot at være Vidne dertil, finder jeg uværdigt. — Den stakkels Mikoline! Jeg haaber, at Du giver mig enhver Ophjælpning, som kan hjælpe mig til at klare denne Løgn."

"Jeg?" udbrød Baumann forundret. "Jeg kan ikke sige Dig Mere, end jeg allerede har sagt. Hvorledes jeg opdagede det, staaer i noie Sammenhæng med en Sag af reent privat Natur; men jeg tør vel forudsætte, at Du lader mine private Anliggender i Fred. Sagde jeg Dig det ikke i Forveien, og lovede Du ikke at holde mig udenfor denne Sag?"

"Men i en Sag af denne Bestaaffenhed, Baumann! Betænk dog" —

— "og desuden bliver jeg nødt til at paakalde dine egne Ord om oprigtig Taknemmelighed. Jeg har sagt Dig, hvad jeg kan sige Dig, Dalsgaard, og hvad jeg bør sige Dig. Jeg har opfyldt en Vens Pligt, og den var alt Andet end behagelig; men der gives Grændser, som jeg hverken selv overskrider eller taaler, at Andre overskride."

Den Værdighed og moralske Ophoiethed, hvormed Baumann ved denne Veilighed havde de Ideens

Krab og viste enhver Tilmærmelse tilbage, var saa overvældende, at Dalsgaard uden flere Spørgemaal forlod ham ved Indkjørselen til Gaarden, hvor han, Professoren, en Tidlang blev staaende i dybsindige Betragtninger, indtil endelig Synet af Gartneren gav hans Tanker en anden Retning og bragte ham til at forespørge sig hos denne Autoritet, hvorvidt Aarstiden virkelig udelukkede ethvert Haab om Grønarter. —

Det var et haardt Slag for Dalsgaard, hvad han nylig havde seet. Selv under almindelige Omstændigheder vilde det have gjort ham ondt, om Noget der levede omkring ham, og for hvem han følte almindelig Belvillie, skulde komme til at staae i et saadant Lys; men med Mikoline var det en heel anden Sag. For Dalsgaard var der intet Dieblik Tale om, at hun skulde være skyldig i Noget, der maatte berøve hende hans Agtelse. Hans egen ærlige Natur sikrede ham mod enhver Mistanke af denne Art, og naar han tilmed tænkte paa de mange Indtryk han havde faaet af hendes Bædendehed, Fiinfølelse og Ynde, Indtryk, der vare saa meget paa-lideligere, som han havde modtaget dem, efter som Tilfældet og Begivenhederne førte dem med sig, be-
styrkedes han yderligere i denne sin Overbeviisning. Han havde fra Begyndelsen af følt sig hendraget til hende, og elskede hende nu som sit eget Varn. Han vilde staffe hende Opreisning. Baumann maatte

absolut paa et eller andet Punkt være hildet; han maatte nødvendigviis fortolke en eller anden Omstændighed paa en forkeert Maade, eller lod det sig virkelig tænke, at Baumann — nei, det var umuligt. Vel indrømmede han, at Baumann i flere Henseender var besynderlig, men en simpel Dumpenhed vilde han dog paa ingen Maade tiltroe ham. Han vilde tale med Nikoline selv; det var den naturligeste Løsning af Gaaden; og dog — kunde han vel ved at omtale denne Sag til hende, sikkre sig mod, at hun ikke ansaae ham for at være en uretfærdig Mistanke? Kunde han ikke, netop ved sin Oprigtighed, tilfoie hende en Krænkelse, hvis Følger Intet senere vilde kunne udlette? Det var en nærliggende Mulighed, og han besluttede derfor idetmindste ikke strax at tale til hende; maaskee kom Løsningen af sig selv, men tilbunds i Sagen vilde han.

Optaget af saadanne Tanker tilbragte han Resten af Dagen i sit Værelse, hvor han først henimod Aften fik Besøg af Baumann.

„Du har ikke godt af at sidde her og spekulere,“ sagde Professorens muntert, „og da Du ikke vil komme til os, saa kommer jeg til Dig.“

Dalsgaard bød ham at tage Plads i Sofaen.

„Denne gang hjælper det ikke, om Du ogsaa paastaar, at Du helst vil være ene, for nu kjender jeg Dig, Dalsgaard — nu kjender jeg Dig, kjære Ven,“ yttrede Professorens skjemtende.

Dalsgaard trak paa Skulderen, men svarede Intet.

„Ja min gode, fortræffelige Dalsgaard,“ vedblev Professore, „det er de Stød, som Verden giver — det er Ideens Smerte,“ tilføiede han pludseligt med en Svingning henimod det moralske Ophoiede, og blev selv saa betaget af denne Forestilling, at han maatte op paa Gulvet og gaae. „Som jeg siger, Dalsgaard, det er Ideens Smerte. Det er Slægtens Forbandelse, at vi gaae omkring med Endeligheds-splinten og omme os ved at drage den ud. Vi vise Andre Velgjerninger og føres bag Lyset. Vi føle Smerte derover, Intet er naturligere; men det er og bliver dog kun Endelighedsfiden. Opgive vi derimod dette Synspunkt, hvilket rigtignok kun lykkes os i Kraft af en Beslutning, saa forsvinder Døgnets Ubetheligheder og med dem den partikulære Interesse for Individet. Det taber sig for vort Blik og jevner sig ud som en Draabe i Havet, i det Ocean, der strømmer fra Uendelighedens Væld.“

Det aandsfraværende Blik, hvormed Dalsgaard sad og saae hen for sig, vilde have sagt enhver Anden end Professore, at hans Tilhører denne Gang fandt hans Tale strømmende fra Rjedsommelighedens Væld; men Baumann var saa optaget af Noget, han endnu ikke havde sagt, men som brændte ham paa Læberne, at han i Dalsgaards Tausshed netop saae et Tegns paa Opmærksomhed og

Beundring, medens han selv i Tankerne nød sin egen Superioritet.

„Hør Dalsgaard, der falder mig Noget ind. Vi To kunde spille et Nummer sammen, ifald vi ere enige,“ httrede Professorens pludseligt gaadefuldt, medens han ivrigt fortsatte sin Gang frem og tilbage i Værelset. „Vi ere Begge gode Hoveder, Dalsgaard — tør jeg nok sige, uden Mangel paa Beskedenhed. Hvad om vi sloge vore Pjalter sammen?“

„Hvad mener Du, Baumann?“

Professoren svarede foreløbigt ikke, men stillede hen til Bordet. Han lagde Hænderne derpaa, og idet han boiede sig over mod Dalsgaard, som var bleven siddende i Sofaen, betragtede han ham med et elegisk Smil. — „Du gætter det altsaa ikke, Dalsgaard? Det er aldrig faldet Dig ind?“

Dalsgaard betragtede ham med Forundring.

„Det har i mange Aar været min Indlingstænke — maaskee ligger det heller ikke Dig saa fjernt, naar jeg siger det — hvad om vi knyttede Baandet nærmere?“

„Jeg forstaaer Dig virkelig ikke,“ svarede Dalsgaard med udeelt Forbauselse.

„Virkelig ikke?“ gjentog Professorens, og lagde Hovedet skjæmtefuldt paa Siden.

„Hvad om vi giftede Børnene med hinanden? — Charles og Angelika, hvad?“

„Baumann!“

„Ja ikke sandt, Dalsgaard? Det slaer Dig ved sin Evidents. Det glæder mig virkelig,“ udbrod Baumann henrykt. „Du er altsaa enig med mig.“

„Seg er hverken enig eller uenig,“ svarede Dalsgaard og reiste sig heftigt. „Hvad Du der siger, falder saa ganske udenfor, hvad jeg nogensinde har tænkt mig, at jeg i dette Nieblik kun er forbauset.“

„Saa — aa?“ sagde Baumann, noget mindre henrykt. „Saa — aa?“

„Men jeg maa forudsætte, at Du har Noget at støtte en saadan Henvendelse paa, og jeg anmoder Dig derfor alvorligt om, Baumann, nærmere at forklare mig, hvad jeg hidtil har været fuldkomment uvidende om — fuldkomment og i enhver Henseende, forsikkrer jeg Dig.“

„Det er en vanskelig Sag ganske nøie at opfylde dit Ønske,“ svarede Baumann, ubehagelig berørt af Dalsgaards Bestemthed. „Du veed jo nok, at Grændserne her kunne være saa fine og bevægelige, at selv det skarpeste Øie ikke er istand til at fastholde dem; men forstaaer jeg Sagen ret, saa har Charles, om end ikke ved nogen positiv Erklæring, saa dog indirekte givet min Datter — ja, hvad skal jeg kalde det? — det er undertiden vanskeligt at finde det rette Udtryk — lad mig sige Erspeltancer — og Du vil indrømme, gode Dalsgaard, at der gives et Punkt, hvor en tilbagegaaende Be-

vægelse, om jeg saa maa sige, let tilføier det unge Kvindehjerte et uheldbredeligt Saar, og under alle Omstændigheder stiller hende selv i en Belysning, som er mindre heldig. Paa dette Stadium troer jeg — troer jeg, læg vel Mærke til det, Dalsgaard, at Sagen befinder sig for Diebliffet."

"Ubegribeligt!" sagde Dalsgaard. "Ufatteligt! At jeg skulde have været blind, og ikke en eneste Gang bemærket det."

"Jeg kan jo have taget fejl," svarede Baumann. "Vi kunne Alle feile; men jeg troer, at det forholder sig saaledes, og det forekommer mig, at i en Vressag som denne er et Ord et Ord."

"Deri giver jeg Dig ubetinget Ret," svarede Dalsgaard med Fasthed. "Jeg gjentager, hvad jeg før sagde; det er mig ufatteligt; men har Charles bundet sig, eller har han paa Vrens Begne forpligtet sig, saa skal han staae ved sit Ord. Derpaa kan Du stole, Baumann, og derfor indestaaer jeg. Men er det saa, vil han heller ikke negte det" — han ringede paa Tjeneren — "jeg vil kjende denne Sag og have hans eget Svar."

"Bedste Dalsgaard, misforstaae mig ikke! Det var ikke saaledes meent," udbrod Professorens ivrigt, og søgte at holde ham tilbage. "Jeg mente blot, at vi foreløbig kunde tale derom og træffe saadanne Forholdsregler, som egnede sig til at befordre Sagen."

Det var for silde. — "Siig til min Søn, at jeg ønsker at tale med ham," sagde Dalsgaard til

Tjeneren, og faa Dieblikke efter traadte Charles ind i Stuen.

„Jeg ønsker et bestemt og utvetydigt Svar af Dig, Charles,“ sagde hans Fader. „Det angaaer en Sag, hvori Du har din fulde Frihed og mit Samtykke forud; men jeg forlanger at høre den hele Sandhed. Har Du friet til Angelika Baumann?“

Charles veg overrasket et Skridt tilbage. — „Jeg? — Intet har været fjernere fra mine Tanker,“ svarede han.

„Har Du ikke med Ord eller Anthydninger, direkte eller indirekte tilkjendegivet, at noget Saadant kunde være din Hensigt? Tænk Dig vel om. Jeg forlanger at vide Sandheden,“ sagde Dalsgaard strengt.

„Aldrig, saasandt jeg staaer her. Aldrig, Fader. Derksom Nogen paastaar det, kalder jeg ham en skammelig Røgner,“ udbrod Charles heftigt.

„Styr din Tunge, min Ven. Den, som reiser Paastanden, er Profesfor Baumann,“ sagde Dalsgaard.

„Profesfor Baumann!“ udbrod Charles forundret. „Dor jeg være saa fri at spørge Dem om, hvad jeg nogensinde har sagt eller gjort, som berettiger Dem til en saadan Paastand?“

I Løbet af et Par Sekunder gennemløb Profesforen et ikke ganske ringe Omfang af Muligheder, og kunde med samme Lethed være optraadt krænket, opfarende, ironisk, overlegen, diplomatisk og adskilligt Andet, men han foretrak at være blid.

„Tillad mig, kjære Charles, der har i mange Aar existeret et Fortrolighedsforhold mellem Dem og Angelika,“ beghndte han.

„Maaskee da vi vare Børn, og saaledes som det kan findes mellem Børn, aldrig anderledes.“

„Det var altsaa som det kan findes mellem Børn, da De første Gang besøgte os efter Deres Udenlandsreise? — Naturligviis.“

„Tal ikke i Gaader, Baumann, dertil egner Diebliffet sig daarligt,“ yttrede Dalsgaard lidt skarpt; „men siig mig reentud, hvad der foregik ved den Leilighed, Du der taler om.“

„O ja — siige det reentud? Det bliver nok ogsaa nødvendigt, da det lader til, at Charles har en daarlig Hukommelse.“

„Jeg taaler ikke Deres Insinuationer,“ udbrød Charles opbragt.

„Ti stille, Charles,“ befalede Dalsgaard. „Jeg vil vide Bessed om denne Sag. Hvad foregik der, Baumann?“

„Hvad der foregik?“ gjentog Professore, som i Diebliffet var en Smule forjamsket. Hans feige Natur lod ham til daglig Brug betragte Tingene i et uklart Halvlys, hvori han kunde thde dem, som han selv vilde; han befandt sig derfor ilde tilmode, naar man stillede ham overfor nogle Fakta. — „Hvad der foregik? Jeg skal siige Dig, hvad der

foregik. Det er bedst, at Du lærer Sagen at kjende i dens hele Omfang. Jeg gjorde den Bemærkning til Dem, Charles, at De efter en saa lang Fraværelse formodentlig havde Adskilligt at meddele min Datter, og dertil svarede De, at det havde De utvivlsomt. Væg vel Mærke til Ordet „utvivlsomt“; thi skjøndt jeg endnu ikke paaftaaer, at dette Svar i og for sig indeholder et uomstødeligt Beviis for mine Formodningers Rigtighed, mener jeg dog, at Tilføielsen „utvivlsomt“ idetmindste giver Anledning til en Fortolkning. De erindrer maaskee heller ikke de følgende Ord af vor Samtale; men jeg erindrer dem meget nøie — aldeles nøie. Jeg spurgte Dem, om De maaskee endog havde længtes en Smule, og dertil svarede De: „Ganske vist — umaadeligt.“ Skulde ogsaa dette være faldet ud af Deres Husomtale, vil min Hustru kunne bevidne Nøiagtigheden af min Gjengivelse. Og nu spørger jeg, om ikke et saadant Svar paa et saadant Spørgsmaal berettiger til at nære Forventninger; og om det ikke maa kaldes Ungdommelighed, for at bruge et mildt Udtryk, naar en ung Mand benytter sig af saadanne Ord uden at mene Noget dermed?“

Professoren havde talt sig varm og hurtigt gjenbundet Overbeviisningen om at have lidt en dyb Krænkelse.

„Det er muligt, at Ordene ere faldne, som De De der siger,“ svarede Charles. „Jeg skal ikke kunne benegte det, da jeg aldeles ikke erindrer det;

men hvad jeg bestemt benægter, det er den Ret De tager Dem til at udlægge mine Ord som De gjør; og jeg finder mig ikke i, at man paatvinger mig Noget, som aldrig har været i mine Tanker."

"Og det er det Hele, Baumann? Lad os dog være fornuftige," yttrede Dalsgaard. "Charles har svaret med tilstrækkelig Tydelighed, og jeg ønsker for mit Bedkommende, at dette Thema hermed er tilende."

"Endnu et Ord," bemærkede Professoren; "jeg anseer det for givet, at denne Samtale i strengeste Forstand bliver mellem os, og at hverken min Hustru eller Datter" —

"Stol Du derpaa, Baumann," svarede Dalsgaard. "Jeg ønsker selv det Samme."

Charles vendte sig om og gik. Hvad Baumann derefter sagde, samt hvorledes han saae ud, og hvorledes han tumlede frem og tilbage mellem Brudstykker af Sætninger, snublede over Selvmodsigelser og tabte Veiret under fortvibede Forsøg paa at være overlegen, opgiver denne Pen at skildre; den tilføier blot, at han kort efter forlod Bærelset temmelig slukøret.

Det tør vel antages om en god Deel Mennesker, at de under saadanne Omstændigheder inden ret mange Dieblikke ogsaa havde forladt Huset; men dertil fandt Professoren ingen Anledning. I de nærmest følgende Dage var han vel lidt usikker, og nynnede nu og da en Strofe, naar han mødte Dals-

gaard; men det varede ikke længe, inden han var sig selv igjen, talende, docerende og nydende Herregaardslivet. Og dog var ikke Alt, som det skulde være. Naar han tænkte paa de Forventninger, som hans kvindelige Bøfener nærede, saae han en truende Sky i Horizonten. Hertil kom, at Husets Beboere ikke ganste vare som tidligere. Dalsgaard var optaget af Godssets Anliggender, Margrethe tilbragte sin meste Tid hos Nikoline, og Charles skred stolt forbi ham, naar de mødtes. Ganste vist søgte Baumann at hævde sin overlegne Stilling og smilede ad „dette unge Menneske“, men da han bemærkede, at dette unge Menneske — næsten utroligt — blæste ham et Stykke, saa opgav han Smilet og gik omkring og var grov indvendig. Selv den Husvaleske han tidligere havde fundet, naar han halvt i Smug holdt Taler til Arbejderne, maatte han nu unddrage sig; thi da han en Dag allerkraftigst havde hævdet Ideens Krav og Arbejdernes velforstaede Interesser, havde Daniel Hammer været uforstammet nok til at tage ham paa Ordet og opfordret ham til at give „en Omgang“. Med overraskende Hurtighed befandt han sig i det Dilemma, enten at imødekomme Opfordringen eller at underkaste sig en Dragt Brygl, og da han omsider vendte tilbage med Lommen lettet for nogle Dalere, var han opfyldt af levende Had til „denne Bøvel“ og blev udpræget Aristokrat.

En af disse Dage modtog Dalsgaard et uven-

tet og for ham høist overrassende Besøg af Frøken Bolwig. Hun tog Tjeneren med en Trumf i Forværelset, og stod uanmeldt for Dalsgaard, inden han fik Tid til at komme sig af sin Forundring.

„Laurenze! Du her!“ udbød han og ilede hende imøde. „Hvor det glæder mig engang at see Dig igjen efter saamange Aars Forløb.“

„Der er Intet at glæde sig til, Dalsgaard. Jeg er uforandret den Samme,“ svarede hun og blev staaende ubevægelig. „Min Søsters Vanære og Død have sat en Afgrund mellem os, som ingen Magt formaaer at jevne; det er derfor bedst at lade den Sag hvile.“

Der var noget saa Haardt og Ubønhørligt i hendes Bæsen, at det Haab strax forsvandt, som han i det første Dieblif havde næret. „Det gjør mig meget ondt at høre Dig tale saaledes,“ sagde han. „Jeg havde ventet, at Du nu vilde bedømme mig retfærdigere. Det forekommer mig naturligt, om Aarene stemme os mildere; idetmindste er det gaaet mig selv saaledes. Lidenskaberne gaae til No, og Lys og Skygge fordeles anderledes. Lad mig gjen tage, hvad jeg sagde Dig for mange Aar siden; lad mig høitideligt forsikre Dig, at jeg paa det ullykkelige Tidspunkt, Du der taler om, efter min egen Overbeviisning handlede som en Mand af Ære.“

„Som en Mand af Ære,“ gjentog hun bittert. „Ja sandelig, Du handlede som en Mand af Ære. Du understøttede denne Skurk, Du hjalp ham at

flygte, og det uagtet han, efter hvad man sagde, havde bedraget endog Dig selv."

"Du kalder sørgelige Minder tilbage," svarede Dalsgaard bevæget, og vendte sig om mod Binduet. "Du har Ret — han bedrog mig skammeligt — skammeligt. Jeg troer, at han hadede hele vor Slægt; jeg har aldrig seet en saadan Ondskab."

"Svage Charakterer!" udbrod Frøken Bolvig heftigt. "Jeg forstaaer ikke Mændene. Jeg vilde have kastet mig over ham og knust ham — men giv ham Reisepenge og hjælpe ham afsted, det var gal Mands Gjerning."

"Jeg gjorde det ikke for hans Skyld," sagde Dalsgaard; "i saa Fald maatte jeg jo have været affindig. Havde jeg kun havt ham at tage Hensyn til, vilde jeg, skjøndt han dengang ikke var synderlig Andet end en Dreng, alligevel ikke have betænkt mig paa at give ham i Hænderne paa den Retfærdighed, til hvem han formodentlig forlængst er hjemfalden — jeg har aldrig erfaret Noget om ham siden — nei, det var ikke for hans Skyld, men alene for din Søsters Skyld; thi jeg forudsaae, hvad Enden vilde blive."

"Men han vilde have ægtet hende, eller dersom ogsaa dette var Løgn, skulde han være bleven tvunget dertil — for dog strax at opgive hende igjen. — Nu efterlod han hende vanæret. Min Gud, jeg kan ikke udholde at tænke paa den Tids Lidelser — vanæret," gjentog hun, medens en Bevægelse ved Munden forraadte hendes heftige Smerte. "Det er brændt ind

i min Sukommelse med uudslettelige Træf. Jeg har seet hende kæmpe med Fortvivlelsen og fortæres af den. Hendes Barn døde kort efter Fødselen, og hun bad til, at hun selv maatte følge efter; men det skulde være anderledes. Hun levede ti Aar efter den Tid, men hvilket Liv! Anger, Bessømmelse og nagende Fortvivlelse. — Dalsgaard, jeg har seet hende døe Led for Led," tilføiede hun, og kunde ikke hindre, at Taarerne sneg sig ned ad hendes gamle, barske Ansigt.

„Jeg spørger Dig til, at jeg dengang ikke vidste det," udbrod Dalsgaard; „og jeg takker Gud, at jeg ikke vidste det. Hvorledes skulde jeg have seet paa, at hun knyttede sin Skæbne til en Forbryder? Betænk dette, Laurence, og vær retfærdig. Din Broder har indseet det for mange Aar siden."

„Min Broder er en Tosse," svarede Frøken Bolvig, som igjen var i fuld Rustning. „Jeg kjenner hans gode Egenskaber, haaber jeg; men i praktiske Sager er han en Tosse. Kun i eet Punkt har han viist sig fornuftig, og det er i den Anledning, at jeg er kommet hertil. Jeg forlanger, at Nikoline følger med mig tilbage."

„Nikoline!" udbrod Dalsgaard overrasket, og kunde i dette Dieblif, trods sin Overbeviisning, ikke tilbageholde en piinlig Følelse.

„Det er hendes eget Dnsfte," svarede hun, „og det er den eneste Grund, hvorfor jeg er kommet her idag. Lad os derfor ende denne Samtale og før mig til hende. Jeg kan ikke længere taale

Sindsbevægelser som i gamle Dage." Med disse Ord vendte hun sig om og fulgte Dalsgaard til Nikoline.

„De vil forlade os, Nikoline; det overrasker mig og gør mig meget ondt,“ sagde han, da de havde naaet hendes Bærelse. „Jeg haaber, at De siger mig Grunden til en saa pludselig og uventet Beslutning. — Er De syg, Barn?“ spurgte han, overrasket ved hendes besynderlige Udseende.

Hun var ikke syg, men hun maatte alligevel reise, svarede hun neppe hørligt, medens Rødmændene kom og gik, og det hastige Aandedræt vidnede om hendes stærke Bevægelse.

„Men Nikoline! Vil De virkelig paa denne Maade forlade os?“ udbød Dalsgaard. „Veed De da ikke, hvor kjær De er os? Siig mig oprigtigt, har Nogen tilføiet Dem en Krænkelse? Har Nogen udtalt en Mistanke, en Fornærmelse, en Beshyldning, saa siig mig det for Himlens Skyld. Jeg spørger Dem derom, thi jeg har mine Grunde. Har De Beshynringer eller Grund til Frygt af en hvilken-somhelst Art, der maatte være mig ubekjendt, saa betro Dem til mig, kjære Pige. Jeg tør vel kalde mig Deres gamle Ven; men forlad os dog ikke paa denne Maade.“

Det var hende formeget. Hun brød ud i en ustandselig Hulken; hun greb hans Haand og vilde kysse den; hun udtalte sin inderlige Taknemmelighed for alle hans Velgjerninger mod hendes stakkels Bro-

der og mod hende selv; men hun besvoer ham ikke at spørge hende om Mere, og at troe hendes Forsikring om, at hun ikke handlede hjerteløst og utaknemmeligt, og at hun aldrig vilde glemme det Hjem, hun her havde fundet; men hun maatte bort — o, ganske vist, det var hende umuligt at blive; hun maatte bort.

„Det er, som hun siger, Dalsgaard. Barnet har Ret,“ httrede Frøken Bolvig. „Nu har hun sagt, hvad hun kan sige, og dermed maa Du lade Dig nøie. Jeg er Bart i Sagen, og jeg takker Dig for din Godhed mod hende. Jeg veed, hvorfor hun idag forlader dit Huus, og jeg siger, at det er rigtigt. Hun kan ikke nævne Grunden; det er baade min og min Broders Mening. Du tiltroer os vel endnu sund Sands?“

Dalsgaard betragtede hende forundret.

„Og lad nu Barnet komme til Ro,“ vedblev hun. „Om I senere skulle sees, maa heroe paa Jer selv, men tag nu Afsted. Siig ham Farvel, Nikoline, og bed ham om at lade det blive sidste Gang for idag.“

Hun rakte ham Haanden og vilde have talt, men istedetfor kastede hun sig til hans Bryst og græd af sit saarede Hjertes hele Rvide, og saaledes stilted den Gamle og den Unge, der havde faaet hinanden saa besynderlig kjær.

Den Ro Frøken Bolvig ønskede sin Myndling, var imidlertid ikke til at opnaae. Medens de pak-

tede hendes Koffert, kom Margrethe i heftig Fortvivelse. Hun tiggede hende om at blive, nævnede hende med de kjerligste Navne og forsikrede, at hun ikke vilde overleve det.

„Snak,“ sagde Frøken Bolvig skarpt, „man døer ikke af Saalidt. Tak De Deres Gud og Skabermand, hvis De ikke faaer Andet at klynke over — ikke overleve det!“ — Margrethe andsede neppe hendes Ord, men Frøken Bolvig forstod at sætte sin Billie igjennem, og snart vare de atter ene. Derpaa kom Thyge. Han blev staaende indenfor Døren og kastede et skj Blik paa den fremmede Dame. Skjondt han havde faaet mange Venner paa Herregaarden og i denne Henseende spælgede i en hidtil ukjendt Riigdom, var hans første Veninde ham dyrebare end alle Andre, og nu vidste han, at hun skulde bort. Han forstod ikke at udtale sig i Ord, end mindre at gjøre sig gjældende, men i sin Sjæls Dunkelhed havde han en Plads aaben for Smerten, og idet han satte sig hen i en Krog, holdt han Hænderne for Ansigtet og græd. Hun satte sig hos ham og søgte at trøste ham. Selv om hun kun ved denne ene Leilighed havde seet hans Sorg over, at hun skulde forlade ham, vilde hun være kommet ham imøde; men som det nu var, følte hun sig draget til ham ved et Sympathiens Baand, der knyttede dem langt inderligere til hinanden, end de i dette Dieblik selv anede. Hans kjerlige Hengivenhed og sønne Trofasthed under Broderens Sygdom havde i hendes Dine ladet

ham ophøre at være den aandssvage Dreng og gjort ham til hendes Lige. Ingen havde som han levet med dem i hine Dage og deelt deres Sorger og Glæder; han havde paa sin Viis hødet, hvad han formaaede, og uadskillelig som han var fra hendes dyrebareste Erindringer, hævede hun Stakkelen op til sig og havde ham kjær som en Broder. —

Endelig kom Afreisens Stund, og hvormange Beviser paa Kjærlighed og Hengivenhed havde hun ikke modtaget i den korte Tid, som gik forud for denne? Var der endnu Mere at vente paa? Var der nogen Grund til endnu i det sidste Dieblik at tøve og klynge sig til et modsigende Haab? Var det ikke hendes eget Dnske at komme bort, og havde de ikke Alle viist hende, hvormeget det bedrøvede dem? — Ikke Alle. Der var Een, som hidtil havde holdt sig tilbage; men nu var han der. Han stod ved Vogn døren og ventede paa hende. Der tog han hendes Haand og trykkede den fast, men der blev intet Ord vexlet mellem dem, og da hun kjørte ud af Gaarden, følte hun, at Hjertet var nærved at bryde.

Tyvende Kapitel.

Efter Nikolines Afreise mærkede de Alle, at der var kommet noget Ode over Huset. Alle, det vil sige Dalsgaard og hans Børn, thi den Baumannske Afdeling af Samsundet triumferede i Stilhed, og Professoren var ikke utilboelig til at tænke paa Muligheden af nye Erspetancer, idet han haabede at kunne anføre andre Ord af Charles, hvorved han nok skulde fange ham. Som alle Personer af hans Art, der digte Forholdene om efter deres egne Dunster, blev han af lutter Egentjærlighed sjantet og taabelig. At det for Dalsgaard var en Lidelse daglig at have saadanne Menneſker omkring sig, var en Selvfølge, men en vidt dreven Gæstfrihed forbød ham at lade sig mærke dermed.

Samtidig hermed begyndte Tilstanden paa Godset at blive foruroligende; thi medens Urostifterne tidligere med større eller mindre Mellemrum havde optaget Arbejdet paany, naar de trængte til Penge, havde Dovenskaben nu taget fuldstændig Overhaand, og den Troesfætning var almindelig udbredt, at Diebliffet omsider var kommet, da Verden skulde skifte Udseende. Dalsgaard havde endnu gjort et sidste Forsøg og prøvet paa at tale saadanne Personer til Fornuft, om hvem han kunde haabe, at de ikke vare reent forvirrede, men indsaae snart, at der ad denne Vej Intet mere lod sig udrette.

Det var efter et saadant sidste Forsøg, at han en mørk og blæsende Efteraarssdag i Slutningen af September henimod Aften havde søgt en Times Ro og sat sig ved Vinduet i sit Værelse. Han havde sin Yndlingsplads her, naar han trængte til at være ene, og Stedet var vel skikket for En, der ønskede uforstyrret at hengive sig til sine Betragtninger; thi i den store Vinduesfordybning, der næsten dannede et Værelse for sig, følte man sig ligesom affondret fra Dagens Larm, medens Udfigten nedover Haven og Moserne aabnede et Perspektiv af mere fredelig Natur. Han sad her denne Eftermiddag og betragtede Skyerne, som drev lavt nede paa den mørkegraa Himmel; i det svindende Dagstør laae Mosen som et ensformigt Dde, og det Grønne i Haven havde antaget den fremrykkede Aarstids falmende Præg. Uden at blive sig Indflydelsen af disse Omgivelser bevidst, gav han sine Tanker frit Løb og dvælede ved den sidste Tids Begivenheder. Frøken Volwigs Ord havde faaret ham dybere, end han egentlig vilde vedgaae for sig selv, og dertil vakt Forestillinger tillive, som han helst havde undgaaet; men naar slike Tanker først ere begyndte, gaae de videre som af sig selv, og følgende deres Strøm satte han det Forbigangne og det Nærværende paa den besynderligste Maade i Forbindelse med hinanden. Det var alt andet end glædelige Tanker, og medens han såae ud i de mørke Trætøppe, som svaiede frem og tilbage mod den

graa Himmel, følte han sine Forhaabninger falde af og visne ligesom det tørre Løv, Blæsten pidskede mod Ruderne.

„Hvem er det?“ spurgte han pludseligt, da han hørte Nogen aabne Døren. Fra Vinduesfordybningen kunde han i Tusmørket ikke skjelne, hvem der rørte sig inde i Stuen.

„Det er Daniel, Hr. Godseier.“

„Er der foregaaet Noget?“

„Ikke slynderligt, Hr. Godseier. De tage sig blot for Diebliffet en Gyngetour paa Dandspladsen.“

„Hvad vil det sige?“

„Det vil sige, at de hænge sig i de unge Træer, og vippe saalænge til de knække dem.“

„Godt. Saa kan Du gaae.“

Daniel tøvede endnu ved Døren.

„Er der ellers Noget Du ønsker?“ spurgte Dalsgaard.

„Med Forlov, Hr. Godseier, jeg kunde nok ønske at anbringe en Bending,“ bemærkede Daniel, som havde sit eget Sprog, naar han var i fiint Selskab. „Jeg troer ikke rigtigt denne skriftlærde Araber.“

„Dersom Du kunde udtrykke Dig noget mere forstaaeligt, vilde det ikke være afveien,“ yttrede Dalsgaard utaalmodigt.

„Jeg mener Professorens, Hr. Godseier; for han ildner dem op, gjør han. Havde jeg ikke taget Veiret fra ham forleden, og faaet ham til at give en

Omgang, saa troer jeg, at han havde gjort dem smaatosfede."

"Du tager feil, Daniel. Du har misforstaaet ham," svarede Dalsgaard, skjøndt han frygtede for, at Daniel havde Ret. „Men i ethvert Tilfælde" — i det Samme hørtes Baumanns Stemme — „forbyder jeg Dig at tale derom," tilføiede han bestemt og lod Daniel gaae.

„Sagen er igang, Dalsgaard," udbrød Baumann ophidset.

„Hvilken Sag?"

„Hvilket Spørgsmaal! Ideens Sag! Det syder og bruser om os. Der gaaer en høi Bølgegang omkring Dig, min Ven. Det koger i Brændingen, Dalsgaard; vogt Dig, at Fartøiet ikke kæntrer!" udbrød Baumann i stor Sindsbevægelse. „Hadde jeg saa ikke Ret? Gik det ikke som jeg sagde?"

„Jeg veed ikke, at Du har sagt Noget," svarede Dalsgaard roligt; „men sætter Du Ideens Sag, som Du kalder det, i Forbindelse med en Flok fordrufne Mennesker, saa befinder Du Dig i en slem Bildfarelse."

„Det er Røvere — Røvere tilhobe. Jeg veed det. Jeg har selv erfaret det; men de ere ligesuldt Midler i en stor Sags Tjeneste. Det er Bevægelses Svingkræfter, Idealitetens Sprængkrudt, min Ven. Vi staae ved et Vendepunkt, og Vendepunkter ere altid saa uendelig interessante."

„Nok muligt,“ svarede Dalsgaard, „for den, der kan see paa dem som Tilskuer; men for den, der er Part i Sagen, stiller det sig anderledes.“

„Da agter Du vel at gjøre Noget? Eller vil Du virkelig gaae rolig og see paa, at de ødelægge din Eiendom?“ spurgte Professore.

Dalsgaard svarede med et Skuldertræk.

„Du er vaklende, min gode Ven — ideeløs,“ udbrod Professore. „Du lader Dig skræmme, naar det kommer til Stykket. Men jeg forstaaer det; det er et Nummer, som ligger over dine Kræfter. Der fordres ganske vist egne Forudsætninger for at tale til en saadan Hob; men naar Samsundet rhyser i sin Grundvold, er det en hellig Pligt at følge dets Raab, og vil Du ikke, saa vil jeg.“

„Du bliver her, Baumann,“ sagde Dalsgaard bydende. „Jeg taaler ingen Afvigelse fra min Villie i dette Punkt. Det gjælder her om Andet end Narrestreger.“

Baumann blev et Dieblik staaende maaløs. Var Manden gaaet fra Forstanden, siden han vovede at udstede Befalinger til ham, Professor Baumann? Siden han — kort sagt, Professore gik i Baglaas og foer rasende ud af Værelset. „Ideeløs,“ gjentog han for sig selv med umaadelig Haan. „Skikkelig Mand — men ideeløs.“ Derpaa greb han sin Hat og ilede ud af Gaarden, men var neppe kommet en Snees Skridt hen i Skoven, førend han blev betænkelig,

vendte tilbage, rekvirerede Cigarer hos Tjeneren, og vederkvægende sig ved en Karaffel Vin, tilbragte han Resten af denne Aften ret oplivet i sit Bærelse.

Da Dalsgaard atter var blevet ene, vendte han tilbage til de Betragtninger, hvori man havde afbrudt ham, og det var endelig blevet mørk Aften, da Tjeneren meldte, at der var kommet en Fremmed, som ønskede at tale med ham.

„En Fremmed? Jeg kan ikke tale med Nogen i aften. Siig ham, at jeg er forhindret — imorgen — iovermorgen,“ svarede Dalsgaard afvisende.

Tjeneren bemærkede, at Manden havde omtalt sit Grinde som paatrængende og uopsætteligt.

„Hvad er det da for en Mand?“

Tjeneren fandt, at det var en løierlig Mand.

„Saa lad ham komme,“ svarede Dalsgaard ærgerlig, hvorpaa den Fremmede saa hurtigt, som om han havde staaet bag Døren, traadte ind i Bærelset; men paa Grund af Mørket kunde Dalsgaard neppe skjelne hans Skikkelse. „Hvad ønsker De?“ spurgte han.

„Godaften — taler jeg med Godseier Dalsgaard?“ svarede Manden paa en rolig og langsom Maade, og med en lidt fremmed Udtale. Hvor faa og i sig ubetydelige disse Ord end vare, gjorde de paa Dalsgaard et besynderligt Indtryk. Han følte Blodet fare til Hjertet og greb uvilkaarligt for sig, medens han et Dieblif blev staaende i Mørket og

stirrede paa Manden; derpaa ringede han hurtigt paa Tjeneren og bød ham at bringe Lys.

„Hvem er De?“ spurgte han og tog den Fremmede skarpt i Diesyn.

„Mit Navn er Kapitain Oxford,“ svarede Manden og blev staaende ubevægelig. Dalsgaard kjendte ingen Kapitain Oxford; han vidste bestemt, at han aldrig havde kjendt Nogen af dette Navn. „Det er besynderligt,“ sagde han, idet han løstede Kampen iveiret og lod Lysset falde stærkere paa ham, „skjøndt Deres Stemme er mig fremmed, mindede den mig et Dieblik om en Anden, jeg engang har kjendt — og Deres Ansigt — nei, et Ansigt kunde vel neppe forandre sig saameget.“

De to Mænd stode nogle Dieblikke og betragtede hinanden, eller rettere, Dalsgaard betragtede den Fremmede; thi hvor den Fremmede egentlig saae hen, vilde have været vanskeligt at afgjøre, saa tilfloret og ubestemt var hans Blik.

„Har De aldrig kjendt et Menneſte ved Navn Langfeldt?“ spurgte Dalsgaard, som ikke kunde vende Dinene fra ham.

„Nei,“ svarede Manden roligt. Han tøvede kun faa Sekunder med dette Svar, men en Tøven var der.

„Hvad er saa Deres Grinde?“ spurgte Dalsgaard.

„Mit Grinde er af gammel Datum,“ svarede Manden. „Det er en Sag, som har ligget og ven-

tet paa mig i mange Aar. Jeg kommer med en Fuldmagt fra Deres forlængst afdøde Broder."

"Min Broder!" udbød Dalsgaard overvældet.
 „Min Broder! Er det muligt! Min stakkels Broder! — Tag Plads her og fortæl mig Alt; selv den ringeste Omstændighed har for mig uendelig stor Betydning." Han var saa betaget af den Andens Ord, at han neppe formaaede at tale.

"Jeg har for mange Aar siden kjendt Deres Broder," vedblev den Fremmede, „jeg kan endog sige, at jeg har kjendt ham temmelig noie."

"De er Dansk?"

"Jeg er født her i Landet, men forlod det tidligt og har levet min meste Tid i Udlandet. I Amerika lærte jeg for mange Aar siden Deres Broder at kjende, og vi gif i Kompagni. En Tid syntes det, som om vore Spekulationer vilde lykkes; men derovre, hvor Alting gaaer raskere end her, er man den ene Dag riig, den anden fattig. Om Morgenene vare vi rige, om Aftenen eiede vi kun Klæderne paa Kroppen. Det er imidlertid ikke Noget en Mand lader sig forknytte af der; man tager strax fat igjen, og er man heldig, kan man være riig otte Dage efter. Men da det nu ikke syntes at ville lykkes for os, besluttede vi at hæve Kompagniskabet. Jeg gif til China og derafra til Australien, og først mange Aar senere kom jeg tilbage til New-York. Ved et Tilfælde støder jeg der paa en Sagfører, som havde været Deres Broders Konsulent, men først efterat

jeg havde forladt Byen. Da han hører mit Navn, siger han: „De skulde da vel aldrig være den Mand, jeg søger?“ Kan gjerne være, siger jeg, hvorom dreier det sig? Han svarer mig ikke strax, men forlanger at vide, om jeg har kjendt Deres Broder, og da det viser sig, at jeg er den rette Mand, siger han: „Der ligger hos mig en Fuldmagt, som angaaer Dem; og nu beroer det kun paa Dem selv, om De vil overtage den.“ — Det var et loformelig udstedt Dokument, hvori Deres Broder, i Tilfælde af Dødsfald, indsatte mig til Kurator for hans Enke og eventuelt efterlevende Børn, forsaavidt disse ikke skulde være myndige.“

„Hans Enke!“ udbrød Dalsgaard. „Saa var det dog sandt! Det Rhygte naaede mig engang, at han havde giftet sig; men jeg vilde ikke troe det.“

„Hvem sagde Dem det?“ spurgte Oxford, og først i dette Dieblit blev det Dalsgaard paafaldende, at Manden ikke saae paa ham, medens de talte sammen.

„Den danske Konsul i New-York meddeelte mig det som Noget, han havde hørt, men advarede mig mod at stole derpaa.“

„Det var dog saaledes,“ yttrede Oxford. „Han giftede sig med en mexikansk Dame, som skal have været meget smuk, efter hvad man har sagt mig. Selv har jeg aldrig seet hende; hun var død, da jeg kom tilbage til New-York. Men han efterlod sig Børn — eller idetmindste et Barn.“

„Min stakkels Broder, at jeg først efter saamange Aars Forløb skulde faae Sandheden at vide!“ udbrod Dalsgaard. — „De veed vel, hvorledes han kom af Dage?“

„Jeg veed, at han er død,“ svarede Oxford.

„Men der var Børn, siger De; hvor ere de? Jeg vil søge dem strax.“

„Det lader sig ikke gjøre,“ bemærkede Oxford.

„Der er langt herfra til Amerika.“

„Amerika! Det glemte jeg reent. Det er sorgeligt at tænke sig, at vi i al denne Tid have været fremmede for hinanden; medens jeg her Aar efter Aar søger selv det svageste Spor, gaae min Broders Børn om i Verden og lide maaskee Nød; men nu skal der blive en Ende derpaa,“ udbrod han med Liv. „Deres Meddelelser ville sætte mig istand til strax at træde i Forbindelse med dem.“

„Det kommer an derpaa,“ svarede Oxford paa en Maade, som fik Dalsgaard til at studse.

„Hvorledes?“

„Jeg varetager ikke blot min afdøde Kompagnons Interesser, men ogsaa mine egne,“ svarede Oxford med en Sindsro, som bragte Dalsgaards Blod i Røg.

„De kommer her og berører en Sag, som er mig dyrebare end mit eget Liv, og saa stiller De Betingelser. Hvad forlanger De da? Tal!“ sagde Dalsgaard, neppe istand til at beherske sin Harm.

Oxford smilede. „Jeg taler, naar jeg selv vil;

ellers aldrig," svarede han. „Vilde Noget prøve paa at faae mig til at tale, naar jeg ikke selv havde lyst dertil, saa vilde han forsøge paa det Umulige. Forresten mærker jeg, at man hertillands tænker anderledes end der, hvor jeg er vant til at leve. Vi gjøre os en Fordeel af Alt, men vi tilstaae det. Her gjør man sig ogsaa en Fordeel af Alt — det er Noget man gjør allevegne — men her vil man gjerne skjule det. Det ligger ikke for mig. Det og det er mine Betingelser, pleier jeg at sige, naar jeg handler, og er De ikke fornoiet, saa beholder De Deres og jeg Mit.“

Dalsgaard havde hørt paa ham med stigende Forbauselse, og selv efterat han havde ophørt at tale, betragtede han ham i Tausshed. „Navn Deres Betingelser," sagde han omsider, uhyggelig berørt af denne Mand's hele Personlighed.

„Deres Broder har indsat mig til Kurator," svarede Dyford. „Anerkjender De mig i denne Egenskab?"

„Derpaa kan jeg ikke svare Dem, førend jeg kjender Sagens nærmere Omstændigheder, og førend det Dokument, De omtaler, noie er prøvet.“

„Her er det," sagde Dyford, og tog det frem af en Tegnebog. Dalsgaard greb det begjærligt og læste det igjennem. Han saae paa den Fremmede og læste Dokumentet paany. Skjøndt det i sig var selvmodsigende, ønskede han næsten i dette Dieblik, at han havde kunnet overbevise den Anden om et Fal-

sum; men han kunde ikke tvivle om, at det var hans Broders egen Haandskrift, og de lovformelige Forskrifter syntes at være iagttagne. — „Hvorfor har De ikke meddeelt mig dette for mange Aar siden?“ spurgte han.

„Jeg sagde Dem jo, at det ikke er længe siden jeg selv kom til Kundskab derom.“

„Kan jeg indtil videre beholde dette Dokument?“

„En Afskrift vil gjøre samme Rytte,“ svarede Oxford, og fremtog en saadan af Tegnebogen. „Jeg skiller mig nødigt ved Originalen.“

Dalsgaard sammenlignede dem omhyggeligt.

„Jeg venter paa Deres Svar,“yttrede Oxford omsider.

„I dag kan jeg ikke svare Dem,“ sagde Dalsgaard koldt. „En Sag af denne Bestaffenhed behandler jeg med den yderste Forsigtighed.“

„Deri fortænker jeg Dem ikke; jeg vilde selv gjøre det Samme,“ bemærkede Oxford.

„Søvrigt synes det mig naturligt, at jeg og ikke en Fremmed varetager mine Broderbørns Interesser.“

„Barn“ — indvendte Oxford.

„Det forekom mig, at De talte om hans Børn; nu vel, min Broders Barns Interesser; og det saameget mere, som han efterlod sig Formue.“

„Saa? Gjorde han det?“ faldt Oxford ham i Talen, medens en Blod brændte i hans tilflørede

Blik. „Sag troede, at han havde sat Alt til i Amerika.“

„Paa ingen Maade,“ svarede Dalsgaard, som harmfuld tvang sig til at tale forretningsmæssigt om Sagen. „Paa ingen Maade. Han efterlod en Kapital, men skjøndt jeg var hans eneste og retmæssige Arving, tog jeg den aldrig i Besiddelse. Jeg har bestyret den som et særligt Fond, og som saadant er den fremdeles i min Besiddelse. — Da De er Forretningsmand, behøver jeg vel neppe at sige Dem, at jeg ikke leverer denne Kapital i Fremmedes Hænder.“

„Det er klart,“ svarede Oxford; „nu kan jeg bedre tale med Dem. De beholder Deres Kapital, og jeg beholder mine Dødsninger, indtil vi blive enige om en passende Likvidation. Det er netop den Fremgangsmaade, der tiltaler mig meest.“

„Saa De negter altsaa at tale. De veed maaskee ikke, at jeg kan tvinge Dem dertil?“ udbrod Dalsgaard heftigt og reiste sig.

„Tvinge mig?“ svarede Oxford med en kort Latter. „Nu taler De ikke længere som Forretningsmand. Tvinge mig? Ha ha ha! Prøv derpaa, eller, for Deres egen Skyld, lad hellere være.“

Havde Dalsgaard fulgt sit Instinkt, vilde han i dette Dieblik have kastet sig over Manden og kneblet ham. Han var ude af Stand til at forklare sig selv, hvorfra denne blodtørstige Lyst kom over ham; men han følte den levende, og kun Forestillingen om,

at han ved en Uforsigtighed maastee kunde tabe ogsaa dette Spor og fordærve Sagen, gav ham Styrke til at beherske sig. Han indskrænkede sig derfor til at spørge Manden, hvor han kunde træffe ham.

„De kan intetsteds træffe mig,“ svarede Orford.

„Saa længe jeg er her i Europa, er jeg bestandigt paa Reiser; men jeg kommer igjen om nogle Uger.“

„Hvorledes kan jeg sikke mig det?“

„Bed mit Ord; ikke paa anden Maade. Til den Tid vil jeg enten indfinde mig personligt, eller ved et Bud lade Dem vide, hvor De kan træffe mig; men til den Tid maa De have Deres Svar færdigt. Hvorledes det end bliver, sees vi neppe oftere.“

Idet Orford vendte sig om og gik hen mod Døren, var der Noget ved hans Gang, en Ubethydighed som ikke lod sig nærmere betegne, men som atter fængslede Dalsgaard Opmærksomhed.

„Bliv! Endnu et Ord,“ sagde han.

Orford vendte sig roligt om.

„Har De aldrig seet mig før?“ spurgte Dalsgaard.

„Ikke det jeg veed,“ svarede Manden.

„Da vil jeg sige Dem, at jeg selv er i Tvivl om, hvorvidt jeg har seet Dem før, og kunde jeg i dette Dieblik faae min Tvivl løst, skulde jeg paa Stedet give Dem Svaret.“

„Meget muligt; men jeg seer ikke, hvortil dette skulde føre. Derfor Godnat.“

Let og lydløst som han var kommet, forlod han atter Bærelset, og skjøndt Dalsgaard næsten i samme Nu fulgte efter ham, var Manden allerede borte. I det første Dieblik forekom det ham, som om han vaagnede op af en Drøm; men han kunde ikke betvile Virkeligheden af hvad der var foregaaet, thi han holdt endnu Papiret i Haanden. Først da den Fremmede var borte, bebreidede han sig levende, at han havde ladet ham gaae; han sølte endnu Resterne af den besynderlige Forvirring, hvori dette Besøg havde sat ham, og tilstod for sig selv, at han var overrumplet; men naar Manden kom tilbage, skulde han være paa sin Post — hvis han kom tilbage. Mekanisk begyndte han sin vante Gang frem og tilbage i Bærelset, og den følgende Morgen fandt ham endnu befkæstiget paa samme Maade. — „Urolige Tider,“ sagde han ved sig selv, idet han ved Daggrysaae ud paa den graa Morgenhimmel; „i Sandhed urolige Tider.“

Etogtyvende Kapitel.

Skjøndt Bonnesen fra Naturens Haand var udrustet med en beundringsværdig Sindsro, havde dog ogsaa han sit svage Punkt. Tobak var hans Lidenskab; ikke kostbar eller vellugtende Tobak, eller et bestemt Slags Tobak, men Tobak i Mængde. Det Kvantum af denne Artikel han i Aarets Løb forbrugte, var umaadeligt, og Dalsgaard lod i den Anledning jevnligt en Tønde hense i hans Bærelse. Saasnart Bonnesen kom hjem fra sine Toure i Marken, kastede han sig paa sin Sofa og dampede. Denne Sofa, der ligesom Alt, hvormed han kom i umiddelbar Berøring, maatte have Durabilitetens Charakter, var betrukket med Hestehaar, og da de Been, hvormed den oprindeligt havde været forsynet, knækkede den første Gang han prøvede deres Styrke, havde han istedetfor anbragt Favnestykker, som efter Længden laae henad Gulvet og saaledes dannede paalidelige Støttepunkter. Naar en Fremmed i Bonnesens Fraværelse traadte ind i hans Stue, vilde han forundre sig over den findrige Barrifade, som denne Sofa dannede; thi han forsømte ikke gjerne ved sin Bortgang at anbringe Stolene i Sofaen saaledes, at de dannede et sammenhængende Ræt og vendte Benene iveret; i modsat Fald forsømte nemlig Hektor aldrig at tage Plads i Sofaen, og

dette var en Hensynsløshed, som Bonnesen nu engang ikke kunde lide. Skjøndt Hektor i mange andre Henseender var en vel oplært Hund, havde han i dette ene Punkt viist sig ude af Stand til at modtage Kultur, saa at det efterhaanden var blevet en stiltiende Overenskomst mellem ham og hans Herre, at denne Sidste maatte tilskrive sin egen Forsømmelighed Skylden, naar han ved sin Hjemkomst fandt Pladsen optaget.

Den Morgen, hvortil det foregaaende Kapitel naaede, havde Bonnesen gjort sin Runde omkring i Markerne og fundet Urostifterne i Begreb med at sove Rusen ud. Da han kom tilbage fra denne Morgenvandring, fastede han sig som sædvanligt paa Sofaen og gav sig til at tænke; men naar hans Tankegang til daglig Brug kun bevægede sig med jevn Langsomhed, syntes den ved denne Leilighed at være gaaet reent istaa. Han dampede frygteligt, og Gløden fra Pibehovedet lyste af og til som fra det Indre af et Krater op i Røgmasserne. Omfider kom der Liv i ham; han gryntede som i et Slags Velbehag og skiftede Stilling. — „Daniel er ikke saa dum endda,“ bemærkede han halvhoit og sank tilbage, tærende paa denne Forestilling. Hunden nos og gispede, medens den i en aandsfraværende Døs og med halvt lukkede Dine laae og betragtede sin Herre. Paa engang blev den opmærksom og knurrede.

„Hold Rjæft, Hund!“ brummede Bonnesen.

Hundens Knurren blev svagere, men fortsatte

sig i endeløse Dohder, medens den aarvaagent be-
tragtede ham som en Inferieur, der ønsker at vide,
om Befalingen virkelig ogsaa er Alvor. Pludseligt
glemte den Befaling og Alt, og foer gjøende heni-
mod Døren, som aabnedes paa Klem, hvorpaa Claus
Bernsteen stak Hovedet ind og saae sig om.

Han saae sig om, men saae ikke Noget, thi Kø-
gen foer ned i hans Hals og ind i hans Dine, saa
at han med et Brøl og en stærk Hoste trak sig til-
bage og slog Døren til efter sig.

„Luf Døren op, Hektor!“ befalede Bonnesen.

Hunden lagde sin Pote paa Laasen og aabnede
den for Claus Bernsteen, der i den udstrømmende
Tobaksrøg tog sig ud som en ond Aand.

„Hvad godt?“ spurgte Bonnesen, uden at op-
give sin bekvemme Stilling.

„Nu kan det være nok med de Løier, Forvalter,“
sagde Claus Bernsteen, dirrende af Forbittrelse. —
„Udlever mig Drengen, og det øieblikkelig.“

„Udlevere Drengen? De er ogsaa en Fyr, at
udlevere en Dreng til. — Slaa hellere den Tand
ud, Degn. — For De faaer ham ikke,“ bemærkede
Bonnesen Lid efter anden, idet en indvortes Latter
kun tillod ham at tale i afbrudte Sætninger.

„Saa jeg faaer ham ikke? Jeg raader Dem
til at udlevere ham,“ vedblev Claus Bernsteen, der
stod i en magelig Stilling, lænet mod Dørstolpen,
som om han afhandlede et venstabeligt Thema. „Jeg
raader Dem dertil, Forvalter — og endda skal De

faae en Stævning — De, Kjøter — De, Bondeplager — De, Kødriber — De, umaadelige Fæ — især det Sidste — De, umaadelige Fæ!"

„Hør Degn, veed De saa hvad De er?“ spurgte Bonnesen.

„Umaadelige Fæ,“ gjentog Claus Bernsteen, som mærkede at denne Henvendelse gjorde et vist Indtryk.

„Jeg anseer Dem for en vældig Skurk,“ vedblev Bonnesen — „u—hh—re!“ tilføiede han og løftede Haanden iveiret.

„Ja, De er vittig, Forvalter; Omløb i Hovedet har altid været Deres stærke Side, og derfor kan De vel begribe, Kjødklump, at jeg forlanger en ordentlig Erstatning, et rundeligt Bederlag i klingende Mønt. Skal jeg sige Dem, hvorledes det vil gaae? De bliver stævnet og dømt; for man bryder ikke ustraffet ind som Røvere. De negter at betale — negt det endelig, Forvalter; det vilde gjøre mig ondt, om De eengang viste Tegn paa sund Forstand — negt det endelig — saa bliver her pantet ud, og De kan være vis paa, at jeg skal være med til de Poier! Ha, ha, ha!“

„Er De saa færdig? For nu begynder jeg at blive kjed af Dem,“yttrede Bonnesen.

„Udleveer mig Drengen — diebliffeligt — og betal mig hundrede Rigsdaler, saa skal De slippe indtil videre,“ svarede Claus Bernsteen.

„Hundrede Rigsdaler,“ gjentog Bonnesen og

reiste sig op. „Hundrede Rigsdaler, siger De — jeg har ikke Smaapenge ved Haanden, Bernsteen, men kan De give igjen paa en Kusning?“

Claus Bernsteen var alt borte, fulgt i Hælene af Hunden, og Bonnesen indtog atter sin Yndlingsplads. Claus Bernsteen havde imidlertid ikke forladt Gaarden. Skummende af Forbittrelse gik han langs med Huset, dreiede ind ad Porten, og kom humpende hen ad den store Gaardplads, som førte op til Hovedbygningen. I sin fildede Slobrok, sin flade Kasket og sine udtraadte Morgenstøvler tog han sig under disse Omgivelser forbausende ud.

„Godmorgen, Hr. Bernsteen!“ raabte pludseligt en Stemme, der lød, som om den gik hen i Luften oppe over Hovedet paa ham, og fik ham til at studse. „Naar jeg næste Gang skal paa Maskerade, laaner jeg Deres blommede Kavai,“ vedblev Stemmen, der nu af Bernsteen gjenkjendtes som tilhørende Daniel Hammer, og omsider fik han Blik paa Personen selv. Oppe paa Taget havde Daniel løsnet nogle af Stenene, og gennem det derved frembragte Hul stak han Hovedet frem. Nu havde Daniel en levende Indbildningskraft, og da han tydeligt kunde forestille sig, hvorledes det maatte tage sig ud nede fra Gaardpladsen, rullede han med Hovedet, som om det laae løst paa Taget, medens han samtidigt frembragte en gurglende Lyd, instinktmæssig sikker paa, at det vilde angre Claus Bernsteen.

„Hvor er Dalsgaard, din Slyngel?“ raabte Bernsteen, truende ad ham med sin Stok.

Daniel dreiede Hovedet, vendte det andet Dre til og syntes at være bleven tunghør. Bernsteen gjentog forbittret sit Spørgsmaal.

„Na, De mener Godseieren!“ udbrød Daniel.

„Jeg mener Dalsgaard. Pokker ivold med Godseierne! Deres Tid er snart omme,“ raabte den Anden.

„Hør nu, Hr. Bernsteen, Deres Fader har bestemt været en pæn Mand,“ bemærkede Daniel — „see, Høgen kommer!“ raabte han pludseligt og fik Claus Bernsteen til uvilkaarligt, men meget mod hans Villie, at see iveiret — „men som sagt, jeg gad nok vide, om det er sandt hvad Rhygtet siger, at han var ligesaa pæn en Mand som De selv.“

„Og hvad var vel din Fader, din elendige Pjalt?“

„Han var Tommerhandler, Hr. Bernsteen.“

„Det er jo Løgn — reentud Løgn,“ raabte Bernsteen. „Hvor havde han sin Tommerplads?“

„Han behøvede ingen, Hr. Bernsteen. De veed jo nok, at han rendte om med Svovlstikker.“

Claus Bernsteen svarede med en forbittret Truen, men hindredes i sin frie Bevægelse af Hektor, der optog hans Pegen med Stokken som en personlig Udfordring, og tvang ham til baglands at nærme sig Sidehynningen.

„Kom ikke Bæggen for nær,“ raabte Daniel, „ellers hænger De fast med Kavaien. De skulde hellere gaae ned og ryste Dem over Brakmarken, for den trænger svært til Gjødning.“

„Hvad er her paafærde?“ spurgte Dalsgaard, som fra et Vindue i Dagligstuen havde seet Claus Bernsteens besynderlige Skikkelse bevæge sig omkring i Gaarden. — „Hvad er dette for Optøier?“

Claus Bernsteen nærmede sig Vinduerne med Raskjetten i Haanden, og gjorde et dybt Buf. „De tage mig ikke min Nærværelse ilde op, værdige Hr. Godseier,“ svarede han.

„Hvad er Deres Grinde?“ spurgte Dalsgaard. „Jeg kommer som den Forurettede til den Forurettedes Ven. Et Drengerob er begaaet, ledsaget af attenteteret Mord, og nu opfordrer jeg Dem, værdige Hr. Godseier, til at udlevere mig Drengen. Om Skadeserstatning kunne vi senere tale. — Ei, ei, en god Morgen, Hr. Professor,“ bemærkede Claus Bernsteen, som havde opdaget Baumann, der skjult bag et Gardin stod og betragtede ham. „Hvorledes har vi det, Hr. Professor? Frisk og sund paa denne velsignede Dag?“

Yderst forbitret aabnede Baumann Vinduet. „Hvor tør De vove at tiltale mig?“ raabte han. „Gaa øieblikkelig Deres Vej. Jeg vil ikke tale med Dem.“

„Hvor jeg tør vove at tiltale Dem? — Dem?“ gjentog Claus Bernsteen haanligt. „Tænk Dem

om, min lærde Ven. De er nok paa den forkeerte Side af Muren. — Bode at tiltale Dem? Husker De ikke, hvad jeg lovede Dem, da vi sidst talte sammen, — hvad? Men hi kun, det kan skee endnu. Vent De blot, saa skal min Son, Felice" —

„Nu er det nok,“ afbrød Dalsgaard ham. „Hør efter, hvad jeg siger, og pas Dem, hvis De ikke vil ledsages ud af Gaarden paa en anden Maade. Den Dreng, De taler om, er her hos mig; og her bliver han for Fremtiden. Der hører en ualmindelig Frækhed til, for at melde Dem som De gjør. Jeg veed, hvor skjændigt De har mishandlet den stakkels Dreng, og det er min Agt at drage Dem til Ansvar og lade Dem straffe efter Lovens Strengthed. Gaa!“

Claus Bernsteen blev staaende og saae paa ham. Hans Raseri kvalte de Forbandelser, han vilde have udtalt, men som Udtryk for sin Forbittrelse slog han sin Raskjet i Jorden, hvor den paa Grund af sin Fedme ankom med et lydeligt Kladst. I samme Dieblik var den i Gabet paa Hektor, som lystigt halsende opførte en Dands med den omkring i Gaarden, forfulgt af Claus Bernsteen, indtil den omsider foer med sit Bytte ud ad Porten. Et Dieblik stod han og saae sig forvildet om; derpaa løstede han Armene iveiret, og idet han udstødte et vildt Hyl, forlod han Gaarden.

Alt det Had, som kan rummes i et Menneſte,

rafede i ham, medens han begav sig tilbage til Landsbhen. Han standsede flere Gange underveis, naar Raab naaede hans Drex; det var Arbeiderne, som havde sovnet Rusen ud, og begyndte Dagen med at tage sig en ny.

„Skraal I kun,“ sagde han; „nu skal jeg give Der Noget at skraale for.“

Nesten af Dagen holdt han sig hjemme, hvor han modtog Besøg af enkelte af Urostifterne; men det skete paa en hemmelighedsfuld Maade, og navnlig vifte han sig ikke i Kroen, hvor Folkene i disse Dage summede som i en Vikube. Felix var endnu bestandigt i Landsbhen, men saaes sjeldent. Han færdedes fremdeles paa assides Steder, men lagde ikke længere Raad op med Faderen. De undgik hinanden. For dem, der havde kjendt Felix i hans Belmagts Dage, vilde den Forandring, som var foregaaet med ham, have været paafaldende. Hans frisksyrsagtige Optraeden var borte, Klæderne hang uordentligt paa ham, hans Blik var blevet uroligt og skulende, og Udtrykket i hans Ansigt var som hos et Menneske, der ponses paa en fortviolet Gjerning. Siden den sidste Samtale med Mikoline vidste han, at han spillede et høit Spil; hun havde med Fortvivlelsens Kraft afviist ham, og med al den Foragt og Afsty, hun folte for ham, og som hun ikke lagde Skjul paa, havde hun forbudt ham nogensinde ostere at nærme sig til hende. Men han maatte nu engang have denne Pige. Herpaa beroede, efter hans Beregning, hele hans Bel-

færd, og Frygten for at gaae glip heraf, i Forbindelse med en Lidenskab, der affeet fra det Alvorlige i Sagen næsten maatte kaldes latterlig, drev ham til at lægge de eventhyrligste Planer. Han færdedes dagligt i Herregaardens Nærhed, uvidende om, at Mikoline havde forladt den. Undertiden havde han endog vovet sig saa nær, at han kunde kigge ind ad Kjældervinduerne, og var efterhaanden bleven heelt bevandret i Gaardens underjordiske Regioner. Han sad ofte her, naar det blev mørkt, og lyttede efter Trin inde i Bygningen, sammenlignede de forskjellige Lyd og havde tilsidst dannet sig et heelt System. Men han betalte det dyrt; thi hvert Dieblik var opfyldt af en ulidelig Frygt, som ikkedestomindre fængslede ham til Stedet. Undertiden, naar han trængte til Forandring, afslagde han Besøg hos Torben. Han kjendte nu Veien over Moserne, men nærmede sig kun Huset i Skumringen og forlod det først, naar det var blevet mørkt.

Claus Bernstein holdt sig altsaa hjemme denne Dag. I Løbet af Eftermiddagen gik han flere Gange ud i Haven og spejdede over Gjærdet i forskjellige Retninger, som om han ventede Noget, og alt som Tiden gik, steg hans Utaalmodighed. Henimod Aften gav han sig til at dække Bord i et Værelse, som vendte ud mod Haven. Det havde tidligere været Kjøkken, og i et Hjørne sandtes endnu den fordums Skorsteen, hvis gamle Sod stak frem under Ralken. Gulvet bestod af almindelige Brosteen, og Stuen selv

var et stort, øde og uhyggeligt Rum, hvori der ikke fandtes Andet end en Trabank, som stod langs med Vinduerne, et umalet Bord og et Par Stole.

„Saa han vil komme i aften,“ sagde Claus Bernsteen, medens han var ifærd med at sætte Drikkevarer frem. „Jeg gad nok vide, om han tænker paa, hvad der forestaaer ham; for ellers er jeg bange for“ — han afbrød sig selv, idet hans Blik faldt paa den Flaske, han holdt i Haanden; og medens et velbehageligt Smil bredte sig over hans Ansigt, tog han sig en dygtig Slurk, saae et Dieblisk dybsindig paa Flasken og stillede den hen ved det Øvrige paa Bordet. „Har jeg nogensinde taget et Menneſte ved Ørerne, saa gjør jeg det den gang. — Hvad var det?“ Han foer sammen og gik hen til Vinduet; det var ikke Andet end en Bi, som havde forvildet sig ind i Stuen, hvor den var faret mod Ruden, og nu laae paa Ryggen i Vindueskarmen og snerrede. „Du er sildig ude, min Ven. Jeg glemmer Jer reent iaar. I skulde jo sættes paa Loftet; men giv Tid, det kan skee endnu. — Ud med Dig til dine Kammerater,“ mumlede han, idet han aabnede Vinduet for at seie Bien ud, men følte i det Samme et smerteligt Stik. „Saa Du bider fra Dig; saa det gjør Du,“ sagde han forbitret, og knuste Bien mod Vindueskarmen. Smerten i Haanden var stærk, men som kyndig Mand skyndte han sig ud i Haven, gravede et Spade-maal, og holdt Haanden i den kolde Jord; derpaa

badede han sig med en Bædsfe, og havde snart stillet den værste Smerte.

„Han bliver mig længe borte i aften,“ sagde han og tog Plads ved Bordet. „Jeg vilde ikke undvære denne Samtale for en Rigsbankmark. Ingen Afford! — Keent Bord!“

Hvor opsat han imidlertid var paa den forestaaende Samtale, og hvor længe forud han end havde nydt sin Triumf og anvendt hele sin Snedighed paa at sikkre sig enhver Mulighed, imødesaae han alligevel Sammenkomsten med en vis Spænding, der ikke ganske var blottet for Frygt. Men Vinen giver Mod, og i sin Ensomhed fik han Lyst til at smage paa Drikkevarerne. De vare fortrinlige; det var den sidste Rest af det Forraad, Felix havde bragt med sig til Landsbyen, og det ene Glas tog det andet, indtil han begyndte at føle sig lidt omtaaget. Han havde sat sig paa Bænken med Ryggen mod Vinduerne, og fandt det bekvemt at læne sig tilbage mod Vinduet. I denne Stilling faldt han omsider i Sovn, og vilde rimeligviis have sovet til den næste Morgen, dersom han ikke var bleven vækket ved et Slag paa Skulderen.

„Hvem er her?“ raabte han og foer op.

„Gjør ingen Stoi; jeg lider det ikke,“ svarede en Mand, hvis Stemme forjog ethvert Spor af Sovn hos ham. Han tændte hurtigt Lys og saae Oxford staae inde i Stuen.

„Hvorledes Jer De kommet ind?“ spurgte Claus Bernsteen.

„Et besynderligt Spørgsmaal. Naturligviis ind ad Døren,“ svarede Oxford.

Claus Bernsteen kunde have svaret ham, at det var usandt, eftersom han selv omhyggeligt havde laaset alle Husets Døre. Han indskrænkede sig imidlertid til den Bemærkning, at Tiden var faldet ham temmelig lang, og at han nok havde blundet en Smule.

„Saamænd,“ svarede Oxford; „der er ikke mange Timer til Morgen.“

„Hvad er da Klokken?“ foer Bernsteen op.

„Halvgaaen Tre, tænker jeg.“

„Hvad vil De her paa denne Tid af Natten?“ spurgte Claus Bernsteen overrasket, og saae vist paa ham. „De kunde gjerne have ventet til imorgen, eller idetmindste valgt et mere passende Klokkeslet.“

„Lad os ikke spille Tiden med unyttig Tale, Bernsteen. Jeg kommer og gaaer, som De veed, naar jeg selv har Lyft,“ svarede Oxford. „Forresten kan jeg gjerne sige Dem, at jeg var her Klokken Ti og saae Dem sidde derhenne med Nyggen mod Binduet og sove; og Klokken Tolv, da jeg var her anden Gang, sad De der endnu. Men da jeg ikke havde Noget imod at see mig om i Eggen, saa gif jeg min Vej og blev borte til jeg syntes, at jeg havde ventet længe nok.“

Det var ganste vist hensynsfuldt handlet af Ox-

ford, og den befindige og næsten undskyldende Maade, hvorpaa han talte derom, vilde have været tilfredsstillende, naar kun ikke Claus Bernsteen havde følt sig uhyggelig tilmode ved Tanken om, at den Anden saaledes havde gaaet og betragtet ham. Nu lod det Skete sig imidlertid ikke ændre, og idet han tog sig sammen, slog han Oxford paa Skulderen og spurgte oprømt: „Naa, min gode Oxford, hvorledes gaaer det saa?“

„Saa, saa; ret godt,“ svarede Oxford forbausset. Af alle de mulige Maader, hvorpaa hans Vært kunde have tiltalt ham, var det den, han sidst havde ventet; men som han aldrig lod sig overrumple, svarede han ogsaa dennegang kun med et Smil: „Saa, saa; ret godt.“

„Det glæder mig,“ bemærkede Claus Bernsteen overmodigt; „i vore Tider horer det til Sjeldenhederne at have det godt. — Et Glas Viin, Kapitain?“

„Na ja; paa en saadan Nattevandring falder Duggen for Brystet,“ svarede Oxford, der trods sin Ubevægelighed noie iagttog ham.

„Deres Skaal, Kapitain!“ udbrod Claus Bernsteen overstadigt, og klinkede med sin Gjaest; men pludseligt betænkte han sig, satte Glasset fra sig og greb Flasken, som han tømte i eet Drag. „Saaledes skal det være; og nu en Opsang, I brave Gutter. — Vist stolt paa Godans Bolge“ brolede han, og fortsatte Sangen, saalangt han kunde huske Ordene.

— „Hvorfor synger De ikke med? Er De ikke rigtig vel? Heis Flaget, Kapitain, og lad Kartoverne brøle!“

„Jeg venter blot paa, at De skal blive færdig,“ svarede Orford. „Siig mig, Bernsteen, hvor er Drengen? Jeg har savnet ham i disse Dage?“

„Drengen er væk,“ svarede Claus Bernsteen, som selv ved dette Spørgsmaal ikke lod sig bringe ud af sit overstadige Humør. — „Futsch — væk,“ tilføiede han som en Tassenspiller, og lagde sin store Næve paa Bordet.

„Tænk Dem om, Bernsteen. Mener De, hvad De der siger? Er Drengen væk?“

Claus Bernsteen boiede sig over mod ham, som om han vilde gjøre ham en fortrolig Meddelelse, og svarede: „Væk, Kapitain — og Pokker ivold med ham.“

Enten er denne Mand drukken, tænkte Orford, eller ogsaa er der noget Særdeles paafærde; men uden at røbe hvad han tænkte, spurgte han paa sin sædvanlige Maade, om han kunde faae at vide, hvorledes dette hængte sammen, hvilket Snfte blev imødeføkket.

„Men derved kan det ikke blive, Drengen maa tilbage,“ bemærkede han, da Bernsteen havde endt med at fortælle om sit mislykkede Forsøg samme Dag. „Han maa tilbage; ellers gaaer det blot ud over Dem selv, veed De nok.“

„Over mig selv? — Og veed De, hvad jeg svarer Dem? Pokker ivold med ham!“

„Ikke saa, ikke saa. De er i min Magt, Bernsteen, og svigter De noget Dieblisk, er det ude med Dem. De er jo ikke noget Barn, at jeg skulde behøve at minde Dem derom.“

„Siig mig, Kapitain, har De nogensinde prøvet paa at vride Næsen af en Mand?“ spurgte den Anden, og lagde Hovedet paa Siden.

„Det just ikke,“ svarede Oxford, som begyndte at forstaae ham. „Jeg har i saa Fald foretrukket at tage hele Hovedet. Men da De er en Mand med Forstand, saa gjentager jeg blot: Skaf Drengen tilveie; ellers udsætter De Dem for ubehagelige Følger.“

„Na nei, Kapitain; siig ikke ubehagelige Følger. Gjør mig den Tjeneste ikke at tale om ubehagelige Følger; for veed De hvad, jeg blæser Dem et Stykke,“ svarede Bernsteen, og satte sig i Forsvarsstilling; men der stete Intet.

„De kjender min Billie, og dermed anseer jeg den Sag for afgjort,“ yttrede Oxford findigt; „men lad mig nu komme til den anden Sag, som egentlig er den, hvorom jeg vilde tale med Dem. — Deres Søn agter at gifte sig.“

„Hvorfra veed De det?“

„Eigemeget — jeg veed det.“

„Og hvad saa, min gode Kapitain? — See Dig om blandt Landets Døttre“ —

„Dette maa ikke sice.“

„Ikke det? Ih, det var jo slemt. Min Søn skulde maaskee først have Deres Tilladelse? — Men forresten maa De henvende Dem til ham, og ikke til mig.“

„Læg Mærke til, at jeg advarer baade Dem og Deres Søn,“ svarede Orford, uden at ændse hans Ord. „Han kan for mig gifte sig med hvem han vil, kun ikke med denne unge Dame. Det er mig bestemt imod, og altsaa forbyder jeg det.“

„Han gifter sig lige for Næsen af Dem, kjen-der jeg ham ret — ifald han ellers kan faae hende; men det lader til at have sine Vanskelig-heder,“ bemærkede Claus Bernsteen grublende. „Lige for Næsen af Dem,“ tilfoiede han med en Bludselig-hed, som afløkkede selv Orford en uvilkaarlig Be-vægelse.

„Hør, Bernsteen, Deres usædvanlige Dpførsel lader mig formode, at De har ifinde at gjøre Dp-rør; men er det Deres Mening, saa betænk Dem itide,“ yttrede Orford med en Stemme, som havde en usædvanlig skærende Klang.

„Jeg tager Dem ved Bingenet,“ svarede Bern-steen, og greb ud i Luften, som om han satte sin Trusel i Værk. — „Jeg blæser Dem et Stykke,“ udbrod han med Pathos.

Et Dieblit troede Orford virkelig, at Manden var forsthyret; men efter en kort Betænkning besindede han sig og tog Ordet.

„Lad os tale som fornuftige Mænd,“ sagde han. „Jeg lader nødigt Slaget falde, førend det er nødvendigt. Ikke af Medlidenhed — den bruger jeg aldrig — men fordi det i Regelen kun volder Uleilighed og Tidspilde. Siden De synes at have glemt det, er det bedst at minde Dem om, at Alt, hvad De eier, horer mig til. Alt, Bernsteen, lige til den sidste Trævl. Jeg kan, hvilken Dag jeg faaer Lyst dertil, jage Dem ud af Huset og lade Dem gaae herfra som en Tigger. Og glemmer De, at jeg kan lade Dem tiltale for den Maade, hvorpaa De har behandlet Drengen?“

„Efter Deres eget Dnske,“ faldt Bernsteen ham i Talen. „Kom De blot ikke med Udflugter.“

„Naturligviis efter mit eget Dnske. Men jeg har et Brev fra Dem, hvori De gjør Forslag angaaende denne Dreng. Saavidt jeg husker, har De derimod ingen Breve fra mig; jeg foretrakker gjerne at afhandle Sagen mundtligt. Hvad vilde altsaa skee? Deres Paaastande vilde blive uden Betydning overfor Deres skrevne Ord. Men jeg gaaer videre. Jeg satter, at De benegtede Alt — jeg satter det blot, for jeg haaber, at De betænker Dem itide — veed De da ikke, at jeg kan lade Dem anholde og tiltale for — nu ja, for saadanne Ting, som vilde gjøre Dem uskadelig for Livstid? Og kjender De mig efter saamange Aars Forløb endnu ikke nok

til at vide, at jeg intet Dieblik betænker mig derpaa? Kom til Dem selv, Bernsteen."

Under andre Omstændigheder vilde Claus Bernsteen aldrig have vovet sig saavidt, men som Sagerne stode, fandt han Fornoielse i at tirre Fjenden for bagefter at knuse ham. „Nu har De opgjort den ene Side af Regnskabet," svarede han i en indsmigrende Tone; „lad mig engang prøve paa at opgjøre den anden, og det skulde næsten undre mig, om der ikke blev et lille Overskud paa min Side. Skulde De troe det, Kapitain? Jeg kjender lidt til Drenge's Historie."

Bed disse Ord havde Claus Bernsteen med Sikkerhed ventet, at Minen skulde springe, men der skete ikke Andet, end at Oxford svarede: „Naa, og saa?"

„Jeg mener, at den Kundskab er Penge værd. Her er Kapitaler i Udsigt — Kapitaler, forstaaer De. Og den unge Dame, De omtalte før, hvorfra kjender De hende, Kapitain? Hun slap nok engang ud af Fingrene paa Dem, og jeg kan begribe, at De har været i Forlegenhed, inden De opsporede hende igjen."

„Ganske vist, det var jeg," svarede Oxford.

„Ganske vist, det var De. Nu faaer De nok Munden paa Gled, Kapitain; og det er ogsaa paa Tiden, hvis jeg ikke skal hjælpe paa Deres Hukommelse. Hvorledes gif det til, at De opsporede hende?"

Jeg kunde ønske at vide det. Det vilde more mig, om De fortalte mig det?"

"Er det Dem saa meget om at gjøre, skal jeg gjerne fortælle Dem det. Det skete ved et reent Tilfælde. Jeg saae hende og Broderen første Gang efter mange Aars Forløb, da de begravede den Kone, som havde ført dem bort for mig. Jeg fulgte med dem ud paa Kirkegaarden, og skaffede mig al den Oplysning, jeg ønskede. Er det tilstrækkeligt?"

"Juldkomment tilstrækkeligt. — Vyd saa, Kapitein!"

"Jeg forstaaer Dem ikke."

"Ikke det? Gjør et Bud, mener jeg."

"Tal reent ud, Bernsteen; saa komme vi maa-
ske bedre efter det."

"Kan være muligt. Nu beghynder De at blive rimelig," sagde Claus Bernsteen og rykkede nærmere hen til ham. "Jeg er ogsaa ved et reent Tilfælde, som De før sagde, kommet i Besiddelse af endeel Breve, som kaste Lys over denne Sag. Fremlæggelsen af disse Breve vilde være Dem ubehagelig."

"Det negter jeg ikke."

"Godt. De negter det ikke. Det glæder mig, Kapitein; min Salighed om det ikke gjør," udbrød han, og slog ham igjen paa Skulderen. "Dg derfor siger jeg endnu engang: Gjør et Bud."

"Disse Breve ere værdiløse, Bernsteen" — beghynde Oxford.

„Gaa til Børn med den Snak!“

— „ganske værdiløse,“ vedblev Orford, „hvorum jeg let kan overbevise Dem. Læs dette Papir“ — han tog et Ark frem af sin Tegnebog og rakte ham det — „det er kun en Afskrift; ellers havde jeg ikke givet Dem det i Hænderne. De vil deraf see, at de Breve, De taler om, ere ganske værdiløse.“

Claus Bernsteens Hænder rystede, medens han overbeviste sig om, at Grunden gled bort under ham, og at den Bygning, han med saamegen Snedighed havde opført, var i Begreb med at vikle. „Det er Løgn! Det er et falsk Dokument!“ raabte han, og krammede Papiret sammen mellem Hænderne. „Jeg fordrer min Ret — Pengene tilkomme mig — jeg vil have dem — jeg har gjort Regning paa dem,“ vedblev han med klynkende Stemme.

„Det Dokument, hvis Vgthed De betvivler, er allerede anerkjendt af rette Bedkommende,“ bemærkede Orford opløsende.

Claus Bernsteen vendte sig om mod ham, og saae paa ham med et Ansigt, der var blegt af Raseri. Han vilde have sagt Noget, men Forbittrelsen kvalte hans Stemme. — „Din Skurk!“ raabte han pludseligt, medens hans Dine skød Pyn, og i det Samme greb han Orford i Struben; men med en Rats Behændighed smøgedede Orford sig fra ham, og bibragte ham et Stød, der strakte ham henad Gul-

vet. Han udstødte en forbittret Ed og vilde reise sig, men med en Kraft og Behændighed, som øieblikkelig gjorde ham magtesløs, tog Dyford ham i Nakken og kastede ham hen i et Hjørne af Stuen.

„Derksom De rører Dem, faaer De denne Kniv mellem Ribbenene,“ sagde Dyford, hvis Stemme dirrede af Raseri. „Jeg har behandlet adskillige Kjotere af Deres Slags, og behøvede jeg Dem ikke en Stund endnu, havde De allerede ligget paa Deres Gjerninger. Hør efter, hvad jeg siger, Hund — nu lakker det mod Enden. Det Dokument, hvis Ægthed De betvivler, er allerede anerkjendt af rette Bedkommende; jeg vilde neppe staae rolig her, dersom det forholdt sig anderledes.“

„Men Brevene,“ afbrød Bernsteen ham fortvilet, „Brevene ere der; og de gjøre ti saadanne Dokumenter ughdige — de maae gjøre det — jeg fremlægger dem,“ vedblev han, medens hans Modstander betragtede ham med et foragteligt Blik.

„Brevene!“ sagde Dyford. „Jeg har allerede længe været Dem paa Sporet, og kom kun her i Dag for at faae Bished. Det varede ikke længe, efterat De havde listet dem fra Konen, førend jeg fik det at vide.“

Claus Bernsteen stirrede paa ham.

„Derpaa skaffede jeg mig Underretning om, at De holdt dem skjult hos Deres Son, og da De ikke burde være i Besiddelse af dem, skaffede jeg mig dem ndleverede.“

„Det er Løgn! Det er umuligt!“ gispede Claus Bernsteen.

„Det forholder sig, som jeg siger; disse Breve have allerede længe været i min Besiddelse, og ere nu brændte. Det var dumt af Dem at tale om saadanne Ting, medens Konen var tilstede. Ved hendes Hjælp fik jeg dem tilbage. Nu lakker det mod Enden, Bernsteen.“

Med disse Ord slukkede Dyfjord Lysen, og gik sin Vej. I det første Dieblik sad Claus Bernsteen som bedøvet; derpaa udstødte han et skrækkeligt Skrig og foer op. Han tørrede Sveden af sin Pande og gik hen til Vinduet, hvor svage Spor af Lysning forkyndte Morgenens Komme. Han var nærved at kvæles og maatte udenfor og have Luft; men inden han gik, snappede han en Flaske og tomte den til Bunden. Han var beruset, da han kom ud i Haven, men Frygten og de vilde Tanker, som rasede i ham, holdt alligevel hans Bevidsthed vaagen, og medens han kæmpede med en besynderlig Trang til at være lystig, følte han sit Væsen deelt paa en Maade, der kunde røve ham Forstanden. Overbunden, ydmyget og tilintgjort i samme Dieblik, da han var vis paa at besidde Magten og allerede nød Triumfen forud. Odelagt, tiggefærdig og frygtende en Anklage, hvis Følger ikke vare vanskelige at forudsæe. Uden Hjælp, ja selv uden Evne til at tænke og opfyldt af den

vaagnende Sambittigheds Rædsler, saa dybe og forfærdelige, at han endnu ikke engang formaaede at rumme dem i deres hele Styrke, skjøndt han forud vidste, at de vilde komme. Omringet af Vanære, Elendighed og Foragt, Morke og Død, hvorhen han vendte Blikket, og med Bevidstheden om, at alt Dette ikke var en Drøm, men levende Virkelighed, som vilde fuldbyrdes Skridt for Skridt, ja som allerede var begyndt at komme over ham, foer han omkring i Haven, stønnende som et vildt Dyr, der bliver jaget. — Var der ikke Nogen, som kaldte paa ham? Han blev staaende og lyttede. Jo, nu hørte han det igjen, og med Rædselens Mod foer han op paa Gjærdet. Det var netop begyndt at dages; men han kunde Ingen see.

„Hvem kalder?“ raabte han.

„Her henne, Hr. Bernstein,“ svarede en hæs Stemme. „Jeg har ligget her siden Midnat og ventet paa Dem; jeg tænkte nok, at De vilde komme.“ Det var Torben, som traadte frem mellem et Par Buske, der voxede ved Gjærdet.

„Bort herfra, og det strax!“ raabte Bernstein forbittret, da han fik Die paa ham.

„Gaa ikke Deres Bei; jeg kommer fra Deres Søn,“ brølede Torben efter ham, og fik ham til at vende tilbage. — „Er De syg, Hr. Bernstein,“ hvistede Torben fortroligt, da han kom nærmere, „eller skulde De kanskee ha'e Dem en lille — naa, det kan jo hændes den Bedste,“ tilfoiede han

grinende. „Nei, nei, bliv — Deres Søn har sendt mig herhen for at sige, at idag var det bedst, om De passede paa; for nu lader det til, at Rome= dien begynder.“

„Hug dem ned de Hunde! Skyd dem, brænd dem! Gjør, hvad I vil, Folk; bare muntert,“ raabte Claus Bernsteen og vendte ham med en høi= røstet Latter Ryggen.

„En lille paa Skallen!“ bemærkede Torben med levende Sympathi. „Jeg vil være fordømt, om han ikke er expederet fra Morgenstunden af. — Hvem der var saavidt!“ tilføiede han og skraeede ind over Markerne.

Claus Bernsteen stormede atter omkring i Haven. Den Efterretning Torben havde bragt ham, hvad enten den nu var sand eller falsk, satte ham i en frygtelig Spænding. Jorden brændte under ham; han maatte selv være med, og vovede dog ikke at vise sig. Det var ham imidlertid umuligt at gaae her som en ledig Tilskuere; Noget maatte han gjøre. Han slæbte en Huggeblok frem og gav sig til at flække Brænde. Stumper og Splinter fløi til alle Sider, og Arbeidet gik rask fra Haanden. Da han tilfældigviis fik Die paa et Søm i Dørstolpen, hvor han flere Gange havde revet sig, foer han hen og drev det med et Par Slag ind lige til Hovedet, medens han undrede sig over den Sikkerhed, hvormed han denne gang ramte. I det Samme faldt det ham ind, at han havde forsømt at sætte Bierne paa Loftet.

Med dristig Haand slog han et Par Som løse, der holdt Ruben, og fremkaldte derved en ikke ringe Forstyrrelse i det lille Samfund, som begyndte at summe i det Indre; men Beboerne vare matte, og de enkelte Angribere, som kom ud og foer løs paa ham, slog han til Jorden og knuste dem med Foden. Ruben var tung, men det var ham i dette Dieblif en Tilfredsstillelse at overvinde en Modstand. Ved Anvendelse af hele sin Styrke slæbte han Ruben paa Loftet og kom tilbage for at tage fat paa den næste; men plaget af en ulidelig Tørst tømte han endnu en halv Flaske Biin, inden han paany gav sig ifærd med sit Arbeide. Uden Betænkning huggede han Sommene løse paa den næste Kube, men i samme Dieblif foer en Snees Bier ud og fløi som rasende over Hovedet paa ham. Det lød ikke som den almindelige Summen af Bier, men næsten som om disse Smaastabninger pek og jamrede sig, og inden han saae sig for, folte han en halv Snees Stik i Ansigtet. Smerten var skrækkelig, og idet han udstødte et vildt Skrig, slog han, blindet som han var af Biernes Stik, omkring sig med Armene, væltede Ruben og styrtede næsegruus til Jorden. Der kom flere og flere i hundrevis, i tusindevis, tallose Skarer, som foer op i Luften og krydsede den paa alle Kanter, glimtende i den opgaaende Sols Stråler, syngende og hvinende, vilde og rasende, rastløst søgende Fjenden, frem og tilbage, op og ned, hen i Blomsterne, ud over Taget, op mellem Trærnes

Kroner, tilveirs i luftige Høider og derpaa nedad som Pile mod det samme Maal, mod den Skikkelse, som nylig havde væltet sig omkring paa Jorden og udstødte Forbandelser, idet han raabte om Hjælp, men som allerede var forstummet og nu laae ukjendelig, skjult under et brunt, mhlrende Tæppe.

Uoogtyvende Kapitel.

~~~~~

Solen steg høiere, og da Taagerne begyndte at lette, tegnede det til at blive den skjønneste Efteraarssdag. Der var stille i Haven og dens Omgivelser, medens de svindende Rester af Nattens Skygger endnu dvælede i Krogenes Tusmørke, under affides Hækker og langsmed Gjerderne. Morgenkloffen ringede og lød i den klare Luft langt ud over Markerne, kaldende de Flittige til fornhet Gjerning og Drukkenboltene til Gjentagelse af Nattens Sviir. Den tidlige Sols Straaler spillede paa Taarnets Gavl og kiggede ind ad Glamhuller og Døre; de begyndte at gløde i Træernes Toppe og skydende sig ind under Hvælvinger af falmet Løv faldt de hen over Duggen og tabte sig i en mat gylde Glands paa den fugtige Jord. Dagens Farver bleve kraftigere og med dem Skyggerne, som efterhaanden sneg sig hen

over den døde Skikkelse, og forvandlede dens Sted, som havde været en af Morgensolen belyst Plet, til en mørk Krog i Hjørnet af Bihaven. Livet gik atter sin sædvanlige Gang, og det var langt op ad Dagen, inden Nogen endnu anede, at En af deres egen Midte havde lidt en forsmædelig Død.

Paa denne selvsamme Dag kom en ung Mand fjørende hen ad Landeveien og nærmede sig Landsbhyen. Hans mørkeblaa Dragt af et vist fjong Tilfrit, der passede godt til ham, den seiende Fyr han var, betegnede ham tilstrækkeligt som Sømand.

„Nu rask, Mads! Lad Hesten strække ud!“ raabte han til den Huusmand, han kjørte med. „Den sidste Fjerdingvei skal gaae i strygende Galop!“

„Nei, Anton; nei,“ svarede Mads tvært og greb fastere om Tømmen. I det Samme naaede de Bakkekammen og havde Landsbhyen, Møserne og det hele Landstrib nedensfor sig. Den unge Mand sprang op, svingede med Hatten og gav sin Hjemstavns et rungende Hurra.

„Bræl ikke saa fælt, Anton; Dget bliver bange,“ sagde Mads.

„Snaf, Mads. Du veed ikke, hvad der boer i det Dg,“ raabte Anton, idet han snappede Tømmen fra ham og lod det gaae i strygende Fart henad Landeveien, forbi stubbede Marker og siede Enge; forbi de store Stene ved Grøften, hvor han havde leget som Dreng; forbi det gamle Torvehuus, som stod der endnu, skjøndt det i mere end ti Aar havde

været i Begreb med at falde; forbi den yderste Gaards lune Stakkeplads; forbi den yderste Gaard selv; forbi Gadekjæret, hvor han nær havde jaget Livet af en Snees unge Vender; forbi Kirkegaarden og Christians og Nikolines Høi, forbi Maitræet og lige hen til hans eget Huus.

Med eet Spring var han nede paa Landeveien, og Mads allerede langt borte. Skjøndt Husets Dør stod aaben, gav han sig ikke Tid til at gaae ind, men figgede først gjennem Vinduet, hvor det behagelige Syn af et dækket Bord mødte hans Dine, og da dertil en lydelig Brasen ude fra Kjøkkenet i Forbindelse med en behagelig Lugt gav samtlige hans Sandser et Totaloverblik over Situationen, traadte han rask ind i Stuen. Et Ansigt tittede ind fra Kjøkkenet, og med et Fryderaab kastede Kirstine sig om hans Hals.

„Her har Du mig igjen, min Pige — en halv Snees til i det Allermindste — det er kun en ringe Begyndelse.“

„Men Du kvæler mig jo, Anton.“

„Kvæler Dig? — To til, Kirstine, — saa, nu troer jeg, det kan være nok for det Første — nei, eet endnu, — og saa eet til Beslut.“

„Men Anton, jeg troer, at Du er tosset. Aldrig i mine Dage har jeg kjendt saadant et Mand-folk.“

„So Du har, Kirstine. Det er bare saalænge Du endnu er uvant.“

Det maatte formodentlig være faa, thi Enigheden var hurtigt tilveiebragt, og under Munterhed og latter fode de snart tilbords og fortalte hinanden Løst og Fast.

„Hvad bringer Du dennegang hjem fra Levanten?“ spurgte Kirstine i Samtalens Løb.

„Fra Levanten? Jeg har ikke været i Levanten, min Pige.“

„Siig mig Sandhed, Anton. Kan jeg ogsaa stole derpaa?“ spurgte hun, medens et løierligt tvivlende Udtryk kæmpede med Smilet i hendes Ansigt.

„Hvad skulde jeg i Levanten?“ udbrod han forundret. „Der har jeg jo ikke Noget at gjøre.“

„Ja men Daniel paaftaaer bestemt, at naar man vil om paa den anden Kant af Kloden, saa maa man igjennem Levanten.“

„Daniel! Ha, ha, ha — Daniel! Det er en net Fyr til at snakke med om de Dele. — Levanten!“ gjentog han og fik et nyt Anfald af latter.

„Har Du da heller ikke været i Paris, Anton?“ spurgte Kirstine, og flyttede sig nærmere hen til ham.

„Skal jeg nu i Forhør, Kirstine?“ sagde han, og strøg sig om Skjægget. „Jo vist har jeg været i Paris. Det veed Du jo nok. Jeg har baade skrevet til Dig dersfra og faaet dit Svar igjen. Men kom nu frem med det, Kirstine, og gjør Pinen kort.“

„Var der mange kjønne Piger, Anton?“ spurgte hun og greb ham om Armen.

„Uhyre mange, Kirstine. De spørme ligesom Fluex i August.“

„Det maa Du ikke sige, Anton. Du driller mig dit Skarn,“ udbrod hun og ruffede ham i Armen. „Hvorfor siger Du mig det ikke reentud? Jeg kan ikke taale denne Tvivl,“ tilføiede hun, midt imellem Latter og Graad.

„Vel, min Pige, vel. Du kan ikke gjøre for det. Jeg veed det nok,“ sagde han, og lagde Armen omkring hende. „Vær Du kun rolig; for er der nogen Kone, jeg holder en Smule af, saa er det nok Dig, skulde jeg mene. Er det maaskee ogsaa Noget, Daniel har sagt? Saa skulde da ogsaa Fanden ha'e den Slyngel. Du kan være vis paa, at jeg havde Andet at bestille i Paris end at løbe Grassat. Vi foer saaledes omkring, at vi mange Gange hverken fik Mad eller Natte.“

„Men hvad var der da paafærde, Anton?“

„Ja det maa Du nok sige. Forretninger, Kirstine, Forretninger. Jeg traf den unge Ritzau, som Du veed, og han kan sætte en Mand i Arbeide.“

„Hvorfor kom han ikke med herud?“

„Nei, seer Du, da vi naaede Kjøbenhavn, maatte han naturligtviis først ud til den gamle Hr. Bolvig, og saa tog jeg — hvad er det?“

Han blev afbrudt ved Raab af mange Stemmer, og først nu fik han Noget at vide om Arbeiderurolighederne, og om den Frygt man især i den

sidste Tid havde begyndt at nære. Netop denne Dag var Tilstanden usædvanlig betænkelig, og paa Herregaarden var der ankommet et Par Politibetjente, idet man haabede, at deres Nærværelse maaskee kunde virke beroligende paa Gemhytterne. Formiddagen anvendtes til at sove Rusen ud, og derpaa samlede Folk i Kroen, men dennegang i et langt betydeligere Antal, idet Vagabonder fra Nabofofnene, loffede ved Rhygtet om det Klaraffenliv, her førtes, strømmede til i Mængde. Selv Fattighusets Indvaanere i deres eiendommeligt sribede Dragter, et varigt Minde om Daniel Hammers Skræderkunst, blandede sig i Skaren, og viste sig, i Forventningen om utallige Snapse, at være i Besiddelse af en Dpromthed, man neppe skulde have ventet at finde i denne Kreds. Efterretningen om Claus Bernsteens Endeligt var nu kommet ud, og gik som en Røbeild fra Mund til Mund, men saa omskifteligt er Hobens Sind, at der ikke hortes en eneste deeltagende Uttring; kun slyngelagtige Vittigheder grasserede stærkt og bidroge til at forhøie Munterheden. Længere op ad Dagen drev den ene Flok efter den anden affted til Skoven og begyndte paa den underholdende Forlystelse „at gjøre Blø paa“; men da der kun fandtes en fugtig Græsbund, anrettede de ved denne Veilighed forholdsvis kun ringe Skade.

Medens Landsbhyen saaledes efterhaanden blev folketom, havde Felix Bernstein seet Veilighed til i

Forbindelse med Torben ubemærket at komme ind i Faderens Have. I Forening bragte de Piget i Huus; der var i Forvirringen Ingen, som havde bekhvret sig om det. Felix var næsten ukjendelig. Haaret hængte uordentligt ned over Ansigtet, og i Dinene brændte der en uhyggelig Ild; skjøndt han i dette Dieblik kun gjorde sin Pligt, saae han sig dog speidende om, som en Forbryder der frygter for at blive opdaget. Der vexledes intet Ord mellem dem, medens de udførte deres sørgelige Gjerning, og da de vare færdige, skyndte de sig tilbage til Skoven, idet de undgik saadanne Steder, hvor der var Rimelighed for, at de kunde blive seet, og gjorde flere Gange betydelige Omveie, inden de naaede det Sted de søgte. Det var en Grotte i Nærheden af Herregaarden; tidligere havde den staaet i Forbindelse med et Springvand, som prydede en Udkant af den store Have; men ved senere Forandringer var den udelukket af Haven og laae nu paa et ensomt og forfaldent Sted, der sjeldent besøgtes af Noget. Grotten var indvendig beklædt med Steen, og paa dens Bund sprudlede endnu et Kildevæld, som dog for en Deel var skjult under Steen og Ukrudt.

Det var blevet Eftermiddag, inden de naaede tilbage til denne Grotte, hvor de ved deres Ankomst foresandt et ungt Fruentimmer.

„Sæt Dig derhen og rør Dig ikke!“ sagde Felix bydende, idet han anviste hende en Plads inderst i Grotten.

Pigen blev staaende og gjorde en afværgende Bevægelse.

„Hvad nu? Hvad er det for Løier?“ sagde han forbitret og foer hen mod hende.

„Jeg vil gaae, jeg har ikke Lyst til dette — jeg skal ikke sige Noget; men jeg har ikke Lyst til dette,“ udbrod hun grædende.

„Hvad flæber Tøsen over?“ raabte han rasende, idet han greb hende med Haanden om Halsen og paa en brutal Maade boiede hendes Hoved tilbage. „Gjør Du Optøier, hvad? Prøv derpaa! Prøv blot en eneste Gang derpaa, og jeg slaaer Hjernen istykker paa Dig. Skal man nu ovenikjøbet forstyrres af en saadan Tøite. Afsted med Dig! Hen paa din Plads!“ Han saae ud som et vildt Dyr, medens han talte til hende, og da hun kjendte ham tilstrækkeligt til at vide, at han uden Betænkning vilde sætte sin Trusel i Værk, krob hun skjælvende sammen for ham, og listede sig hen til den Plads, han havde anvist hende.

„Det er nok det Naadeligste, at jeg holder Die med Dig,“ mumlede han. „I den sidste Tid synes jeg ikke, at Du er rigtig sikker; men griber jeg Dig i Underfundigheder, min Tøs, saa er Du færdig. Du kan stole paa, at saa er Du færdig.“

Pigen svarede ikke, men sad sammentrøbet og stirrede hen for sig som et Menneſte, der fortvivlet opgiver Haabet.

Smidlertid gif den ene Time efter den anden,

og endnu havde der Intet rørt sig; omsider blev Torben utaalmodig.

„Det er da ikke Deres Mening, at vi skal sidde her hele Dagen og gloe som forfultne Rotter; for det er ikke efter Alkorden,“ sagde han. „Jeg holder ikke af at see til, medens de Andre dele Profitten.“

„Hold Mund!“ svarede Felix kort.

„Naada! Taler De maaskee til en Hund?“ svarede Torben krasilsk. „Jeg har lovet at være med, seer De, helst iblandt de Første, og jeg vil ikke krybe i Jorden som en Muldvarp.“

„Saa skrup af!“ svarede Felix forbitret, „og see, om Du faaer mere paa den anden Maneer, end jeg har lovet Dig. Gaaer Du et Skridt udenfor, saa faaer Du ikke en Skilling.“

Dette Svar syntes at gjøre Indtryk paa Torben, som brummende slog sig til Ro, og til Tidsfordriv gav sig til at skrabe Mossen af Stenene; men pludseligt foer han op: „Veivet gaaer fra mig; jeg er nærved at kvæles!“ raabte han hæst.

„Kommer det nu over dig igjen?“ sagde Felix, som var vant til disse Udbrud. „See blot at holde sammen paa Stumperne idag; imorgen kan Du for mig kvæles saameget Du vil.“

„Kan jeg gjøre for det?“ svarede Torben. „Det kommer, naar det selv vil. Det kommer, enten jeg er fuld eller ædru. Sommetider kommer det midt

om Natten — jeg seer det ligesaa tydeligt, som om det var igaar.“

„Hvad seer Du?“

Den Anden svarede kun med en Brummen.

„Du er ifærd med at blive ædru, Torben; det er det Hele,“ sagde Felix, som holdt det for et Udbrud af Delirium, og ansaae det for hensigtsmæssigt at bringe ham op til det Punkt af Drukkenstab, som var normalt for ham. Han var forberedt herpaa og tog en Flaske frem, som laae skjult under Ukrudtet. „Der, drik, men ikke saa Du taber Forstanden.“

I sin fastende Tilstand gøs Torben ved Synet af Flasken, rystede sig og tog en dygtig Slurk. — „Det stemmer En op, gjør det,“ sagde han allerede oplivet. „Det gi'er den indvendige Varme, jeg holder saameget af. For Varme, seer De“ —

I det Samme lød der høie Raab, som af mange Stemmer. Felix greb ham fast om Armen og bød ham at tie. Selv gif han udenfor, og da han havde seet en Flok drukne Mennesker nærme sig Hovedbygningen, trak han sig tilbage til Bunden af Grotten og befalede Torben at gjøre det Samme. Det var nu beghndt at blive mørkt, og i sit nuværende Skjul kunde han efter al Rimelighed holde sig for sikker. —

Paa Herregaarden tvivlede man nu ikke længere om, at det paa en eller anden Maade vilde ende med Optoier; men trods alle Efterforskninger havde det

ikke været muligt at komme under Veir med, hvad de Flokke, der drev omkring, egentlig havde ifinde, og da man tilsidst formodede, at de ikke engang selv vidste det, traf man netop Sandheden. Den Mand, som kunde have ledet dem, var død, netop som hans Gjerninger begyndte at sætte Frugt, og de enkelte Fanatikere, som vilde gribe Tøilerne efter ham, vare afmægtige overfor Hoben. Som Følge heraf var man paa Herregaarden nødsaget til at splitte de faa Kræfter, man havde til sin Raadighed. Der kom i Løbet af Dagen enkelte Bønder med deres Folk, som med Taknemmelighed modtoges af Dalsgaard; men i Tilfælde af alvorlige Excesser, vilde denne Styrke kun have lidt at bethyde. At Rützau denne Dag adskillige Gange kom og opmuntrede Dalsgaard, var en Selvfølge. I sin Ivrighed havde han sendt hele sit Mandskab over paa Herregaarden, skjøndt Dalsgaard udtrykkeligt havde forbudt ham det, da Møllen selv ingenlunde var uden Fare; men under den almindelige Forvirring havde Dalsgaard ikke bemærket, at Møllens Besætning alligevel havde blandet sig mellem hans egne Folk. Endelig var der, som allerede omtalt, et Par Politibetjente, som, skjøndt de i enhver Henseende gjorde deres Skyldighed, selv bedst indsaae, i hvilken Grad de vare tilovers, og det var kun af Hensyn til deres Ordre, at de gjorde Streiftoure i den nærmeste Omegn.

Under disse Omstændigheder befandt den Baumannske Familie sig afgjort ilde. Dens kvindelige

Deel var i en bitter Stemning, og Professorens følte sig bethnget af sin Hemmelighed, som han endnu ikke havde havt Mod til at aabenbare. Selv hans Haab om at kunne begynde Angrebet paany og underminere Charles fra en anden Kant, blev bethdeligt svækket, da han mærkede, at Ingen længere tog Notits af ham. Medens han nu om Eftermiddagen befandt sig ene i Dagligstuen og saae ud i Gaarden, faldt hans Blik paa de to Politibetjente, som efter en Runde stode her og talte sammen. En halv ubevidst Trang til Menneſker drev ham ud til dem.

„Naa, have de gode Mænd saa opdaget Noget?“ spurgte han velvilligt.

De gode Mænd saae paa ham og fortsatte deres Samtale.

„Min Ven Dalsgaard er altfor ængstelig,“ vedblev Professorens; „min fortræffelige Ven troer, at der kan være Grund til at frygte for et Overfald.“

„Saa troer Godseieren maaskee heller ikke saa heelt forkeert,“ bemærkede den ene af Betjentene.

„Saa? Mener De det?“ spurgte Baumann ivrigt. „Seg er Professor Baumann, men De skal ikke genere Dem. Tal De kun frit min gode Mand. Gjør De Deres Pligt, hvad jeg ikke betvivler, vil en Ubefaling af mig hos Vedkommende muligvis ikke være uden al Betydning; men siig mig, er her egentlig nogen Fare?“

„Nei,“ svarede Betjenten tørt — „nei. Et Par Smaalusfinger kan der maaffee nok falde af, og et lille Besøg heroppe paa Gaarden — men ellers, nei.“

„Saa De troer virkelig, at de skulde vove dem herop?“ spurgte Baumann altereret.

„Jeg kan ikke indestaae for det,“ svarede Betjenten, og forlod ham.

Dette var Baumann tilstrækkeligt. Han udmalede sig de vildeste Scener og søgte paa Stedet Dalsgaard, hvem han traf i hans Arbeidsværelse i Begreb med at ordne nogle Dokumenter, som han for Sikkerheds Skyld vilde bringe ned i den Kjelder, hvor Gaardens Papirer bevaredes. Han var imidlertid saa optaget af sit Arbeide, at han neppe ændfede Baumann, hvem denne Eiegholdighed bragte paa Kogepunktet, saa at han med iilsomme Skridt gik op og ned ad Gulvet.

„Her er Uorden paa Godsset, Dalsgaard; betydelig Uorden,“ bemærkede han omsider med streng Røst.

„Desværre, her er betydelig Uorden,“ svarede Dalsgaard.

„Det er Skade, at Du ikke har fulgt mine Raad før,“ vedblev Baumann; „men det maa blive din egen Sag.“

Dalsgaard vendte sig forbausset om mod ham. — „Dine Raad, Baumann?“

„Mine Raad,“ gjentog Professorens med Fast-

hed. „Dog ønsker jeg nu ikke længere at være exponeret, og anmoder Dig derfor om at befordre mig til Kjøbenhavn inden en Time.“

„Det lader sig ikke gjøre,“ svarede Dalsgaard. „Som Sagerne staae idag, er enhver Arm uundværlig — og Du vilde desuden ikke være fikkrere paa Landeveien.“

„Ikke det? Ja det maa Du lade mig om,“ udtrede Professorens heftigt. „Det er haardt nok at skulle strides med principløse Folk, men der gives Grændser, Dalsgaard; der gives Grændser, min gode Dalsgaard. Kan en Mand ikke holde Orden i sine Ting, saa bliver det hans Sag; men at lade Andre undgælde derfor, det er for galt. Du negter altsaa at kjøre?“

Dalsgaard negtede det.

„Godt, saa gjør jeg Dig ansvarlig for Følgerne. For enhver Krænkelse paa Person eller Eiendom gjør jeg Dig ansvarlig,“ raabte Baumann ophidsset og foer ud ad Døren, som han slog i efter sig.

Dalsgaard blev rolig siddende, men Papiret i hans Haand rystede dog en Smule. Et Dieblik tænkte han, om det ikke i Grunden var det Fornuftigste at faae Baumann afsted; men oprørt ved Tanken om hans Uforsømmethed holdt han fast ved sin Bestlutning.

Da han var færdig med sine Dokumenter, stak han dem til sig, opsogte Christian og bød ham, hvad

der end maatte stee, at vaage over Margrethes Sikkerhed. Derpaa begav han sig op paa Loftet, hvor der var et broget Liv. Daniel Hammer var her den Høistbefalende; han havde truffet flere sindrige og virkelig fortrinlige Foranstaltninger, som havde vakt Bonnesens Beundring og Dalsgaards Bifald, og som Folge heraf var han under al sin Vigtighed meget levende.

Da Dalsgaard havde overbeviist sig om, at Alt her var i Orden, begav han sig ned i Arkivet, hvor han lagde Dokumenterne fra sig og gav sig til at læse et Brev, som tilfældigt faldt ham i Haanden. Medens han var saaledes beskæftiget, hørte han hurtigt Trin i den lange Gang, som løb langs med Kjældrene, og da han traadte udenfor, kom Daniel ham imøde, og meldte med en militæriff Hilsen, at en stor Flok havde samlet sig omkring Møllen, og truede Rüzau. Uden nogen Forestilling om, at Rüzau, trods hans udtrykkelige Forbud, havde sendt hele sit Mandskab over paa Herregaarden, og saaledes stod ene overfor Hoben, skyndte han sig op i Dagligstuen, hvor han tilfældigviis traf Tyge. „Gaa ind til Margrethe og bliv der, min Dreng,“ raabte han i Forbigaaende og foer ud gennem Haven, for at slyde en Gjenvei over til Møllen; men Tyge, som var bleven forskrækket, forstod ikke disse Ord, og fulgte uvilkaarligt efter ham. Dalsgaard havde faaet et langt Forspring, men skjøndt Tyge ikke kunde indhente ham,

vedblev han at følge efter, og blandede sig omfider i den Skare, som vrimlede omkring Møllen.

Saa Dieblikke efter at Dalsgaard havde forladt Huset, kom den første Sværm ind paa den store Gaardsplads foran Dagligstuen. Den bestod af en Snees drukne Personer, som støiende og skraalende samlede midt paa Pladsen og raabte paa Godseieren, medens en Dreng, som svingede en Flagstang foran Flokken, opførte en Dands, der nærmede sig Hornpipe. Det var Marius, paa hvem Fribytterlivet havde øvet en uimodstaaelig Tiltrækning, saa at han i de sidste Dage havde forladt Familielivets Hygge, som han dog aldrig ret havde forstaaet at vurdere, og var blevet en offentlig Personlighed.

Skjøndt det nu var Aften, kunde man ved Lyset fra Lygterne i Gaarden ret vel see hver enkelt af Personerne, og det viste sig da, at den der spillede Anførers Rolle, var et Fattiglem fra Landsbyen, der gik under Navnet „Lavendel“, en Betegnelse for hans Fødested, Lavendelstrædet i Kjøbenhavn. I sine hungre Dage havde han med Held anstiftet et ubegrænset Antal Bldspaafattelser, og efter at hans meste Tid var gaaet hen i Straffeanstalterne, havde han omfider trukket sig tilbage til Landsbyens Fattighuus. Nu var han kun en Skygge af sig selv, en mager, forsulden, ynkelig gammel Karl, som paa ubegribelig Maade havde faaet Anførselen over denne Flok. I det første Dieblik bleve de staaende og saae sig om,

forundrede over ingen Modstand at møde, men „A-
vandel“ gav dem ingen Betænkningstid.

„Frem med Herremanden!“ raabte han, og slog
med Stokken i Stenene; men Herremanden kom ikke.
— „Han er bange, han frygter i Skjul!“ raabte de.

I det Samme viste Baumann sig paa Steen-
trappen ved Hovedindgangen, og vinkede ad dem.
Lokket af Støien havde han forladt de fjernere Re-
gioner, hvor han holdt sig skjult, og var kommet ind
i Dagligstuen, hvor han strax havde gjenkjendt Ma-
rius foran Flokken.

„Der er han!“ raabte Nogle. — „Det er ikke
ham,“ raabte Andre, „men frem med ham allige-
vel!“

„Mine gode Venner, det er en Feiltagelse“ —

„Hurra!“ brølede Hoben. „Frem med Drikke-
varerne!“

„Den Dreng er løbet af sin Tjeneste, og har
øieblikkeligt at træde tilbage,“ sagde Baumann med
stor Bestemthed.

„Det er mig, der føder Dig Aaret rundt,“
raabte Fattiglemmet, og bankede rasende med Stok-
ken i Steenbroen. Han stod aabenbart endnu i den
Formening, at han havde Herremanden for sig;
„men jeg vil ikke slide længere for Dig, Du — Judas.
Hid med Pengebeutelen, og det strax!“

„Saadan skal det være! Aavandel har Ret!“

„Frem med Ministeriet!“ brølede Lemmet plud-
seligt. „Frem med det! Lad det bare vise sig!“

„Mine kjære Venner,“ raabte Baumann, „I kjende mig ikke, I tage ganske feil. Ingen kan mere end jeg være overbeviist om Jeres Fordringers Berettigelse. Jeg er Professor —“

„Hold Kjaeft! — Ingen Professore her,“ paa=stod Lemmet barsk.

„Saa — aa?“ raabte Baumann forbitret. „Ifølge Thendeloven fordrer jeg denne Dreng udleveret paa Stedet.“

„Sikken en Professor,“ svarede Marius med pibende Stemme, medens han foretog et Slags Skoite=lobning omkring ham.

Dette var dog Baumann for meget; han foer til og greb Marius i Kraven. Heraf vilde Følgen utvivlsomt være bleven, at Hoben havde indladt sig paa Haandgribeligheder, hvilket atter kunde have medført endnu værre Excesser, dersom ikke Situationen i samme Dieblik paa en mærkelig Maade havde forandret sig. Fra det Hul paa Taget, hvor Daniel et Par Dage iforveien havde komplimenteret Claus Bernsteen, udgik der pludseligt en Vandstraale, som ramte Professorens saa noiagtigt, at den ikke blot rev ham omkuld, men rullede ham henad Gaardspladsen. Pladskende, skummende og glimtende i Lygteskinnet vandrede denne Straale, hurtigt efterfulgt af et Par andre fra Nabolagene, omkring paa Pladsen og feiede den i saa Sekunder reen for alle andre Bestanddele end Baumann. Det

Hele var foregaaet saa pludseligt, at Flokken ikke engang havde faaet Tid til at see sig om eller raabe, men var lydlost slyklet ud gjennem Portene til begge Sider.

Baad til Skindet og trædende i Vandet i sine Støvler foer Baumann, saasnart han var kommet til Befindelse, op i Dagligstuen og slog et vældigt Slag i Bordet; men da det for en rasende Mand ikke indeholder noget Tilfredsstillende at aabenbare sin Forbittrelse for et tomt Værelse, ilede han videre, idet han betegnede sin Vei ved en Vandstrøm, og smeldede Døren op hos sin Familie, for hvem han viste sig som en Aabenbaring fra Havet. Da han i denne Skikkelse havde indjaget dem en gavnlig Skræk, foer han videre, og begav sig til sit eget Værelse for hurtigt at „smide Klæderne“; men da disse vare klastede sammen med ham til een Masse, saae han sig nødsaget til at gaae langsomt frem, en Omstændighed, der tændte utallige Forbittrelsens Gnister i hans Mand. Da han omsider havde faaet tørre Klæder paa, ilede han tilbage til Familien, hvem han tiltordnede — thi fra dette Dieblik tordnede han kun — en Ordre til at pakke deres Tøi sammen og reise strax. Indvendinger vare her umulige, og ikke længe efter sløbte de to Kofferter mellem sig ud gjennem Haven, idet de svingede frem og tilbage som en bevægelig Kjæde. Da de vare komne et Stykke henad Markstien, slap Angelika Kofferten og erklærede, at hun ikke gif et Skridt længere.

„Saa bliv! Bliv, vanartede Datter!“ raabte Professorens rasende. „Bliv i denne Morderhule og fast Dig hen som Slagtoffer. Eller reis Dig og gjør Bod!“

Angelika vilde imidlertid ikke „gjøre Bod“, men blev trodsig siddende paa Kofferten. I det Samme hørttes der Fodtrin i Nærheden, og et Par Mænd saaes i Mørket at komme hen mod dem.

„Kunne de gode Mand bære os disse Sager ned til Landsbhyen?“ spurgte Baumann med en Blanding af Venlighed og Arrighed.

„Lad mig først see dit glade Ansigt,“ sagde den ene af Mændene, og lettede paa Baumanns Hat. — „Oh, Professorens! — Stuffed af, hvad? — En god Ven, som trakterer. — Saa disse Kasser skulde ned til Landsbhyen, hvad?“

„Det skulle de,“ svarede Baumann med frænklet Bærdighed. „De faaer en Mark for Uleiligheden, naar vi ere dernede.“

„En Mark, go'e Herre? Er det ogsaa Deres Alvor? Kan De give Saameget uden at blotte Dem?“ sagde den anden af Mændene, og slog en skraldende Latter op.

Baumann tilbød arrig en Rigsort.

„En Rigsort, hvad?“ svarede Manden og gav ham et blidt Pus. „Sikken en Gavstrik — en Specie pr. Mand for det Stykke Arbeide,“ tilføiede han glubst, og svingede den ene Koffert paa Skulderen, hvilket Exempel den anden Mand fulgte.

„Saa høre vi dem selv. Sæt Kofferterne fra Dem,“ befalede Baumann.

„Nei, saadan lege vi ikke,“ svarede Manden brutalt, og gik ind paa Pibet af ham. „En Koffert paa Raffen er det halve Arbeide. Frem med Mønten, eller ogsaa,“ bemærkede han med en Ed, „drikker jeg Dem en paa Skallen.“

Situationen var ubehagelig, og Professorens havde intet Valg. Betalingen blev erlagt, og derpaa fortsatte de Veien; men snart naaede Raabene fra en Menneskemasse deres Dren.

„Nu kommer det Raf ad denne Vej!“ udbrød Fru Baumann.

„Det synes saa, Madam,“ svarede den ene af Mændene grinende; „men det lille Kyllingebeen der skal ikke være bange,“ tilføiede han og pegede paa Angelika; „for dersom de slemme Mennesker komme herhen, saa ta'er jeg bare et Kys og siger, at Pigebarnet er min Kjæreste, og saa er der Ingen, der rører hende; — men er Madamen bange, saa kan De gaae ned ad Stien der tilvenstre, for der kommer Ingen.“

„Ja, men De maa følge med,“ paastod Baumann. „Vore Sager“ —

„Vore Sager? — Er det ikke netop derfor, at jeg siger det?“ svarede Manden usædvanligt forekommende. „Vi have dem om et Dieblif — hør blot — og see de, at vi ere sammen med Professorens,

faa snappe de det Hele, kjender jeg dem ret; men gaae vi alene i vort lovlige Grinde, saa er der Ingen, som rører os; for vi ere kjendte Mænd herpaa Egnen — kjendte Mænd, forstaaer De.“

Professoren var tvivlraadig; men et nyt Raab, som lød nærmere, gjorde Ende paa hans Betænkkelighed. Han aftalte hurtigt, at de skulde mødes i Kroen, og skyndte sig afsted.

„Det er det rigtige Sted. Med at slaae en Vasferalle af!“ raabte Manden efter ham, og forsvandt i Mørket.

Under utallige Gjenbordigheder naaede Baumanns endelig Landsbhyen; men Kroen vrimlede af fulde Folk, og Bærelser var der ikke at tænke paa. Den halve Nat tilbragte de paa Landeveien, stadigt ventende paa, at Kofferterne skulde komme; men da det syntes som om Mændene havde taget feil af Veien, og da de drukne Menneskers Tilnærmelser efterhaanden antog en farlig Karakter, saae Baumann sig nødsaget til, for en ublu Priis at leie en Bogn, og saaledes naaede han henad Morgenstunden i en Tilstand af Forbittrelse, der overgaaer enhver Beskrivelse, sin Bopæl paa Amager, hvorfra han skingede Anathemaer mod Herregaarden, som næsten stillede det i Skygge, der foregik paa selve Stedet. —

Det Raab, som naaede Felix Bernsteen, da han trak sig tilbage i sit Skjul, kom fra den første Sværm, hvis Nærvarrelse staffede Baumann en vaad Troie.

I aandeløs Spænding stod han en Stund og lyt-
tede, forundret over, at Larmen saa hurtigt døde
hen. Det varede imidlertid ikke længe, førend nye
og større Sværme fulgte efter, men de modtoges paa
samme Maade som den første, og med ikke ringere
Held.

„Nu er det Tid,“ sagde Felix, da Raabene
nogle Gange havde gjentaget sig. Han befalede
Torben at følge efter, og nærmede sig Hovedbyg-
ningen. Med en Færdighed, som viste, at han var
kjendt paa Stedet, aabnede han et Vindue, som
laae for Enden af en lang Gang i Kjælderetagen,
og steg ind, fulgt af Torben. Da han var kom-
met indenfor, standsede han et Dieblik og lyttede
aandeløst. Kunde Nogen have seet ham i dette
Mørke, vilde han uden Betænkning have antaget
ham for en Affindig. Dinene brændte i Hovedet
paa ham, og Hænderne rystede som paa en Fe-
berfælg. Han vidste, at han stod i Begreb med at
udføre en farlig Gjerning, men et Tilbagetog var
ikke længere muligt; en Magt indeni ham, han ikke
længere selv var Herre over, drev ham fremad.

Bed Enden af Gangen, netop der hvor de be-
fandt sig, var der en Dør, som førte op i Huset,
og ad denne listede de sig nogle Trin iveiret, be-
standigt lyttende og speidende. Det lod til, at Hu-
set var tomt; og det forholdt sig virkelig saaledes.
Da man mærkede, at Flokkene bestandigt vendte sig

mod Husets Forside, agtede man ikke længere paa Haven, og meente at være sikker paa Enhver, som nærmede sig.

Beiledet af Lyset fra Lygterne i Gaarden aabnede Felix et Par Døre, og fandt kun tomme Værelser. Hans Held gav ham Mod, og snart gik han dristigere tilværks. Ved at aabne et Vindue, som vendte ud mod Haven, søgte han herfra at tage saameget af Husets Idre i Diehyn, som der behøvedes for at komme paa det Rene med, hvor han befandt sig i det Indre af Bygningen; men det havde sine Vanskeligheder, da der til denne Side var temmelig mørkt. Han begav sig atter paa Vandring og tabte sig i Mørket. Omtrent en halv Snees Minutter senere kom han løbende tilbage, fulgt af Torben, som bar en Byrde paa Armene. Paa eengang foer han vild i Værelserne; han var kommet ind i en stor Sal med mange Døre og blev staaende som rodfæstet til Stedet. Hvilken Vej skulde han vælge? Rædsel og Forbittrelse forstenede ham næsten. Han udstødte en Forbandelse, valgte den første den bedste Dør, og havde snart naaet Gangen, som han først havde betraadt; men just som han vilde stige ud ad Vinduet, naaede Stemmer udefra hans Ører. „Fordømt!“ hvistede han, og stampede rasende i Jorden; men hans Forbittrelse veg pludseligt for Skræk. Greb man ham paa dette Sted, vilde det være ude med ham. Instinktmæssigt sprang han

tilbage i Mørket, og trak Torben ned med sig til den modsatte Ende af Gangen, hvor han aandeløst blev staaende og lyttede. Ved en Bevægelse med Armen stødte han paa Noget, som gav efter, og af Frygt for, at det var en Gjenstand, som kunde styrte ned paa ham, strog han i Angsten en Svovlstik og saae, at han havde rørt ved Nøglen i en Dør, som førte ind til en Hvalbing, det Sted, hvor Dalsgaard opbevarede sine Dokumenter.

„Herind!“ hvistede han til Torben, og famlede sig frem. „Sag saae en Stol derinde. Her er den. Sæt hende der. Forsigtig! — Saa snart her bliver Ro, maae vi have hende ud i Haven. — Gaa ud og hent Løsen til hende!“

Skjøndt han hele Tiden talte hvistende, var der et saadant Raseri i hans hæse Stemme, at Torben uvilkaarligt adlød og listede sig hen ad Gangen. Felix kunde trods Mørket øine hans Skikkelse mod det aabne Vindue for Enden af Gangen, og saae ham springe ud; men neppe var han forsvunden, førend der faldt et tungt Slag, fulgt af et Brøl og en forvirret Rarm. Sættende Alt paa et Kort, skød Felix Døren til, stak Nøglen til sig og sprang med Fortvivlelsens Mod ned i Haven. —

Medens dette foregik paa Herregaarden, havde Hovedstyrken samlet sig ved Møllen. Som allerede bemærket manglede Hoben ved denne Leilighed sin Leder, og handlede derfor uden bestemt Formaal. Det havde uden Tvivl oprindeligt været Meningen

at angribe Herregaarden, men da de paa Veien derhen maatte forbi Møllen, og da Ritzau tilfældigvis befandt sig paa Omgangen, var dermed en Skarmydsel givet. I Begyndelsen blev det vel ved en gjensidig Komplimenteren, der nu og da ledsagedes af Steenkast; men da de efter et Par frugteløse Forsøg havde faaet Mølleporten op, antog det Hele en anden Charakter og begyndte at blive en farlig Leg. Udgangen til det første Loft var spærret af en tung Lem, som tilmed holdtes nede af en Jernstang; men da Massen først var kommet ind i Møllen, varede det ikke længe, førend ogsaa denne Lem var sprængt.

„Kom an, I Skurke,“ raabte Mølleren, som havde grebet Jernstangen. „Den Første, der nærmer sig, hugger jeg ned.“

„Nu have vi Dig, Møller,“ raabte Per Adrian i Trængslen og skød en Kampekarl frem foran sig op ad Trappen; men neppe var denne naaet ovenfor det øverste Trin, førend han ramt af Mølleren ravede, vakkede og faldt næsegruus til Jorden. Der opstod en hidsig Kamp, medens Mølleren som en Løve forsvarede den smalle Dypgang, men omsider blev han overmandet og trængt ind i et Hjørne.

„Hvad ville I Røvere?“ raabte han.

„Frem med dine Penge, Møller — og Driftvarerne!“ brølede de i Munden paa hverandre.

„Aldrig saalænge jeg kan røre en Arm, skal

Nogen kunne sige, at jeg lod mig tvinge af Kjaltringer," raabte Rüzau med glødende Ansigt.

„Betänk Dig i en Fart, Møller, ellers faaer Du en Tour omkring paa Bingerne," raabte En.

Rüzau sled sig løs og slog ham til Jorden, men dermed var hans Skjæbne afgjort. Under en voldsom Kamp slæbte de ham ud paa Dmgangen, for at binde ham til Bingerne, medens Andre søgte op i Møllen for at sætte den igang. I dette Dieblik lod der et høit Raab, som fik mange af dem til at lytte et Dieblik, men i Mørket og Forvirringen fik de ikke at vide, hvad der foregik. Det var Dalsgaard, som kom tidsnok for at erfare, hvad der gik for sig. Uden at ændse Faren foer han ind iblandt Mængden og banede sig Vej til Mølleporten. Saa stor var hans moralske Overvægt, at man veg tilside for ham, hvor man gjenkjendte ham; men da han var naaet ind i Porten, blev han, hvad enten det nu skete tilfældigt eller med Overlæg, puffet ind i et Rum, som fandtes under Møllen, og en tung Port lukkede sig efter ham.

Det Syn, som Møllen nu frembød, var i sin Art mærkværdigt. Massen var bleven forrykt. Nedensfor Møllen, paa Marken og Grøstikanten, vrimslede der af drukne Mennesker, Mænd og Fruentimmer, som havde faaet Forstærkninger af Spiritus, og nu løb, dansede og væltede sig paa Jorden, eller naar de vare for berusede dertil, faldt og rokkede paa Stedet, medens de hylede i Chor og forbandede Møl-

leren, Herremanden, sig selv og hverandre i Almindelighed. Møllen selv mhlrede som en Bifube. Nogle væltede sig rundt i Meelkasserne og skraalede som Besatte; Andre tømte Indholdet af Sække og Kister og dængede hverandre over dermed; atter Andre fandt Tilfredsstillelse i at krybe rundt i Mølleværket, som useilbarligt vilde knuse dem, dersom Møllen blev sat igang; der var endog Enkelte, som lode de Andre larme, medens de selv i Krogene hengave sig til den dyriske Nydelse af raat Meel. Enhver Gjenstand, som kunde flyttes, blev slæbt ud paa Dmgangen og sthyrtet ud over dem, som befandt sig nede paa Jorden, og skjøndt Mange ved denne Leilighed saaredes, modtoges disse Løier dog hvergang med høie Bisaldræab. Inde i Møllen havde man fundet Lygterne og tændt dem, og i det usikre Skær saaes Hoben at mhlre som Djævle derinde.

Smidlertid prøvede de virkelig paa at binde Mølleleren, der kæmpede som en Rasende. Han holdt endnu fast paa Jernstangen, som de ikke havde formaaet at bryde fra ham, og skjøndt han kun var En mod de Mange, viste han sig at være en farlig Modstander; men Kræfterne begyndte at svigte ham, og en Person, som var kommet bagved ham, løftede Haanden for at slaae ham i Nakken, da han selv ramt af et knusende Slag sthyrtede ned paa Dmgangen.

„Vi ere her,“ raabte en Stemme i Dret paa Mølleleren, uden at han kunde besinde sig paa, hvem det var. I samme Dieblif følte han sig midt i en

Flof, som førte ham frem mellem sig, medens den lod Slagene falde til alle Sider, og kort efter befandt han sig nede paa Marken, hvor hans Ledfagere let undkom med ham i Mørket, og førte ham over i det nærliggende Krat, hvor han egentlig først kom til Bevidsthed og med et Forbauselsens Udbrud gjenkjendte sin Søn. Det var Alfred, lyslevende, snarraadig og foretagende, som var kommet hjem i det hderste Dieblik og ved Antons Hjælp havde samlet en lille Flof af haandfaste Folk, hvormed han brød igjennem.

„Du kom i rette Tid, min Dreng,“ sagde Nüzgau med mat Stemme; „for jeg troer, at havde det været et Dieblik til, saa havde de — hvad sidde vi her efter?“ udbrød han heftigt og vilde reise sig; men sank i det Samme tilbage og følte sig en Besvimelse nær; først nu opdagede de, at Blodet strømmede ned ad Ansigtet paa ham. Da de havde badet ham med Vand fra en nærliggende Kilde, begyndte han at komme sig igjen, og hans første Spørgsmaal gjaldt Godseieren; men de To, som vare hos ham, Alfred og Anton, havde ikke været paa Herregaarden og vidste ingen Bested. Han fik Dphsningen hurtigere, end han havde ventet, idet de hørte Stemmer i Nærheden, og et Dieblik efter kom Charles Dalsgaard og Bonnesen løbende hen ad Stien, tæt forbi dem.

„Hvad er der paa færde?“ raabte Alfred Nüzgau, som trods Mørket havde gjenkjendt dem.

„Fader er forsvunden,“ svarede Charles. „Han er for en Time siden seet paa Veien herover; men Ingen veed, hvor han er blevet af. — Vi vidste ikke, at han var gaaet hjemmefra.“

Forfærdelsen stod at læse i Mændenes Ansigter, medens de betragtede hverandre, og Charles bemærkede ikke engang, at hans Ben var kommet tilbage fra Reisen. Men navnligt Bonnesen syntes ganske at have tabt Hovedet. Han bevægede Læberne, som om han vilde tale, men forblev stum. Pludseligt tog han sig til Hovedet og raabte høit: „Er der da ikke et Menneske, som hjælper os i Nøden?“ De begyndte at frygte for hans Forstand, og grebne af det Uhyggelige i hans besynderlige Udsærd, stode de et Dieblif taus, næsten som om de ventede, at Noget skulde svare; men der lod kun forvirrede Raab oppe fra Møllen. I det Samme bemærkede de, at Noget raslede i Løbet i Nærheden af dem.

„Hvem lurar her?“ raabte Bonnesen og foer hen efter Lyden, men standsede med et Udraab, da han traf Thyge frem, rystende paa alle Lemmer og halvdød af Skrak. „Hvor kommer Du fra, Thyge?“

Thyge var længe om at forklare sig, men omfider forstode de Saameget, at han var fulgt efter Dalsgaard.

„Guds død, Dreng! Veed Du, hvor han er, saa skynd Dig!“ udbrod Bonnesen barsk og ruskede ham; men da denne Medfart gjorde Thyge

reent forvirret, tog Christian ham tilside, og skjøndt Jorden brændte under Fødderne paa ham, loffede han med Taalmodighed ud af ham, at han havde fulgt Dalsgaard lige til Møllen, „og seet dem lukke en stor Dør efter ham.“

Det var skrækelige Dieblikke. Sæt, at Drengen havde taget fejl. Han kunde lede dem paa Bildspor, og dog —

„Der som I betænke Jer et Dieblif længere, skal jeg kalde Jer feige Hunde hele Jert Liv!“ raabte Mølleren, som vaklende reiste sig; men som om dette Udbrud havde tomt hans Kræfter, sank han tilbage paa sin Plads. Bludseligt faldt der en Lysning paa dem, saa at de kunde see hverandre som midt om Dagen.

„Møllen brænder!“ raabte de, og ilede med Tugge mellem sig op til Stedet, hvor der nu herskede en ubeskrivelig Forvirring. Benner og Fjender vare blandede mellem hverandre, og Alt fra Omegnen, som kunde røre sig, var samlet. Endeel Mænd havde sluttet sig sammen og søgte at holde Orden; men endnu vare de for saa og ventede med Længsel paa det Mandskab, som sikkert vilde give Møde med Omegnens Sprøiter. Den store Hob skraalede og drak, dansede som Besatte omkring paa Markerne eller leverede blodige Slagsmaal. Et Par Tønder Brændeviin, som de havde slabt ud fra Møllegaarden, satte Toppunktet paa denne Affindighed. De drak det, som om det havde været

Band, og sank om paa Stedet. Møllen selv dannede eet stort Baal, og til enkelte Tider, naar Røgen drev tilside, stod Mølleværket i det Indre glimrende oplyst. Flammerne reiste sig og faldt med en bragende Lyd, som om det stormede, medens Gnisterne langsomt steg tilveirs i det dybe Mørke og syntes at blande sig mellem Stjernerne. Der kom et Dieblif, da Persen var brændt over, og Binden kunde virke paa Bingerne, som bevægede sig et Par Gange omkring, svingende Flager af brændende Seil rundt i en glødende Kreds, medens Værket klapprende og knagende endnu lystrede og dreiede sig rundt i et Ildhav; men det varede kun et Minut, og med et Brag styrtede Bingerne ned paa Marken. Det var forudsæet, og Hoben, som havde gjort Plads, hilste denne Begivenhed med vilde Bifaldshyl.

„Der er Røgen, som indebrænder,“ blev der raabt, da man hørte Larm inde i Mølleporten, som nu skjultes af Røg. Det var Charles og hans Ledfagere, som færdedes derinde. Tyge havde seet rigtigt. Dalsgaard befandt sig i et Rum, som kun uegentlig kunde kaldes en Kjælder, da Halvdelen af det var over Jorden. I dette Rum opbevaredes Redskaber af forskjellig Art, og da Dalsgaard var kommet sig af sin første Fortumling, havde han, skjøndt omgivet af det tætteste Mørke, omsider fundet Indgangen og søgt at hugge den igjennem; men det var en Bort af svært Tømmer, og alle hans Anstrengel-

ser bleve frugtesløse. Da han derfor mærkede Branden, imødesaae han en skrækkelig Dod.

Bed denne Leilighed viste Charles en Koldblødhed og Fasthed, som Ingen havde seet hos ham tidligere. De naaede Møllen, netop da de brændende Binger begyndte at dreie sig, og det slog ham, at dersom Bingerne styrtede ned, medens de selv vare derinde, kunde enhver Udsigt til Frelse for dem Alle være affsaaren. Med bydende Røst befalede han sine Ledfagere at vente, indtil Bingerne vare styrtede ned, idet han i saa Ord forklarede dem sin Mening. Bonnesen maatte holdes tilbage med Magt. Blege og ubevægelige stode de og betragtede det skrækkelige Skuespil, medens det korte Minut forekom dem som en Evighed; men neppe havde de overbeviist sig om, at de nedstyrtede Binger ikke spærrede Indgangen, førend de foer ind i Mølleporten, hvor de trods den kvalende Røg hurtigt fatte sig i Forbindelse med Dalsgaard. Forvildet og næsten blindet af Røgen foer Bonnesen udenfor Møllen og greb fat paa en Bjælke, som havde ligget henkastet der fra en tidligere Reparation. Nu var han Hovedmanden, og de lode ham raade. Den var for tung for ham alene, men med Tegn betydede han dem, at de skulde tage fat. I dette Dieblik var Bonnesen Bersærk; han vilde have hugget Enhver ned, Ven eller Fjende, som var kommet ham iveien; og skjøndt det kun spildte hans Kraft, opløstede han et øredovende Brøl, medens han ved Charles' Hjælp med Bjælken

stormede Porten. Ved det tredie Stormløb sprængte de den og trak Dalsgaard, halvvalt af Rogen, ud af Mollen, og saa Diebliffe efter vare de samlede paa det Sted, hvor de havde efterladt Rützau.

„Her er Intet mere for os at gjøre,“ sagde Dalsgaard, da han var kommen til sig selv igjen. — „Er Gaarden brændt?“

„Den stod for en Time siden,“ svarede Christian.

„Saa lad os komme hjem,“ sagde Dalsgaard. „Kan Du følge med, Anton? — Din Hustru?“ —

„Er i bedste Velgaaende, Hr. Godseier. Med Deres Tilladelse bliver jeg paa Gaarden inat.“

Derpaa ilede de tilbage til Herregaarden, medens Skæret fra Branden gjorde det let for dem at see Stien.

„Den stakkels Margrethe, som har maattet være ene under alt Dette,“ sagde Dalsgaard, da de vare samlede i Dagligstuen. — „Seg vil hente hende,“ tilfoiede han og gik, fulgt af Charles.

Det varede temmelig længe, inden han kom tilbage, og de havde allerede knyttet en Samtale, da de afbrødes af et Skrig, et Raab, eller en Klage lyd, som fik dem til at fare op og lytte. Døren aabnedes og med et Aashn, hvori Rædslen stod præget i hvert Træk, udbrod Dalsgaard: „Hvor er Margrethe? — Mit Barn, mit Barn!“

Det vilde under almindelige Omstændigheder have vakt den dybeste Medfølelse hos Enhver af dem,

men i dette Tilfælde veg Alt for en Følelse af Skræk. Charles havde efterladt hende i hendes eget Bærelse. Ingen havde seet hende forlade det, og Ingen vidste, hvor hun var, — den muntre, livsglade og lattermilde Pige, hvem de Alle elskede — det var skrækkeligt.

Med feberagtig Hast begyndte de at gennemføge det store Huus. Charles og Alfred havde sluttet sig sammen, og paa deres Vandring traf de Daniel. Rhygtet havde øieblikkeligt spredt sig Huset over, og Folkene deeltog i Søgningen.

„Tænk Dig om, Daniel,“ sagde Charles med den samme Koldblodighed, han havde lagt for Dagen ved Møllen. „Tænk Dig om, Daniel; Du veed, hvad det gjælder.“

Daniel saae bethdelig modfalden ud, men svarede Intet. Han kjendte enhver Krog i dette Huus, og begyndte at lede paa de ubegribeligste Steder. Forgjæves, forgjæves.

„Her har været Nogen,“ sagde Daniel omsider og standsede foran Døren til den Kjælder, hvor Dokumenterne gjemtes. „Jeg saae selv, at Godseieren løb og lod Døren staae. — See her; der ligger Bord paa Gulvet; den Dør maa aabnes.“

Charles løb til sin Fader og forlangte Nøglen; men han havde den ikke. Forfærdede over al Maade ilede de Begge tilbage til Stedet.

„Du har Ret, Daniel,“ sagde Dalsgaard, „denne Dør maa aabnes.“ Han bankede med en

Nogle paa den, næsten som om han ventede, at der skulde komme Svar, men Alt var stille.

Alfred laae paa Knæ foran Døren og undersøgte Laasen, og Daniel fulgte med Opmærksomhed hans Bevægelser. Det var det eneste Sted i Huset, som endnu ikke var undersøgt, og deres Angst var skrækkelig.

„Jeg troer, at det lader sig gjøre,“ udbrod han endelig og reiste sig. Trods Forvirringen undgik det dem ikke, at han var bleven ualmindelig bleg.

„Hr. Alfred, lad mig sige, hvad De mener,“ hystrede Daniel og berørte hans Arm. — „En Diderik, Hr. Alfred, er det de t De mener?“

„Værktøi — Som,“ svarede Alfred og støttede sig med Haanden mod Væggen.

Daniel foer afsted og bragte hurtigt, hvad han havde forlangt. Over Kanten af en Muursteen til-dannede han hurtigt en Dirk, hvormed han prøvede at aabne Døren. Skjøndt hans Haand rystede stærkt, førte han den snildt og betænksomt, men Laasen vedblev at være lukket.

„Desværre vil det neppe lykkes Dig, Alfred,“ — begyndte Dalsgaard, da Alfred i det Samme aabnede den tunge Dør langsomt og fulgte tilbage med den, uden at see derind.

„Margrethe!“ raabte de forfærdede, og droge den stakkels Pige frem for Lyset. I det Samme

hørtes der et Fald, som hidrørte fra, at Alfred, der denne Dag havde viist saameget Mod, netop nu var saa taabelig at tabe Befindelsen og falde om paa Stedet; men hvor saamange hjælpsomme Hænder ere tilstede, har Sligt ikke synderligt at betyde, og det varede heller ikke længe, inden han var sig selv igjen.

Stor var Glæden, da hun atter var iblandt dem. Der var Ingen af dem, selv Mølleren, hvem det var gaaet haardest ud over, uden at han følte, at alt det Øvrige tabte sin Betydning overfor dette. Den stakkels Pige, som var halvdød af Angst, kunde ingen Forklaring give; hun havde seet Fremmede trænge ind i hendes Værelse, men om der var Mange eller Faa, vidste hun ikke, og ligesaalidt vidste hun, hvorledes hun var kommet derhen, hvor de fandt hende. Tiden var gaaet for hende som i en Drøm. Hun troede nok, at hun havde hørt dem banke paa Døren, men havde ikke turdet røbe sin Nærvarrelse. Margrethe var ikke til at kjende igjen; hun hængte med Bingerne som en stakket Fugl. Hendes Fader slap hende intet Dieblik af Skyne, og da hun syntes at være forvirret og neppe andsede de Tilstedeværende, gav han Ordre til, at hun skulde bringes i Seng. Han kunde ikke komme sig af sin Skrak, og skjøndt han ikke udtalte sig derom, holdt han sig overbeviist om, at der stak noget Andet bag dette. Intet Dieblik vilde han tabe hende af Skyne, og lod hende denne Nat sove i hans eget Arbeidsværelse, hvor han jevnligt gik ind og forviesede sig

om, at hun hvilede i Ro. Selv blev han tilligemed de Andre oppe denne Nat, og fra de Bagter, han øieblikkeligt havde ladet udsætte, indløb der af og til Meldinger om, at man havde seet Bagabonder liste omkring Huset, men i Mørket vare de undslupne.

Paa Brandstedet havde man imidlertid faaet Magt med Ilden. Mandskabet var mødt saa talrigt, at det tillige havde kunnet holde Orden, og Politiet, som nu havde indfundet sig mandstærk, foretog i Nattens Løb talrige Arrestationer. Den nærmeste Omegn blev gjennemløst, og en Deel af Oprøverne, som befandt sig i en døddrukken Tilstand, fangedes, fjortes bort ogattes i Forvaring, uden at de paa deres daværende Stadium havde den ringeste Forestilling derom. For Adskillige af dem hengik der næsten et heelt Døgn, inden de vaagnede og begyndte at orientere sig; men selv med denne sidste Proces gik det langsomt. Flere af dem befandt sig i den Hovedvildfarelse, at det nu skulde gaae los paa Herregaarden, og medens Noget iblandt dem anmodede de Mænd, der vaagede over deres Sikkerhed, om i Almindelighed at „skrubbe af“, udtaalte Andre deres Duffer mere direkte, idet de forlangte „at komme ud og det strax“. Men da man paa dette Sted besad kraftige Overtalelsesmidler, og da de Forslag man stillede dem, om at slaae sig til Ro og foreløbigt „blive inde“, ledsagedes af haandgribelige Argumenter, begyndte de omsider at forstaae,

at der nu virkelig var indtraadt en Forandring i Tingene.

Den følgende Morgen vankede Ritzau mismodig om mellem Ruinerne; men skjøndt det ikke manglede paa Deeltagelse, fremfor Alt fra Dalsgaard's Side, var han ikke længere sig selv. Han undgik helst at tale med Nogen, og traf sig tilbage, næsten som om han var bleven menneskesty.

Troogtyvende Kapitel.

Derfom Nogen Dagen efter Branden for første Gang var kommet der til Egnen, vilde han have glædet sig over den ædelttænkende Befolkning. Enhver gav sin Harmen tilkjende over det Foresaldne, og Spektakelmagerne vare erstattede af et velsindet, rettænkende og vindstibeligt Folkesæd, som viste en personlig Hengivenhed for det virksomme Politi paa en Maade, der var rørende, idet de angave hverandre i dusinvis. Selv Barten i Landsbykroen var bleven antidemokratisk, og udbredte sig i mørk Alvor over Brændevinens sørgelige Virkninger og Folkets Lidenskaber.

Saaledes endte Urolighederne den gang, men Følgerne udeblev ikke. Ængstelse, Tvivl og Mis-

mod udbredte sig blandt Befolkningen, der snart indsaac, at den kun havde sin egen Lettroenhed at takke for det, der var skeet, og at den selv maatte betale Gildet.

Den Spænding og Uro, som i den senere Tid havde hersket paa Herregaarden, afløstes nu af en Stillehed og Ensomhighed, som næsten ikke var mindre trykkende; og i Ensomheden begyndte Dalsgaards gamle Bekymringer at leve op med fornøjet Styrke. Med inderlig Sorg tænkte han paa, at hans Broders Barn levede, uden at han kjendte det, og det var ham en utaalelig Tanke, at det stod under en saadan Persons Varetægt som denne Fremmede. Selv nu kunde han ikke frigjøre sig for en uhyggelig Følelse ved Tanken om denne Mand, og bebreidede sig stærkt, at han den første Gang havde ladet ham gaae; men kom han igjen, som han selv havde sagt, skulde han ikke slippe.

Fra Bolvig havde han modtaget Underretning om, at Mikoline var bleven alvorlig syg, og det Indtryk, denne Efterretning gjorde paa ham, overbeviste ham yderligere om, hvor høit han elskede hende. Daniel, som nu næsten daglig kjørte i Gaardens Grinde til Kjøbenhavn, maatte lægge Veien om ad Nørrebro og bringe Brevet hjem om hendes Befindende.

Under disse Omstændigheder var det derfor et Særshyn at see Dalsgaard en Dag livlig og oprømt gaae frem og tilbage i sit Bærelse i ivrig Samtale med Charles.

„Du havde altsaa virkelig ikke bemærket Noget, Charles?“ spurgte han.

„Ikke det Mindste. Det var aldrig faldet mig ind.“

„Ja saa, ja saa. Og jeg var saa sikker derpaa, som at jeg gaaer her,“ udbrod Dalsgaard og fyldte Bærelset med en rungende Latter. — „Men siig mig engang, Charles, det forekommer mig, som om Du selv i den senere Tid har forandret Dig. Det er da ikke noget“ —

„Forandret mig?“ gjentog Charles lidt usikkert. „Seg har jo nu fuldt op at gjøre med Gudsrets Anliggender; maaskee er det Grunden til, at Du finder noget Forandret hos mig.“

„Maaskee,“ sagde Dalsgaard, og saae adspredt paa ham. — „Men i ethvert Tilfælde er det mig kjært, at Du tænker om det Andet ligesom jeg. Du veed; at jeg sætter Priis paa mine Børns Fortroelighed — og nu kan Du gaae, min Ven,“ tilfoiede han spøgende og slog ham paa Skulderen. Da han var bleven ene, begyndte han snart at blive utaalmodig. Et Par Gange satte han sig ned og greb en Bog, men kastede den atter fra sig; derpaa gik han Haven rundt og vendte tilbage til sit Bærelse.

„Endelig!“ raabte han, da Mølleren traadte ind ad Døren. „Hvad gaaer der af Dem, Rüzau? Seg har jo ikke seet Dem i en heel Uge. Havde jeg ikke sendt Bud efter Dem, var De formodentlig bleven heelt borte? Er De bleven menneskesty?“

Mølleren blev staaende ved Døren og talte om, at han havde temmelig travlt.

„Hvor travlt man end har, behøver man derfor ikke at forsømme sine Venner,“ svarede Dalsgaard, og bød ham at tage Plads. „Jeg havde egentlig ventet, at De ikke ganske vilde holde mig udenfor Deres Projekter, Rüzau. Jeg forstaaer mig dog en Smule paa de Sager.“

Mølleren havde aabenbart ikke Lyft til at tale derom.

„Nuvel, jeg er ikke paatrængende. Vil De absolut være ene om det, blander jeg mig ikke deri; men saa gamle Bekjendte ere vi, at jeg idetmindste vil blande mig i en anden Sag. Er der kommet Noget mellem Dem og Alfred?“

„Saa han har klaget over mig?“ spurgte Rüzau, og saae første Gang vist paa Dalsgaard.

„Ikke klaget, Rüzau; det vilde ikke let falde ham ind, og desuden vilde jeg heller ikke høre derpaa; men han har beklaget sig, og det gjør en Forskjel. Det gjør ham ondt, at der efter hans Hjemkomst ikke er den samme Fortrolighed mellem ham og Dem som tidligere.“

„Og hvis er Skylden? Jeg spørger, hvis er Skylden?“ udbrod Mølleren bittert. „Har jeg ikke givet ham en Opdragelse, han burde være taknemmelig for? Jeg mener det dog. Men nu kommer han hjem, og har Hemmeligheder for mig. Bærkerne

har han formodentlig slet ikke seet paa, det faaer nu være, hvad det er; men det Andet taaler jeg ikke."

Dalsgaard rystede vantro paa Hovedet.

"Som jeg figer," vedblev Mølleren næsten heftig, "han har Hemmeligheder for mig. Seg onsker at vide, hvad han har brugt Pengene til; men troer De, at han vil gjøre Regnskab?"

"Min gode Rüksau, ved en saadan Veilighed gaaer man ikke i Rette med en ung Mand om Mark og Skilling."

"Det var heller ikke saaledes meent, Hr. Godseier," svarede Mølleren noget rodt i Hovedet; "her er ikke Tale om Mark og Skilling, men om det, han har udrettet; og der er store Huller i hans Beretning. Jeg kunde jo tydeligt mærke det, og nu han har selv tilstaaet det, men er alligevel ikke til at bevæge. — Har jeg ikke paa dette selvsamme Sted mere end een Gang sagt, at jeg frygtede for, at noget Saadant vilde skee — skjøndt dengang troede jeg ikke selv derpaa — og nu er det skeet. Det gjør mig mere ondt, end alt det Dvrige. Drengen holder sin Fader udenfor, seer De, og hans Fader maa finde sig deri."

"Om alt Dette veed jeg Intet, aldeles Intet," sagde Dalsgaard forundret; "men jeg er forud overbevist om, at De tager fejl. — Jeg skal tale med ham" —

"Jeg saaе helst, om De lod det være," svarede Mølleren bestemt. I dette Punkt plagede Skinsygen ham, og Dalsgaard vidste det.

„Blag ikke Dem selv med overflødige Bekymringer,“ vedblev Dalsgaard. „Venyt nu hans Kundskaber og begynd paa Møllen, saa skal De see, at denne Misforstaaelse hæver sig af sig selv.“

Paa denne Opfordring svarede Nützan ikke, men faldt tilbage i sin forrige Indesluttethed, og var næsten skulvende, medens han sad og dreiede sin Hat mellem Hænderne.

„Der kommer ingen Mølle dengang,“ hittede han omsider, stadigt undgaaende Dalsgaards Blik.

„Kommer der ingen Mølle? Hvad vil det sige? De anseer Dem da ikke selv for en Olding, der har Lov til at lægge Hænderne i Skjodet.“

Mølleren kæmpede en haard Kamp. Det kostede ham næsten overmenneskelig Anstrengelse at faae Svaret frem, men tilsidst kom det: „Jeg har ingen Penge.“

„De har da for det Første Assurancen, Nützan.“
Intet Svar.

„Assurancen, Nützan?“ gjentog Dalsgaard, og lagde Haanden paa Skulderen af ham. „Jeg skulde da vel aldrig troe“ —

„Jo, saaledes er det. — Jeg kom først i Tanker om det den Nat, da Møllen brændte. — Den var udlobet en Maaned iforveien. — Saa, nu er det sagt.“

„Men min gode Nützan, min gode Nützan! Det ligner Dem jo slet ikke. Hvor kunde De dog“ —

„Hvor kunde jeg dog — fordi jeg er et Alsen, Hr. Godseier — et Alsen, siger jeg Dem; jeg har

tidt nok selv sagt mig det. Skjald mig ud; jeg troer næsten, at jeg vilde have godt af det."

Der gik et Smil hen over Dalsgaard's Ansigt, som i dette Dieblik ikke var ganske frit for en Smule Hoveren. „Hør, Rützau," udbrød han pludseligt, „kom ikke til mig med saadan en Snak. Det skulde være daarligt, om Herremandens Svoger ikke kunde bygge sig en Mølle."

„Herremandens Svoger," gjentog Mølleren aandsfraværende, men saae paa engang forundret paa ham. „Hvad mener De med det, Hr. Godseier? Jeg forstaaer Dem ikke."

„Seg mener, hvad jeg siger. Sæt, at Alfred giftede sig."

„Det er Deres egen Skyld, om jeg nu siger noget Galsskab," udbrød Rützau barsk, og reiste sig. „De taler om Herremandens Svoger, og om at Alfred gifter sig. Det kan jeg ikke forstaae anderledes, end at han skulde tænke paa Deres Datter."

„Og saaledes er det, Rützau."

„Holdt!" raabte Mølleren. „Er han gaaet fra Forstanden? Jeg giver aldrig mit Samthkke dertil. De kjender min Mening om den Ting. Hver paa sin Plads. — Hvor er Drengen? Ikke havde jeg troet, at De som en forstandig Mand nogensinde havde ladet det komme saavidt," vedblev han, vred for Alvor. „Havde jeg kunnet tænke mig, at han havde saadanne Kunster for, saa havde jeg sendt ham

bort. — Hvor er Drengen? Jeg vil paa Diebliffet tale med ham.“

„Han kommer vist strax. Jeg faae dem nyligt gaae op ad Havetrappen,“ bemærkede Dalsgaard roligt. „Men Margrethe har dog ogsaa et Ord at sige. Der er hun“ —

Der var hun. Blussende af Undseelse, skøn, slank og smidig, opfyldt af Frygt og Haab, over al Maade forvirret og yndefuld kom hun farende ind i Stuen, og kastede sig om Møllereus Hals.

„De maae ikke sige nei, Rüzau — De maae ikke — ellers bliver jeg ullykkelig,“ udbrød hun og skjulte Ansigtet.

„Min kjære Frøken,“ begyndte Rüzau, som allerede var bragt betydeligt ud af Fatning.

„Nei, Rüzau, nei, det maae De ikke — jeg kan see paa Dem, at De vil sige det, De ikke maae — jeg troede altid, at De holdt af mig. De gjør mig ullykkelig — De gjør os Begge ullykkelige. Jeg elsker Alfred — jeg elskede ham, forend han reiste; men dengang vidste jeg det ikke selv — idetmindste ikke rigtigt. Naar De kunde tænke Dem, hvormeget jeg har lidt, medens han har været borte, saa vilde De ikke gjøre os Begge ullykkelige.“

„Jeg vil Ingen gjøre ullykkelig, min kjære Frøken, og allermindst Dem,“ svarede Mølleren, saasnart han kunde komme til orde; „men dette gaaer ikke an. De betænker ikke selv, hvad De gjør, og derfor maae vi Andre tænke for Dem; skjøndt Deres Fader —

Du gaaer dristigt tilværts, min Søn," tilføiede han, da han fik Die paa Alfred; men længere kom han ikke. Hun bønfaaldt ham, omfavnede ham, omfavnede dem Alle og imødegik enhver Indvending fra Møllerens Side paa sin uimodstaaelige Maade; og da endelig Dalsgaard selv tog Ordet og med en Fordomsfrihed, som udslettede enhver Afstand, hvis den nogensinde havde været der, udtalte sig om Mølleren og hans Huus, gik det op for Rütgau, at det var Alvor, saa at han tilsidst gav sit Minde. Men Begivenheden havde forstumlet ham, og han tilbragte denne Dag optaget af Forbauselse baade over Dalsgaards Fortælling om, hvorledes han havde læst det ud af Alfreds Breve, og over Charles, som uforbeholdent erklærede, at der var Ingen, hvem han hellere ønskede til Svoger; men især over det unge Par selv. Thi det lod sig ikke negte, at naar Alfred dristede sig til at kysse Margrethe, aabenlyst og for Alles Dine, og det uden at denne unge Dame ringede paa Tjeneren og lod ham vise bort, saa var dette Noget, som nok kunde forvirre sunde Begreber.

Fireogtyvende Kapitel.

Naar Bolvig var færdig med sine Forretninger, indfandt han sig punktligt hos sin Søster. Nu

hændte det en Dag, at han ved sin Ankomst fandt et Brev, som var stukket ind under Døren. Udskriften var næsten ulæselig, men omsider fandt han ud af, at det var sendt til Nikoline, og at det hastede. Hvad skulde han gjøre? Efter en indviklet Raadslagning med Søsteren, besluttede de sig til at bryde det, da Nikolines Tilstand gjorde hende usikkert til selv at modtage det, og læste derpaa med stort Besvær Følgende:

„Kære frøgen det er skrækkelig. tilgiv mig som jeg var dengang. jeg har sæl græt over det siden men kom ennelig, for jeg veed en som veed Noget og det er om dem. men han vil igge sige det til andre en dem sæl. kom ud paa Lygtevægen imaaen middag kloggen tol. jeg vender dem der, hvor den vide pudelund gaar og gør saameget. dig maa for gus sthl komme. Cecilie Schukart.“

De saae forbausede paa hinanden, og øvede deres Bid paa skarpsindige Umuligheder; men Enden paa det blev, at Bolvig den følgende Dag et Par Timer inden den fastsatte Tid befandt sig paa Lygteveien, skarpt iagttagende Mennecker og Dyr, medens han med Tilfredshed jevnligt lod sig anfælde af en hvid Budelhund, da han heraf sluttede, at han befandt sig paa det rette Sted. Tiden gik og Klokken blev tolv, men der kom Ingen. I sin Ivrighed havde han glemt, at det under alle Omstændigheder var en ung Dame, man ventede, og at han selv aldeles ikke lod sig forverle med en saadan. Hans stigende Utaal-

modighed gjorde ham pirrelig, og i et heftigt Dieblif gjorde han et Udfald mod den hoide Pudel, hvis ustandselige Gjøen begyndte at blive ham besværlig; men han forøgede kun Modpartens Forbittrelse.

„Hvad leer De ad?“ sagde han glubst til en Mand, som stod der i Nærheden, og hvem han allerede flere Gange var kommet forbi. „Hvad seer De efter?“

„Seg staaer blot og figger efter Kramsfugle,“ svarede Manden høfligt og trak sig tilbage.

Bolvig vendte sig forbittret om og vedblev at gaae frem og tilbage paa Stedet. Paa engang faldt hans Blik paa en ung Pige, som havde sat sig der i Nærheden paa et Gjerde, og da det faldt ham ind, at han ogsaa flere Gange var gaaet hende forbi, sthyrede han derover.

„Er De Cecilie Schufart?“ spurgte han barsk.

Ved dette uventede Spørgsmaal foer Pigen sammen; i næste Dieblif var hun oppe paa Gjerdet, hvor hun blev staaende og betragtede ham med et sthy Blik.

„Seg spørger Dem, om De er Cecilie Schufart.“

„Seg har ikke nødigt at fortælle Dem, hvem jeg er,“ svarede hun mut.

„Godt. Saa har jeg altsaa truffet den Rette. Det kan aldeles ikke hjælpe, at De negter det,“ yttrede Bolvig bestemt.

„Har jeg maastee negtet det?“ svarede hun.

„Men jeg har ikke Noget at tale med Dem om. Gaa Deres Vej, ellers gaaer jeg.“

„Aldeles ikke. Paa ingen Maade. Hvor tør De vove at skrive Breve til unge Damer og stikke dem ind under Folks Døre?“

I det første Dieblik stirrede hun overrasket paa ham, og derpaa sprang hun ned paa den anden Side af Gjærdet. „Men jeg siger Dem det ikke,“ svarede hun trodsigt. „Seg vil tale med den unge Dame selv.“

„Snak,“ sagde han. „Hende faaer De ikke i Tale. Hun er desuden syg.“

„Syg!“ udbrød Cecilie. „Hvad skal jeg gribe til? Hvert Dieblik er kostbart. Jeg har sneget mig herind idag. Jeg gik derude fra inat, og maa være hjemme igjen iaften, ellers mærker han det. O, min Gud, der kan skee en Ulykke.“

„Hvad er dette? Hvad er der paafærde?“ raabte Bolvig forskrækket. „Dersom det angaaer den unge Dame, faa betro Dem til mig, og betænk Dem ikke.“

„Men jeg kjender Dem jo ikke. Siig den unge Dame, at jeg nu godt veed, hvor affhelig jeg var, dengang hendes Broder blev syg, og jeg vaagede over ham den første Nat. Jeg har mange Gange tænkt derpaa, og grædt over det; men jeg vidste ikke bedre dengang. Saadan En som jeg skulde ikke engang være i Nærheden af hende. Jeg har døiet meget siden den Tid, men nu troer jeg, at jeg er

kommet paa bedre Tanker — o, min Gud, der kan see en Ulykke," udbød hun fortvivlet og vred Hænderne.

„Men hvad er dette?“ raabte Bolvig, der havde grebet fat i Græsset paa Gjærdet, som om han derved kom hende nærmere. „Hvad er dette? De vaagede over hendes Broder — var det her i Byen?“

„Ja.“

„Jeg kan ikke erindre Dem — men saa maa De jo have seet mig; jeg boede i Værelserne ved Siden af," sagde han ivrigt.

Hun betragtede ham vist, medens han talte, og skyggende med Haanden mod Solen for bedre at kunne see ham, udstødte hun et Skrig, sprang op paa Gjærdet og var Diebliffet efter ved Siden af ham.

„Jeg har seet Dem engang før. Nu kan jeg huske Dem. — Jeg troer Dem paa Deres Ord, og jeg vil sige Dem det," udbød hun aandeløst, „men ikke her — ikke her. Der kunde komme Noget — han kunde komme. Ingen kan vide, hvor han er; han har maaskee allerede opdaget, at jeg er borte — men han maa gjerne slaae mig ihjel, om han vil; denne gang har jeg sat mig for, at jeg vil sige det. De veed ikke, hvad jeg har gaaet igjennem — Ingen veed det — jeg har været nær ved at gaae fra Forstanden af Angst — men den unge Dame skal vide det — hun maa vide det, om jeg saa skulde miste mit Liv.“ Under denne Enetale, som med ustandse-

lig Magt brød frem, havde hun ført Bolvig med sig henad en Sti, som løb ind over Markerne, og først da hun havde naaet et Sted, hvor hun troede sig i Sikkerhed, blev hun staaende og rystede af Skræk. — „Dersom han faaer dette at vide, slaaer han mig ihjel.“

„Om hvem taler De?“

„Om hvem jeg taler? Om Felix Bernsteen taler jeg,“ udbrod hun, og knyttede Haanden. „Om ham, som først“ — hun knugede Hænderne mod Ansigtet og hulkede, men det var snart forbi — „siden den Tid har han kuet og mishandlet mig, han kunde ikke have behandlet et Dyr værre. Og nu har han tvunget mig til at være mellem disse Djæble. Han tvang mig til at være med den Aften, da han brød ind paa Herregaarden.“

„Hvad er det, De siger?“ udbrod Bolvig, og berørte uvilkaarligt hendes Haand.

„Slip mig! Rør ikke ved saadan En som jeg — hvad jeg siger? Sandhed siger jeg. Det er Guds Sandhed hvert eneste Ord. Han vilde have ført den unge Dame bort, og Torben hjalp ham, og jeg skulde være med; men jeg veed ikke, hvorfor det ikke lykkedes dem; men det veed jeg, at jeg var lige ved at gaae fra Forstanden af Angst; og at jeg sover paa, at jeg vilde advare den unge Dame. Og jeg var gaaet den samme Nat, det var jeg, men han passede paa mig, og saa blev Torben slaaet i Nakken, og jeg maatte blive hos ham; og af med Livet

kan han ikke komme, førend han faaer talt med den unge Dame. Tro mig, Herre, naar jeg siger, at det er frygtelige Ord han taler; jeg kan ikke altid forstaae ham, men Saameget veed jeg, at der er Noget, som thynger ham; men Bernsteen passer paa ham og paa mig med, og derfor kunde jeg ikke komme før. Men saa sagde Torben igaar, da Bernsteen var borte, „løb Cecilie og kiiig til den unge Dame, at jeg maa tale med hende, for nu er det snart forbi,“ sagde han; „jeg kan ikke see Dig, min Tøs, for det er sort for Dinene,“ sagde han, „men jeg veed, at Du er her, og at Du har Mod. Gjør det, Cecilie, for den unge Dames Skyld og for min Skyld, for jeg trækkes svarlig med Døden.“ Det er en Gudsens Sandhed, og her er jeg. Gjør nu, hvad De vil, Herre, for nu har jeg sagt Dem det.“

„Lad os øieblikkeligt gaae hen til denne Torben; der er ingen Tid at spille,“ udbrød Bolvig, og gik tilbage henimod Vandevæien.

„Det lader sig ikke gjøre; han ligger jo i sit eget Huus derude?“

„Hvor ude?“

„Ude paa Mosen ved Herregaarden.“

„Saa følg med; jeg gaaer derud.“

Hun blev staaende og saae spørgende paa ham.

„De mener, at jeg er for gammel. Paa ingen Maade. Det vilde tage altfor lang Tid at gaae ind til Byen og bestille en Vogn; med en rask Gang kan jeg være der iaften; men De maa følge med

— dog nei," indvendte han pludseligt, „De er os en altfor vigtig Hjælp, til at vi kunne udsætte Dem for Fare. Bliv her. Gaa over til min Søster, og siig" —

„Nei, Herre, jeg bliver ikke her," svarede hun; „jeg har lovet Torben at bringe ham Bæst, og den vil jeg bringe ham, hvad det saa skal koste."

„Men De maa betænke, hvormeget De her sætter paa Spil," begyndte Bolvig.

„Jeg betænker Ingenting — der er Ingen, som bryder sig om mig — Ingen — blive her og lade dem Alle foragte mig — nei, jeg gjør det ikke — træd paa mig, om De vil, jeg bryder mig ikke derom," udbød hun trodsigt; „men blive her, det gjør jeg ikke."

„Naar De udsætter Dem for Farer, som De selv siger, saa bør De hellere gaae hjem. — De har dog vel et Hjem?"

Hun svarede ham med en høi Latter. — „Et Hjem? — Jeg gaae hjem. Hvorfor skal jeg først forstaae alt Dette nu, da det er for silde? Hvorfor har aldrig Noget talt til mig, da det endnu var Tid? Hvorfor skal jeg gaae omkring og vide, at Alle pege Fingre af mig? Kan jeg gjøre for det, naar jeg ikke vidste bedre, og naar aldrig Noget har sagt mig det?" spurgte hun med en Stemme, hvori Graaden kæmpede med Dphidselsen.

Han lagde sin Haand paa hendes Arm, medens han et Dieblif blev staaende og betragtede hende.

Det syntes, som om et Blik af ham, en Bevægelse, maaskee en eller anden Ubethdelighed ved hans Væsen beroligede hende; thi hun standsede pludseligt, som om hun ventede, at han vilde tale til hende.

„Skjøndt hvert Dieblik er kostbart, vil jeg sige Dem et Ord,“ sagde han. „Jeg troer, at hvad De her har sagt mig, er Sandhed.“

„Det er det, saasandt der er en Gud over os.“

„Og da har De gjort en god Gjerning, lad det nu være en Begyndelse. Jeg kjender ikke de Grunde, De har til at troe, at Noget skulde foragte Dem; men derom kan De være overbevist, at jeg gjør det ikke,“ sagde han med Kraft. „Vend det Liv Ryggen, som har voldt Dem saamegen Sorg, og kom til os. Glem ikke, at hvad der saa steer, saa skal De ikke forgjæves banke paa den Dør, hvor De lagde Brevet; men glem især ikke, at naar man ønsker Andres Afgjælse, maa man begynde med at agte sig selv.“

Skjøndt hun ikke ganske forstod ham, følte hun dog det Hensyn, der laae i hans Ord, og idet Kvinden for første Gang vaagnede i hende, faldt disse Ord som glødende Ild i hendes Sjæl. Blidere Følelser, som i mange Aar have været kuede af Mishandling og Raahed, stød i et Nu iveiret. Dunkle Forestillinger om noget Forsonende og Fredsommeligt, som fandtes i Livet, men som havde været hende negtet; om Modres Kjærlighed til deres Børn, om et Hjem, som

han havde sagt; forvirrede Tanker — ikke om Blidhed, Kvindelighed og Ynde, thi saadanne Ting vare hende ubekjendte — men om Noget, der var i Slægt med dem, Noget, hun ikke kunde give Navn, men hvorefter hun følte en Vængsel, som blandede sig med Bevidstheden om Vanære og Fortabelse, brændte som en sviende Smerte i hendes Sjæl og hun brød ud i en lidenskabelig Graad. Han søgte at trøste hende, men hun svarede ham ikke, og pludseligt, som om hun frygtede for, at hans Ord skulde bringe hende til at forandre Beslutning, ilede hun bort og var allerede forsvunden, inden han kunde befinde sig. Han blev i nogle Dieblikke staaende og saae aandsfraværende hen i den Retning, hvor han havde tabt hende af Syne. Derpaa tog han sig sammen, og medens hans Ansigt antog et glubsk Præg, fremdrog han, under ibrig Samtale med sig selv, et Par Kallotter, som han anbragte, den ene ovenpaa den anden, for at beskytte sig mod den skarpe Luft, knappede Frakken op i Halsen og begav sig paa Wei til Herregaarden, som om den havde ligget en Spadsfertour udenfor Byen og ikke fem Meil borte.

Han havde selv ventet om kortere eller længere Tid at tilbagelægge denne Wei, men rigtignok af andre Grunde end de, der nu ledede ham. Der var en Begivenhed i hans Liv — den laae mange Aar tilbage — som havde samlet hans Kraft om een Tanke. Siden den Dag hans ulykkelige Søster var bleven vanæret og forladt, havde han sat sit Liv ind

paa at opføge Forførelsen og drage ham til Ansvar. Han vidste, at Dalsgaard havde faaet ham fjernet, og havde derfor i nogle Aar været hans Uven; men da han erfarede Motiverne og erkjendte, at Dalsgaard desuden havde været uvidende om, at den samme Person havde bedraget dem for deres Formue, saa havde omsider Retfærdighedsfølelsen seiret hos ham, og ladet ham indsee, at Dalsgaard paa sin Viis havde handlet hæderligt. Men dermed var Sagen ikke afgjort. Han havde seet sin stakkels Søster ende i Græmmelse og Vanære, og havde derpaa med den ham eiendommelige Udholdenhed og Skarpsindighed sat sin Tanke i Værk. Selv kunde han ikke reise; men han kunde sætte sig i Forbindelse med Fremmede og benytte deres Hjælp, som reise. I mange Aar forfulgte han denne Plan og troede snart at være paa rette Spor, snart fandt han sig fjernere fra det end nogenfinde. Aldrig tvivlende eller træt under Aarenes rastløse Søgen, men bestandigt opretholdt og styrket ved Mindet om en elsket Skikkelse, spandt han et Næt af vidunderlig Længde om hin Forbryder og begyndte i store Hovedtræk at kjende hans Veie, skjøndt han endnu langt fra kunde betegne dem med tilstrækkelig Bestemthed. Omsider kom den Tid, da Alfred Rügau skulde reise i Udlandet, og han besluttede, om muligt, at benytte sig af hans Hjælp. Han overveiede Sagen modent hos sig selv, og da han kjendte Alfred fra Dreng af og forstod at vurdere hans Charakter og Begavelse, betroede

han sig uforbeholdent til ham. Bolvig vidste ikke selv, hvor rodfæstet den Agtelse og Hengivenhed var, som Mølleren nærrede for ham; endnu mindre, at disse Følelser vare gaaede over fra Faderen til Sønnen. Han blev derfor overrasket ved den Alvor, hvormed Alfred modtog hans Opfordring, og den Rastløshed, hvormed han senere forfulgte sit Maal. Det var sandsynligt, at Alfred netop paa de Steder, han agtede at besøge, kunde finde saadanne Oplysninger, som Bolvig savnede, og det viste sig snart, at det virkelig forholdt sig saaledes. Fra det Dødblik Charles Dalsgaard bragte den for ham selv gaadefulde Efterretning, at hans Ven „muligviis“ fik Anledning til at sende Brev, beghjødte Bolvig at leve op. Han maatte forbauses over den Udholdenhed og Klogskab, hvormed Alfred forfulgte sit Maal. Det forekom ham stundom, som om han spildte den unge Mand's Tid, og han advarede ham; men Svaret viste, at Alfred ikke længere lod sig lede. Han var paa Sporet, og vilde ikke opgive det igjen. Han troede næsten, at han havde seet den Person, han søgte; men sikker derpaa var han endnu ikke. Snart efter meddeelte han Bolvig, at han havde taget sig en Medhjælper; det var en Landsmand, tilmed en Bekjendt fra Landsbyen, der foer som Styrmand, og som kunde vare ham til megen Nytte i denne Sag. Tiden gik og Traadene spandt sig tættere. Alfred Rüzau og Anton

vare komne hjem, og havde i Forening med Bolvig truffet deres Forsigtighedsregler; og skjøndt det Felt, som aabnede sig for deres Synskreds, var vidt omfattende, havde de ikkedestomindre deres Grunde til at antage, at Manden vilde vende tilbage, og Enhver af dem var paa sin Post.

Med Tanken herom forbandt han nu den Meddelelse, han nylig havde modtaget, og saaledes blandede Gammelt og Nytt sig mellem hinanden. Maaskee var det en siebliffelig Illusion, maaskee var det en Forestilling, som efterhaanden var opstaaet hos ham; men det forekom ham, som om han fra Begyndelsen af havde fundet en vis Lighed mellem Nikoline og hans afdøde Søster. Der var hos hende det samme Blide, Yndefulde og Kvindelige; ja selv i Trækkenes Skjønhed og det ungdommelige Ansigts bløde Linier troede han at gjenfinde Noget af det, han bevarede i sin Erindring, og uvilkaarligt overførte han de derfra uadskillelige kjærlige Følelser paa hende. Stod hun desuden ikke ubeskyttet, og kunde blive udsat for lignende Farer? Men her var han bestemt paa at gribe ind itide og afvende dem, om det ellers stod i hans Magt. For disse sine Bestræbelser var han bleven mere end belønnet ved den Hengivenhed, hun viste ham; den var faldet som Solskin paa hans Bei, og nu var der intet Dffer, han jo vilde bringe.

Han beghndte at føle sig træt efter sin lange Gang og havde gjerne fagtnet sine Skridt; men hans

Utaalmodighed steg, efterfom han nærmede sig Maalet. Dagen heldede, og mod Aftenrødens Skær saae han Omridsene af de Bakker, som laae mellem ham og Landsbhyen, men det varede ikke længe, inden Gjenstandene omkring ham tabte sig i Dunkelhed. Hidtil havde de voxende Omgivelser nu og da adspredt ham og ført hans Tanker ad andre Veie, men da Mørket faldt paa, og hans Vandring blev mere ensom, flokkedes Bekymringerne om ham paany, og det forekom ham, som om Farerne voxede op af selve Stilheden.

Femogtyoende Kapitel.

Den samme Aften gik Dalsgaard frem og tilbage i sit Værelse, optaget af den Sag, der hvilede saa tungt paa ham. Efterhaanden som Tiden nærmede sig, da han kunde vente Oxford, voxede hans Spænding og Engstelse, der for hans Nærmeste gav sig Udtryk i en vis Pirrelighed, som ofte kom dem heelt uventet, da de ikke kjendte Grunden. Han saae tilbage paa den lange Arrække, som fulgte efter hiin sorgelige Begivenhed, og harmedes ved at tænke paa, at den Veie, som kunde have ligget klar og aaben for ham, havde været overstygget af et Mørke,

som Ondskab, Bagtalelse og taabelige Rygter havde draget omkring ham, og det var derfor med piinlig Utaalmodighed, at han ventede paa det Dieblik, da han idetmindste skulde finde eet Lygglint, selv om det Øvrige svigtede ham; thi det var han fast bestemt paa, at naar denne Mand kom igjen, vilde han under enhver Betingelse have fuldstændig Oplysning. Men da Tiden kom, udeblev Personen, og da der gik Dage og Uger, uden at han meldte sig, heldte Dalsgaard til den Tro, at han havde været Gjenstand for et simpelt Bedrageri, en af de Mytificationer, hvorfor han i denne Sag saa ofte havde været udsat, og Mismodet begyndte atter at tære paa hans Kræfter. Men hvorledes var Oxford kommet i Besiddelse af dette Dokument? Maaſkee var der alligevel Noget i, hvad han havde sagt, og forholdt det sig saaledes, havde han Grund nok til at ængste sig. Medens han denne Aften dvælede ved disse Betragtninger og trættede sig med umulige Kombinationer, traadte en fremmed Person ind i Bærelset, og stillede sig med Hænderne paa Ryggen hen ved Kaffeovnen, som om han heri kun fulgte en gammel Vane.

„Jeg har ikke seet Dem hele Dagen, Weber,“ bemærkede Dalsgaard ligegyldigt og fortsatte sin Gang. „Intet Nyt?“

„Ikke det Mindste, Hr. Godseier,“ svarede Manden, idet han gjorde en let Bøining.

„Som jeg siger Dem, Weber; der er nu gaaet

faa lang Tid, at jeg lader den Sag fare," sagde Dalsgaard næsten heftigt.

"Men deri handler De, med Deres Tilladelse, ganske urigtigt, Hr. Godseier," hittede Weber i en forekommende Tone. "Jeg kan forsikre Dem, at jeg er langt fra at gjøre det — meget langt derfra."

Skjøndt nu denne Forsikring ganske vist ikke kunde afgive nogen Garanti, var det alligevel behageligt at høre en Anden udtale sig saa tillidsfuldt; og da Weber for længe siden havde mærket sig dette, og tilmed af Naturen var en imodekommende og behagelig Mand, forsømte han aldrig at benytte disse Leiligheder. "De er nu en punktlig Mand, Hr. Godseier; men hvormange er det?" vedblev han. "Jeg spørger blot, hvormange? Folk maae have Tid til at vende sig, og desuden, hvorfor skulde han ikke komme? Jeg spørger blot, hvorfor?"

Weber var en Mand paa et halvthundrede Aar, af Middelhøide, ikke just korpulent, men dog hvad man vilde kalde tæt bygget, og i Besiddelse af et muntert Sind, som passede vel til hans legemlige Konstitution. Kort Tid efter at Optøierne vare forbi, var han ankommet til Herregaarden og havde begyndt at undersøge den store Mosestrækning, for at komme paa det Nene med, om en Tørvfabrik lod sig anlægge med Fordeel. Det var derfor naturligt, at hans Tale især dreiede sig om Torv, men ved Siden heraf syntes han dog at have adskillige andre Interesser. Han forstod sig

paa Heste — han var, som han selv bemærkede, en gammel Dragon — og havde allerede den første Dag erhvervet sig Rudsflens Fortrolighed. Han hndede Fjerkræ, især Gæslinger, dog helst naar de ikke vare heelt skaldede, sagde han, og fik sig jævnligt en Passiar med Gaasepigen, naar hun førte sin Flok. Podning havde fra Drengaaarene været hans Specialitet, og hans Disputer med Gartneren om dette Punkt havde indtaget denne for ham, især da han lovede ham Skud af et Slags nye pommerste Roser, som vel ikke ganske havde et Mennekehoveds Størrelse, men dog gif i denne Retning. Weber var kort sagt en behagelig Person, som stod paa den venstfabeligste Fod med Alle, og da han denne Aften fandt, at Dalsgaard ikke længere burde trætte sig med Grublerier, tillod han sig den Bemærkning, at efter en almindelig udbredt Antagelse skulde Videnskaben tære paa Hjernen, og Hjernen igjen paa Fædtet; men at dette dog ikke altid holdt Stik.

„Hvad mener De?“ spurgte Dalsgaard, og vendte sig om mod ham.

„Det skal jeg sige Dem, Hr. Godseier. Man danner sig saadan visse Forestillinger, inden man kjender Tingene selv, og det er i Grunden forkeert; men man kan nu engang ikke lade det være. Jeg stod saaledes lige indtil idag i den Formening, at Professorens var en høi, tør Mand, og saa seer jeg, at han er ganske trivelig. Hvad han saa gjør

ved Videnskaben, er jeg vis paa, at Videnskaben ikke gjør Noget ved ham."

"Hvor har De seet ham?" spurgte Dalsgaard forundret.

"Jeg saae ham idag inde paa Nørrebro."

"Paa Nørrebro?"

"Jeg havde et lille Grinde derinde, og kastede mig imorges paa Skimmelen. — Hvem er den besynderlige Mand, som gaaer derovre? spørger jeg en Ven, jeg møder. — „Kjender De ikke ham?" svarer min Ven; „det er jo Professor Baumann."

- Ih Du min Gud, siger jeg, er det Professor Baumann? Han skal være umaadelig lærd. — „Umaadelig," svarer han; „ganske umaadelig." — Tak skal De ha'e, Sverfen, siger jeg; der sparede De mig en lang Gang, for det er netop Manden, jeg skulde tale med, og derpaa gaaer jeg efter Professorens og hilser paa ham. — Unbelangende de Koffertter, De nok veed, Hr. Professor, saa skal jeg have den Ære at melde Dem, at de skulle blive Dem tilstillede pr. Ære, saasnart de arrivere i Kroen, siger jeg" —

"Hvortil disse Vidtøftigheder?" indvendte Dalsgaard misfornøiet, og trak paa Skulderen. „Jeg har jo sagt Dem, at jeg ikke vil høre Mere om Professorens og hans evige Breve om disse Koffertter. — Hvorfor bringe denne Sag paa Bane, naar det ikke behøves?"

"Fordi jeg holder af at gjøre Bekjendtskaber,

Hr. Godseier," svarede Weber med et nyt Blik. „Jeg veed godt, at det er en Svaghed hos mig; jeg kan aldrig faae Bekjendte nok. — Men hvad jeg vilde sige, Professorens standser, og da han har maalt mig et Par Gange op og ned — jeg troer næsten, at det var tre Gange, for jeg fulgte med ham, oppe fra Næsen og ned til Støbterne og tilbage igjen — saa spørger han, hvem jeg er. — Weber, med Deres Tilladelse, er mit Navn. Haandværket Tørv. For Tiden beskæftiget ude hos Godseier Dalsgaard, som har paalagt mig at bringe Dem Bud og Hilsen. — „Seg frabeder mig denne Hilsen," svarer han spanst, og vil gaae sin Vej; men jeg holder ham i Frakken og siger: Et Ord saa godt som ti, Hr. Professor, har De nylig talt med Felix Bernsteen? Det var nu et nærvist Spørgsmaal, og Professorens maalte mig ogsaa med den Foragt, hvormed jeg vilde have maalt en Anden, der var kommet til mig paa den Maade, at sige naar jeg selv havde været Professor; men saa siger jeg: Ingen Slingren i Balsen, min gode Professor, naar faae De ham sidst? Og saa tog det ene Ord det andet — for Manden er ganske rimelig, naar man først rigtig kommer i Snak med ham — indtil jeg var paa det Rene med, at min Ven ikke længe har været hjemme i Borgergade. — Men hvorfor i Alverden bliver han ved at figurere herude? Hvorfor? spørger jeg mig selv.“

„Jeg troede, at det ikke var andet end en For-

modning, hvad De fortalte mig forleden, at Baumann var i Kloerne paa denne Karl," bemærkede Dalsgaard. „Er De ogsaa fuldkommen vis i Deres Sag?"

„Fuldkommen."

„Det gjør mig ondt; jeg troede at han kun skulde mig Penge; idetmindste havde jeg Grund til at antage det efter hans egne Ord, skjøndt de vare noget dunkle."

„Der ramte De det, Hr. Godseier. Vige i Centrum," udbrød Weber livligt. „Dunkle — det er netop Sagen. De holder nu ikke af stærke Udtryk, Hr. Godseier; men efter hvad De selv har sagt mig, og hvad jeg har plukket sammen andetstedsfra, vilde jeg sammenligne ham med en af disse hersens Taagemasser. Det er da blidt nok, veed jeg. En Taagemasse, det er det han er. Han kunde efter Omstændighederne baade være bleven Planet og Komet, men istedetfor er han bleven et Stykke af en Slubbert — ja, forstaae mig vel, Hr. Godseier, ikke en Slubbert, slet og ret; man maa ogsaa være rimelig — men et Stykke af en. Jeg har nu aldrig seet den Mand i Virksomhed, men jeg kan alligevel saa godt forestille mig ham; saa særdeles tydeligt," bemærkede Weber og var forekommende selv i den Maade, hvorpaa han purrede op i sit Haar. „Saalænge han er her paa Herregaarden, svømmer han i Herregaardens Rjølband; men naar han kommer ud mellem Folkene, hvor han ikke har

Noget at bestille, uden forsaavidt han trænger til et Hurra, saa gjør han omkring og svømmer i den modsatte Retning. I Begyndelsen troede jeg virkelig, at han var en af Hovedmændene; men det er jeg kommet bort fra. I Gjæld til Sønnen, i Lommen paa Faderen — gid jeg havde kjendt denne Hædersmand; hans Død var et Tab for Videnskaben — er han kun et Redskab, og idet han styrker sig ved Herregaardens Forraad af gode Sager og opmuntrer Folkene paa en saadan Maade, at De ikke engang nu vil troe det, Hr. Godseier, medens jeg kjender det ud og ind, og under alt Dette bliver ved at boe her, indtil han en Dag løber sin Vej, da Følgerne af den Gjerning, han selv har været behjælpelig med, begynde at komme over ham, er han, hvad jeg tog mig den ærbødige Frihed at kalde ham, et Stykke af en heldig Slynge, som til enhver Tid kan komme herud og begynde forfra.“

Denne sidste Bemærkning, som hentydede til foregaaende Samtaler mellem dem, ramte Dalsgaard som et Naalestik. Han erkjendte Sandheden deri, men krympede sig ved at tilstaae det og lod den derfor ubesvaret; og da den fra Webers Side fremkom vel overlagt og med Ønsket om, at den maatte faae Tid til at sætte sig fast, taug ogsaa han og fordybede sig i Kaffelovnsrørets mange Bugter.

I det Samme meldte Tjeneren, at der var kommet en fremmed Person til Gaarden, som ønskede at

tale med Godseieren. De to Mænd vandrede hurtigt et Diekast og saae med spændt Opmærksomhed paa Døren.

„Bolvig!“ raabte Dalsgaard overrasket og ilede den Indtrædende imøde. „Bringer Du flette Tjender, gamle Ven — Nifoline?“

„Er Gud være lovet i Bedring. Det er noget Andet, Dalsgaard. Jeg maa tale med Dig strax — men uden Vidner,“ tilfoiede Bolvig skarpt, idet han med Stokken udpegede Weber. Bolvig studsede. „Har jeg ikke seet Dem engang før idag?“ spurgte han og tog sig forvirret til Panden.

„Ikke det jeg veed,“ svarede Weber imødekommende. „Jeg idetmindste erindrer ikke at have havt den Ere.“

„Befynderligt,“ sagde Bolvig. „Men det er vel, som De siger.“

„Hr. Weber — min gamle Skolekammerat og Ven, Hr. Bolvig,“ sagde Dalsgaard. „Maaskee er De saa god at lade os være ene.“

Hr. Weber betænkte sig imidlertid, og idet han lod Blikket løbe omkring paa Bolvig, fra hans Hals og ned paa hans Haand, var han afgjort stemt for at blive; men Bolvig, som strax mærkede Modstand, og i den Anledning vedblev som en Troldmand at udpege ham med Stokken, satte sin Villie igjennem. Weber trak sig tilbage til det næste Værelse, hvor han dog noiedes med at lukke Døren paa Alem; men Bolvig, som engang havde fundet Anledning

til at passe paa ham, gif hen og smeldede den dreiede Nøglen om i Laasen, gjorde en Bemærkning om paatrængende Personer og meddeelte derpaa Dalsgaard, hvad han vidste.

„Saaledes er det, og vi maae søge denne Torben siebliffeligt,“ sagde han, da han havde endt sin Forklaring.

„Diebliffeligt!“ svarede Dalsgaard, og aabnede hurtigt den Dør, som Bolvig havde lukket af; men Bærelset var tomt. Uden at httre Noget, iførte han sig i Hast sin Overfrakke, hvorpaa de ubemærket forlode Huset.

Dersom det havde været lige saa mørkt, som da Bolvig naaede Landsbhyen, havde de sikkert maattet opgive at naae Torbens Huus denne Aften; thi skjøndt Dalsgaard kjendte Terrænet godt, var det dog saa gjennemstaaret af Grøfter, Kanaler og Vandhuller, og Boldene saa smalle og bugtede, at kun de, som færdedes her dagligt, vare istand til at finde Veie i Mørke; men Maanen var imidlertid kommet op og Egnen laae i en mild dæmpet Belysning. De talte ikke sammen, medens de gif det korte Stykke Veie gennem Skoven. Levende opfyldte af den ene og samme Tanke, som heelt havde ladet Bolvig glemme sin Træthed, skyndte de sig afsted, frygtende for, at den Æneste, som var istand til at give nogen Oplysning, maastee snart vilde være taus for bestandigt. Der var Stilhed rundt omkring dem, medens de gif hen ad Skovveien; ingen Vind rørte sig,

og Træerne stode i Maanestkinnnet ubevægelige som fortryllede Bærter. De naaede snart Skovgjærdet og saae ned over den øde og ensomme Mosestrækning, som løb hen mellem høie Bakker og langt borte tabte sig i en Snevring. Uvilkaarligt søgte Dalsgaard's Blik hen i den Retning, hvor Torbens Huus laae, men i den svage Belhysning søgte Diet forgjæves noget Hvilepunkt paa denne vidt udstrakte Flade, hvor den mørke Mosebund og Vandets blufarvede Skær smeltede sammen i ubestemmelige Farver. De gik hen ad smalle Stier, over Dæmninger, langs med Kanten af dybe Mosehuller, som gjemte godt, hvad der laae paa Bunden af dem; over ghygende Flader og fugtige Enge og nærmede sig omsider Huset.

„Det forekommer mig, at der bevæger sig Noget derhenne, hvor vi kom fra,“ bemærkede Dalsgaard, som tilfældigviis havde vendt sig om.

„Jeg seer ikke Noget. I denne Belhysning laeder man sig let lede vild,“ svarede Bolvig, som strævede i samme Retning. „I Maanestkin troer jeg næsten, at man kan faae enhver Ting til at bevæge sig, naar man kun forestiller sig det.“

„Fæsten ønsker jeg, at vi maae være uforstyrrede,“ yttrede Dalsgaard utaalmodigt og vendte sig om igjen, opgivende Sagen, da det paa den flade Strækning var vanskeligt at orientere sig.

De havde imidlertid naaet Huset og bleve et Dieblik staaende udenfor Døren for at samle sig efter deres hurtige Gang. Det var en elendig Bo-

lig, som i Aarenes Løb havde faaet Lov til at forfalde, saa at den efterhaanden bogstavelig var sunket i Jorden. Paa flere Steder havde Murene skudt sig ned i den bløde Torvemasse, hvoraf raadne Bjælker og Bræder stak frem, og kun Husets midterste Deel var behoelig. De traadte først ind i et Rum, som laae fuldt af Brædestumper, der udbredte en muggen Lugt, og aabnede derpaa Døren til Stuen. Paa et Leie, som engang havde været en Seng, men som nu var en Dyrge Pjalter og Halm, laae Torben tilshyneladende som død og uden at bemærke deres Ankomst. Ved Siden af Senngen sad Cecilie. Den Skræk hun havde følt ved at høre Fremmede nærme sig, stod endnu at læse i hendes Ansigt, da de vare komne indenfor, men da hun saae Bolvig, beroligede hun sig.

„Lever han endnu?“ spurgte Bolvig.

Pigen svarede ja. Hun var kommet tilbage for en Time siden, og havde fundet ham vild og rasende, men da han derefter havde gjenkjendt hende, og havde faaet at vide, at Bolvig vilde komme, fordi den unge Dame ikke selv var istand dertil, havde han slaaet sig til Ro og var faldet isøvn.

Medens de endnu stode og talte om, hvad de skulde gjøre, da de nemlig frygtede for at vække den Syge, begyndte Torben at famle med Hænderne og kaldte paa Cecilie. Hun søgte at gjøre ham det tydeligt, hvem der var tilstede, men det syntes usikkert, hvorvidt han forstod hende; thi da

han aabnede Dinen og lod Blikket løbe omkring, var det saa taaget og glandsløst, at Dalsgaard uvilkaarligt bøiede sig ned mod ham og spurgte, om han kunde see ham.

Torben svarede ikke, men vedblev at stirre i den Retning, hvorfra Ordene lød. Dalsgaard gjentog sit Spørgsmaal.

„Seg seer Ingen,“ sagde Torben omsider med brudt Stemme. — „Hvor skulde jeg kunne see No-gen i dette Mørke? Seg seer ikke andet end Mørke — allevegne Mørke.“

Dalsgaard greb Lyset, som stod paa Bordet, holdt det hen mod hans Ansigt, og vendte sig spørgende om mod Cecilie.

„Han seer Ingen; han er blind,“ svarede hun, og gøs ved Synet af ham. „De sloge ham i Nakken den Aften, da han var med oppe paa Herregaarden, og her slæbte vi ham ud. Et Par Dage efter mistede han Synet.“

„Det er skrækkeligt!“ udbrod Dalsgaard; „og her har han ligget siden. Hvorfor er her ingen Læge bleven hentet? Hvorfor har Ingen sagt mig det?“

Cecilie svarede ham ikke, men undgik hans Blik.

„Seg spørger Dem, hvorfor De har ladet ham ligge saaledes.“

„Det er ikke min Skyld — jeg var nødt dertil,“ svarede hun trodsigt, næsten som om hun tvang sig selv til at forsvare sig.

„Nødt dertil? Hvem nøder Dem? Hvilket Menneske vilde nøde“ — begyndte Dalsgaard, men blev afbrudt.

Den Syge stønnede og kaldte igjen paa Cecilie. „Er Manden kommet?“ spurgte han.

„Ja.“

„Saa giv mig en Styrkedrik, Cecilie.“

„Ikke nu — vent til siden,“ svarede hun.

„Strax paa Timen!“ udbrød han forbittret og vilde fare op, men sank afmægtig tilbage. Det hjalp ikke. Som om han med Fortvivlelsens Kraft kæmpede for at naae sit Maal, samlede han sig og gjentog sin Fordring. — „Hid med Flasken, din fordomte Tøs — gid alle Ulykker maa ramme Dig, om Du dennegang lader mig i Stikken — har jeg ikke ventet dermed for at spare paa Kræfterne“ — og i et sandt Raseri gjorde han Forsøg paa at staae ud af Sengen. Paa et Bink af Dalsgaard rakte hun ham Flasken, hvoraf han tog sig et langt Drag, som syntes at bringe de sidste Kræfter til at blusse op. Videnskaber, Frygt og Samvittighedsnag arbeidede paa en skrækelig Maade i hans skamstændede Ansigt, medens hans udslukte Blik rastløst vandrede omkring, som om det vilde gennemtrænge Mørket.

„Nu vil jeg sige det,“ sagde han med svag Røst og holdt sig for Brystet. „Siig Herremanden, at jeg kjendte hans Broder — jeg vidste — jeg veed — jeg kjendte ham

ovre i Amerika — jeg kjendte hans Hustru og Børn“ — her taug han af Smerte og faldt stønnende tilbage, medens Dalsgaard sad skrækflagen ved hans Føle. — „Hun reiste iforveien med Børnene, men døde underveis paa Skibet — hvor jeg var Matros. Vi begravede hende i Bølgerne, men Børnene — Børnene — jeg bragte dem til Konen, og saae dem først mange Aar senere — den unge Dame — hende jeg saae i Skoven — hende Cecilie søgte idag — det var hans Datter.“

„Taler De Sandhed, Torben?“ udbrod Dalsgaard. „Betænk Menneske, at De snart staaer for Guds Domstol.“

Torben svarede ikke, men laae en Stund og kæmpede for at trække Beiret. Endelig gjorde han Mine til at ville tale, men hans Røst var saa svag, at de maatte boie sig ned over ham. — „Hvem I saa er,“ hvissede han, „saa læg noie Mærke til, hvad jeg siger — Samvittigheden har fortæret mig i mange Aar — den brænder i mit Bryst. Jeg kan ikke doe, førend jeg faaer sagt det. Hør efter — hvert Ord er Sandhed. — Den unge Dame, Cecilie søgte — er hans Datter — jeg vilde sagt hende det i Skoven, men — han bragte selv“ — de kunde ikke forstaae, hvad han sagde; han nævnede flere Gange Claus Bernsteens Navn, hvorfor de antog det for Fantasier. — „Men jeg myrdede ham ikke!“ raabte han pludseligt.

„Hvem gjorde det, Torben? Tal! Hvem gjorde det?“ udbrod Dalsgaard.

„Han — han — jeg seer ham — det bliver borte for mig“ —

„Navnet, Torben! — For Guds Skyld siig mig hans Navn!“

„Hans Navn,“ gjentog Torben neppe hørligt. Han kæmpede i det yderste Mørke, men det Navn, der thngede paa hans usle Liv som en Forbandelse, svigtede ham i dette Dieblif. — „Han loffede mig og betalte mig for at tie. — Han bragte hans Formue med sig — den var paa Skibet — men han beholdt den. Siig til Herremanden, at han ventede paa hans Broder, til han kom herud — og saa skød han ham. Grib ham — jeg hørte ham tale herinde igaar — jeg seer ham — der.“ Han reiste sig op, pegede frem for sig og sank med en Klagelyd tilbage.

„Almægtige Gud! Navnet, Torben? — Navnet?“ udbrod Dalsgaard og slog Hænderne sammen; men Torben var allerede skilt fra dem ved et gabende Svælg. Det Mørke, som længe havde samlet sig om ham, begyndte at drage sig tættere sammen. Over hans angstfulde Træk bredte der sig lidt efter lidt en Forsteningens Ro, og medens de endnu fæde og ventede paa, at han skulde tale sit sidste Ord, færdedes alt hans brødefulde Sjæl hen ad de dunkle Stier.

Dalsgaard reiste sig og vaklede hen til Binduerne som et Menneſke, der gaaer i Søvn. Bolvig vilde føre ham bort, men med en afværgende Bevægelse bethdede han ham, at han vilde blive. Hvad han her havde hørt, var ſaa overvældende og utroligt, at han maatte ſamle hele ſin Kraft for at holde faſt ved Overbeviisningen om, at det var virkelig. Atter var Morderens Navn undſluppet ham, og det i et Dieblif, da han havde været det nærmere end nogenſinde. Og dette Menneſke, ſom kjendte Navnet, havde i mange Aar levet i hans Nærhed! Han kunde utallige Gange have ſaaet det at vide, derſom han blot havde anet — men midt under alt Dette følte han en uſigelig Glæde ved Tanken om at have fundet ſin Broders Barn. Han elſkede hende; hans Sjæl hængte ved hende; hun var ham ſaa dyrebar ſom hans Egne. Stuen blev ham for trang og han vendte ſig om mod ſin Ledſager.

„Kom Bolvig; giv mig din Arm. Vi reiſe endnu inat til Kjøbenhavn,“ ſagde han og aabnede Døren, idet han gav Cecilie et Vink, at hun ſkulde følge med dem; men idet de traadte udenfor, ſtillede en Mand ſig iveien for dem.

„De her, Weber!“ udbrød Dalsgaard og traadte overraſket et Skridt tilbage. „Forſtyr os ikke; vi have intet Mere her at gjøre.“

„Det gjør mig ondt at maatte ſige Dem imod, Hr. Godſeier,“ indvendte Weber, men Tjeneften gaaer

for Alt, veed De nok, og vi have endnu Endeel at gjøre."

"Seg seer ikke, hvad der er tilbage. Manden er død."

"Seg veed det, Hr. Godseier; jeg veed det. Jeg har staaet her og hørt Alt. Havde jeg blot anet, at Torben — blot anet. Men død er død."

"Har De Mere at gjøre," httrede Dalsgaard, "saa bliv. Vi Andre gaae."

"De maa høre mig, Hr. Godseier; det gaaer ikke an," indvendte Weber ivrigt; "det gaaer aldeles ikke an. De maa høre, hvad jeg har at sige. Jeg har i længere Tid holdt Die med Pigebarnet der, og seet, at hun vidste Bessked om Meget, jeg ogsaa onskede at vide Bessked om. Smorges længe før Dag gaaer hun over Mosen. Det har hun gjort saamange Gange; men denne gang er hun reiseflædt. Hvor skal hun hen? Hun gaaer først et Stykke fremad, saa tilbage, seer sig om, og er aabenbart i Tvivl om, hvorvidt hun tør vove sig frem; men paa engang bestemmer hun sig, løber hen over Markerne og slaaer ind paa Kjøbenhavnsveien. Hun vil altsaa til Byen, tænker jeg og skynder mig hjem, kaster mig paa Hæsten — en gammel Dragon glemmer ikke sine Kunstter — og ugaer hende en halv Meil paa den anden Side af Landsbyen. Dagen iforveien har hun gjort den samme Tour, men har dog kjørt et godt Stykke, faaer jeg at vide underveis; denne gang maa det stakfels Barn gaae hele Veien. Det gjør mig ondt,

men jeg kan ikke hjælpe hende. Her er noget Særdeles paafærde, siger jeg til mig selv, for man gaaer ikke saa lang en Vej for Ingenting. Jeg følger hende til Nørrebro, og seer, at hun venter paa Nogen. Det var en temmelig lang Ventetid, men omsider kommer Hr. Bolvig der. Hvad de talte om? Jeg hørte det Altsammen iasten, inden vi gik herud, og naar jeg har gjort Hr. Bolvig min Undskyldning, fordi jeg holdt Die med ham — for det maae vi gjøre med Alle — og mistænkte ham — for det ligger til Haandteringen — saa kommer Touren til Cecilie. Siig mig engang, min Pige, hvor er din Principal?”

Medens han talte, havde hun betragtet ham med Overraskelse og Skræk, men ved dette Spørgsmaal tog hun sig sammen og blev trodsig. „Jeg siger det ikke,“ svarede hun.

„Naa, saa det gjør Du ikke,“ sagde han og greb hende om Armen. „Du er nok morsom, hvad? Men her er vi ikke paa Komædie. Rask ud med det, saa er det overstaaet.“

„De kan gjøre, hvad De vil, men jeg siger det ikke,“ gjentog hun og brast i Graad.

„Fløbe kan de, det kjender man nok; og saa troer de, at Ingen kan komme dem nærmere; men Thyren skal jeg ha'e, om jeg saa skal hente ham op af Moserne; og hun veed, hvor han er. — Han er maaftæe din Kjæreste, naar man rigtig seer sig om?“

„Jeg hader ham,“ udbrød hun lidenskabeligt.

„Seg hader ham — De veed ikke, hvad jeg har udstaaet i hans Tjeneste — men der er jeg nu, og saalænge jeg tjener ham, siger jeg ikke, hvor han er. Seg gjør det ikke. Nei. Seg gjør det ikke.“

„Og deri giver jeg hende Ret,“ bemærkede Bolvig. „Efter mine Begreber er det uforsvarligt at presse denne Tilstaaelse ud af hende. Desuden skulde vi hende alene, at Sagen er kommet frem. — Seg indestaaer for, at hun bliver her tilstede, naar hun lover det.“

„Gud velsigne Dem, Hr. Bolvig, De er gammel nok til at have Erfaring; men bliv nu ikke ubesindig paa Deres gamle Dage,“ sagde Weber. „At indestaae for et Pigebarn. Nei, hør veed De hvad“ —

„Vil De lære mig at jugere?“ svarede Bolvig heftigt. „Gjør hvad De finder for godt; men jeg kalder dette uforsvarligt.“

„Seg agter din hæderlige Bevæggrund, Bolvig; men her bør vi lade Weber handle, som han finder det raadeligst,“ httrede Dalsgaard.

„Farvel,“ sagde Bolvig, og vendte sig om for at gaae.

„De maa absolut blive, Hr. Bolvig; absolut og for enhver Priis,“ indvendte Weber, som begyndte at forstaae Mandens aparte Væsen. „Det er aldeles ikke min Mening at ville krænke Dem — paa ingen Maade, tvertimod. Vi have jo i denne Sag Dem at takke for Saameget. Pigebarnet skal faae

Lov til at være i Ro, idetmindste indtil videre; men De maae virkelig gjøre os den meget store Tjeneste at blive."

"Jeg har nævnet min Betingelse," svarede Volvig med Fasthed.

"Vel, vel," sagde Weber; "vi komme maaskee ogsaa ud af det uden hende. Jeg saa for, medens jeg stod herude, et Par Smaastolper stikke frem derinde i, hvad jeg for Nemheds Skyld vil kalde Kjøkkenet, skjøndt det slet ikke er noget Kjøkken, og egentlig talt seer jeg dem endnu. Vil De lægge Mærke til det Par Sko derhenne bag de raadne Bræder — nei, der tilhøre, hvor Maanen skinner."

Med disse Ord gik Weber indenfor Døren og halede en ung Person frem, hvem han forestillede for dem. "Ikke i Rnæ, Dreng, og smøie Dig ud af Trøien," sagde Weber. "Vi kjende Rnebene, Du Hvalp. Vi have været med for. — Hvem denne unge Herre nu egentlig er, skal jeg ikke kunne sige, for jeg veed ikke, at jeg har havt den Fornøielse at see ham for."

"Marius!" udbrød Dalsgaard overrasket. "Hvorledes kommer Du her?"

"Marius," gjentog Weber, "ja saa. Jeg har nok hørt, at Marius skjulte sig i Sumpene; men jeg troede bestandigt, at det var i ældre Tider. — Med Deres Tilladelse, Hr. Godseier, hvem er Marius?"

„Han tjener hos Baumann, men er sandsynligvis løbet sin Vej,” svarede Dalsgaard.

„Det er bestemt en rar Dreng; jeg kan godt lide hans Ansigt,” sagde Weber og dreiede ham om i Maanestkinnnet. „Du har altsaa hørt, hvad vi talte om — hvor er han?”

„Jeg siger det heller ikke,” peb Marius.

„Du siger det heller ikke. Det kan jeg godt lide. Rask Dreng. Saa Du siger det heller ikke. Du mener, at vi skulde have Komedien om igjen. Nei, min Ven, havde jeg ikke havt Dig i Baghaanden, var Pigen ikke sluppet for saa let Kjob,” bemærkede Weber, medens han trak en Ende Kæb op af Brystlommen, og da han med stor Behændighed havde anbragt Marius i en bekvem Stilling over sit ene Knae, tilfoiede han: „Nu rask, Marius, Plad eller Krone?”

Marius betænkte sig intet Dieblik, men tilstod, at Felix Bernsteen havde skjult sig paa Loftet.

„Jeg maa nu anmode Dem om at passe vel paa denne Dreng,” sagde Weber, idet han tog en Lygte frem, tændte Lyset og gik ind i Huset. Det skete saa hurtigt, at de neppe fik Tid til at tænke sig om, førend han var borte. De bleve staaende og lyttede i aandeløs Spænding. Tiden, Stedet, det Usædvanlige i Omgivelserne, den Opdagelse de havde gjort, Tanken om den Døde, som laae derinde, og om den Mand, som skjulte sig i Huset, og af hvem

de endnu ventede en Forklaring, alt Dette satte dem i en beshynderlig Stemning, saa at de ikke mærkede, at der allerede var hengaaet en rum Tid, uden at Weber endnu var kommet tilbage. Pludseligt horte de et undertrykt Raab, og saa ham komme frem bag Huset, slæbende en Person med sig.

„Han vilde undløbe, vilde han,“ sagde Weber ophidset, hvilket hos ham var noget høist Usædvanligt; „han havde arbeidet sig ud gennem det raadne Tag, inden jeg fik Die paa ham. Desværre har jeg ingen Haandjern hos mig, men han er bundet forsvareligh,“ tilføiede han, og gav Slip paa Felix Bernsteen, som med bagbundne Hænder vaskede nogle Skridt frem, sank i Knæ og blev siddende paa Jorden. Han var overrumplet, da han omsider havde naaet Troen paa, at Ingen lagde Mærke til ham, og var i dette Dieblik ikke istand til at skjule sin Angst, skjøndt han søgte at bevare sit trodsige Væsen. Af hans tidligere omhyggelige Paaklædning var ethvert Spor forsvundet, og Haaret, som var faldet ned over Ansigtet, gjorde ham næsten ukjendelig. Man skulde vanskeligt have seet nogen uslere, mere nedværdiget Stikkelse end denne Person, medens han sad paa Jorden og lod sit lurende Blik løbe fra den Ene til den Anden for at opdage, hvormed de vidste, og hvad de egentlig beskyldte ham for; men de havde uvilkaarligt draget sig tilbage fra ham som fra et modbydeligt Kryb og stode affides og talte sammen.

„Seg forlanger at vide, med hvilken Ret I Kovere overfalde mig,“ udbrød han og sled i sine Baand. „Løs mig øieblikkeligt.“

„Saa smaat, saa smaat, Bernsteen. Vær fornuftig og gjør ikke Deres Sag værre end den er; den er slem nok i Forveien,“ sagde Weber.

„Hold Mund, Døsmer,“ svarede Felix og betragtede ham med et rasende Had.

„Siig ikke det, Bernsteen. De fortryder det dog alligevel bagefter.“

„Dersom jeg kunde see Dem hængt, dersom jeg kunde see Dem hugget i Stykker og kastet i Mosen“ —

„Hvad saa? Berolige Dem, Mand. Det er jo ganske umuligt at faae en Passiar med Dem, saalænge Deres Sind er ude af Ligevægt. Hør mig nu engang, Bernsteen, og døm saa selv, om det ikke er bedre at være fornuftig. De dandser i Forbedringshuset; det kan jeg nu tydeligt see, skjøndt det ikke er mig, der skal dømme Dem.“

„Hør De Skurk,“ afbrød Felix ham, og skar Tænder af Kaseri, „dette skal De faae betalt. Hvor jeg saa møder Dem, slaaer jeg Hjernen i Stykker paa Dem.“

„Ikke Andet end det, Bernsteen. Det er Noget jeg har hørt saamange Gange, og endda lever jeg. I Deres Sted vilde jeg hellere lade det være. Men vær nu fornuftig og hør et godt Raad. De dandser i Forbedringshuset, det er vist nok,“ gjentog

Weber paa en ham eiendommelig Maade, næsten som om han anstaae det for et Slags Menuet, „men opfører De Dem vel og bekjender rask, bliver Dommen altid mildere. Den, der betaler sin Gjæld, forøger sit Bo, veed De nok.“

„Dommen? — Bekjende? — Jeg har ikke Noget at bekjende,“ svarede han trodsigt.

„So De har, Bernsteen. Denne Smule Hæfardspil vil jeg nu ikke tale om; for det maa jeg sige til Deres Nøes, at vi ikke en eneste Gang har kunnet gribe Dem paa fersk Gjerning; men hvad værre er, det er nogle kjedelige falske Bexler, som ere komne i Omlob i den senere Tid; og saa dette Besøg paa Herregaarden den Aften, De veed nok.“

„Derksom den gamle Kjeltring har sagt Noget, saa er det Vogn,“ raabte Felix.

„Der seer De selv — De forraader Dem; hvorfor tænkte De netop paa ham?“

Felix taug et Dieblik, og følte sig slaaet; men om han nu instinktmæssigt læste det ud af deres Miner, eller paa anden Maade sluttede sig dertil, nok er det, at han hoverende udbrod: „Han er død. Kjeltringen er død, ha ha ha. Jeg saae nok, at han ikke levede Matten over. Hør Betjent, kom herhen og lad mig sige Dem Noget.“

Der viste sig en saadan Blanding af vild Eftersigtighed og ondskabsfuld Glæde i hans Ansigt, at Weber blev slaaet deraf og gik hen til ham.

„Nærmere, nærmere,“ sagde Felix, og hvistede ham Noget i Øret.

„Hvad er nu det for en Snak, Bernsteen? — Det troer jeg slet ikke. De siger, at han“ —

„Tys, tys,“ udbrød Felix og fortsatte sin Hvi-
fken som en Fortvivlet.

„Nei, nei; vist ikke — myrde Dem?“ indvendte Weber. „Hvor kan det falde Dem ind? Vi ere jo Alle her tilstede — naa, kom kun frem med det.“

Felix var bleven veltalende, medens Weber opmærk-
somt lyttede til hans Ord, og tilsidst af Frygt for, at noget eneste af dem skulde gaae tabt, næsten sad ved Siden af ham paa Jorden. Han tryglede We-
ber om at opgive hans Sag, besvoer ham, at han var ledt paa Vildspor, og medens han med Fortviv-
lelsens Kraft opbød ethvert Middel, stod Angstens Svæd i hans Ansigt. Maaskee kunde der endnu være Tale om at slippe, thi Weber nikkede og gjorde bi-
faldende Haandbevægelser, medens Felix gav ham de Dplysninger, han selv i sine dristige Forhaabnin-
ger ansaae for Løsepænge, men da Weber omsider var tilstrækkeligt underrettet og paa ingen Maade vilde løse ham, udstødte han strækkelige Forhandelser og væltede sig omkring paa Jorden.

„De maae blive her, mine Herrer,“ sagde Weber pludseligt i en myndig Tone, som ikke tillod Ind-
vendinger. „Jeg er nødt til at forlade Dem og tager Pigebarnet og Drengen med mig; men jeg gjør

Dhrr. ansvarlige for, at Arrestanten bliver her paa Stedet, og for en Sikkerheds Skuld siger jeg blot, inden jeg gaaer, at jeg har ladet Mosen besætte paa alle Kanter, og at ingen Moderssjæl slipper ud, naar jeg ikke er med. Af hvad jeg iaften hørte Hr. Volvig fortælle, indsaae jeg, at vi nu staae ved Maalet, og enten faae Alt eller Intet. — Det er jo saa lyst som om Dagen — der slipper Ingen ud,“ raabte han endnu engang, da han allerede var henne paa Mosen, og saa Diebliffe efter havde de tabt ham af Synne. —

Foran Huset var der en langstrakt Plet Jord, der engang havde været benyttet som Have, men nu laae øde ligesom alt Andet der paa Stedet. For Enden af denne Plet løb der en Tørvegrav, som paa den modsatte Side var begrændset af en høi Dæmning, hvorfra man havde en forholdsvis viid Udsigt hen over Moserne. Hiinsides denne Dæmning var der atter Grave, som efterhaanden vare komne i Forbindelse med hverandre og nu dannede en lille Sø, der gjennemstrømmedes af Naen. Bevægelige og glimtende i Maaenlyset jøge dens Smaabølger affted, vigende for enhver Hindring og dog aldrig standsede, bestandigt fremad og dragende en Stribe af Lys efter sig, indtil de gled ind under et Dække af Grønt og tabte sig mellem Sivene. Der var en Stilhed i Luften og paa Jorden, som smeltede sammen med det ensomme Dde paa dette Sted, og stod i en fælsom Modsatning til, hvad her foregik.

De havde ikke hørt Nogen nærme sig, hvad der

isvrigt let kunde skee, da den bløde Jord ikke gav Gjenlyd; men idet en Skygge fra Siden ramte Dalsgaards Blik, vendte han sig om og saae en Skikkelse, der var kommet ud fra Huset, og nu hurtigt og let gik hen over den omtalte Plet Jord. I det første Dieblik stod han som ramt af Lynet. — „Ved den levende Gud, det er Manden!“ raabte han, og greb Bolvig om Armen. Den Fremmede var standsset og blev staaende, medens de nærmede sig til ham.

„Det er Langfeldt!“ udbrod Bolvig.

„Saa havde jeg dog Ret. Han kaldte sig Oxford,“ svarede Dalsgaard og foer ind paa ham. De brødes som Rasende med ham. Ingen skulde have tiltroet Bolvig saadanne Kræfter; han falddt over ham som en Tiger og greb ham i Struben.

„Du forførte min Søster! raabte Bolvig ude af sig selv. „Jeg har søgt Dig i alle disse Aar, og vidste nok, at Du tilsidst vilde komme. Nu har jeg Dig.“

„Jeg har altid anseet Dig for en Nar, Bolvig,“ svarede Oxford rolig. — „Nuvel, Du har Ret, og hvad saa? Jeg foragter Ver Alle tilhobe, Tosser som I ere. — Giv Slip, Bolvig, eller jeg kaster Dig til Jorden.“

Med en Jernhaand tog Dalsgaard et fast Tag i ham. „Stille!“ bød han, „jeg har et Ord at tale med Dem.“

„De?“ sagde Dyford, og betragtede ham med fit taagede Blik. „De?“

„Jeg anklager Dem“ — mere fik Dalsgaard ikke sagt; thi i samme Nu smøgede Dyford sig ud af hans Hænder, satte med et Spring over Graven og stod ovre paa Dæmningen.

„Saasandt der lever en Gud, denne Mand er min Broders Morder!“ udbrod Dalsgaard, idet han høitideligt løftede Haanden mod ham.

Dyford svarede kun med en Latter.

„De er hans Morder! Nu forstaaer jeg Torben!“ raabte Dalsgaard. „Død eller levende skal De dennegang ikke undgaae mig.“

„Hold inde med Deres storpralende Ord, Dalsgaard. De er mig modbydelig,“ svarede Dyford, som rolig blev staaende ovre paa Dæmningen. „Jeg hader Dem; det veed De. Jeg hader Deres Slægt; det har jeg altid gjort. Jeg maatte engang taale denne Slægts Hovmod, men jeg har forlænge siden sat Foden paa dens Nakke, og jeg knuser den. — Død eller levende! Guds død, hvor De fører store Ord i Munden — ha ha ha! De har aldrig selv været Døden nærmere end nu, Dalsgaard. See her,“ raabte han, og drog en Pistol frem; „men De er ikke et Skud Krudt værd.“

„Hør ikke paa ham, men lad os gribe ham,“ raabte Bolwig vildt, idet han løb langs med Graven for at finde en Overgang. „Lad os løse Fangen

der; han skal hjælpe os. Hvorfor staaer Du og stirrer, Dalsgaard? — Dalsgaard — Dalsgaard — spild ikke Tiden!”

„Bring den gamle Nar til at tie,” sagde Dyford. „Den Første, der rører sig, sthyder jeg ned paa Stedet.”

Uden at ændse hans Trusel ilede Bolvig bag om Huset og hen over Moserne.

„Den Dumdriftige,” raabte Dyford med en hoi Latter. „Nu ere vi ene, Dalsgaard. Lad mig møtte mig ved Synet af Dem. De kjendte mig altsaa ikke, dengang jeg stod og loe Dem op i i Dinene. Jeg har ogsaa forandret mig endeel. Jeg er ikke længere den Nar jeg var, da Deres Fader folgte mine Forældres Gaard. Altid tilfidesat, altid overseet, tirret og haanet svoer jeg at hævne mig paa Jer, I usle Kram.”

„Skraffelige Mennefte! Hvorfor myrbede De min Broder?” spurgte Dalsgaard med brudt Stemme.

„Jeg stød ham, Dalsgaard. En let Død. Jeg behøvede hans Penge, og jeg hadede ham ovenikjøbet. Var det ikke Grund nok? — De forstaaer det ikke, kan jeg see. Det er rimeligt nok; men jeg har levet i et Land, hvor man maaler med andre Maal end i denne Afrog. En Mand er mig iveien, vel, saa skaffer jeg ham bort, eller ogsaa skaffer han mig bort. Den Ene af os maa afsted; det er den simpleste Sag af Verden.”

„Ei Menneſte, De er mig en Rædſel!“ udbrod Dalsgaard.

„Hvorfor tie, naar jeg har Lyſt til at tale? Hvorfor tie, naar jeg veed, at mine Ord ramme Dem ſom gloende Bern? — Hvad jeg vilde? Jeg vilde naturligviis have Reſten af Deres Broders Formue. Jeg vilde naturligviis have hans Datter med tilbage. Det var det jeg vilde, og havde jeg vidſt, at Torben endnu var iſtand til at fladdre, ſaa havde jeg kvalt ham imorges — ja, ikke ſandt, Dalsgaard, det er ſkrækkeligt? Jeg kjender Deres hule Talemaader, Deres Fraſer om Menneſkeliv, dem I ikke ſelv bekymre Jer om, naar det kommer til Stykket. — Nei lev, tag og nyd, det er Sagen, og den, der handler anderledes, er en Nar. — See nu den Pjalt derhenne,“ vedblev han, og pegede paa Felix; „han lokkede for Betaling Deres Broderſon til Spil, og hjalp med til at tage Livet af ham.“

„Tro ham ikke; det er Løgn!“ raabte Felix hylende og ſled i ſine Baand. „Det er Løgn. Jeg ſkal forklare det, naar jeg blot bliver løſt. — Hjælp, Hjælp, han myrder mig!“

I det Samme lød der Raab ude fra Moſen. Orford ſtudsede og ſaae ſig om.

„Almægtige Gud, jeg takker Dig, at Du tog denne Rædſel fra min Sjæl!“ udbrod Dalsgaard, og hævede ſin Haand mod ham. „Jeg kræver denne

Morder til Regnskab for Gud og Menneſter. Enden nærmer ſig, Langfeldt."

"Et Baghold!" raabte den Anden og ſaae ſig om til alle Sider. "De troe at kunne fange mig, ha, ha, ha! Havde jeg to Skud, ſkulde det ene være til Dem, Dalsgaard; men han derhenne forraadte mig; han veed, hvad der venter ham."

Dalsgaard vilde have raabt til ham, men i det Samme ſigtede han og trykkede løs. Der lød et bedøvende Knald og et ſkrækkeligt Skrig, men Dyford rørte ſig endnu ikke af Stedet. Førſt da han havde overbeviſt ſig om, at Skuddet ikke havde ramt, gav han ſig til at løbe hen ad Dæmningen.

"Det er ham! Nu kjender jeg ham!" raabte en Stemme, og i det Samme viſte Alfred Rützau ſig, ledsaget af Bolvig og Anton.

"Den, der griber ham, tilbyder jeg Alt, hvad jeg eier!" raabte Bolvig, ſom var ved at ſynke ſammen af Udmattelse. Men det var lettere ſagt end gjort. Den Dæmning, hvorpaa Dyford løb, var ved et bredt Band adſkilt fra Forfølgerne, og de vidſte, at det her var umuligt at ſvømme.

Paa engang gjenlød Moſen af Raab, og i den ſvage Belhſning kunde man ſeine Skikkelſer, ſom fra alle Kanter nærmede ſig Stedet. Dyford havde omſider naaet Enden af den lange Dæmning, hvor han blev ſtaaende og ſaae ſig om. Endnu havde han en Udvei. Der løb en ſmal Strimmel Vand hen mellem

dybe Grave, hvor neppe Noget vilde vove sig ud; og han havde allerede begivet sig ud paa denne farefulde Vandring, da han ogsaa fra denne Kant fik Die paa Fjenden og hurtigt trak sig tilbage. Den ene Flok dukkede frem efter den anden, og snart var den store Sø i Midten af Mosen omringet af Mennesker.

„Ikke derud, Charles! For Guds Skyld, ikke derud!“ raabte en Stemme, som overdøvede de Andre. Det var Bonnesen, som af alle Kræfter løb efter Charles, der nærmede sig den farlige Vandstrimmel; men Charles lod sig ikke sige. Han var allerede nærved Stedet, men det var umuligt at komme videre uden ved at svømme over Mosen, og at prøve herpaa, var den sikre Død. I det sidste Dieblik naaede Bonnesen ham, kastede ham til Jorden og holdt ham nede med Magt.

Enden nærmede sig. Den lange Kæde drog sig tættere sammen om Morderen, der nu selv indsaar, at enhver Udvei var affaaen; men han havde i sine Dage selv været med paa Menneskejagt, og tabte intet Dieblik Koldblodigheden. Ingen kunde paa dette Sted komme ham nærmere end et halvt hundrede Skridt, og skulde Frelse tænkes mulig, maatte det være der ved, at han svømmede hen til et Sted, hvor han maaskee kunde komme iland og skjule sig mellem Sivene i en eller anden af de gamle Grave. Deres Tilraab, om at han skulde overgive sig, værdigede

han intet Svar, men gik blot en kort Strækning henad Dæmningen for at udsøge sig det Sted, der var ham bekvemtest, og da han havde fundet det, kastede han sig i Vandet og svømmede afsted, inden de Fleste af dem ret vidste, hvad der foregik. Da de blev det vaer, opløstede de et Forfærdelsens Skrig. De raabte til ham, at han skulde vende om, at de vilde kaste Tommer ud til ham, at Vandet længere ude kun var en Alen høit, og at Mudderet vilde sluge ham. Han bekymrede sig lige saa lidt om deres Tilraab nu som før, men svømmede videre, medens de langs med Bredderne fulgte ham, speidende efter den kæmpende Skikkelse, som efterhaanden blev uthdeligere for dem ude paa den store Vandflade, og længe efter, da de i det usikre Maanelys endnu troede at see ham, gled han fremad langs Bunden af Naen, hvis Smaabølger bevægelige og glimtende i Maanelysset jage afsted, indtil de løb ind under et Dække af Grønt og tabte sig mellem Sivene.

Sexogtyvende Kapitel.

Det sidste Løb var faldet, og Vinteren stundede til. Herregaarden og dens Omgivelser laae øde.

Det blege Dagstær kæmpede sig frem og Solens Straaler fristede mellem Skovens Træer en kummerlig Tilværelse. Vandet sivede i Grøfter og Hjulspor, og tungsindige Taager hængte over Moserne og de pløiede Marker, drev hen over Haven og dryppede fra Trærnes Grene ned paa den fugtige Jord. Sommerens luftige Bygning var forsvunden, og hvad den havde skjult under sit grønne Dække, stod tilbage som en kold og barst Virkelighed.

For Dalsgaard var denne Virkelighed slet ikke til. Skjøndt den saa ofte havde hvilet tungt paa ham, saae han den ikke og brød sig ikke om den. Han havde ganske andre Ting at tænke paa; han var paa den senere Tid blevet en reisende Mand og tog flere Gange om Ugen til Kjøbenhavn, men kom sjældent længere end til Nørrebro. Smidlertid fik det ogsaa en Ende med denne Omflakken, da han henimod Suul bragte Mikoline hjem med sig. Det skete med den yderste Forsigtighed, thi Lægen havde været i megen Tvivl, om han skulde tillade det, og havde kun givet efter for Dalsgaards indtrængende Anmodninger. Som en fin Blomst sad hun denne Vinter luunt inden Døre paa Herregaarden, og det følgende Foraar havde hun gjenvundet Kræfterne.

Da Foraaret var tilende, stod Dampmøllen færdig, og Rützau saae Fremtiden imøde med Haab og Tillid, naar undtages et eneste Punkt. Skjøndt han ellers havde viist sig som en modig Mand, nærede han en ubetvingelig Frygt for Dampskjedlens

Sprængning, og lod jævnlige Alfred gjøre Rede for Dampenes Spændkraft; men om han forstod Noget af Sønnens videnskabelige Beregninger, turde være tvivlsomt; kun Saameget er sikkert, at han i den første Tid anbragte store Kolonner af Kridttal paa Mølleporten, og undertiden sølte Trang til at lade Folkene slukke Ilden øieblikkeligt.

Da Sommeren kom, saaes den Baumannske Familie ikke paa Herregaarden. Professorens fik ikke oftere Leilighed til at hævde Ideens Krav der paa Egnen, men vedblev desuagtet endnu længe at omsvæve Stedet som en truende Mand. For dem, der gad høre paa ham, udtalte han sin Beklagelse og dybe Indignation over Dalsgaards Udfærd, som han i det Hele taget fandt foragtelig; thi vel vidste han, at Dalsgaard var et svagt og begrændset Hoved, men at han vilde unddrage sig en ham paa hvilende Erstatningspligt — her kom Historien om Baumanns Kofferter — havde han dog ikke tænkt sig. Paa Baumanns mangfoldige Breve om denne Sag, der vare en Blanding af Unmasselse og Taabelighed, svarede Dalsgaard aldrig. Han undgik helst at tale om Professorens, thi nu kjendte han nøie alle Omstændigheder, og hans oprigtige Natur havde altid følt sig oprørt overfor Lumpenhed. —

En Dag i Slutningen af Juli stod Dalsgaard i sit Bærelse i den store Vinduesfordybning og saae ud over Moserne. Det var det samme Sted, hvor han saa ofte havde thyet hen med sine Sorger; men

skjøndt han ogsaa denne Dag mindedes dem — under disse Omgivelser var det umuligt andet — saae han dem nu langt borte gennem et Slor ligesom den fine Sommertaage, der laae mellem Trærnes Toppe, og medens han fastede et Afkedsblik paa den mørke Skare, som tabte sig i det Fjerne, følte han Livets Kræfter gjenfodes i sig. Paa engang rev han sig løs, gik gennem en Række Værelser og standsede udenfor en Dør, hvor han bankede sagte paa, og havde allerede et Smil paa Ansigtet, inden han traadte ind i Stuen. Han traf Nikoline og Thyge ved deres daglige Beskæftigelse. Da Nikoline var bleven rask igjen, havde hun begyndt at lære Thyge at læse. For enhver Anden vilde dette Arbejde have været uendelig trættende, stundom haabløst, men for hende var det en frydefuld Gjerning. Med en mærkelig Udholdenhed og blind Tillid til sin Lærerinde slæbte Thyge hver Dag taalmodigt store Stene op ad Banstikledernes Høi og saae dem rulle ned igjen; men overfor Nikoline var han næsten overtroist, og da han vidste, at det glædede hende, saae han afvejlende i Vogen og paa hende og stuede ingen Anstrengelse for at lære den Kunst at stave. Under kjærlige Hænders Røgt begyndte Thyge at blive Menneſte, men der maatte overordentlige Omstændigheder til, for at Thyset skulde trænge ind i dette Mørke. Det skete først, da man gennem Felix Bernsteens Bekjendelser kom under Veir med, hvad der iøvrigt paa anden Maade blev uimodsigeligt

godtgjort, at Thyge var Nikolines Broder. Det slog ned som et Lyn i hans Sjæl, da det blev sagt ham, og man frygtede i Begyndelsen for, at det var sagt ham for hastigt; men efterhaanden blev han fortrolig med denne Tanke, som fra nu af udfyldte hans Liv. Han vidste nu, at hans Broder hvilede paa Kirkegaarden, ved et besynderligt Tilfælde Side om Side med deres Fader, og han var ligesom i gamle Dage hendes uadskillelige Ledsager, naar hun besøgte det gamle, velkjendte Sted, hvor hun græd af Hjertens Grund og fortalte ham om „deres stakkels Broder, som havde taget feil i Saameget, men som havde elsket hende saa høit.“ Thyge mindedes vel denne Broder og græd stundom over ham, fordi hans Søster gjorde det; men i det Hele stod det Forbigangne kun for ham i udbiskede Farver. Han holdt sig hellere til det Nærværende og Levende, og elskede Søsteren med ubegrændset Hengivenhed. Han var Alles Yndling der paa Gaarden. Ingen kom i Nærheden af ham, uden at klappe ham paa Hovedet eller at vise ham en lignende Venlighed, og Dagen igjennem gik han fra Haand til Haand. Der blev Intet forsømt, som kunde styrke og vække hans svage Aand, og Drengen mærkede, at der foregik en Forandring med ham, skjøndt han ikke selv forstod den.

Dalsgaard satte sig denne Dag hos dem, som han pleiede, og saae paa dem, medens de fortsatte deres Arbeide. Han elskede dette skjønne Ansigt,

som allerede den første Gang han saa det, saa levende havde mindet ham om hans afdøde Broders Træk; og hvad Thyge angaaer, saa omfattede han ham med den Kjærlighed, hvormed Forældre elske deres vansføre Børn. — Han betragtede dem smilende, medens Thyge var i Begreb med at løse en Opgave af uhørt Vanskelighed, og var ligesaa spændt paa Udfaldet som Thyge selv; men dennegang blev Oplosningen en anden, end man havde ventet, thi i det Samme traadte Charles ind ad Døren, og som en Ting, der faldt af sig selv, reiste Mikoline sig og gik ham imøde, hvorpaa han uden Omstændigheder tog hende om Hovedet og kysfede hende. De vare allerede næsten et halvt Aars gamle Kjæreste-folk og de lykkeligste blandt Menneſker. Kun for Thyge var dette Forhold ubegribeligt, og vedblev længe at være det.

Skjøndt der var Travlhed i Huset denne Dag, deeltog Dalsgaard ikke videre deri, men gik fra den Eine til den Anden, tilbragte en Times Tid sammen med Alfred og Margrethe og lagde derefter Veien om ad Møllen, hvor Bolvig for Diebliffet var i Besøg. Han traf Mølleren siddende i Dagligstuen, hvor han i stum Andagt betragtede Bolvig, som med de besynderligste Apparater, der stode opstillede paa et Bord foran ham, foretog sig Ting, der syntes at være i Slægt med Trolddom. Rükau vinkede ad Dalsgaard, at han ikke maatte tale, og Bolvig fortsatte uforstyrret sit Værk. I den nye Hovedbygning,

som var udstyret med al Komfort, havde Alfred anbragt et Ringeapparat, og greben af Beundring havde Bolvig kastet sig over Galvanismen. Han havde ladet Alfred indrette sig et lille Apparat, og med den ham eiendommelige Energi forestillede han for Diebliffet „den Mand, der svømmer i Strømmen.“ Men pludseligt gik Strømmen een Bei og Bolvig en anden, og med Hovedet fuldt af Positivt og Negativt, samt Elementer og ringende Klokker trykkede han, blot for en Sammenlignings Skyld, glubst paa den Knap, som forbandt alle Ledningerne i Husets Apparat, og ringede hele Huset igjennem fra Taget indtil Kjælderen, hvorpaa Befolkningen til hans ubeskrivelige Forfærdelse kom farende. Den Batter, som fulgte ovenpaa denne Feiltagelse, i Forbindelse med Bolvigs Forlegenhed og Forsøg paa at forklare Sagens Hvad og Hvorledes, men især dens Hvorfor, satte Dalsgaard i et overstadigt Lune, og endnu paa Veien hjem maatte han flere Gange standse og lee høit.

I den Times Tid han havde været borte, havde Herregaarden imidlertid begyndt at skifte Udseende. Dyrger af Blomster og Grønt begyndte at ophobes i Gaarden, hvor Daniel og Gartneren ledede Arbeidet, og inden Aften stod Hovedbygningen smykket, frisk og duftende. Endnu en Nat og derefter Bryllupsdagen.

Forbi Møllen, den unge Bruds tilkommende Hjem; forbi Kirstines Huus, der denne Dag stod

tomt, da hun selv og Anton vare tilstede paa Herregaarden; forbi Høien ved Kirkegaardsmuren, hvor Træet stod, ligesom dengang de sad der, og Græsbænken, Solskinnet og Skyggerne paa Engen; ind paa Kirkegaarden, hen ad den lange Gang under de høie Popler, forbi de Elskedes Grave bevægede det lille Brudefølge sig fremad, og havde neppe betraadt Kirken, førend den var fyldt. Under herlig Sang, og medens Striber af Lys vandrede hen over Menighedens Hoveder og skød sig ind i dunkle Kroge, hvor de ramte gammelt Støv og fik det til at zittre; medens Kirkens ældgamle Prydelser, ormædte og matte af Farver toge sig endnu mere ormædte og matte ud i deres Indfatning af levende Grønt; medens Skyggerne af de høie Popler faldt ind over perlemalede Basunengle, som med forgyldte Trompeter pegede ned paa Indskrifter med et saa urimeligt Antal Dyrer, at Skyggerne udenvidere slettede dem ud; medens Sommeren hvælvede en Sal over det Hele og forvandlede de Dodes Boliger til en blomstrende Have, lystes Velsignelsen over det unge Par til rette Egtefolk at være.

Straalende Blikke og glade Hjerter. Herregaarden samlede sine Gæster, og man satte sig tilbords. Det stod ikke ganske klart for Thyge, hvad der foregik, men da han saae, at de Alle kysede Margrethe, dannede han sig en Forestilling om, at hun maatte være Hovedpersonen, skjøndt han syntes, at ogsaa Alfred var det; men da han kun forlangte at sidde

hos sin Søster og sad der, saa var dette ham nok. Dalsgaard tog Plads mellem Bolvig og hans Søster, hvilken Sidste den samme Morgen havde betroet ham, at „skjøndt hun tidligere havde anseet sin Broder for upraktisk, saa gjorde hun det ikke længere“, og ihvorvel hun ikke med rene Ord omtalte en vis Sag af gammel Datum, saa vidste Dalsgaard nu, at den var glemt og tilgivet. Iøvrigt var der noget vist Kraftigt udbredt over disse tre gamle Personer, som i gjensidig Bevidsthed om hverandres Hæderlighed befandt sig i et Slags solidarisk Forhold.

Bed at see Alfred og Margrethe som Mand og Hustru, følte Mølleren sig igjen betaget af en Forbauselse, som han forlangst troede at være ude over, og forvirredes ved at tænke sig Margrethe som sin Svigerdatter. Ved Siden af Mølleren sad Bonnesen, som denne Dag var vidunderlig. Siden halv Fem om Morgenens havde han viist sig i sort Kjole, som han udtrykkeligt i Dagens Anledning havde ladet sig forfærdige af Daniel. Dens umaadelige Ryg og astumpede Spids mindede i Formen om Afrika. I denne Dragt var han ukjendelig for sin egen Hund, som mistvoblende knurrede, hvergang han viste sig i Gaarden. Bonnesen var lutter Stemning, skjøndt Ingen anede det; han sad og tænkte paa den Tid, da den smukke Brud var en lille Pige, som red paa hans Ryg,

og holdt i den Anledning begejstrede Taler, i Talerne.

Der var et dæmpet Dagskær i Værelset, da den stærke Eftermiddagssol maatte holdes ude, og idet Dalsgaard i dette Skær saae sig om, begyndte Virkelighedens Omrids at tabe sig. Han blev et Dieblif ene med sig selv og saae ud over et stormfuldt Hav, hvor et skrøbeligt Fartoi kæmpede med Bølgerne. Han kjendte ret vel den eneste Mand, som var ombord, og fulgte ængsteligt hans Bevægelser, thi han vidste, hvad det rugende Mørke havde at betyde, som omgav ham paa alle Kanter; endnu engang folte han Haabløshedens hele Kval og de mange Mars skrækkelige Byrde, men idet han saae sig om i Kredsen af sine Kjære, svandt Synet for Bisheden om, at nu vare de urolige Tider tilende.

